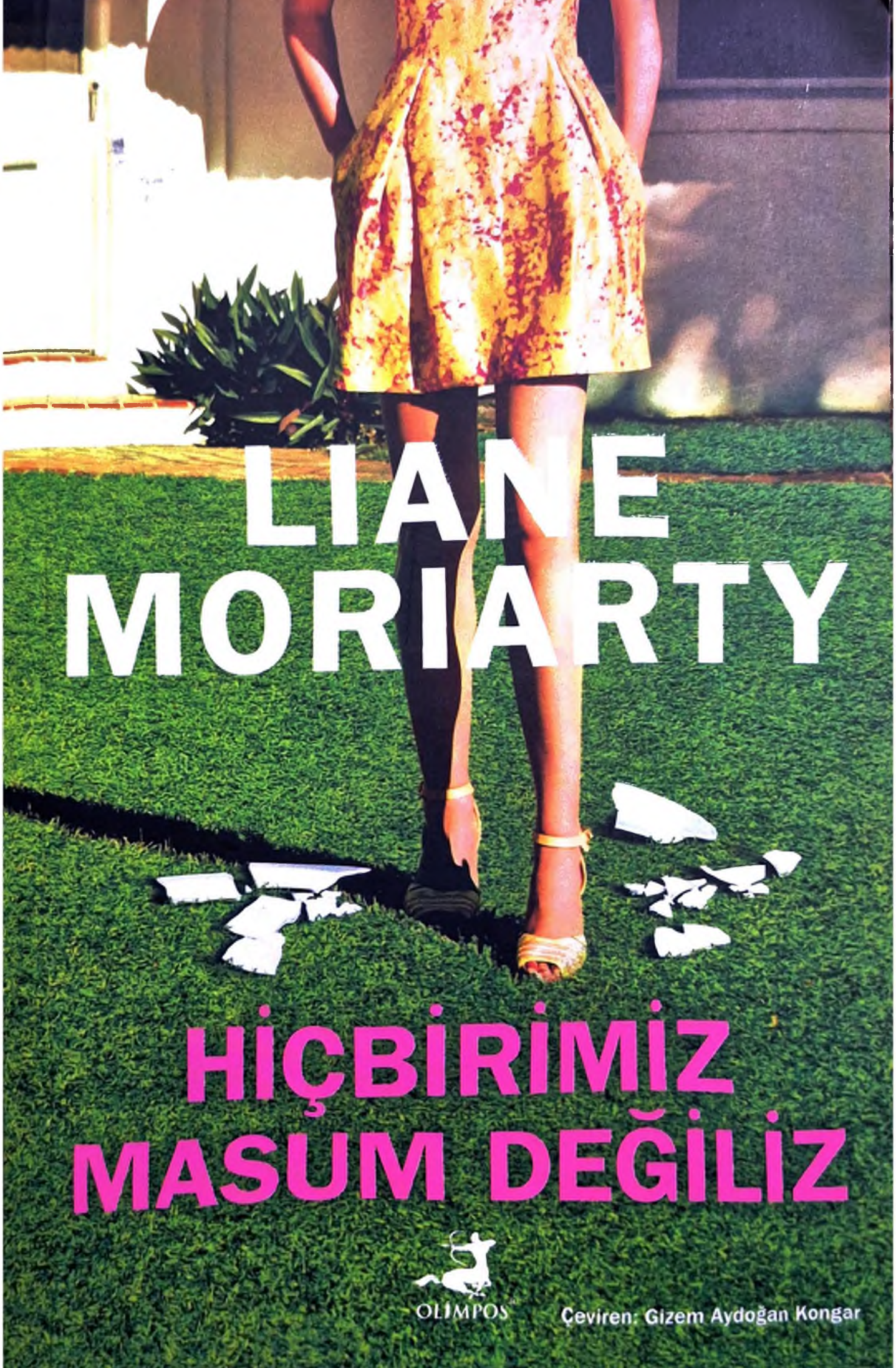




LIANE MORIARTY

HİÇBİRİMİZ
MASUM DEĞİLİZ



OLIMPOS

Ceviren: Gizem Aydoğan Kongar

Bu hikâye bir barbeküyle başlıyor...

**Barbekünün sonunda ömürlük bir dostluk bozulacak,
bir evlilik temelinden sarsılacak, masum bir insan
canından olacak.**

Bir gecede altı hayat sonsuza dek değişecek...

**“Yaşamın içinden karakterler, sert bir anlatım
ve neredeyse dayanılmaz bir gerilim...**

Bir solukta okuyacaksınız.”

GOOD HOUSEKEEPING

“Gerilim ve sırlarla dolu, sürükleyici bir drama.”

WOMAN & HOME

**“Şayet *Big Little Lies* kitabını sevdiyseniz *Hiçbirimiz Masum
Değiliz*’e bayılacaksınız. Sayısız ters köşeyle dolu. Son âna
kadar merakta bırakıyor. Kusursuz bir yaz okuması.”**

REESE WITHERSPOON

**“Bilgece, dürüst, harika gözlemlerle dolu. Liane Moriarty,
yeni kitabı çıkar çıkmaz elimdeki her şeyi bırakıp
okuyacağım nadir yazarlardan biri.”**

JOJO MOYES



Kapak görseli
© Joshua Jordan/
Trunk Archive



ISBN 978-625-8729-76-4



9 786258 729764



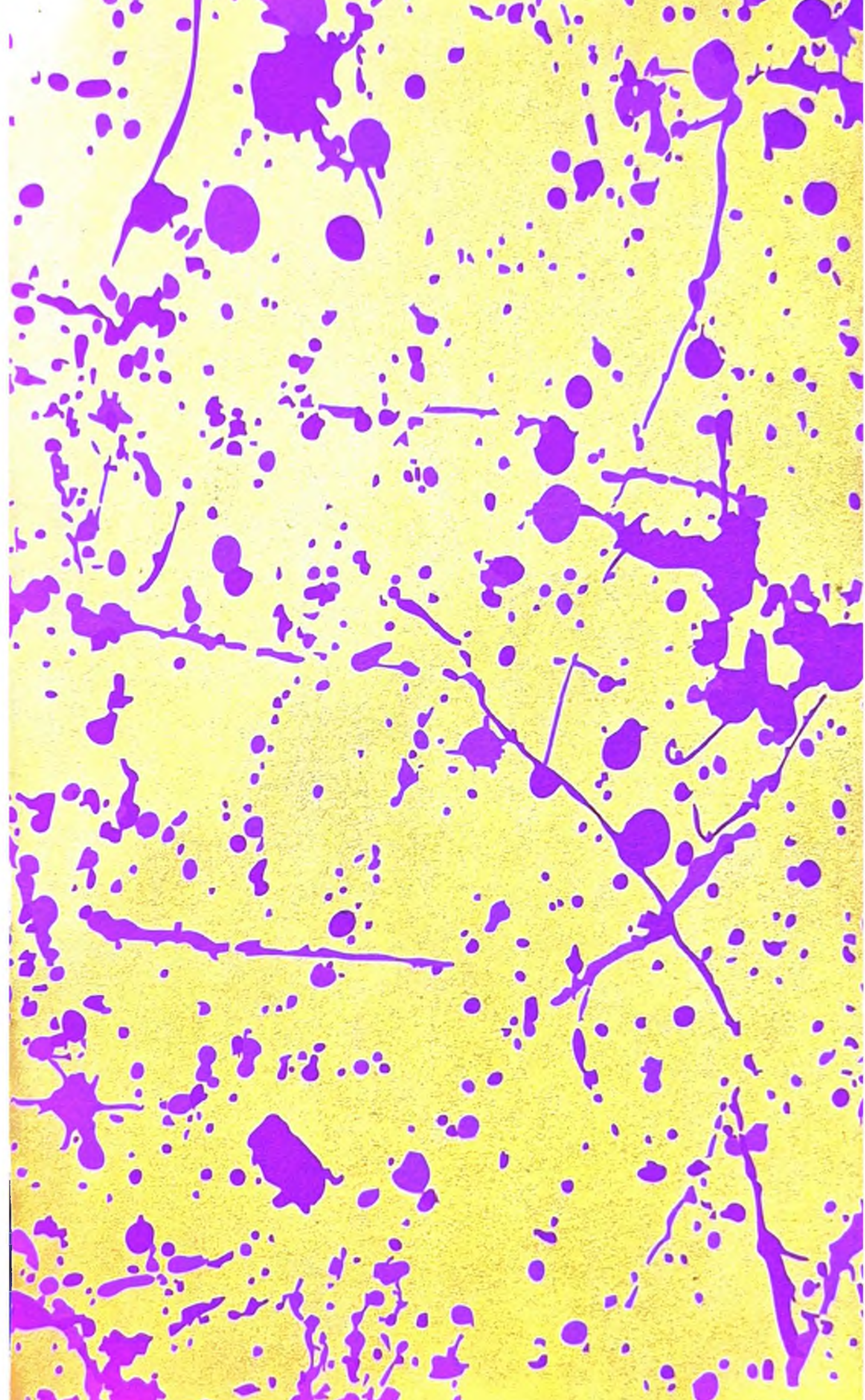
www.olimposdükkan.com

@ /olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin





HİÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

LIANE
MORIARTY

*Düzenleme
Ny.ozlem*



Hiçbirimiz Masum Değiliz

Liane Moriarty

Orijinal Adı: Truly Madly Guilty

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2016, Liane Moriarty

Çeviren: Gizem Aydoğan Kongar

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Nisa Nur Özçoban

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8729-76-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah.*Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah.* Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

LIANE MORIARTY

HİÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

Çeviren: Gizem Aydoğan Kongar



Ninova

YAZAR HAKKINDA

Liane Moriarty, *Aynı Ağacın Gölgesinde*, *Here One Moment* ve *Big Little Lies* gibi çoksatan romanların yazarıdır. Kitapları dünya çapında altı milyondan fazla kişi tarafından okunmuştur. \

Big Little Lies, yayımlandığı ilk hafta *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yerleşmiş, bu başarıyı elde eden ilk Avustralyalı yazar Moriarty olmuştur. Kitap ayrıca Avustralya kurgu listelerinde de bir numara olmuş ve Nicole Kidman ile Reese Witherspoon'un başrollerini paylaştığı bir HBO dizisine uyarlanmıştır. Liane eşi, oğlu ve kızıyla birlikte Sidney'de yaşamaktadır.

Jaci için

Müzik, notalar arasındaki sessizliktir.

Claude Debussy



BİRİNCİ BÖLÜM

“Bir barbeküyle başlayan bir hikâye bu,” dedi Clementine. Mikrofon sesini yükseltip pürüzsüzleştirerek kulağa daha otoriter gelmesini sağlıyordu, sanki bir düzenleme programından geçirilmiş gibiydi. “Sıradan bir mahalledeki sıradan bir arka bahçe barbeküsünde.”

Eh, pek de sıradan bir arka bahçe olduğu söylenemez, diye düşündü Erika. Bacak bacak üstüne atıp ayağının birini diğerinin bileğinin arkasına sıkıştırdı ve burnunu çekti. Hiç kimse Vid’in arka bahçesine sıradan diyemezdi.

Erika, taxi şirketindeki o şahsın –insan bu konuda biraz olsun uzman olmasını bekliyordu– iddia ettiğinin aksine şehre otuz değil, *kırk beş* dakika mesafedeki bu banliyönün ustalıkla yenilenmiş kütüphanesine bitişik etkinlik salonunda, en arka sıradaki seyircilerin ortasında oturuyordu.

Seyirciler yirmi kişi civarındaydı ama bunun iki katı kadarına yetecek sayıda açılır kapanır sandalye mevcuttu. Seyircilerin çoğu yaşlıydı; yüzleri canlı ve beklenti doluydu. Hepsi de yağmurlu bir günün sabahında (yine yağıyordu, hiç duracak mıydı acaba?), “Toplumun Önemli Meseleleri” başlıklı bu yerel toplantıya yeni ve ilgi çekici bilgiler edinmek maksadıyla gelmiş zeki ve bilinçli vatandaşlardı. Her birinin arzusu çocuklarına

ve torunlarına, “Bugün şu ilginç kadının konuşmasındaydım,” diyebilmekti.

Erika, buraya gelmeden önce kütüphanenin internet sitesine girip Clementine’in söyleşisine dair neler yazdıklarına bakmıştı. Tanıtım yazısı kısaydı ve pek bilgilendirici sayılmazdı: *Sidneyli bir anne ve ünlü bir çellist olan Clementine Hart’ın kendi hikâyesini anlattığı “Sıradan Bir Gün” adlı konuşmasına kulak verin.*

Clementine sahiden de “ünlü” bir çellist miydi? Biraz abartmışlardı sanki.

Bugünkü etkinliğin ücreti olan beş dolara iki konuk konuşmacı, ev yapımı lezzetli bir sabah çayı ve çekilişle ödül kazanma şansı da dâhildi. Clementine’den sonraki konuşmacı, belediyenin yerel yüzme havuzuyla ilgili tartışma yaratan yeniden yapılandırma planını anlatacaktı. Erika şimdi sabah çayı için hazırlanan fincan ve tabakların uzaktan gelen hafif tıkırtısını duyabiliyordu. Ödüllü çekiliş için verilen eften püften piyango biletini kucağında tutarak emniyete almıştı. Bileti çantasına koyup çekiliş zamanı geldiğinde aramakla uğraşamazdı. Mavi, E 24. Şanslı bilete pek benzemiyordu.

Erika’nın hemen önünde oturan kıvrıcık gri saçlı kadın başını hafifçe yana eğmişti, sanki Clementine ne derse desin onu onaylayacakmış gibi sempatik ve ilgili bir tavrı vardı. Gömleğinin etiketi dışarı çıkmıştı. Kırk iki beden. Target mağazası. Erika uzanıp etiketi içeriye doğru itince kadın arkasını döndü.

“Etiket,” diye fısıldadı Erika.

Kadın teşekkür edercesine gülümsedi ve Erika, kadının ensesinin soluk pembe bir renk almasını izledi. Yanında oturan ve kırklı yaşlarda görünen (oğlu olabilirdi) genç adamın bronzlaşmış ensesinde, sanki bir süpermarket ürünüymüş gibi barkod dövmesi vardı. Komik mi olması gerekiyordu? İronik? Veya sembolik? Erika genç adama bunun aslında aptallıktan başka bir şey olmadığını söylemek istedi.

“Sıradan bir pazar öğleden sonrasıydı,” dedi Clementine.

“Sıradan” kelimesinin bilerek tekrarlandığı aşıkârdı. Clementine, sıradan banliyölerde yaşayan bu sıradan insanların, onda “kendinden bir şeyler bulmalarının” önem arz ettiğine kanaat getirmiş olmalıydı. Erika Clementine’i küçük yemek masasında veya belki de Sam’in henüz elden geçirilmemiş antika çalışma masasında hayal etti. Salaş ama şık bir tarzda döşenmiş, kumtaşından yapılma ve kısmen deniz manzaralı bir evde oturuyor, omzunun üzerinden öne attığı o gösterişli koyu renk saçlarını, Rapunzel misali o klasik duygusal ve hafif kendini beğenmiş tavrıyla okşuyor, bir taraftan kalemini kemirip diğer taraftan toplum odaklı ufak konuşmasını yazıyor ve içinden şöyle geçiriyordu: Sıradan.

Sahiden, Clementine, sıradan insanlara meramını nasıl anlatacaksın bakalım?

“Mevsim kışa yeni dönmüştü. Soğuk ve kasvetli bir gündü,” dedi Clementine.

Hadi oradan... Erika sandalyesinde kıpırdandı. O gün harika bir gündü. “*Muhteşem*” bir gün. Evet, Vid’in kullandığı kelime buydu.

Ya da belki *muazzam*. Öyle bir şeydi işte, neyse.

“Havada keskin bir ayaz vardı,” diye devam etti Clementine ve gerçekten soğuktan ürpermişçesine titredi. Bu taklidi kesinlikle lüzumsuzdu çünkü salon epey sıcaktı, hatta Erika’nın birkaç sıra önünde oturan adamın sıcaktan içi geçmiş gibiydi. Adam bacaklarını öne uzatmış, ellerini rahatça göbeğinde kenetlemişti. Başı görünmez bir yastıkta şekerleme yapıyormuşçasına geriye düşmüştü. Belki de ölmüştü, kim bilir?

Barbekü günü hava serin olabilirdi ama kesinlikle *kasvetli* değildi. Erika görgü tanıklarının ifadelerinin ne kadar güvenilmez olduğunu biliyordu çünkü insanlar kafalarındaki küçük kayıt cihazının “geri sar” tuşuna bastıklarını sanıyorlardı. Hâlbuki aslında anılar yaratıyor, “kendi hikâyelerini geliştiriyorlardı”. Clementine işte bu yüzden barbekü gününü soğuk ve kasvetli

olarak anımsıyordu. Ama yanılıyordu. Erika ise hatırlıyordu. Barbekü sabahı Vid'in dizlerini kırıp Erika'nın arabasının camına eğilerek, "Ne muhteşem bir gün, değil mi!" dediğini gayet iyi hatırlıyordu, katiyen uydurmuyordu.

Erika, Vid'in ne dediğini adı gibi biliyordu.

Belki de "muazzam" demişti.

Her neyse, olumlu şeyler çağrıştıran bir kelime olduğundan emindi.

(Keşke Erika, "Evet Vid, gerçekten de muhteşem/muazzam bir gün," deyip tekrar gaza bassaydı.)

"Küçük kızlarımı sımsıkı giydirdiğimi hatırlıyorum," dedi Clementine.

Kızları büyük ihtimalle Sam giydirmişti, diye düşündü Erika.

Clementine boğazını temizleyip kürsünün yanlarına iki eliyle sıkıca tutundu. Mikrofon ona göre biraz fazla yüksek ayarlanmıştı ve Clementine sanki parmak uçlarında durarak ağzını ona yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Uzayan boynu, yüzünün bu yeni siskalığını daha da belirginleştiriyordu.

Erika odanın kenarından usulca dolanıp bir koşu mikrofonu ayarlamaya gitme ihtimalini gözden geçirdi. Bir saniyeden fazla sürmezdi. Clementine'in ona minnettar bir gülümsemeyle baktığını hayal etti. "İyi ki yaptın," diyecekti sonrasında kahvelerini yudumlarlarken. "Gerçekten günü kurtardın."

Ne var ki Clementine, Erika'nın bugün orada olmasını istememişti. Konuşmasını dinlemeye gelmek istediğini söylediğinde Clementine'in yüzüne yansıyan o anlık dehşet ifadesi Erika'nın gözünden kaçmamıştı. Gerçi Clementine hemen toparlanmış, Erika'nın katılmasının ne kadar hoş, harika ve güzel olacağını, hatta sonrasında yöresel yemek alanında birlikte kahve içebileceklerini söylemişti.

"Son dakika davetiydi," diye devam etti Clementine. "Barbekü. Ev sahiplerini o kadar da iyi tanımıyorduk. Bir arkadaşımızın arkadaşlarıydı." Hikâyesinde kaldığı yeri kaybetmiş gibi

gözlerini kürsüye indirdi. Sahneye çıkarken el yazısıyla notlar alınmış, avuç içine sığacak kadar küçük bir kart destesi tutuyordu. Bu kartlarda insanın içini burkan bir şey vardı, sanki Clementine okuldaki hitabet derslerinden birinde verilen o minik tavsiyeyi hatırlamış gibiydi. Kartları muhtemelen makasla kesmişti ama anneannesinin inci saplı makasıyla değil. O makas ortadan kaybolmuştu.

Clementine'i, "sahne" çellosu olmadan görmek garipti. Mavi kot pantolonu ve çiçek desenli "hoş" bluzuyla fazlasıyla sıradan görünüyordu. Tam bir banliyö annesi kılığındaydı. Bacakları kot pantolon giyecek kadar uzun değildi ve bugün tercih ettiği düz babetlerle iyice kısa görünüyorlardı. Yani doğruya doğru. Kürsüye yürürken neredeyse –Clementine için bu kelimeyi kullanmak ihanet gibiydi ama– *demode* görünüyordu. Konser vereceği zaman saçını tepeden toplar, topuklu ayakkabılar seçer ve tepeden tırnağa siyah giyinirdi: dizlerinin arasına çellosunu yerleştirebileceği kadar bol, uçuş uçuş kumaştan uzun etekler. Başı çellosuna doğru şefkatle ve tutkuyla eğilmiş –sanki onu kucaklıyormuş gibi– otururken, saçından uzun bir tutam tellere değdi degecek kadar aşağı düşerken ve kolu o garip geometrik açıyla bükülüyken Clementine'i görmek, Erika'ya hep çok tensel, çok egzotik, çok *başka* gelmişti. Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen onu ne zaman çello çalarken görse yoğun bir kayıp hissi yaşıyordu; sanki asla ulaşamayacağı bir şeyi arzuluyor gibiydi. Bu hissin kıskançlıktan daha karmaşık ve ilginç bir şeye işaret ettiğini varsaymıştı hep çünkü müzik aleti çalmaya hiç merakı olmamıştı. Ya da belki de o böyle zannediordu. Belki de tüm yollar dönüp dolaşıp kıskançlığa çıkıyordu.

Clementine'i normalde sahne aldığı o yüksek tavanlı sessiz konser salonları yerine kalabalık bir alışveriş merkezi otoparkına bakan bu küçücük odada, duraksaya duraksaya anlamsız olduğu aşikâr bir konuşma yaparken izlemek, ucuz bir maga-

zin dergisine çıkmış bir film yıldızını makyajsız görmekle aynı utanç verici hazzı yaşatmıştı: “Aslında o kadar da özel değilsin.”

“Yani o gün orada altı yetişkindik,” dedi Clementine. Boğazını temizledi, topuklarına basarak hafifçe geriye yaslandı, ardından yeniden öne eğildi. “Altı yetişkin ve üç çocuk.”

Ve durmadan havlayan bir köpek, diye düşündü Erika. *Hav, hav, hav.*

“Dediğim gibi aslında ev sahiplerini pek tanımıyorduk ama hepimiz keyifli vakit geçiriyorduk, keyfimiz yerindeydi.”

Sen *keyifli vakit geçiriyordun*, diye geçirdi içinden Erika. *Sen.*

Clementine’in kilise çanı gibi yükselen keskin kahkahasının Vid’in derinden gelen kıkırdamalarıyla uyum içinde yükselip alçaldığını hatırladı. İnsanların yüzlerinin gölgeler arasında nasıl bir kaybolup bir belirdiğini gördü; kapkara çukurları andıran gözler, derken aniden parlayan dişler.

O saçma arka bahçenin ışıklarını, saat iyice geç olana kadar açmamışlardı.

“Bir ara müzik dinlediğimizi hatırlıyorum,” dedi Clementine. Başını kürsüye indirdi, sonra yeniden kaldırdı ve ufukta bir şey görmüş gibi uzağa baktı. Gözleri ifadesizdi. Artık bir banliyö annesine benzemiyordu. “Fransız besteci Gabriel Fauré’nin *After a Dream* adlı parçası.” Beklendiği üzere bestecinin ismini düzgün bir Fransız aksanıyla telaffuz etmişti. “Çok güzel bir bestedir. İçinde kendine has, zarif bir hüznün barındıran bir parça.”

Durdu. Acaba izleyicisinin huysuzlandığını, yerlerinde hafifçe kıpırdandıklarını mı fark etmişti? “Zarif bir hüznün” bu izleyici için doğru ifade değildi: fazla abartılı, fazla sanatsal. *Clementine’ciğim, tatlım, biz senin Fransız bestecilere dair entel göndermelerin için fazla sıradanım, canım.* Hem zaten o gece Guns N’ Roses’dan *November Rain*’i de çalmışlardı. Pek de sanatsal denemez.

November Rain'in çalınması Tiffany'nin itirafıyla bağlantılıydı sanki? Yoksa o daha önce miydi? Tiffany sırrını tam olarak ne ara paylaşmıştı ki? Öğleden sonraya dair hatırladıklarının bulanıklaşıp zihninden uçup gitmeye başladığı zaman mıydı yoksa?

“Hepimiz içiyorduk,” dedi Clementine. “Ama kimse sarhoş değildi, belki biraz çakırkeyif olabiliriz.”

Derken gözleri Erika'ya döndü, sanki en başından beri Erika'nın tam olarak nerede oturduğunu biliyor ve gözlerini bilerek kaçırıyormuş da şimdi kasten onu arayıp bulmuş gibi. Erika da ona baktı ve gülümsemeye çalıştı; bir arkadaş gibi, Clementine'in en yakın arkadaşı gibi, çocuklarının vaftiz anesi gibi. Ancak Erika'nın yüzü âdeta inme inmiş de felç geçirmişçesine donuktu.

“Her neyse, öğleden sonra oldukça geç bir saatte tatlı yemek üzereydik ve hepimiz kahkahalarla gülüyorduk,” dedi Clementine ve bakışlarını Erika'dan çevirip ön sıradaki izleyicilerden birine yöneltti. Bu hamlesi dışlayıcı, hatta zalimceydi. “Bir şeye gülüyorduk ama neydi tam hatırlamıyorum.”

Erika'nın başı döndü, kapana kısılmış hissediyordu. Oda bir anda dayanılmayacak kadar havasız gelmişti.

Dışarı çıkma isteği aniden karşı konulmaz bir hâl aldı. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Erika. *Yine başlıyoruz*. Savaş ya da kaç tepkisi. Sempatik sinir sisteminin devreye girmesi. Beyin kimyasallarındaki ani değişim. Olan tam olarak buydu. Tamamen doğaldı. Çocukluk travması. Bu konuda ne kaynak varsa okumuştı. Ne yaşadığını adı gibi biliyordu ama bilmek hiçbir işe yaramıyordu. Vücudu bir an bile duraksamadan onu yüzüstü bıraktı. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. Çocukluğuna dair o yoğun ve sahici *koku* burnunun hemen ucundaydı: rutubet, küf ve utanç.

Paniğe karşı koyma. Onunla yüzleş. Süzülerek içinden geçip ilerle, demişti psikoloğu.

Psikoloğu olağanüstü biriydi ve ödediği her kuruşa de-
ğiyordu ama Tanrı aşkına ne yukarıda ne de aşağıda hiç yer
kalmamışken, her adımında ayaklarının altında hissettiği o
çürümüş *şeylerin* süngerimsi yumuşaklığını umursamadan in-
san nasıl olur da süzülebilirdi ki?

Ayağa kalktı ve bacaklarının arkasına yapışmış eteğini çe-
kiştirdi. Barkod dövmeli adam omzunun üzerinden ona baktı.
Adamın hâlden anlayan bakışları Erika'ya küçük bir şok yaşattı;
beklenmedik derecede zeki bir maymunun gözlerine bakmak
gibi bir histi.

“Pardon,” diye fısıldadı Erika saatini işaret ederek. “Be-
nim... gitmem...” ve ceketini adamın kafasına deydirmemeye
çalışarak yan yan ilerledi.

Erika odanın arka tarafına ulaştığında Clementine, “Bir
arkadaşımın adımı bağırdığı bir an hatırlıyorum,” dedi. “Ger-
çekten yüksek sesle bağırmıştı. O sesi asla unutamam.”

Erika eli tam kapının kolundayken durdu, sırtı odaya dö-
nüktü. Clementine'in sesi aniden tüm odayı doldurdu, muhte-
melen mikrofona doğru eğilmişti: “*Clementine*, diye bağırmıştı.”

Clementine evvelden beri müthiş bir taklitçiydi; müzisyen
olduğundan kulağı insanların seslerindeki belirgin tonlamaları
yakalayacak kadar iyiydi. Erika o tek sözcükte bile su katılma-
mış bir dehşet, tiz bir aciliyet duymuştu. “Clementine!”

O gece Clementine'in adını bağırان arkadaşın kendisi ol-
duğunu biliyordu ama buna dair hiçbir anısı yoktu. Bu anının
olması gereken yerde bomboş, bembeyaz bir hiçlik vardı ve şayet
insan böyle bir ânı hatırlamıyorsa bu bir soruna, bir anormal-
liğe, bir tutarsızlığa işaret ederdi: son derece önemli ve endişe
verici bir tutarsızlığa. Derken panik dalgası zirveye ulaştı ve
neredeyse ayaklarını yerden kesti. Kapının koluna bastırdı ve
sendeleyerek dışarıya, dinmek bilmeyen yağmura çıktı.



İKİNCİ BÖLÜM

“Bir toplantıya katıldınız herhâlde?” dedi onu şehre geri götüren taksinin şoförü. Günümüzde kadınların gerçek birer iş insanıymışçasına takım elbisesiyle işe gidip gelmelerini sevimli buluyormuş gibi babacan bir ifadeyle dikiz aynasından Erika’ya sıırttı.

“Evet,” diye yanıtladı Erika. Şemsiyesini taksinin tabanında sertçe silkeledi. “Gözünü yoldan ayırma.”

“Emredersiniz han’fendi!” dedi taksi şoförü ve iki parmağını alnına götürüp alaycı bir selam çaktı.

“Yağmur,” diyerek savunmaya geçti Erika, ön cama öfkeyle çarpan damlaları işaret ederek. “Yollar kaygan.”

“Az önce kaz kafalının birini havaalanına götürdüm,” dedi şoför. Şerit değiştirirken konuşmayı kesti, dolgun ellerinden biri direksiyonu tutarken diğer kolu koltuğun arkasına gevşekçe uzanmıştı. Erika’nın zihninde taksinin arka koltuğunda oturan iri bir kaz görüntüsü canlandı.

“Tüm bu yağmurların iklim değişikliğinden kaynaklandığını söylüyor. Dedim ki, dostum, dostum, iklim değişikliğiyle filan alakası yok, dedim. Sebep La Niña! La Niña’yı biliyorsun değil mi? El Niño ve La Niña’yı? Doğa olayları! Binlerce yıldır oluyor zaten bunlar.”

“Tabii,” dedi Erika. Keşke Oliver yanında olsaydı da şu sohbetin yükünü omuzlasaydı. Taksi şoförleri yolcularına bir şey öğretmeye neden bu kadar meraklıydı acaba?

“Evet. *La Niña!*” dedi şoför, Meksika aksanına benzer bir telaffuzla. Belli ki La Niña demek hoşuna gidiyordu. “Rekoru kırdık galiba, ha? 1932’den beri Sidney’deki en uzun aralıksız yağmurlu gün rekorunu. Oley bize!”

“Evet,” dedi Erika. “Oley bize.”

Aslında 1931 olacaktı, sayıları asla unutmazdı ama şoförü düzeltmeye lüzum yoktu.

“Sanırım 1931’di,” dedi. Kendini tutamamıştı. Bu bir karakter kusuruydu. Farkındaydı.

“He, aynen, 1931,” dedi şoför, sanki en başından beri öyle diyormuşçasına. “Ondan önce de 1893’te yirmi dört gün sürmüş. Aralıksız yirmi dört yağmurlu gün! Umarım o rekoru da kırmayız, ha? Ne dersiniz, sizce kırar mıyız?”

“Umarım kırmayız,” dedi Erika. Bir parmağını alını boyunca gezdirdi. Ter miydi bu yoksa yağmur mu?

Kütüphanenin önünde yağmur altında taksi beklerken sakinleşmişti. Nefesi yeniden düzene girse de midesi hâlâ çalkalanıp kaynıyordu; kendini maraton koşmuşçasına bitkin, tükenmiş hissediyordu.

Telefonunu çıkardı ve Clementine’e mesaj yazdı: *Üzgünüm, aceleyle çıkmam gerekti, işte bir sorun oldu, olağanüstüydün, sonra konuşuruz. Öptüm.*

Olağanüstü kelimesini *harika* olarak değiştirdi. *Olağanüstü* biraz fazla abartıydı. Doğru da değildi zaten. “Gönder” tuşuna bastı.

Mesai gününde Clementine’in konuşmasını dinlemeye gitmek için kıymetli zamanından ayırmak bir muhakeme hatasıydı. Sadece ona destek olmak için gitmişti ve yaşananlara dair hislerini derleyip toparlayıp rafa kaldırmak istiyordu. Sanki o öğleden sonrayla ilgili anıları eski usul bir film makarasıydı

da biri bazı sahneleri makasla kesip çıkarmıştı. Üstelik bunlar eksiksiz film sahneleri bile değildi. İncecik şeritlerdi. İncecik zaman şeritleri. Bütün istediği hiç kimseye, “Pek hatırlamıyorum,” demek zorunda kalmadan bu şeritleri tamamlamaktı.

Gözünün önüne banyo aynasına yansıyan yüzü geldi; küçük sarı hapı tırnağıyla ikiye kırmaya çalışırken elleri tir tir titriyordu. O gün öğleden sonra aldığı hapın hafızasındaki boşluklarla bağlantısı olduğundan şüpheleniyordu. Ama ilaç *reçeteliydi*. Barbeküye gitmeden önce ağzına bir *Ekstazi* atmış değildi ki.

Yan evdeki barbeküye geçmeden hemen önce tuhaf, hatta biraz da kopuk hissettiğini hatırladı ama bu hafızasındaki boşlukları açıklamaya yetmiyordu. Çok mu içki içmişti acaba? Evet. Çok içmişti. *Gerçeklerle yüzleş, Erika. Alkolün etkisindeydin. “Sarhoştun”*. Erika bu kelimenin onunla bağdaştırılabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu ama görünen köy kılavuz istemiyordu. Hayatında ilk kez su götürmez bir biçimde sarhoş olmuştu. Öyleyse hafızasındaki boşluklar alkol kaynaklı *kopmalardı* belki de? Tıpkı Oliver’ın annesiyle babası gibi. Oliver bir keresinde onların önünde, “Hayatlarının onlarca yılını hatırlayamıyorlar,” demişti de annesiyle babası buna keyifle kahkaha atıp kadeh kaldırmıştı. Oliver ise gülümsememişti bile.

“Peki sormamın bir mahsuru yoksa ekmeğinizi nasıl kazanıyorsunuz?” dedi şoför.

“Muhasebeciyim,” diye yanıtladı Erika.

“*Hâlâ* muhasebecilik yapıyor musunuz?” dedi şoför merakla. “Ne tesadüf, ben de tam düşünüyordum ki—”

Derken Erika’nın telefonu çaldı ve her seferinde olduğu gibi irkildi. (*Bu bir telefon, Erika, diyordu Oliver hep. Çalışın diye yapılmış.*) Arayanın annesi olduğunu gördü, şu anda dünya üzerinde konuşmak isteyeceği en son insan oydu ama taksi şoförü koltuğunda kıpırdanıp duruyordu; gözleri yoldan ziyade Erika’daydı ve birazdan almayı umduğu ücretsiz vergi

tavsiyeleri sebebiyle ağzı sulanmışa benziyordu. Taksi şoförlerinin her tarakta bezi vardı. Muhtemelen düzenli bir müşterisinden duyduğu şahane bir yasal boşluğu anlatmaya niyetlenecekti. Erika o tür bir muhasebeci değildi. “Boşluk” kelimesi ona pek sempatik gelmiyordu. Belki de annesiyle konuşmak kötünün iyisiydi.

“Merhaba, anne.”

“Vay, *merhaba*! Telefonu açmanı beklemiyordum!” Annesinin sesi hem gergin hem de isyankâr geliyordu ki bu hiç iyiye işaret değildi.

“Sesli mesaj bırakmaya hazırlanmıştım valla!” dedi Sylvia suçlar gibi.

“Açtığım için üzgünüm,” dedi Erika. *Sahiden* üzgündü.

“Elbette üzülecek bir şey yok da sadece kendimi yeniden ayarlamam lazım. Ne diyeceğim, sen sadece dinle, ben de hazırladığım mesajı bırakıyormuş gibi yapayım, olur mu?”

“Olur,” dedi Erika. Bakışlarını yağmurlu sokağa çevirdi; kadının biri ters dönmeye çalışan şemsiyesiyle cebelleşiyordu. Erika kadının aniden fevkalade sinirlenerek şemsiyeyi bir çöp kutusuna tikiştirip adım sektirmeden yağmurda yürümeye devam etmesini izledi. *Aferin sana*, diye düşündü, bu küçük manzara onu neşelendirmişti. *At gitsin. Şu lanet olası şeyi at gitsin.*

Annesinin sesi, telefonu ağzına daha da yaklaştırmış gibi iyice yükseldi. “Şöyle başlayacaktım: Erika, canım, diyecektim, Erika, canım, şu an çalıştığın için konuşamayacağınızı biliyorum, ki böyle güzel bir günde ofise tıkılıp kalman ne yazık, gerçi *bugünün* güzel bir gün olduğu söylenemez, kabul etmeliyim ki aslında berbat bir gün, korkunç bir gün ama *normalde* yılın bu zamanlarında öyle şahane günler olur ki, ve ne zaman uyanıp da dışarıdaki masmavi gökyüzüne baksam içimden hep şunu derim: *ah canım, ah ne yazık*, zavallı, talihsiz Erika, yine böyle güzel bir günde ofise tıkılmış! İşte hep bunu düşünürüm ama kurumsal başarı için ödediğin bedel de bu işte! Keşke korucu

olsaydın ya da açık havada yapılan başka bir meslek seçseydin. Aslında korucu meselesini açmayacaktım, birden aklıma geliverdi ama nereden çıktığını biliyorum, Sally'nin oğlu okulu yeni bitirmiş ve korucu olacakmış, Sally bana bunu anlatırken içimden dedim ki ne kadar harika bir iş, ne kadar akıllıca bir fikir, senin gibi ufacık bir bölmeye tıkılıp kalmak yerine.”

“Ufacık bir bölmeye tıkılıp kalmış değilim,” diyerek iç geçirdi Erika. Ofisi liman manzarasına bakıyordu ve sekreteri her pazartesi sabahı ofise taze çiçekler koyuyordu. Ofisini seviyordu. İşini seviyordu.

“Biliyor musun, bu Sally'nin fikriydi. Yani oğlunun korucu olması. Ne kadar zekice. Gelenekçi değildir o, Sally, kafası farklı çalışır.”

“Sally?” dedi Erika.

“Sally ya! Yeni kuaförüm!” dedi annesi sabırsızca, sanki Sally'yi birkaç aydır tanımıyormuş da yıllardır hayatındaymış gibi. Sanki Sally ölene kadar dostu kalacaktı gibi. Hah! Sally'nin akıbeti de annesinin hayatındaki diğer tüm harika yabancılarla aynı olacaktı.

“Peki mesajında başka neler diyecektin?” dedi Erika.

“Bir bakalım... sonra diyecektim ki, biraz gelişigüzel, sanki birden aklıma gelmiş gibi: Ah, dinle tatlım, *bu arada!*”

Erika bir kahkaha patlattı. Annesi en kötü anlarda bile ne yapıp edip kendine hayran bırakmayı başarırdı. Erika ne zaman artık dayanamayacağını, bu kadarının da fazla olduğunu düşünse annesi bir şey yapar ve Erika'ya kendini yeniden sevdirdi.

Annesi de güldü ama telaşlı ve tiz bir kahkahaydı bu. “Şöyle diyecektim: Dinle, tatlım, acaba sen ve Oliver pazar günü bana yemeğe gelmek ister misiniz diye düşünüyordum.”

“Hayır,” dedi Erika. “Hayır.”

Sanki havayı incecik bir pipetten içine çekiyormuş gibi nefes aldı. Dudakları düzgün çalışmıyor gibi geldi. “Hayır,

teşekkürler. On beşinde sende olacağız. O zaman geleceğiz, anne. Başka zaman olmaz. Böyle anlaştığımız.”

“Ama tatlım, bence benimle çok gurur duyacaksın çünkü–”

“Hayır,” dedi Erika. “Seninle başka herhangi bir yerde buluşurum. Bu pazar haricinde öğle yemeğine çıkabiliriz. Güzel bir restorana. Ya da sen bize gelebilirsin. Oliver’la ikimizin bir planı yok. Her yere gidebiliriz ama senin evine gelmiyoruz.” Duraksadı ve ardından sanki iyi İngilizce bilmeyen biriyle konuşuyormuşçasına daha yüksek ve net bir sesle tekrarladı: “Sana gelmiyoruz.”

Derin sessizlik.

“On beşinde görüşürüz,” dedi Erika. “Ajandada yazıyor. İkimizin ajandasında da var. Ve unutma, perşembe akşamı Clementine’in ailesiyle yemekteyiz! Yani dört gözle beklediğimiz bir şey daha var.” Şüphesiz çok matrak bir gece olacaktı.

“Denemek istediğim yeni bir tarif vardı. Glutensiz tarifler kitabı aldım da, sana demiş miydim?”

Canına tak ettiren şey işte bu üsluptu. Bu kasıtlı ve zalimce neşe, sanki bunca senedir oynadıkları, sıradan bir anneyle kızmışlar da sıradan bir sohbet ediyorlarmış gibi yaptıkları bu oyuna Erika’nın tekrar dâhil olma ihtimali varmış gibi; halbuki Erika’nın artık bu oyunu oynamadığını *biliyordu*, ikisi de bu oyunun bittiği konusunda hemfikirdi; annesi ağlamış, özürler dilemiş ve asla tutmayacağını ikisin de bildiği sözler vermişti ama şimdi, sanki hiç söz vermemiş gibi yapmak istiyordu.

“Anne. Aman Tanrım.”

“Ne var?” Sahte masumiyet. Çileden çıkararak o çocuksu ses tonu.

“Bir daha tarif kitabı almayacağına anneannemin mezarı üzerine *yemin etmiştin*! Sen yemek yapmazsın ki! Üstelik gluten alerjin de yok!” Bu aşırı duygusal vaatlerin yerine getirilmesini hiç beklemediği hâlde Erika’nın sesi neden öfkeyle titriyordu?

“Ben öyle bir yemin etmedim!” dedi annesi, çocuksu ses tonunu bırakmış ve Erika’nın öfkesine kendi öfkesiyle karşılık verme cüretini göstermişti. “Hem açık konuşmak gerekirse son zamanlarda fena hâlde şişkinlik yaşıyorum. Gluten intoleransım var, çok sağ ol. Kendi sağlığımı düşündüğüm için kusuruma bakmazsın artık.”

Çatışmaya girme. Kendini bu duygusal mayın tarlasından çekip çıkar. İşte tam da böyle durumlar için terapiye binlerce dolar yatırıyordu.

Erika hızlıca, “Tamam o zaman, peki, anne, seninle konuşmak güzeldi,” dedi, tıpkı bir telefon pazarlamacısıymış gibi annesine konuşma fırsatı vermeden, “ama işteyim, bu yüzden şimdi kapatmam gerek. Sonra konuşuruz.” Annesi ağzını bile açmadan telefonu kapatıp kucağına bıraktı.

Taksi şoförünün boncuklu koltuk kılıfına yaslanan omuzları sanki konuşmayı hiç dinlemiyormuşçasına hareketsizdi; bir tek direksiyonun alt kısmını tutan elleri hareket ediyordu. Nasıl bir kız evlat annesinin evine gitmeyi reddederdi ki? Nasıl bir kız evlat annesi yeni bir tarif kitabı aldı diye onunla böyle hiddetle konuşurdu?

Erika sertçe gözlerini kırptırdı.

Derken telefonu yeniden çaldı ve Erika öyle şiddetle irkildi ki neredeyse kucağından kayıp düşecekti. Muhtemelen yine annesiydi, hakaretler savurmak için arıyordu.

Ama annesi değildi. Oliver’dı.

“Selam,” dedi Erika, Oliver’ın sesini duyunca hissettiği rahatlamaıyla ağlayacak gibi oldu. “Az evvel annemle çok eğlenceli bir telefon konuşması yaptım da. Bizi pazar günü öğle yemeğine davet etti.”

“Oraya gelecek ay gitmeyecek miydik?” dedi Oliver.

“Evet,” dedi Erika. “Sınırları zorlamaya çalışıyordu.”

“Sen iyi misin?”

“Hımm.” Parmağıyla göz altlarını sildi. “İyiyim.”

“Emin misin?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Boş ver onu, aklından çıkar gitsin,” dedi Oliver. “Hey, bu arada Clementine’in şu bilmem neredeki kütüphanede yaptığı konuşmaya gittin mi?”

Erika başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapadı. Kahretsin. Doğru ya. Bu yüzden arıyordu. Clementine. Plana göre söyleşi sonrasında Clementine’le kahve içip sohbet edecekti. Oliver, Erika’nın Clementine’in söyleşisine gitme nedenine pek ilgi göstermemişti. Erika’nın hafızasındaki boşlukları doldurma konusundaki takıntılı arzusunu anlayamıyordu. Bunu yersiz, hatta biraz saçma buluyordu. “İnan bana, hatırlayabileceğin her şeyi zaten hatırlıyorsun,” demişti Oliver. (*İnan bana* derken Oliver’ın dudakları incelmış, gözleri büyümüştü. Sesinde asla bastıramadığı ve muhtemelen hissettiğini bile inkâr edeceği ufak bir acı tınısı vardı.) “İçkiyi fazla kaçırınca hafızada kopmalar olması çok normal.” Ama Erika’nın *durumunda* normal değildi. Yine de Oliver bunu Clementine’le konuşması, nihayet bir yanıt vermeye zorlaması için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü.

Oliver’ı da sesli mesaja yönlendirmeliydi.

“Gittim,” dedi Erika. “Ama yarısında çıktım. Kendimi iyi hissetmedim.”

“O zaman Clementine’le konuşamadın yani?” dedi Oliver. Erika Oliver’ın hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptığını sesinden anlayabiliyordu.

“Bugün olmadı,” diye yanıtladı Erika. “Endişelenme. Sadece doğru zamanı yakalamaya çalışıyorum. Zaten yemek katı da pek uygun bir yer olmayacaktı.”

“Şimdi ajandama bakıyorum da. Barbeküden bu yana iki ay geçmiş. Sadece bir soru sormanın rahatsız edici ya da düşüncesizce filan olduğunu düşünmüyorum. Ara gitsin. Yüz yüze olması şart değil ya.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzgün olmana gerek yok,” dedi Oliver. “Bu zor bir şey. Senin suçun değil.”

“Daha en başta o barbeküye gitmemiz benim suçumdu,” dedi Erika. Oliver bu konuda onu aklayamazdı, fazla doğrucuydu. İkisinin ortak noktası hep bu olmuştu: doğruluğa duyukları tutku.

Taksi şoförü sertçe frene asıldı. “Lanet olasıca aptal şoför seni! Seni kaz kafalı seni!” Erika tam destek almak için avucunu ön koltuğa bastırmıştı ki Oliver, “Alakası yok,” dedi.

“Bana göre alakası var,” dedi Erika. Telefon başka bir aramanın geldiğini haber veren bir bip sesi çıkardı. Arayan kesin annesiydi. Geri aramasının birkaç dakika sürmesi, hakaret yerine gözyaşını tercih ettiği anlamına geliyordu. Gözyaşları daha çok vakit istiyordu.

“Bu konuda ne dememi istediğini bilmiyorum, Erika,” dedi Oliver endişeyle. Gerçek bir doğru yanıtın mümkün olduğunu zannediyordu. Cevap anahtarlarındaki gibi bir yanıtın. İlişkilerde geçerli bir dizi gizli kural olduğuna ve bir kadın olarak Erika’nın bunları bildiğine ama kasten ondan sakladığına inanıyordu. “Sadece... Clementine’le konuşur musun?” dedi.

“Clementine’le konuşacağım,” dedi Erika. “Akşama görüşürüz.”

Telefonunu sessize alıp ayaklarının dibindeki çantasına koydu. Taksi şoförü radyonun sesini açtı. Herhâlde artık ondan muhasebe tavsiyesi almaktan vazgeçmişti; kişisel hayatına bakarak profesyonel görüşlerine güvenilemeyeceğine kanaat getirmiş olmalıydı.

Erika Clementine’i düşündü; şimdiye kütüphanedeki küçük konuşmasını bitirmiş, izleyicilerden nazik bir alkış alıyor olmalıydı. Ne “bravo!” sesleri olacaktı ne ayakta alkışlayanlar ne de kuliste bekleyen buketler.

Zavallı Clementine kendisini illaki *yerin dibine sokmak* zorunda hissetmişti.

Oliver haklıydı: barbeküye gitme kararının artık bir önemi yoktu. Bu, batık maliyetti. Başını koltuğa yasladı, gözlerini kapadı ve kendisine doğru gelen, sonbahar yapraklarının oluşturduğu bir girdabın çepeçevre sardığı gümüş renkli arabayı hatırladı.



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Erika çıkmaz sokağa dönünce tuhaf ve güzel sayılabilecek bir manzarayla karşılaştı: Biri nihayet son altı aydır Richardsonların evinin önünde park hâlinde duran gümüş BMW'yi kullanıyordu ve sürücü artık her kimse, arabanın kaputunda ve tavanında birikmiş kırmızı ve altın sarısı sonbahar yapraklarını temizleme zahmetine bile girmemişti, hâliyle araç ilerlerken (yerleşim bölgesi için fazla hızlıydı) etrafında, ufak bir hortum tarafından takip ediliyormuş gibi görünmesine yol açan bir yaprak girdabı oluşmuştu.

Yapraklar dağılınca Erika yan komşusu Vid'i gördü; garaj yolunun ucunda dikilmiş arabanın uzaklaşmasını izliyor, bu esnada da tek bir güneş ışığı hüzmesi, fotoğraf makinesinin flaşını andırırcasına güneş gözlüğünün camından yansıyor.

Erika frene basıp Vid'in yanında durdu ve yolcu tarafındaki camı indirdi.

“Günaydın,” diye seslendi. “Nihayet biri şu arabayı çekti!”

“Evet, uyuşturucu işini hallettiler herhâlde, ne dersin?” Vid güneş gözlüğünü gri saçlarının üzerine iterek arabaya doğru eğildi. “Ya da belki de mafyaydı, anlarsın ya!”

“Ha ha!” Erika pek de inandırıcı olmayan bir kahkaha attı, neticede Vid de başarılı bir gangsteri andırıyordu.

“Ne kıyak bir gün, anlarsın ya. Baksana şuna! Haksız mıyım?” Vid gökyüzünü işaret ederek memnuniyetini gösterdi, sanki bugünü fazladan para ödeyerek bizzat satın almış da karşılığında hakkını elde etmiş gibiydi.

“Gerçekten güzel bir gün,” dedi Erika. “Yürüyüşe mi çıktın?”

Vid bu soruyu duyunca gözlerini devirdi.

“Yürüyüş mü? Ben? Yok.” Parmaklarının arasında yanan sigarayı ve diğer elindeki plastiğe sarılı pazar gazetesi rulosunu gösterdi. “Sadece gazetemi almaya gelmiştim, anlarsın ya.”

Erika, Vid’in *anlarsın ya* deyişlerini saymaması gerektiğini kendine hatırlattı. Birinin konuşma tikine takılmak, obsesif-kompulsif davranış belirtisiydi. (Vid’in güncel rekoru: yerel pizzacıdaki tütsülenmiş *pancettali*¹ pizzanın menüden çıkarılması hakkındaki iki dakikalık tiradda tam on bir kez. Vid buna inanamamıştı, gerçekten inanamamıştı, *anlarsın ya*. Ne zaman heyecanlansa *anlarsın ya*’lar tren gibi sıra sıra dizilirdi.)

Erika, bazı davranışlarının obsesif-kompulsif olarak sınıflandırılma potansiyeli taşıdığının gayet farkındaydı. Kendi kendine tanı koyduğunda psikoloğu, “Ben olsam etiketlere fazla takılmazdım,” demişti zoraki bir gülümsemeyle. (Erika, terapiye başladığında süreci biraz olsun anlamak için *Psychology Today* dergisine abone olmuş ve konu o kadar ilgisini çekmişti ki kısa süre önce, Cambridge Üniversitesi’nin psikoloji ve davranış bilimleri lisans programının birinci sınıf okuma listesini takip etmeye başlamıştı. *Sırf meraktan*, demişti psikoloğuna ama kadın bu durumdan rahatsız olmuşa benzemiyordu, hoş memnun olduğu da söylenemezdi.)

1 Domuz etinden yapılan bir tür İtalyan pastırması –ç.n.

“Kahrolasica *Revhead*² manyağı çocuk sokağın sonuna hızla dalıyor ve gazeteyi arabadan sanki kahrolası Suriye’de bir el bombası atıyormuşçasına fırlatıyor, anlarsın ya.” Vid gazete rulosuyla el bombası fırlatıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Ee, sen ne yapıyorsun? Markete mi gittin?”

Erika’nın yolcu koltuğundaki küçük plastik poşet yığınının baktı ve sigarasından derin bir nefes çekerek dumanı ağzının yanından dışarıya üfledi.

“Tam olarak market alışverişi sayılmaz, sadece şey, birkaç ıvır zıvır ihtiyacım vardı,” dedi Erika.

“İvır zıvır,” diye tekrarladı Vid, bu ifadeyi ilk kez duyuyormuş da öğrenmeye çalışıyormuş gibiydi. Belki de gerçekten ilk kez duyuyordu. Erika’ya, sanki ondan daha fazlasını ummuş da bulamamış gibi o sorgulayan, neredeyse hayal kırıklığıyla dolu bakışlarından birini attı.

“Evet. Öğleden sonrası çayı için. Clementine ve Sam küçük kızlarla birlikte birazdan bize öğleden sonrası çayına geliyor. Arkadaşlarım Clementine ve Sam var ya? Hani benim evde tanışmıştın?” Vid’in onları hatırladığını bal gibi biliyordu. Kendini daha ilgi çekici kılmak için ona Clementine’i sunuyordu. Vid’e vermesi gereken tek şey buydu: Clementine.

Vid’in yüzü bir anda aydınlandı.

“Arkadaşın, çellist olan!” dedi Vid neşeyle. “Çellist” kelimesini söylerken az kalsın ağzını şapırdatacaktı. “Ve kocası. Müzik kulağı olmayan! Ne yazık ama, değil mi?”

“Aslında müzik kulağının olmadığını söylemek kendi tercihi,” dedi Erika. “Teknik olarak bence o—”

“Adamın dibi! Bir FMCG *şirketinde*, neydi adı, *pazarlama müdürüydü* ve bu da hızlı tüketim... dur söyleme, söyleme... *hızlı tüketim ürünleri* demek oluyordu. Her ne haltsa artık.

2 Kendi yarış arabanızı inşa etmeniz gereken bir araba yarışı simülasyon oyunu -ç.n.

Nasıl ama? Hafızam iyi, değil mi? Kafam zehir gibidir, karıma hep öyle derim.”

“Aslına bakarsan iş değiştirdi, bir enerji içeceği şirketinde çalışıyor şimdi.”

“Ne? Enerji içeceği mi? İnsana enerji veren içecek mi? Neyse, Sam’le Clementine iyi insanlar, harika insanlar, anlarsın ya! Hepiniz toplaşıp bize gelmelisiniz, barbekü için, anlarsın ya! Evet, barbekü yaparız! Bu şahane havanın tadını çıkarırız, anlarsın ya! Israr ediyorum. Mutlaka gelmelisiniz!”

“Ah,” dedi Erika. “Ne kadar da nazik bir teklif.” Aslında hayır demesi gerekiyordu. Hayır demekle hiç sıkıntısı yoktu. İnsanlara hayır demekle hiç zorlanmaz, hatta bu yeteneğiyle gurur duyardı ve Oliver bugünkü planı değiştirmek istemeyecekti. Çok önemliydi. Bugün kritik bir gündü. Bugün, hayatlarının seyrini değiştirebilecek bir gündü.

“Şişte domuz çeviririm. Sloven usulü. Gerçi tam olarak Sloven usulü sayılmaz, benim usulüm ama şimdiye kadar tattığın hiçbir şeye benzemediğine eminim. Şu arkadaşın. Clementine. Hatırlıyorum. O da yemek meraklısı, anlarsın ya. Benim gibi,” dedi. Hafifçe pat pat karnına vurdu.

“Şey,” dedi Erika. Yolcu koltuğundaki plastik poşetlere bir daha baktı. Alışverişten eve dönerken yol boyunca habire aldıklarına göz atmış, bir şeyi eksik ya da yanlış alıp almadığından endişe duymuştu. Daha fazla şey almalıydı. Nesi vardı? Ne diye *ziyafet* alışverişi yapmamıştı ki?

Ayrıca seçtiği krakerlerin üzerinde susam vardı ve susamla ilgili önemli bir mevzu vardı. Clementine susama bayılıyor muydu yoksa nefret mi ediyordu?

“Ne diyorsun?” dedi Vid. “Tiffany de seni görmeyi çok ister.”

“Öyle mi?” dedi Erika. Çoğu eş plansız bir barbeküyü hoş karşılamazdı ama karısı da en az Vid kadar sosyal birine benziyordu. Erika en yakın arkadaşlarını dışa dönük yan komşularıyla ilk kez tanıştırdığı zamanı düşündü; geçen yıl Oliver’la,

“haydi biz de misafir ağırlamayı seviyormuş gibi yapalım” çalgınlığına kapılıp evlerinde bir Noel içkisi daveti vermişlerdi. Bu davetin her ânından nefret etmişlerdi. Misafir ağırlamak Erika’ya hep bir yük gibi gelmişti çünkü hem bu konuda hiç deneyimi yoktu hem de bir yanı misafirlerin hep korkulması ve nefret edilmesi gereken insanlar olduğuna inanırdı.

“İki de küçük kızları vardı, değil mi?” diye devam etti Vid. “Bizim Dakota onlarla oynamaya bayılır.”

“Evet. Yalnız unutma, Dakota’dan epey küçükler.”

“Daha iyi ya! Dakota küçük kızlarla oynamayı çok sever, anlarsın ya, ablalık taslamaya bayılıyor, anlarsın ya. Saçlarını örmek, tırnaklarını boyamak, anlarsın ya, hepsi için eğlenceli olur!”

Erika ellerini direksiyonun üzerinde gezdirdi. Evine baktı. Ön kapıya giden yolun kenarındaki alçak çitler, kusursuz ve şaşırtıcı bir simetriyle yeni budanmıştı. Stor perdeler açıktı. Pencereler tertemizdi, tek bir leke bile yoktu. Gizleyecek hiçbir şey yoktu. Sokaktan içeriye bakınca yalnızca kırmızı *Veronese* masa lambası görünüyordu. Hepsi bu. *Sadece* lamba. Zarif bir lamba. Eve dönerken sokaktan o lambayı görmek bile Erika’ya gurur ve huzur veriyordu. Oliver şu an içeride evi süpürüyordu. Erika evi zaten dün süpürmüştü, bu kadarı fazlaydı. Aşırı süpürme. Utanç verici.

Erika evden ilk ayrıldığında ev hayatıyla ilgili onu endişelendiren sayısız rutinden biri, normal insanların ne sıklıkta süpürge açtığını çözmeye çalışmak olmuştu. Ona en kesin cevabı veren Clementine’in annesiydi: Haftada bir, Erika, mesela her pazar öğleden sonra. Sana uyan düzenli bir zaman dilimi belirle ve bunu alışkanlık hâline getir. Erika Pam’ın yaşam kurallarına âdeta bir dine uyar gibi uymuştu; Clementine ise bunları kasten hiçe saymıştı. “Sam’le ben süpürme diye bir şey *olduğunu* bile unutup duruyoruz,” demişti bir keresinde Clementine Erika’ya. “Gerçi her süpürdüğümüzde de kendimizi

daha iyi hissediyoruz ve diyoruz ki daha sık süpürelim! Biraz seks yapmayı hatırladığımız zamanlara benziyor.”

Erika hem süpürme hem de seks meselesine hayret etmişti. Oliver’la topluluk içindeyken diğer çiftlere nazaran birbirlerine karşı daha resmî davrandıklarının farkındaydı, pek cilve yapmazlardı (her şeyin net olmasını, yanlış anlaşılmaya mahal vermemesini tercih ederlerdi) ama *seks yapmayı asla unutmazlardı*, yok daha neler.

Bugünkü görüşmenin neticesini ne süpürülmüş bir ev değiştirecekti ne de susam taneleri.

“Şişte domuz çevirme ha?” dedi Vid’e. Clementine’in böyle bir durumda yapacağı gibi işveyle başını yana eğdi. Zaman zaman Clementine’in hâl ve hareketlerini taklit ettiği olurdu ama elbette tanınma riski almamak için sadece Clementine ortalarında yokken yapardı. “Yani diyorsun ki ortalıkta öylece duran ve çevrilip kızartılmayı bekleyen yedek bir domuzun var?”

Vid memnuniyetle sıırıttı, göz kırptı ve sigarasını ona doğrulttu. Duman, bambaşka bir dünyayı yanında taşıyarak yavaşça arabanın içine süzüldü. “Sen onu hiç dert etme, Erika.” İkinci heceye vurgu yapmıştı. Erika. İsmi kulağa böyle daha egzotik geliyordu. “Her şeyi hallederiz, anlarsın ya. Çellist arkadaşın saat kaçta geliyor? İki mi? Üç mü?”

“Üç,” dedi Erika. İşveli tavrından çoktan pişman olmuştu. Aman Tanrım. Ne yapmıştı böyle?

Vid’in arkasına doğru bakınca onların diğer yan komşusu yaşlı Harry’yi gördü; adam elinde bir budama makasıyla ön bahçesindeki kamelya çalısının orada dikiliyordu. Erika adamla göz göze gelince elini kaldırıp selam vermek istese de Harry derhâl bakışlarını kaçırdı ve bahçenin köşesine doğru yürüyerek gözden kayboldu.

“Dostumuz Harry yine ortalıkta mı dolanıyor?” dedi Vid arkasına bile dönmeden.

“Evet,” dedi Erika. “Şimdi de gitti.”

“Öyleyse saat üç diyelim mi?” dedi Vid. Elinin eklemiyle Erika’nın arabasının yan tarafını kararlılıkla tıklattı. “Görüşürüz o zaman, tamam mı?”

“Tamamdır,” dedi Erika cılız bir sesle.

Derken Oliver’ın ön kapıyı açıp elinde bir çöp torbasıyla verandaya çıktığını gördü. Sinirden küplere binecekti.

“Harika. Mükemmel!” Vid doğruldu ve Oliver’la göz göze geldi. Oliver gülümseyip el salladı.

“Dostum!” diye bağırdı Vid. “Bugün ilerleyen saatlerde görüşüyoruz. Bizde, barbeküde!”

Oliver’ın yüzündeki gülümseme bir anda silindi.



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clementine; kütüphane otoparkından hafif bir panikle çıktı; bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle buğu çözücüyü kurcalıyordu çünkü arabasının ön camı aniden aşırı buğulanmış, hatta yer yer neredeyse tamamen opak bir hâl almıştı. Planladığından yirmi dakika daha geç çıkabilmişti.

Konuşmasını bitirdikten sonra alkışlamanın yerinde bir hareket olup olmadığından emin değilmiş gibi görünen dinleyicilerin o her zamanki tereddütlü ve cılız el çırpma sesleri yükselmiş, ikram edilen ev yapımı sabah çaylarını mideye indiren küçük ama aşılması zor kalabalığın arasından geçip kapıya ulaşmaya çalışırken (kapı oldukça yakın ama bir o kadar da uzaktı) sürekli bir sohbe takılıp kalmıştı. Kadının biri ona sarılmak ve yanağını okşamak istemişti. Sonradan ensesinde barkod dövmesi olduğunu fark ettiği bir adam, belediyenin yüzme havuzunu yenileme planları hakkındaki düşüncelerini öğrenmeye can atarken Clementine buralı olmadığı için yorum yapamayacağını söylediğinde buna pek inanmamış gibiydi. Beyaz saçlı ufak tefek bir hanımsa pembe renkli peçeteye sarılmış bir dilim havuçlu kekin tadına bakmasını istemişti.

Clementine havuçlu keki yemişti. Gerçekten güzel bir havuçlu kekti. *Yani en azından elde var bir.*

Ön cam ufak bir sürpriz yaparak çözüldü ve Clementine otoparktan sola döndü; nereye gideceğini bilmediğinde otomatikman sola dönerdi.

“Konuşmaya başla,” dedi GPS’ine. “Bir tanecik işin var. Hadi.”

Çellosunu almak için GPS’in onu hızlıca eve götürmesi lazımdı, ardından arkadaşları Ainsley ve kocası Hu’nun evine gidip onlara eserlerini çalacaktı. Seçmelere iki hafta vardı. “Yani hâlâ bu işin peşindesin, öyle mi?” demişti annesi geçen hafta şaşkın ve muhtemelen yargılayıcı bir tonla ama Clementine bunu kafasında kurmuş da olabilirdi zira bu aralar nereye baksa yargılanıyor gibi hissediyordu.

Clementine, “Evet, hâlâ seçmelere giriyorum,” diyerek soğuk yapınca annesi de lafı uzatmamıştı.

Talimat beklerken arabayı yavaşça sürdü ama GPS’ten çıt çıkmıyordu, hâlâ bir şeyleri hesaplamaya çalışıyor gibiydi.

“Bana nereye gideceğimi söyleyecek misin?” diye sordu.

Belli ki söylemeyecekti. Derken trafik ışıklarına geldi ve sola döndü. *Sürekli* sola dönemezdi yoksa daire çizmiş olacaktı. Değil mi? Eskiden olsa eve gider gitmez bunu Sam’e anlatır, Sam kahkahalar atıp onunla dalga geçer ama sonrasında anlayış gösterip yeni bir GPS almayı teklif ederdi.

“Senden nefret ediyorum,” dedi Clementine çıt çıkarmayan GPS’e. “Senden nefret ediyorum ve tiksiniyorum.”

GPS onu duymazdan geldi, Clementine ise bir işaret arar gibi camdan dışarı yağmura baktı. Kaşlarını öyle sert çatmıştı ki yaklaşan baş ağrısının ayak seslerini duyabiliyordu.

Burada olmamalıydı, Sidney’in öbür ucundaki bu tekdüze, gri ve yabancı banliyöde yağmurun altında araba sürmemeliydi. Evde çalışıyor olmalıydı. Yapması *gereken* tam olarak buydu.

Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın, zihninin bir parçası mütemadiyen gerçek hayatına paralel akan farazi bir hayatı düşlüyordu; Erika’nın arayıp, “Vid bizi barbeküye davet

etti,” dediğinde Clementine’in, “Hayır, teşekkürler,” dediği bir hayatı. İki basit kelime. Vid’in umurunda bile olmazdı. Zaten Clementineleri pek tanımıyordu.

Dün gece senfonideki Vid değildi. Zihni ona acımasız bir oyun oynamış, Vid’in o koca kafasını, suratlardan oluşan bir denizin tam ortasına yerleştirevermişti.

Neyse ki bugün izleyiciler arasında Erika’yı görmeye hazırlıklıydı ama yine de onu ilk gördüğünde midesi burulmuştu; Erika arka sırada âdeta sopa yutmuş gibi –sanki bir cenazede– dimdik oturuyordu, Clementine’le göz göze geldiğindeyse yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda olmuştu. Ne diye gelmek istemişti ki? Garipti. Clementine’i konserde izlemek gibi bir şey mi sanmıştı acaba? Öyle olsa bile mesai gününde izin alarak zaten bildiği bir hikâyeyi Clementine’den dinlemek için ta Kuzey Sidney’den kalkıp buraya gelmek hiç de Erika’lık bir davranış değildi. Bir de üstüne konuşmanın ortasında kalkıp gitmişti! İşle ilgili bir sorun olduğuna dair bir mesaj atmıştı ama bu pek muhtemel görünmüyordu. Yirmi dakika bekleyemeyecek bir muhasebe problemi diye bir şey olmadığı kesindi.

Gittiğinde rahatlamıştı. Onun o küçük ve yoğun suratı dikkatini bir mıknaş gibi çekerken konuşmaya çalışmak rahatsız ediciydi. Bir ara aklından alakasız, dikkat dağıtıcı bir düşünce geçmişti: Erika’nın açık renk saçları Clementine’in annesinkiyle bire bir aynı modelde kesilmişti. Pratik, simetrik ve omuz hizasında bir kesim, kaşların hemen üzerinde dümdüz kesilmiş uzun bir kâkül. Erika Clementine’in annesine hayrandı. Bu ya kasıtlı ya da bilinçaltından gelen bir taklitti ama kesinlikle tesadüf değildi.

Şehre giden yönü gösteren bir tabela görünce hızla şerit değiştirdi, tam o esnada GPS de uyanmış ve “ileride sağa dönün” diyerek İngiliz kadın aksanıyla üst perdeden konuşmaya başlamıştı.

“Evet, kendim hallettim, yine de sağ ol,” dedi.

Derken yağmur yeniden başladı ve silecekleri çalıştırdı.

Sileceklerin birinin lastiği yerinden fırlamıştı ve her üç silişte bir, korku filmlerindeki o yavaşça açılan kapıya benzeyen tiz bir çığlık sesiyle cıyırdıyordu.

Cı-yıurt. İki. Üç. Cı-yıurt. İki. Üç. Bu ses aklına ağır aksak vals yapan zombileri getirdi.

Erika'yı bugün arayacaktı. Ya da yarın sabah. Erika bir cevabı hak ediyordu. Yeterince zaman geçmişti. Şüphesiz verilecek tek bir yanıt vardı ama Clementine uygun zamanı bekliyordu.

Şimdi bunu düşünme. Sadece seçmelere odaklan. Facebook'taki makalelerin önerdiği gibi zihnini *bölmelere ayırmayı* öğrenmesi gerekiyordu. Güya bu *bölmelere ayırma* işinde iyi olanlar erkeklerdi; her ne yapıyorlarsa tüm dikkatlerini ona veriyorlardı ama Sam'in aynı anda birden çok şey yapmakla ilgili hiç problemi olmamıştı. Bulaşık makinesini boşaltırken bir yandan *risotto* yapabilir, aynı zamanda da kızlarla zihin geliştiren oyunlar oynayabilirdi. Çellosunu eline alınca bambaşka dünyalara dalan ve fırına bir şey attığını unutan hep *Clementine* olurdu. Bir keresinde (ne yazık ki) Holly'yi doğum günü partisinden almayı unutan da *oydu*, Sam asla böyle bir şey yapmazdı. "Annenizin kafası hep başka yerde," derdi Sam kızlara ama bunu şefkatle söylerdi. Ya da Clementine öyle söylediğini sanıyordu. Belki de o şefkat hissi de bir hayal ürünüydü. Artık kimsenin onun hakkında gerçekten ne düşündüğünden emin olamıyordu: Ne annesinin. Ne kocasının. Ne arkadaşının. Görünüşe göre her şey mümkündü.

Yeniden annesinin o lafını düşündü: "Yani hâlâ bu işin peşindesin?" Çocuklar doğmadan önce bile hiçbir seçme için bu kadar çok saat çalışmamıştı. Ah, eskiden yaptığı tüm o kendine acıyan sızlanmalar: *İki küçük çocuğu olan çalışan bir anneyim ben! Vah bana! Günün saatleri yetmiyor!* Oysa insan daha az uyursa günün saatleri yetiyor da artıyordu bile. Artık

geceleeri on yerine on ikide yatıyor, sabahlarıysa yedi yerine beşte uyanıyordu.

Daha az uykıyla idare etmek hiç fena sayılmayan, hafif bir uyuşukluğa yol açıyordu. Hayatının her yönünden kopmuş gibi hissediyordu. Artık *hissetmeye* vakti yoktu. Eskiden *hissetmeye* ve hislerini analiz etmeye sanki memleket meselesiymiş gibi harcadığı onca zaman. *Clementine yaklaşan seçmeler yüzünden inanılmaz gergin hissediyor! Clementine yeterince iyi olup olmadığı bilmiyor!* Peki, vay canına, bütün baskıları durdurun, hemen seçme gerginliğini araştıralım, hemen müzisyen arkadaşlarla ciddi ciddi konuşalım, sürekli onaylanma bekleyelim.

Kes şunu. Eskiden olduğu kişiyle mütemadiyen alay etmek de pek yapıcı sayılmazdı. *Vaktini teknik meselelere odaklanarak geçir.* Zihninde dikkatini dağıtacak teknik bir sorun aradı – örneğin, Beethoven'ın giriş arpejindeki parmak pozisyonları. Sürekli fikir değiştiriyordu. Daha zor olan seçenek daha iyi bir müzikal sonuç verebilirdi elbette ama baskı altındayken hata yapma riski vardı.

İleride trafik mi sıkıştı? Geç kalmamalıydı. Arkadaşları bunun için kendi zamanlarından feragat ediyordu. Bu işten hiçbir çıkarları yoktu. Saf fedakârlık. Duran trafiğe baktı ve kendini bir kez daha Tiffany'nin arabasında buldu: Kırmızı fren lambalarından oluşan bir denizin ortasında kısıлып kalmıştı, emniyet kemeri sıkıca gerilmiş bir boyunduruk gibiydi.

Derken trafik ilerlemeye devam etti. Sorun yoktu. Nefes verdiğini duydu oysa nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

Akşam Sam'le dışarı yemeğe çıktıklarında onun zihninin de kendisinininki gibi aynı manasız “ya şöyle olsaydı” döngüsüne takılı kalıp kalmadığını soracaktı. Bakarsınız bir sohbetin karpısını aralardı. “İyileştirici” bir sohbet. Annesinin kullanacağı türden bir ifadeydi bu.

Akşam *randevuya* çıkıyorlardı. Annesinin öğrendiği bir başka modern terim. *Siz gençlere randevu lazım!* Sam de o da

randevu lafından iğreniyordu ama yine de tam olarak böyle bir gece için Clementine'in annesinin önerdiği bir restorana gideceklerdi. Çocuklara annesi bakacaktı, hatta rezervasyonu bile o yaptırmıştı.

"Affetmek, güçlülerin erdemidir. Sanırım Gandhi'nin bir sözüydü," demişti annesi ona. Annesinin buzdolabının kapağı, mıknaatıslarla tutturulmuş küçük kâğıtlara karalanmış ilham verici alıntılarla doluydu. Mıknaatıslarının üzerinde bile bu alıntılardan vardı.

Belki de bu akşam iyi geçirdi. Hatta belki eğlenceli bile olabilirdi. Clementine olumlu düşünmeye çalışıyordu. İkisinden birinin bunu yapması gerekiyordu. Derken arabası kaldırımın kenarındaki yağmur oluğuna doğru kaydı ve devasa bir su dalgası aracın yan tarafından yukarı fışkırdı. Gereğinden çok daha pis bir küfür savurdu.

Barbekü gününden beri durmadan yağmur yağıyormuş gibi geliyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Barbeküden önceki hayatını düşündü; her yer altın sarısı güneş ışığına boyanmıştı. Masmavi gökyüzü. Hafif esintiler. Sanki daha önce hiç yağmur yağmamış gibi.

"İleriden sola dönün," dedi GPS.

"Ne? Buradan mı?" dedi Clementine. "Emin misin? Yoksa bir sonrakini mi diyorsun? Bence bir sonrakini diyorsun."

Sürmeye devam etti.

"Mümkün olduğunda geri dönün," dedi GPS hafifçe iç geçiren bir tonla.

Clementine tevazuyla, "Affedersin," dedi.



BEŞİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Clementine güneş ışığının doldurduğu mutfakta pijamalarıyla olduğu yerde koşarken kocası Sam bir çavuş edasıyla bağıırıyordu: “Koş, asker, koş!”

İki yaşındaki kızı Ruby de pijamaylaydı ve kuş yuvasına benzeyen karışık sarı saçlarıyla Clementine’in yanında koşuyor, bir kukla misali zıp zıp zıplayıp kıkırdıyordu. Tombul ellerinden birinde yumuşamış ve ıslanmış bir kruvasan parçası, diğerindeyse ahşap saplı metal bir çırpma teli tutuyordu; her ne kadar kimse artık onu sadece bir mutfak gereci olarak görmese de Çırpıcı (Çırpıcı’nın cinsiyeti değişkendi) Ruby tarafından besleniyor, banyo yaptırılıyor ve her gece kâğıt mendillerle kaplanmış ayakkabı kutusundaki yatağına özenle yatırılıyordu.

“Niye koşuyorum ben?” dedi Clementine soluk soluğa. “Koşmayı sevmem ki!”

Sabah Sam, ateşli bir inatla parıldayan gözlerle Clementine için kusursuz bir “Bu seçmelerin hakkından gelmelisin, bebeğim” planı geliştirdiğini söylemişti. Planını hazırlamak için dün gece geç saatlere kadar ayakta kalmıştı.

Öncelikle olduğu yerde beş dakika boyunca koşabildiği kadar hızlı koşması gerekiyordu.

“Soru sorma, sadece emirlere uy!” dedi Sam. “Kaldır o dizleri! Burnundan nefes alıp ağzından vermen lazım!”

Clementine dizlerini kaldırmaya çalıştı.

Kesin Google’a *orquestra seçmeleri için ipuçları* yazıp aratmıştı ve bir numaralı tavsiye şahane bir klişeydi: *Egzersiz yapın! Fiziksel kondisyonunuzun zirvede olduğundan emin olun.*

Müzisyen olmayan biriyle evlenmenin sıkıntılı yanı buydu. Bir müzisyen seçmelere hazırlanma konusunda ona yardım etmenin en iyi yolunun *kızları dışarı çıkarmak* olduğunu bilirdi – *böylece Erikalara gitmeden önce pratik yapacak zamanı bulabilirdi.* Atla deve değil, asker.

“İki dakika daha!” Sam onu dikkatle inceliyordu. Tıraş olmamıştı, tişörtü ve iç çamaşırıyla duruyordu. “Aslında bir dakika daha yapsan yeterli olabilir, pek formda değilsin.”

“Duruyorum,” dedi Clementine ve yavaşlayarak hafif tempolu koşuya geçti.

“Hayır! Duramazsın. Amaç kalp atışını hızlandırarak seçmelerdeki gerginliği taklit etmek. Kalp atışın yükselir yükselmez doğrudan pasajlarını çalmaya başlamalısın.”

“Ne? Hayır, şimdi çalmayacağım.” Pasajlarını titizlikle *hazırlamak* için zamana ihtiyacı vardı. “Bir kahve daha istiyorum.”

“Koş, asker, koş!” diye bağırdı Sam.

“Tanrı aşkına, yeter artık.” Clementine koşmaya devam etti. Biraz egzersiz yapmanın zararı olmazdı, gerçi daha şimdiden epey canı yanıyordu.

Derken beş (*ve üç çeyrek* – bunu belirtmek önemliydi) yaşlarındaki kızları Holly, tak tuk sesler eşliğinde oturma odasına girdi; üzerinde pijama altı, eskimiş bir *Frozen* elbisesi ve ayağında da Clementine’in topuklu ayakkabıları vardı. Kırmızı halıdaymış gibi elini çıkık kalçasının üzerine koydu ve hayran olunmayı bekledi.

Sam görev bilinciyle, “Vay canına. Holly’ye bakın,” dedi ve ekledi: “Başına bir şey gelmeden çıkar o ayakkabıları.”

“Niye ikiniz de... *koşuyorsunuz?*” dedi Holly, annesi ve kardeşine. *Koşuyorsunuz* derken parmaklarını havada kıvrırarak abartılı bir tırnak işareti yaptı. Bu çok bilmişlik hareketini yeni huy edinmişti ve herhangi bir kelimeyi rastgele seçip onu tırnak içine alabileceğini düşünüyordu. Ne kadar çok kelime olursa o kadar iyiydi. Kaşlarını çattı. “Durdurun şunu.”

“Baban beni koşturuyor,” dedi Clementine nefes nefese.

Ruby aniden koşmaktan bıktı ve pat diye poposunun üstüne oturdu. Kruvasan parçasını daha sonra yeniden almak üzere dikkatle yere bıraktı ve tıpkı yoksunluk çeken bir sigara tiryakisi gibi başparmağını emmeye koyuldu.

“Babacığım, annemi koşturup durmasana,” diye çıkıştı Holly. “Komik nefes alıyor!”

“Sahiden de komik nefes alıyorum,” diye onayladı Clementine.

“Mükemmel,” dedi Sam. “Nefes nefese kalması gerekiyor. Kızlar! Benimle gelin! Yapmamız gereken önemli bir iş var. Holly, sana söyledim, kendini sakatlamadan önce o ayakkabıları çıkar!”

Sam Ruby’yi yerden kaptı ve âdeta bir futbol topu gibi kolunun altına aldı. Koridor boyunca koşarken Ruby sevinçle çığlık attı. Holly ise ayakkabılarla ilgili uyarısını umursamadan peşlerinden koştu.

“Biz seni çağırana kadar koşmayı bırakma!” diye bağırdı Sam oturma odasından.

En az Holly kadar başına buyruk olan Clementine yavaşlayıp ayaklarını sürümeye başladı.

“Hazırız, gelebilirsin!” diye seslendi Sam.

Clementine yarım ağız gülümseyerek nefes nefese oturma odasına gitti. Kapı eşiğinde durdu. Mobilyalar köşelere itilmişti ve odanın ortasında, nota sehпасının arkasında tek bir sandalye duruyordu. Çellosu sandalyeye yaslanmış, sivri ucu sert ahşap zemine sıkıca saplanmıştı ve orada küçük bir delik daha bıra-

kacaktı (Bu deliklere “hasar” yerine “karakter” demeye karar vermişlerdi.) Tavandan sarkan büyük boy bir çarşaf odayı ikiye bölüyordu. Holly, Ruby ve Sam çarşafın arkasında oturuyordu. Clementine Ruby’nin kıkırdadığını duyabiliyordu.

Demek Sam’i bu kadar heyecanlandıran şey buydu. Odayı, seçmelerdekine benzeyecek şekilde hazırlamıştı. Beyaz çarşaf, seçme jürisinin görünmez bir idam mangası gibi arkasında oturduğu siyah perdeyi temsil ediyordu; yargılıyor ve mahkûm ediyorlardı, yüz­süz ve sessizdiler (zaman zaman duyulan ürkütücü bir hışırtı veya öksürük sesiyle ya da her an icrasını bölebilecek o yüksek sesli, sıkılmış ve üstünlük taslayan “Bu kadar yeter, teşekkürler” sesi hariç).

Clementine o tek başına duran sandalyeyi görünce vücudunun verdiği otomatik, içgüdüsel tepki karşısında şaşırmış, hatta neredeyse utanmıştı. Girdiği her seçme zihnine üşüştü: bir anılar silsilesi. Herkes için tek bir ısınma odasının olduğu zamanı hatırladı –öylesine sıcak, havasız, gürültülü ve olağanüstü yetenekli görünen müzisyenlerle tıka basa dolu bir odaydı ki– atlıkarınca misali her şey dönmeye başlamış ve Fransız bir çellist Clementine’in elinden kaymak üzere olan çellosunu kurtarmak için ağır bir hareketle elini uzatmıştı. (Clementine tam bir bayılma şampiyonuydu.)

İlk tur seçmelerine girmiş ve konçertosunu olağanüstü çalmıştı –zorlayıcı denemeyecek bir pasajda yaptığı utanç verici hatayı saymazsak– ki bu daha önce hiçbir konserde yapmadığı ve bir daha da asla yapmayacağı bir hataydı. Clementine o kadar yıkılmıştı ki bir *Gloria Jean’s* kafesinde aralıksız üç saat boyunca ağlamış, yan masadaki kadın ona peçete uzatırken o zamanki erkek arkadaşı (egzamalı obuacı) üst üste, “Tek bir yanlış notayı affederler!” deyip durmuştu. Haklıydı, o tek yanlış notayı affetmişlerdi. O gün öğleden sonra geri çağırılmıştı ancak ağlamaktan öylesine tükenmişti ki arşeyi tutan kolu yorgunluktan çubuk makarna gibi gevşemiş ve final turunu kaçırmıştı.

“Sam,” diye söze başladı. Yaptığı çok tatlıydı, gerçekten ama gerçekten çok tatlıydı ve bu yüzden ona bayılıyordu ancak faydası yoktu.

Ruby çarşafın arkasından net bir sesle, “Merhaba, anne!” dedi.

“Merhaba, Ruby,” dedi Clementine.

“Şşş,” dedi Sam. “Konuşmak yok.”

“Annem neden *çalmıyor*?” diye sordu Holly. Tırnak işareti yaptığını anlamak için onu görmeye gerek yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi Sam. “Çalmazsa biz de bu adaya işi vermeyiz, değil mi?”

Clementine iç çekti. Bu oyuna ayak uydurmak zorundaydı. Gidip sandalyeye oturdu. Ağzına muz tadı geldi. Ne zaman bir seçmeye katılacak olsa arabayla giderken yolda muz yedi çünkü muzun gerginliğe iyi gelen doğal beta-blokerler içerdiği söylenirdi. Aklına seçmeleri getirdiğinden artık başka zamanlarda muz yiyemiyordu.

Belki bu sefer tekrar şu hakiki beta-bloker ilaçlardan almayı deneyebilirdi, gerçi geçen sefer denediğinde ağzındaki o pamuksu hissi hiç sevmemişti ve beyni, sanki orta yerinde bir patlama olmuş da basınçla her şeyi silip süpürmüş gibi gelmişti.

“Annemin zaten bir işi var,” dedi Holly. “O zaten bir çellist.”

“Bu onun hayalindeki iş,” dedi Sam.

“Sayılır,” dedi Clementine.

“O da nesi?” dedi Sam. “Kimdi o? Adayın konuştuğunu duymadık, değil mi? Aday konuşmaz, sadece çalar.”

“Annemdi,” dedi Ruby. “Merhaba, anneciğim!”

“Merhaba, Ruby!” diye seslendi Clementine arşesine reçine sürerken.

“Hayalindeki iş” ifadesi belki biraz abartılıydı (şayet hayal kuruyorsa dünyaca ünlü bir solist de olabilirdi mesela) ama bu işi çok, gerçekten çok istiyordu: Sidney Kraliyet Oda Orkestrası’nda Baş Çellistlik. Meslektaşların, tatillerin ve bir programın

olduğu kalıcı bir kadro. Serbest müzisyen olarak hayat esnek ve eğlenceli olsa da öyle derme çatma, öyle kopuk ve öyle bölük pörçüktü ki düğünler, kurumsal etkinlikler, özel dersler, yedek müzisyenlikler ve artık her ne bulabilirse onlardan oluşuyordu. Kızlar artık okula ve kreşe başladığından kariyerini yeniden rayına oturtmak istiyordu.

Orkestrada sık sık geçici olarak çaldığından SKOO'nun yaylı çalgılar bölümündeki herkesi zaten tanıyordu. (Annesi dün gece, "Öyleyse bu işi almakta zorlanmaman lazım, değil mi? Zaten *yaptığın şey!*" demişti, Clementine'in dünyasındaki acımasız rekabetten bihaber bir neşeyle.) İki abisi de yurt dışında mühendislik yapıyordu. Üniversiteden beri kariyerleri mantıklı ve istikrarlı bir çizgide ilerlemişti. Bir kere bile, "Bugün kendimi mühendislik yapabilecekmişim gibi hissetmiyorum!" diye yakınmamışlardı.)

Clementine'in orkestradaki en yakın arkadaşları, evli bir çellist ve kontrbasçı olan Ainsley ve Hu çifti –ki o perdenin arkasında oturup kaderini belirleyecek olan jüri üyeleri arasında yer alacaklardı– bilhassa cesaret verici davranıyorlardı. Mantıken Clementine bir şansı olduğunu biliyordu. Kusursuz hayatını gerçeğe dönüştürmesini engelleyen tek şey, onu felç eden seçme fobisiydi. Dehşetin kendisine duyduğu dehşet.

"Çözümü hazırlıklı olmak," demişti Sam dün gece, sanki çığır açan bir tavsiye veriyormuş gibi. "Görselleştirme. Kendini seçmeleri kazanırken *görselleştirmen* lazım."

Bir orkestra seçmesinin "kazanılan" bir şey olmadığını ve buna hazırlanmanın, örneğin Sam'in son işinde yaptığı gibi yeni bir kepek şampuanının satış ve pazarlama planları üzerine *PowerPoint* sunumu hazırlamakla aynı şey olmadığını düşünmek Clementine'e göre vefasızlıktı. Belki ikisi de aynı şeydi. Bilmiyordu. İnsanların bütün gün bilgisayar başında oturarak ofis işlerinde aslında ne yaptıklarını hayal bile edemiyordu. Sam şu aralar çok şevклиydi, her gün işe güle oynaya gidiyordu

çünkü daha büyük, *daha dinamik* bir şirkette –enerji içeceği üreten bir firmaydı bu– pazarlama direktörü olarak yeni bir işe başlamıştı. Yeni ofisi yirmiliklerle doluydu. Clementine onların kelimeleri uzata uzata konuşmalarının bazen Sam’in telaffuzuna sızdığını duyabiliyordu. Sam hâlâ balayı dönemindeydi. Dün, “ileri görüşlü kurumsal kültür” gibi bir lakırdı etmişti ve bunu söylerken *ironi yapmıyordu*. Başlayalı daha sadece bir hafta olmuştu. Clementine bu konuda makara yapmadan önce ona bir “uyum süresi” tanımaya karar vermişti.

“Gidip iPad’imle oynayabilir miyim?” dedi Holly çarşafın arkasından.

“Şşş, annen seçmelere giriyor,” dedi Sam.

“O zaman bir şeyler yiyebilir miyim?” dedi Holly ve ardından öfkeyle bağırdı: “*Ruby!*”

“Ruby, lütfen ablanı yalamayı bırak,” diye iç çekti Sam.

Clementine başını kaldırdı ve çarşafın tavana nasıl tuttuğunu düşünmemeye çalıştı. Dekoratif tavanlarına raptiye saplamış olamazdı, değil mi? Hayır. O, akli başında olan taraftı. Arşesini eline aldı ve çellosunu yerleştirdi.

Çalacağı parçalar nota sehpasında duruyordu. Dün üzerlerinden geçerken pek bir sürprize rastlamamıştı. Brahms iyi olurdu. Beethoven da tamamdı – yeter ki açılış bölümünü hakkıyla çalabilsin. Elbette *Don Juan*, Clementine’in baş düşmanıydı ama tek yapması gereken biraz zaman ayırmaktı. Mahler’i görünce sevinmişti: 7. Senfoni’nin beşinci bölümü. Belki şimdi Sam’e Mahler’i çalar, onu memnun eder ve yaptığı şeyin işe yaradığını zannetmesini sağlardı.

Akort yaparken Marianne’in seçmeler için tavsiye veren Alman aksanlı sesi zihninde yankılandı: “İlk izlenim önemlidir! Akort yaparken bile! Hızlı, sessiz ve sakın akort yapmalısınız!” Öleli on yıl olmasına rağmen eski müzik öğretmeni için aniden taptaze bir kedere kapıldı.

Bir keresinde akort yapmanın beklemediği kadar uzun sürdüğünü fark edip paniklemeye başladığını hatırladı; perdenin diğer tarafından sabırsızlık fışkırdığını hissedebiliyordu. Bu olay Perth'te olmuştu ve kusursuzca akort edilmiş çellosunu kavurucu sıcaklığın altında avlu boyunca taşıyıp buz gibi konser salonuna götürmek zorunda kalmıştı.

Tüm seçmelerin kâbus gibi bir yanı olurdu ama bu bilhassa travmatikti. Gözlemci sahneye çıkmadan önce Clementine'den ayakkabılarını çıkarmasını istemişti, bu sayede topuklu ayakkabılarının takırtısı cinsiyetini ele vermeyecekti. Ayrıca öksürmekten ve boğazını temizlemekten kaçınması da iyi olurdu zira bunlar da cinsiyetini belli edebilirdi. Adam bu konuya kafayı takmıştı. Clementine sahnede yürürken çoraplı ayaklarından biri kaymış (Siyah külotlu çorap! Kırk derecelik bir günde!) ve gayet “kadınsı” bir çığlık koyvermişti. Nihayet çellosunu akort etmeyi bitirdiğindeyse dağılmış hâldeydi. Tir tir titreyip terlerken ve ürperirken aklında tek bir şey vardı: Bu seçmeleri kazanamayacağını bile bile uçak biletine ve konaklamaya harcadığı paralar.

Tanrı aşkına, seçmelerden nefret ediyordu. Eğer bu işi alırsa bir daha asla ama asla seçmelere katılmak istemiyordu.

“Ruby! Geri gel! Dokunma!”

Derken yatak çarşafı aniden tavandan düştü ve Sam'le kucığındaki Holly'nin kanepede, Ruby'ninse yerde oturduğunu gözler önüne seriverdi; Ruby marifetinden ötürü hem suçlu hem de mutlu görünüyordu ve çarşaf ayaklarının dibinde toplanmıştı.

“Çırpıcı yaptı,” dedi.

“Çırpıcı yapmadı!” dedi Holly. “*Sen* yaptın, Ruby!”

“Tamam, tamam,” dedi Sam. “Sakin olun.” Clementine'e dudak bükerek omuz silkti. “Aklıma böyle bir fikir gelmişti, her pazar sabahı kahvaltıdan sonra sahte bir seçme düzenleriz. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm, belki hatta... faydalı olur diye ama sanırım biraz saçmaydı, üzgünüm.”

Holly, Sam'in kucağından indi ve gidip çarşafı başının üzerine çekti. Ruby de onun yanına, çarşafın altında girdi ve fısıldaşmaya başladılar.

"Saçma değildi," dedi Clementine. Derken aklına New York Filarmoni Orkestrası'nda çalan kontrbasçı eski sevgilisi Dean geldi. Onun önünde prova yaptığında icrasının yeterli olmadığını göstermek isteyen Dean'in, "*Sı-ra-da-kii!*" diye bağırarak kapıyı işaret ettiğini ve kendisinin de gözyaşlarına boğulduğunu hatırladı. "Lanet olsun, şu özgüven eksikliğinin çok baydı," derdi Dean esneyerek. *Lanet olsun Dean, kendini beğenmiş mankafanın biriydin, ayrıca o kadar da iyi değildin dostum.*

"Ben kızları kahvaltıya çıkarayım, sen de çalışırsın," dedi Sam.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi Sam. "Minnet duymana gerek yok. Cidden. Sil şu minnettar ifadeyi suratından."

Clementine yüzüne abartılı bir ifadesizlik yerleştirdiğinde Sam güldü ama Clementine gerçekten minnettardı ve sorun da zaten buydu çünkü Clementine bunun neticede mantıksız ancak yüreğinin derinliklerinden gelen bir kırgınlıkla sonuçlanacak dolambaçlı bir yolculuğun ilk adımı olduğunu biliyordu ve belki Sam de bunu sezmiş, bu yüzden de gönül borcunu engellemeye yeltenmişti. Sam bu yolları daha önce yürümüştü. Önlerindeki on hafta boyunca Clementine gerginlik ve hâlihazırda tıka basa dolu olan hayatlarından o pek kıymetli prova sürelerini tırtıklamaya çalışmanın yaratacağı baskı yüzünden yavaş yavaş aklını kaybederken Sam, bu seçmenin hayatlarını nasıl etkileyeceğini biliyordu. Zavallı Sam ona ne kadar zaman yaratırsa yaratsın asla yeterli olmayacaktı çünkü Clementine'in asıl ihtiyacı, Sam'in ve çocukların geçici süreliğine yok olmalarıydı. Clementine'in bekâr ve çocuksuz biri olduğu bambaşka bir boyuta geçiş yapması gerekiyordu. Sadece şimdiyle seçmeler arasındaki süre zarfı kadar. Bir dağ kulübesine, akustiği

iyi olan bir yere gitmeliydi ve sadece müzikle yaşayıp müzikle nefes almalıydı. Yürüyüşe çıkmalıydı. Meditasyon yapmalıydı. İyi beslenmeliydi. Günümüzdeki genç müzisyenlerin yaptığı tüm olumlu görselleştirme egzersizlerini yapmalıydı. Clementine bunu gerçekten yapabilse Sam'i ve çocukları o kadar da özlemeyebileceğinden fena hâlde şüpheleniyordu ya da özlese bile buna katlanabileceğinden.

“Ufukta seçmeler olunca pek eğlenceli biri olmadığımı biliyorum,” dedi Clementine.

“Sen neden bahsediyorsun? Seçmeler yaklaşırken çok tatlı oluyorsun.”

Clementine, Sam'in karnına bir yumruk indiriyormuş gibi yaptı. “Kapa çeneni.”

Sam onu bileğinden yakalayıp kendine çekti ve kocaman sarıldı. “Bir yolunu buluruz.” Clementine, Sam'in kokusunu içine çekti. Yine kızların “Göz Yakmaz” bebek şampuanıyla yıkanmıştı. Göğsündeki kıllar civciv tüyü misali yumuşacık ve kabarıktı. “Halledeceğiz,” dedi.

Sam'in “biz” demesini seviyordu. Hep böyle yapardı. Sam evle ilgili Clementine'in yoldan çekilmek haricinde hiçbir katkı sunmadığı bir tadilat işiyle uğraşırken bile yaptığına şöyle bir bakar, toz içinde kalmış terli yüzünü siler ve “Hallediyoruz,” derdi.

Diğerkâmlık Sam'in hamurunda vardı. Clementine ise bunu ancak -mış gibi yapabiliyordu.

“Sen iyi bir adamsın, Samuel,” dedi Clementine. Bu, yıllar önce birlikte izledikleri bir dizinin repliği idi ve zamanla Clementine için, “Teşekkür ederim, seni seviyorum,” demenin özel bir yolu hâline gelmişti.

“Ben çok iyi bir adamım,” diye onayladı Sam Clementine'i kollarından bırakırken. “Harika bir adam. Hatta belki de harikulade bir adam.” Çarşafın altında kıpırdayan küçük Holly ve Ruby'nin silüetlerini izledi. “Holly ve Ruby'yi gördün mü?”

dedi yüksek sesle. “Çünkü sanki az önce buradaydılar ama şimdi ortadan kaybolmuş gibiler.”

“Bilmiyorum. Nerede *olabilirler* ki acaba?” dedi Clementine.

“Buradayız!” dedi Ruby sesini titreterek.

“Şşş!” Holly böyle oyunları çok ciddiye alırdı.

“Hey, Erikaların evindeki şu öğleden sonra çayı saat kaçtaydı?” diye sordu Sam. “Belki de iptal etmeliyiz.” Gözleri umut doluydu. “Hem sen de bütün günü çalışmak için kullanırsın?”

“İptal edemeyiz,” dedi Clementine. “Erika ve Oliver... Erika ne demişti sahi? *Bir şey konuşmak* istiyorlarmış.”

Sam yüzünü buruşturdu. “Pek hayra alamet değil gibi. *Yatırım fırsatı* falan demediler, değil mi? Hani Lauren ve David bizi yemeğe çağırmıştı da meğer her şey bizi o lanet olası çevre dostu temizlik bezi işlerine mi her ne haltsa işte ona bulaştırmak içinmiş, hatırladın mı?”

“Erika’yla Oliver bize bir yatırım fırsatı önerecek olursa bunu *değerlendiririz*,” dedi Clementine. “Kesinlikle değerlendiririz.”

“Mantıklı,” dedi Sam. Kaşlarını çatı. “Bahse girerim bizi bir *eğlence koşusuna* davet edecekler.” *Eğlence koşusu* derken Holly gibi tırnak işareti yapmıştı. “Saygın bir yardım kuruluşu için. Böylece kendimizi mecbur hissedeceğiz.”

“Onlara bayağı hız kaybettiririz.”

“Evet, kaybettiririz ya da sen kaybettirirsin. Ben doğuştan gelen atletik yeteneğimle hakkından gelirim.” Sam yine kaşlarını çatı ve dalgın dalgın yanağını kaşdı. “Aman Tanrım, ya bizi *kampa* davet etmek istiyorlarsa? Çocuklar için iyi olur diyecekler. Doğaya çıkmış olurlar filan.”

Erika ve Oliver bile isteye çocuk yapmamıştı ancak çocuk yapmayı istememelerine rağmen Holly ve Ruby’ye karşı oldukça ilgili, hatta sahiplenici davranıyorlardı. Sanki bu onlar için faydalıymış, sanki kendini iyi yetiştirmiş ve gerçekleştirmiş insanlar hâline getirme çabalarının sistematik bir parçasıymış gibi: Düzenli spor yaparız, sinemaya gideriz, doğru roman-

ları okuruz –sadece Man Booker kısa listesini değil, *uzun listesini* de– doğru sergilere gideriz, ayrıca uluslararası siyasete, toplumsal meselelere ve arkadaşlarımızın sevimli çocuklarına gerçekten ilgi duyarız.

Bu haksızlıktı. Muhtemelen korkunç bir haksızlık. Çocuklara duydukları ilgi yalnızca gösteriş için değildi ve Clementine, Erika ve Oliver’ın hayatlarını bu kadar derli toplu tutmalarının rekabetle hiçbir alakası olmadığını biliyordu.

“Belki de kızlar için bir güven fonu kurmak istiyorlardır,” dedi Sam. Biraz düşündü, omuz silkti. “Buna tamam diyebilirim. Erkekliğimi bozmaz.”

“*O kadar* varlıklı değiller,” diyerek güldü Clementine.

“İkisinden birinin çok nadir görülen bir genetik hastalığı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Düşünsene, o zaman kendimi ne kadar kötü hissederim.” Sam yüzünü buruşturdu. “Son gördüğümüzde Oliver sanki biraz zayıflamış gibiydi.”

“Maraton koştukları için zayıflar. Eminim mesele her neyse önemli bir şey değildir,” dedi Clementine dalgın dalgın, gerçi bugünle ilgili hafif bir huzursuzluk hissediyordu ama sebebi muhtemelen seçmelerdi; her şeye şimdiden gölge düşürüyor, önlerindeki on hafta boyunca sürecekti, düşük seviyeli, kalıcı bir korku hissi yaratıyordu. Tedirgin olacak bir şey yoktu. Bu sadece güzel, güneşli bir günde gerçekleşecek bir öğleden sonrası çayıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem



ALTINCI BÖLÜM

Parlak siyah renkteki ıslanmış yağmurluğuyla çocuğun biri feribotun kenarında hazır bekliyordu; bir koluna kalın ve ağır bir halat dolamıştı. Sam feribot penceresinin yanındaki koltuğundan onu izliyordu. Çocuk şiddetli yağmurda gözlerini kısarak gri sisin içinde yavaşça beliren iskeleyi görmeye çalışıyordu. Kırıksıklıkların henüz uğramadığı genç yüzü, yağmur damlalarıyla kaplıydı. Feribot sallanıyor ve yalpalıyordu. Soğuk ve tuzlu hava Sam'in burun deliklerine doldu. Çocuk halatın ucundaki ilmeği havaya kaldırdı ve âdeta atının üstündeki bir kovboy gibi havada tuttu. İlmeği fırlattı ve ilk denemede babaya geçirdi. Ardından feribottan iskeleye atladı ve halatı sıkıca çekti, sanki feribotu kendine doğru sürüklemeye çalışıyordu.

Çocuk taş çatlasın on beş yaşında görünüyordu ama işte buradaydı, feribot iskelesini rahatlıkla tutturabiliyordu. Feribotun kaptanına bir tür işaret çakıp şemsiyeleri ve yağmurluklarıyla bekleyen yolculara dönerek, "Circular Quay!" diye seslendi ve ardından feribottaki pasarellayı sert bir metal gıcırtısıyla çekip iskeleye yerleştirdi. Yolcular sırtını kamburlaştırıp yağmurdan korunmaya çalışarak aceleyle sürgü iskelenin üzerinden feribota geçtiler, o esnada çocuk dimdik ve korkusuzca dikiliyordu.

Bak işte, ne kadar doğru düzgün bir iş. İskelelere hükmetmek. Plaza çalışanlarını feribota bindirip indirmek. He-

nüz bir çocuktu ama yağmurun altında öylece dikilirken koca bir adama benziyordu. Sam, ıslak yün pantolonu ve ince çizgili gömleğiyle uslu uslu otururken kendini yumuşayıp pelteye dönmüş gibi hissetti. Çocuk muhtemelen bir ofis işi fikrinden nefret ederdi. Şöyle derdi: “Asla. Kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissederim.”

Peynire ulaşmak için mekanizmanın kolunu çeviren bir fare. Hani şu eski deneylerdeki gibi. Sam dün masasında bir fare gibi oturmuş ve serçe parmağıyla *p* tuşuna, başparmağıyla da boşluk tuşuna durmadan basarak her *p* harfi arasında bir boşluk bırakmıştı, ta ki ekran yalnızca *p p p p p p p p* harfleriyle dolana kadar. Bunu belki yirmi dakika boyunca sürdürmüştü. Hatta belki de yarım saat. Emin değildi. Dün işyerindeki en büyük başarısı buydu. *P* harfleriyle dolu bir ekran.

Akın akın feribota binerken şemsiyelerini silkeleyen yolcu kalabalığını izledi; yüzleri daha güne başlamadan bezgin ve bıkkın görünüyordu. Çocuk muhtemelen bir beyaz yakalının bütün günü ofiste hiçbir şey yapmadan, kelimenin tam anlamıyla koca bir hiçlikle geçirebileceğini ve yine de maaş alabileceğini bilmiyordu. Sam, iş yerinde ne kadar az şey başardığını düşünüp soğuk soğuk terledi. Bugün bir şeyler *halletmesi* gerekiyordu. Daha fazla böyle devam edemezdi. Kafayı toparlamanın bir yolunu bulamazsa işini kaybedecekti. Hâlâ deneme sürecindeydi. Onu pek fazla evrak işi ya da çabaya gerek kalmadan kovabilirlerdi. Şimdilik durumu idare ediyordu çünkü ekibi çok iyiydi. Doğrudan ona bağlı çalışan, teknoloji dâhil her şeye hâkim yirmili yaşlarda dört çalışanı vardı. Hepsi Sam'den zekiydi. Onları yönettiği filan da yoktu, kendi kendilerini çekip çeviriyorlardı ama bu sonsuza dek böyle süremezdi.

Şayet mavi yakalı bir işte çalışsaydı haftalar öncesinden işsiz kalmış olurdu. Babasını düşündü. *Adamım Stan* bir sıhhi tesisat işine gidip de boşluğa bakarak öylece oturamazdı ya? Bir boruya İngiliz anahtarıyla yirmi dakika boyunca anlamsızca

vuramazdı. Eğer Sam bir tesisatçı olsaydı odaklanmak zorunda kalırdı ve zihni böyle yavaş yavaş çözülmezdi ya da artık başına gelen her ne menem bi' şeyse. Baba tarafından bir büyük halası yok muydu, hani şu (kısık sesle) *sinir krizi* geçirmiş olan? Belki Sam'inki de ona benzer bir şeydi. Sinirleri, gözenekli kumtaşı misali parçalanıp ufalanarak tuzla buz oluyordu.

Feribot sarsılarak hareket etti, herkesi işine ulaştırmak üzere limanı geçip yeniden yola koyuldu ve Sam yanındaki yolculara bakarken aslında hiçbir zaman onlardan biri olmadığını fark etti. Bu kurumsal insanlardan biri değildi o. İşini hep yeterince sevmiştii, faturaları ödemenin nispeten teşvik edici bir yoluydu ama bazı anlar olurdu ki mesela, *PowerPoint* sunumuyla odanın ortasında dikilirken bir anlığına her şeyin bir gösteriden, özenle kurgulanmış bir rolden ibaret olduğunu, sanki annesinin o hep hayalini kurduğu "iş insanı" rolünü yapıyormuş gibi hissedirdi. Ne doktor ne de avukat, *iş insanı*. Joy'un bir iş insanının gün boyunca ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu; sadece kravat taktıklarını, iş tulumu giymediklerini ve tırnaklarının temiz olduğunu biliyordu ve şayet Sam okulda iyi notlar alırsa –ki almıştı– ödülü parlak bir iş hayatı olacaktı. Sam de babası ve erkek kardeşleri gibi bir zanaat sahibi olmakta ısrar edebilirdi –annesi baskıcı değildi, yalnızca hevesliydi– ancak sersem ve uykulu bir ergen olarak gerçekten ne istediğini, onu neyin tatmin edeceğini hiç düşünmeden bu hayale kapılıp gitmişti ve işte şimdi buradaydı, yanlış bir hayata kısılıp kalmıştı, vasat bir orta düzey yönetici olarak enerji içeceği pazarlamasına tutkuyla bağlıymış gibi yapıyordu.

N'olmuş yani? Sık dışını. Bu feribottakilerin yüzde kaçısı işine tutkuyla bağlı ki? İşini sevmek Tanrı vergisi değil ya. İnsanlar Clementine'e durmadan şunu söylerdi: "Sevdiğin işi yapabildiğin için çok şanslısın." Ancak Clementine bu ayrıcalık için gerektiği kadar minnet duymuyordu. Bazen şöyle yanıt verirdi: "Evet ama yeterince iyi olup olmadığımı sürekli sorgulamak

gibi bir sıkıntım var.” Clementine’in müziğiyle ilgili duygusal dengesizlikleri Sam’i oldu olası şaşırtmış ve sinirlendirmişti, *şu lanet olası şeyi çaliver işte ne var yani*, ama şimdi ilk kez onun, “Bugün çalabilecek gibi hissetmiyorum,” dediğinde ne söylemek istediğini anlamıştı. Ekranındaki *p* harfiyle dolu görüntü yeniden gözünün önüne gelince panik duygusunun kabardığını hissetti. İşini kaybetme lüksü yoktu, hele ki aldıkları konut kredisinden sonra. *Bir ailen var. Koruman gereken bir aile. Adam ol. Kendine gel. Her şeyin vardı ve hepsini ne için riske attın? Bir hiç uğruna.* Feribot beyaz köpüklerle bezenmiş gri-yeşil bir dalgaya gömülürken camdan dışarı bakan Sam kendi sesini duydu: Küçük bir kız çocuğununkine benzeyen utanç verici tizlikteki acı çığlığını. İnsanlar boğazını temizliyormuş sansınlar diye öksürdü.

Barbekü sabahını hatırlarken buldu kendini. Sanki başka birini, bir arkadaşını ya da bir filmdeki baba rolünü oynayan birini hatırlıyor gibiydi. Güneş ışığının aydınlattığı evinde dolaşp *kasıla kasıla yürüyen*, kendinden ve hayattaki yerinden o kadar emin olan adam muhakkak ki kendisi değil, bir başkasıydı. O sabah ne olmuştu sahi? Kahvaltıda kruvasan vardı. Clementine için düzmece bir seçme ortamı yaratmaya çalışmıştı. Pek işe yaramamıştı. Peki ya sonra ne olmuştu? Clementine çalışabilsin diye kızları dışarı çıkarmayı planlamıştı. Ruby’nin ışıklı ayakkabısını bulamamışlardı. O lanet olası ayakkabıyı *eninde sonunda* bulmuşlar mıydı?

Şayet o sabah biri hayatı hakkında ne hissettiğini sorsa mutlu olduğunu söylerdi. Yeni işinden memnundu. Hatta yeni işi için oldukça heyecanlıydı. Esnek çalışma saatleri pazarlığı yapıp “ilgili baba” –kendi babasının asla olmadığı türden bir baba– olmaya devam edebildiği için kendinden epey memnundu ve Clementine’in ilgili bir anne olduğu için hiç övgü almamasına üzülse de böylesine ilgili bir baba olduğu için aldığı bütün o övgüleri kabul edip keyifle gülmemiş miydi?

Kurumsal hayattaki rolüne dair tereddütleri olabilirdi ama baba rolüyle ilgili zerre şüphesi yoktu. Clementine, Sam'ın telefonda konuştuğu kişinin babası olduğunu anlayabildiğini çünkü sesinin bir ton kalınlaştığını söyleyip dururdu. Sam'ın babasına evde yaptığı *erkeksi* bir Kendin-Yap projesinden bahsetme ihtimali, işe terfi aldığını anlatma ihtimalinden çok daha yüksekti ama Clementine onun, baleye giden Holly'nin saçlarını ne kadar güzel yaptığını (kendisinden bile güzel) veya Ruby'yi üstünü değiştirmeye ya da yıkamaya götürdüğünü anlattığında babasının yüzüne yerleşen şaşkın ifadeyi umursamıyordu. Sam, koca ve baba rollerinde kendisine yüzde yüz güveniyordu. Kendi babasının neler kaçırdığına dair en ufak bir fikri bile olmadığını düşünüyordu.

Barbekü sabahı biri ona hayallerini sorsa çok fazla bir şey istemediğini söylerdi ama daha düşük konut kredisi, daha derli toplu bir ev veya bir bebek daha olsa fena olmazdı; ideali oğlan çocuğuydu ama bir kızları daha olmasını da sorun etmezdi, eğer kapanın elinde kalıyorsa kocaman lanet bir tekne de iyi olurdu tabii ve daha çok seks. Seks kısmında gülerdi. Ya da en azından gülümserdi. Hüzünlü bir gülümseme.

Belki de gülümsemesi, hüzünlüyle acıklının tam ortasında bir yerde dururdu.

Derken acı acı gülümsediğini fark etti ve koridorun karşısındaki kadınla göz göze gelince hemen bakışlarını kaçırdı. Gülümsemeyi kesti ve dizlerinin üstünde duran ellerinin yumruk olmasını izledi. Kendini zorlayarak yumruklarını gevşetti. Normal görünmeye çalıştı.

Yanındaki koltuğa bırakılmış gazeteyi aldı. Dünkü sayıydı. Sidney'in yağmurlu silüetinin lekeli bir pencereden çekilmiş sanatsal görünümlü fotoğrafın üzerindeki başlıkta YETER ARTIK yazıyordu. Sam makaleyi okumaya çalıştı. Warragamba Barajı'nın taşması an meselesiydi. Eyalet genelinde ani sel baskınları. Cümleler yine oradan oraya zıplamaya başladı. Belki

de gözlerine bir baktırmalıydı. Artık uzun uzun bir şey okuyamıyordu, hemen geriliyor ve kaygılanıyordu. Sanki önemli bir şey kaçırmış ya da uyuyakalmış gibi başını aniden dehşetle yukarı kaldırıyordu.

Başını kaldırdı ve yine o kadınla göz göze geldi.

Lanet olsun, sana bakmaya çalışmıyorum. Sana asılmaya filan niyetim yok. Karımı seviyorum.

Karısını hâlâ seviyor muydu?

Altın sarısı ışıklarla aydınlanmış o arka bahçedeki Tiffany'nin yüzü geldi gözünün önüne. *Hadi ama, Bay Kaslı.* O okşar gibi gülümse. Tiffany'nin yalnızca düşüncesinden değil fiziksel varlığından da uzaklaşmak istiyormuş gibi başını feribotun penceresine doğru çevirdi; Sidney Limanı'nın, alçak ve tehditkâr görünen gri gökyüzü altındaki koylarına ve girintilerine baktı. Kıyamet kopacak gibi hissediyordu.

Clementine'e bir şeyler söylemek istiyordu. Suçlamalar yağdırmak. Ama ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak isteyeceğini biliyordu çünkü kendisinin çok daha beterini hak ettiğini düşünüyordu. Yine de o suçlamalar orada bir yerde, dilinin ucunda değil belki ama boğazının arka tarafında asılı duruyordu; sindirilememiş bir yiyecek parçası gibi oraya sıkışmıştı, öyle ki bazen doğru düzgün yutkunamıyor gibi geliyordu.

Clementine bugün yine o anlamsız topluluk konuşmalarından birini yapıyordu. Uzak banliyölerdeki kütüphanenin birinde. Bu havada kimse gelmezdi herhâlde? Neden yapıyordu ki bunu? Bu parasız işler için konserleri reddediyordu. Sam'in aklı almıyordu. Kendisi utanç verici anıların zihninde tekrar tekrar canlanmasını engellemek için günlerini harcarken Clementine nasıl olur da o günü yeniden yaşamayı *seçebilirdi*?

"Affedersiniz?"

Sam irkildi. Sağ kolu sanki düşen bir şeyi yakalamak istercesine aniden fırladı. "Nereye?" diye bağırdı.

Bej yağmurluklu bir kadın koridorda dikilmiş, kendini korumak ister gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş vaziyette kocaman *Bambi* gözleriyle Sam'e bakıyordu. "Çok pardon, sizi korkutmak istememiştim."

Sam saf, su katılmamış bir öfke hissetti. Kadının üstüne atladığını, ellerini boğazına doladığını ve onu âdeta bir bez bebek gibi sarstığını hayal etti.

"Sizin mi diye sormak istemiştim sadece? Bitirdiniz mi?" Kadın başıyla gazeteyi işaret etti.

"Affedersiniz," dedi Sam boğuk bir sesle. "Dalmışım." Gazeteyi kadına uzattı. Eli titriyordu. "Benim değil. Buyurun."

"Teşekkür ederim. Tekrar kusura bakmayın," dedi kadın. "Yok, yok."

Kadın geri çekildi. Sam'in deli olduğunu düşünmüştü. *Deliydi*. Günler geçtikçe daha da deliriyordu.

Sam nabzının yavaşlamasını bekledi.

Başını yeniden pencereye çevirdi. Denizaşırı Yolcu Terminali'ni gördü ve Clementine'le bu gece orada bir restorana gideceklerini hatırladı. Şatafatlı ve gereğinden pahalı bir restoran. Sam gitmek istemiyordu. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Aklından ayrılmaları gerektiği düşüncesi geçti. Ayrılmak değil de *evleri ayırmak*. Evlilik bu, dostum; öyle sevgiliymiş gibi ayrılamazsın, evleri ayırırsın. Ne saçmalık ama. Clementine'le evleri ayırmayacaklardı. Gayet iyiydiler. Yine de şu kelimede tuhaf bir çekicilik vardı: *evleri ayırmak*. Kulağa sanki bir çözümmüş gibi geliyordu. Kendini çekip ayırabilse, bağını koparabilse, söküp alabilse bir rahatlama gelecekti sanki. Bir uzvun kesilip çıkarılması gibi.

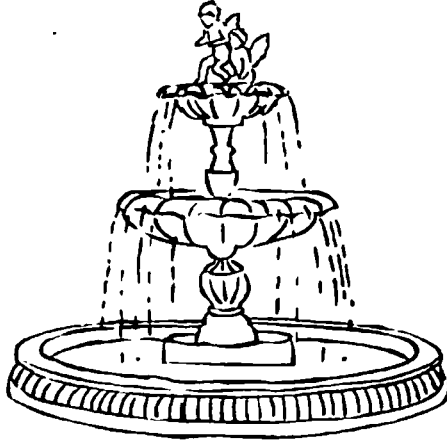
Aniden ayağa kalktı. Beşik gibi sallanan feribotta dengesini sağlamak için koltuk arkalarına tutuna tutuna dışarıya çıkıp ıssız güvertede dikildi. Soğuk ve yağmurlu hava öfkeli bir kadın misali yüzüne bir tokat savurdu; yağmurluk giymiş çocuk ona umursamazca baktı ve ardından sanki Sam gri ve

sıkıcı manzaranın alelade bir parçasıymış gibi bakışlarını yavaşça başka yöne çevirdi.

Sam feribotun kenarındaki kaygan korkuluğa tutundu. Burada olmak istemiyordu, evde olmak da istemiyordu. Tek isteği zamanda geriye gitmek, o gülünç arka bahçede, o puslu alacakaranlıkta, görüş alanında titreşen o peri ışıklarıyla *Tiffany'nin*, kendisi için hiçbir şey, hem de hiçbir şey ifade etmeyen bir kadının, onunla birlikte güldüğü o anda olmağı; onun o akılları baştan alan *Jessica Rabbit* kıvrımlarına bakmıyordu, katiyen bakmıyordu ama onların farkındaydı, fazlasıyla farkındaydı. "Hadi ama, Bay Kaslı," demişti Tiffany.

İşte tam orası. "Duraklat" tuşuna basması gereken yer orasıydı.

Tek ihtiyacı bu sahneden sonraki beş dakikaydı. Sadece bir şans daha. Eğer tek bir şans daha olsaydı her zaman olduğuna inandığı o adam gibi davranacaktı.



YEDİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Unutalım gitsin,” dedi Clementine.

Saat neredeyse bire geliyordu, üçte öğleden sonrası çayı için Erika’nın evinde olmaları gerekiyordu ve Sam’le kızlar, söz verdikleri çalışma zamanını ona tanımak için hâlâ daha evden çıkmayı başaramamışlardı. Başaramayacaklardı da.

“Hayır,” dedi Sam. “Ufacık bir ayakkabının beni alt etmesine müsaade etmeyeceğim.”

Ruby’nin yepyeni, epey pahalı ve ışıklı spor ayakkabılarının teki kaybolmuştu ve son zamanlarda geçirdiği büyüme atağı yüzünden ayağına bir tek bunlar oluyordu.

“Nasıldı şu şiir?” dedi Clementine. “*Bir çivi bir nala, bir nal bir ata...* sonra bir şeyler, en sonunda da krallığa mal oluyordu filan.”

“Ne?” diye homurdandı Sam. Yüzüstü yere uzanmış, kanepenin altında ayakkabıyı arıyordu.

Clementine, “Bir ayakkabı seçmelerime mal oldu,” diye mırıldandı aynı kanepenin minderlerini kaldırırken; kırıntılar, bozuk paralar, kurşun kalemler, saç tokaları ve bir spor sütyeni bile vardı ama ayakkabı piyasada yoktu.

“Ne?” dedi Sam yine. Kolunu uzattı. “Sanırım gördüm!” Toza bulanmış bir çorap çıkardı.

“O bir *çorap*,” dedi Holly.

Sam hapşırdı. “Evet, biliyorum, o bir çorap.” Dizlerinin üstüne oturup omzunu ovaladı. “Hayatımızın yarısı *bir şeyleri bulmaya çalışmakla* geçiyor. Daha iyi bir sisteme ihtiyacımız var. Belirli prosedürlere. Bunun için mutlaka bir uygulama vardır. *Eşyalarımız nerede?* uygulaması mesela.”

“Ayakkabı! Neredesin? Ayakkabı!” diye seslendi Ruby. Tek ayakkabısıyla aksaya aksaya dolaşıyor, arada bir de renkli ışıklar yansın diye ayağını yere vuruyordu.

“Ayakkabıların kulağı yoktur, Ruby,” dedi Holly küçümseyerek.

“Erika’ya göre kapının yanına bir ayakkabılık koymamız lazım.” Clementine tüm o döküntülerin üzerine minderi geri yerleştirdi. “Çocuklara içeri girer girmez ayakkabılarını oraya koymayı öğretmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Haklı,” dedi Sam. “O kadın her zaman haklı.”

Çocuk istemeyen biri olarak Erika ebeveynliğe dair paylaşmadan edemediği bir sürü şey biliyordu. Ona, “Sen nereden bileceksin ki?” diyemezsiniz çünkü muhakkak kaynak gösterirdi. “*Psychology Today*’de bir makale okudum,” diye başlardı söze.

“Tam şu toksik arkadaşlardan biri gibi geliyor,” demişti bir keresinde Clementine’in arkadaşı Ainsley. “Onu hayatından çıkarmalısın.”

“Toksik değil,” diye itiraz etmişti Clementine. “Senin de sinirini bozan arkadaşların yok mu?” Clementine’e göre herkesin öyle ya da böyle zorunlulukmuş gibi gelen arkadaşları vardı. Annesinin arkadaşı Lois aradığında annesi telefonu kaldırırken suratında bir ifade belirirdi, sakın ama kaderine razı bir “işte başlıyoruz” ifadesiydi.

“O pilicin senin canını sıkacağı türden değil ama,” demişti Ainsley.

Clementine Erika'yı asla ama asla *tavuk itlaf eder* gibi hayatından çıkaramazdı. Erika Holly'nin vaftiz annesiydi. Şayet geçmişte böyle bir an, bu arkadaşlığı bitirebileceği bir an olduysa bile iş işten geçmişti. Birine bunu yapamazdınız. Bunu anlatmaya yetecek bir kelime bile var mıydı ki? Erika mahvolurdu.

Her neyse, son yıllarda, Erika tatlı ve ciddi Oliver'la tanışıp evlendiğinden beri, aralarındaki dostluk çok daha katlanılır bir hâl almıştı. Clementine, Ainsley'nin kullandığı "toksik" kelimesini duyunca irkilse de aslında bu, Erika'nın yanında sık sık hissettiği duyguların tam tanımıydı: bastırmak ve gizlemek için büyük çaba harcadığı yoğun bir kızgınlık ve kendine duyduğu hayal kırıklığı çünkü Erika kötü, zalim veya aptal biri değildi, sadece sinir bozucuydu ve Clementine'in bu sinir bozuculuğa verdiği tepki öylesine orantısızdı ki bu durum onu hem utan-dırıyor hem de kafasını karıştırıyordu. Erika Clementine'i se-viyordu. Onun için her şeyi yapardı. Peki öyleyse Clementine'i neden bu kadar çileden çıkarıyordu? Clementine'in sanki ona alerjisi var gibiydi. Yıllar içinde birlikte geçirdikleri zamanı sınırlamayı öğrenmişti. Tıpkı bugün olduğu gibi: Erika öğle yemeği önerisiyle gelince Clementine otomatikman, "Çay sa-ati olsun," demişti. Daha kısa. Aklını kaybedecek kadar çok zaman almazdı.

"Babacığım, kraker alabilir miyim lütfen?" dedi Holly.

"Hayır," dedi Sam. "Yardım et de kardeşinin ayakkabısını bulalım."

"Kızlar, bugün çay saatinde Erika ve Oliver'a *lütfen* ve *te-şekkür ederim* demeyi unutmayın, olur mu?" dedi Clementine kayıp ayakkabıyı perdelerin arkasında ararken. "Böyle güzel, yüksek ve net bir sesle, tamam mı?"

Holly öfkelen-di. "Ben lütfen ve teşekkür ederim *diyorum* zaten! Az önce babama lütfen *dedim*."

"Biliyorum," dedi Clementine. "Zaten onu duyunca aklıma geldi. *Ne terbiyeli bir kız*, diye düşündüm."

Holly ya da Ruby günün birinde lütfen ya da teşekkür edirim demeyi unutacak olsalar bu kesinlikle Erika'nın yanında olurdu çünkü kızları hedef alarak görgü kurallarını hatırlatmak gibi bir alışkanlığı vardı ve Clementine'e göre bunu nezaketsizce yapıyordu. "Bir teşekkür mü duydum acaba?" derdi Erika bir bardak su uzatırken elini kulağına götürerek ve Holly de "Hayır, duymadın," diye yanıt verirdi, her ne kadar kulağa büyümüş de küçülmüş gibi gelse de aslında sadece olanı söylüyordu.

Holly ayakkabılarını çıkardı, kanepeye tırmandı, ayağında çoraplarla dengede durup kollarını bir paraşütçü gibi iki yana açtı ve ardından kendini yüzüstü minderlere bıraktı.

"Yapma şunu, Holly," dedi Sam. "Daha önce de söyledim. Bir yerini incitebilirsin."

"Annem bana izin veriyor," diyerek somurttu Holly.

"O zaman vermemeli," dedi Sam. Clementine'e bir bakış attı. "Boynunu kırabilirsin. Kendini çok ama *çok ciddi* incitebilirsin."

"Ayakkabılarını geri giy, Holly," dedi Clementine. "Onlar da kaybolmadan önce." Bazen Sam'in etrafta olup da tehlikeli her durumu teker teker ona göstermediği zamanlarda, Clementine'in çocukları nasıl hayatta tutmayı başardığını düşündüğünü merak ediyordu. Sam isteyken Holly'nin kanepenin kenarından o yüzüstü dalışı yapmasına hep izin veriyordu. Kızlar genellikle babaları evdeyken geçerli olan farklı kuralları hatırlama konusunda iyiydiler, gerçi bu kuralların varlığı asla yüksek sesle dile getirilmezdi. Bu sadece huzuru korumanın dile getirilmemiş bir yoluydu. Clementine, anne evde değilken sebzeler ve dış fırçalama meselelerinde farklı kuralların geçerli olduğundan şüpheleniyordu.

Holly kanepeden indi ve kendini geriye doğru bıraktı. "Sıkıldım. *Neden* kraker yiyemiyorum? *Açlıktan* ölüyorum."

"Lütfen mızımızlanma," dedi Clementine.

“Ama çok açım,” dedi Holly, bu esnada Ruby koridorda uzaklaşırken bağırmaya başlamıştı: “AYAKKABI! NEREDESİN, SEVGİLİ AYAKKABIM?”

“Sahiden de bir tanecik krakere ihtiyacım var. Sadece *bir* tane,” dedi Holly.

“Sus!” diye bağırdı Clementine ve Sam aynı anda.

“İkiniz de çok kötüsünüz!” Holly odadan çıkmak için olduğu yerde arkasına döndü ve parmağını, Sam’in ayakkabıyı ararken kenara çektiği kanepenin bacağına çarptı. Öfkeyle çığlık attı.

“Ah tatlım.” Clementine, Holly’nin evrene duyduğu öfkenin dinmesi için en az bir dakikaya ihtiyaç duyduğunu unutarak onu kucaklamak üzere istemsizce eğildi. Holly başını geriye savurdu ve Clementine’in çenesine acı verici bir darbe indirdi.

“Ah!” Clementine çenesini tuttu. “*Holly!*”

“Lanet olsun,” dedi Sam ve bir hışımla odadan çıktı.

Şimdi sarılmak isteyen taraf Holly’ydi. Kendini Clementine’in kollarına attı ve Clementine her ne kadar çenesi gerçekten acı içinde olsa ve onu sarsmak istese de kızına sarıldı. Clementine teselli sözleri mırıldanarak Holly’yi ileri geri salladı, bir yandan da sahte seçmeler için koyulan sandalyeye yaslanmış sessiz ve asilce duran çellosuna hasretle bakıyordu. Hiç kimse çocuk sahibi olmanın insanı yeteneklerin, eğitimin ve başarıların zerre anlam ifade etmediği daha küçük, daha temel ve daha ilkel bir hâline indirgeyeceğine dair uyardırmıyordu.

Clementine, on altı yaşındayken Erika’nın çocuk istemediğini laf arasında söylediği zamanı hatırladı; bu söz niyeyse Clementine’i huzursuz etmiş, bu rahatsızlığın sebebini anlaması biraz vakit almıştı (hayatı boyunca Erika’nın onu sinirlendirmesi için daima çeşitli ve karmaşık nedenleri olmuştu) ve nihayetinde fark etmişti ki asıl sebep, *bunu önce kendisinin söylemeyi dilemiş olmasıydı*. Çılgın, yaratıcı ve bohem taraf Clementine olmalıydı. Erika ise muhafazakâr olandı. Kurallara uyan. Herkes içerken ayık kalan şoför. Erika işletme lisansı

muhasabe ve finans çift anadalı yapmaya yetecek kadar not almayı düşlerdi. Kendi evine sahip olmayı, bir hisse portföyü oluşturmayı ve altı büyük muhasabe şirketinden birinde işe girip hızla ortaklığa yükselmeyi. Clementine'in hayaliyse Müzik Konservatuvarı'nda okumak, olağanüstü melodiler çalmak, olağanüstü *tutkular* yaşamak ve elbette günün birinde düzgün bir adamla evlenip çocuk sahibi olmaktı çünkü herkes bunu isterdi, değil mi? Bebekler sevimliydi. Clementine'e kalırsa çocuk doğurmamayı seçmenin mümkün olduğunu akıl edememesi, hayal gücündeki bir noksanlığa işaret ediyordu.

Ama işte Erika böyleydi. Kalıplara sokulmayı reddederdi. On yedi yaşındayken Gotik olduğu bir dönem vardı. Onca insan dururken *Erika yani*. Saçını siyaha boyamış, siyah ojeyle siyah ruj sürmüş, zımbalı bileklikler takmış ve platform topuklu botlar giymişti. Clementine onun bu yeni hâlini ilk gördüğünde savunmaya geçerek, "Ne var?" demişti. Erika'nın *rock* yıldızı tarzı sayesinde havalı kulüplere girebiliyorlardı; Erika kulüplerin arka köşelerinde kaşlarını çatıp dikiliyor, maden suyu içiyor ve sanki karanlık Gotik düşüncelerle boğuşuyormuş gibi görünürken –muhtemelen sadece ödevini düşünüyordu– bu sırada Clementine sarhoş olup dans ediyor, uygunsuz çocukları öpüyor ve sonra eve kadar ağlıyordu çünkü anlarsınız ya, *hayat işte*.

Erika şimdi fark edilmeyen ya da akılda yer etmeyen kıyafetler giyyordu: sade, makul ve rahat kıyafetler. Büyük muhasabe firmalarından birinde çalışıyordu (artık büyük altılı değil, büyük dörtlüydüler) ve ayrıca ikisinin de büyüdüğü yere pek uzak olmayan, derli toplu ve muhtemelen kredi borcu bitmiş üç odalı bir evi vardı. Clementine elbette çocuk sahibi olma kararından pişman değildi. Onları delicesine seviyordu, tabii ki seviyordu, sadece bazen zamanlamasından pişmanlık duyuyordu. Ev kredisinin daha büyük bir kısmını ödeyene ve kariyeri daha sağlam bir noktaya gelene kadar çocuk yapmayı ertelemek akıllıca olurdu.

Sam üçüncü çocuğu istiyordu, bu hem gülünç hem de imkânsızdı. Sam ne zaman bu konuyu açsa Clementine lafı değiştiriyordu. Üçüncü bir çocuk, *Yılanlı Merdiven* oyununda yılanla denk gelip de en alt kata inmek gibi bir şeydi. Clementine Sam'in bir noktada akliselime ermesini umuyordu.

Sam yeniden kapı aralığında belirdi ve elindeki bir paket krakeri Holly'ye uzattı. Holly, mucize eseri iyileşmiş gibi Clementine'in dizinden aşağı atlarken Clementine'in kitap raflarından birinde duran telefonu çalmaya başladı.

"Erika arıyor," dedi telefonu eline aldığı anda.

"Belki iptal edecektir," dedi Sam umutla.

"O asla iptal etmez," dedi Clementine. Telefonu kulağına götürdü. "Selam, Erika."

"Benim, Erika," dedi sitemkâr bir sesle, sanki Clementine onu daha şimdiden hayal kırıklığına uğratmış gibi.

"Sen olduğunu biliyorum. Bu yeni nesil teknoloji harika bir şey, insan—"

"Evet, çok komik," diye sözünü kesti Erika. "Bak. Bugünle ilgili. Marketten dönerken Vid'e rastladım. Hani şu yan komşumuz, Vid'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Yan komşu Vid'i nasıl unutabilirim ki," dedi Clementine. "Koskoca elektrikçi. Tony Soprano gibi. Biz yan komşu Vid'i çok severiz." Erika, bazen Clementine'in hafif şakacı yanını ortaya çıkarıyordu. "Ateşli Tiffany ile evli." *Tif-fa-ny* ismini uzatarak söyledi. "Sam yan komşu Tiffany'ye bayılır."

Clementine, bu ismi hatırlayıp hatırlamadığını görmek için Sam'e baktı. Sam elleriyle Tiffany'nin hatırlanmaya değer vücut hatlarını tarif edince Clementine ona başparmağını kaldırarak onay verdi. Erika'nın komşularıyla sadece bir kez, geçen Noel'de, Erika'nın evinde düzenlenen garip bir içki partisinde tanışmışlardı. Clementine ve Sam'den belki on yaş büyüklerdi

ama daha genç görünüyorlardı. Sam ve Clementine'e göre geceyi kurtaranlar onlardı.

"Her neyse," dedi Erika. "Bugün bize geleceğinizi Vid'e söyleyince hepimizi onlara barbeküye davet etti. On yaşlarında Dakota adında bir kızları var, sizin kızlarla oynamaktan hoşlanacağını düşündü galiba."

"Kulağa harika geliyor," dedi Clementine moralinin toparlandığını, hatta yükseldiğini fark ederek. Pencereye doğru yürüdü ve parlak mavi gökyüzünü inceledi. Gün birden bayram havasına dönmüştü. Bir barbekü. Bu akşam yemek yapmasına gerek kalmayacaktı. Ainsley'nin ona verdiği şampanya şişesini götürürdü. Yarın da çalışacak zamanı olurdu. Clementine bu özelliğini çok seviyordu: Ruh hâlinin bir esintiyle, bir tatla ya da güzel bir akor geçişiyle hüzünden coşkuya dönebilmesini. Bu da demek oluyordu ki kötü hissettiği için kendini kötü hissetmesine gerek yoktu. "Dostum, sen acayip bir kızsın, sanki uyuşturucu almış gibisin," demişti bir keresinde abisi Brian ona. Bu yorum hep aklının bir köşesindeydi. Clementine'i gururlandırırды. "Evet ya, çok *çılgınım*." Gerçi bu pek de çılgın olmadığıнын kanıtıydı ya neyse. Gerçekten çılgın insanlar, çılgın olduklarını düşünmeye vakit bulamayacak kadar meşgul olurdu.

"Vid beni bir şekilde bu barbeküye sürükledi," dedi Erika savunmacı ve tuhaf bir tavırla çünkü Clementine bugüne kadar Erika'nın herhangi bir şeye sürüklendiğine hiç şahit olmamıştı.

"Bizim için hiç sorun değil," dedi Clementine. "Onları sevdik. Eğlenceli olur." Holly'nin krakeri sanki bir zafer kupasıymış gibi coşkuyla havaya kaldırıp odada vals yaparak dolaşmasını izlerken gülümsedi. Holly Clementine'in mizacını almıştı; bu genellikle pek sorun teşkil etmiyordu, ta ki ruh hâlleri uyuşmayana dek. Ruby ise daha ziyade Sam'e çekmişti; pragmatik ve sabırlıydı. Clementine dün odalarına girdiğinde Ruby'yi Holly'nin yanında yerde otururken bulmuştu; Holly, çizdiği panda resmi *pandaya benzemediği için* kederden yere

yüzüstü uzanmıştı, Ruby ise nazikçe onun omzunu okşuyordu. “Yine *denevsin!*” demişti Ruby yüzünde Sam’in kopyası olan o şaşkın ifadeyle: *Hayatı kendine neden bu kadar zorlaştırıyorsun?*

“Peki, tamam, güzel. Eğlenceli, evet,” dedi Erika. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki aslında bugünün *eğlenceli* geçmesini planlamamış gibi. “Sadece şey... Oliver Vid’in davetini kabul ettiğim için bana biraz kızgın, çünkü, eee, hani bahsetmiştim ya, üzerinde konuşmak istediğimiz, eee, bir tek-lifimiz var ve şimdi bu fırsatı bulamayacağımızı düşünüyor. Belki barbeküden sonra bize kahve içmeye gelirsiniz diye düşündüm. Eğer zaman kalırsa.”

“Elbette,” dedi Clementine. “Veya istersen öncesinde de olur. Nasıl istersen. Her şey çok gizemli, Erika. Bana biraz ipucu veremez misin?”

“Ah, yani, hayır, pek değil.” Şimdi sesi tedirgin geliyordu.

“Peki o zaman,” dedi Clementine yatıştırıcı bir sesle. “Bu gizemli şey her neyse barbeküden sonra konuşuruz.”

“Veya öncesinde,” dedi Erika. “Az önce sen dedin ya...”

“Veya öncesinde,” diye onayladı Clementine; o esnada Ruby elinde pembe renkli minik plastik yağmur çizmeleriyle sendeleyerek kendinden memnun memnun odaya girdi. “*Aferin* sana Ruby, çizmelerini giyebilirsin! Harika bir fikir bu.”

“Anlayamadım, affedersin?” dedi Erika. Clementine’in telefondaiken çocuklarıyla konuşmasına asla tahammül edemezdi. Bunun bir görgü kuralı ihlali olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Yok bir şey. Tabii. Barbeküden *önce* konuşuruz.”

“Görüşürüz o zaman,” dedi Erika sertçe ve o her zamanki çileden çıkaran tarzıyla aniden telefonu kapadı; sanırsınız Clementine onun ezik stajyeriydi.

Önemi yoktu. Böylesine güneşli bir kış gününde Erika’nın sevimli komşularıyla birlikte barbekü yapmak keyifli olacaktı. Daha güzel ne olabilirdi ki?



SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yağmur biraz hafiflese de elbette tamamen dinmedi, lanet olasıcanın dinmeye niyeti yok gibiydi; Tiffany fırsattan istifade şemsiyesini kapıp önceki gecedен kalma şarap ve bira şişeleriyle dolu geri dönüşüm kutusunu şangırdata şangırdata garaj yolundan aşağı sürükledi.

Dakota'yı ve sabah onu okula bırakırken kendisine attığı gülücüğü düşünüyordu: sanki Tiffany başkasının annesiymiş gibi mesafeli ve *kibar* bir gülücüktü.

Dakota'da bir hâller vardı. Belli belirsiz bir şey. Önemsiz de olabilirdi önemli de. Uygunsuz davranıyor değildi. Alakası bile yoktu. Ama onda tüyler ürpertici bir uzaklık seziyordu. Âdeta görünmez bir cam fanusun içine hapsolmuş gibiydi.

Mesela bu sabah kahvaltıda masada dimdik oturmuş, tadını çıkara çıkara kızarmış ekmeğini yerken gözleri donuk ve ifadesizdi. "Evet, teşekkürler." "Hayır, teşekkürler." Niye bu kadar kibar davranıyordu ki? Ürkütücüydü bu! Sanki evlerinde kalan iyi huylu, yabancı bir değişim öğrencisiymiş gibiydi. Yeme bozukluğu mu? Ama yemek yiyordu, gerçi pek iştahlı sayılmazdı.

Tiffany ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da ne sorarsa sorsun meselenin özüne inemiyordu.

“İyiyim,” deyip duruyordu Dakota, yeni huy edindiği o mekanik sesle.

Vid, “Kız iyi işte, rahat bırak çocuğu!” deyince Tiffany’nin çığlık atası gelmişti. Dakota iyi filan değildi. Daha on yaşındaydı. On yaşındaki bir çocuk annesine kibarca gülümsememeliydi.

Tiffany, Dakota’nın içine hapsoldüğü o lanet olası cam fanusu tuzla buz etmeye kararlıydı. İster hayal ürünü olsun ister olmasın.

Tiffany tam sokağa adım atmıştı ki Oliver’ın da geri dönüşüm kutusunu çıkardığını gördü ama onunki Tiffany’ninki kadar şangırdamıyordu.

“Günaydın, Oliver!” diye seslendi. “Nasılsın? Yağmur da ne fena, değil mi?”

Lanet olsun. Artık barbeküden beri komşularını her gördüğünde karın kasları sanki pilateste mekik çekermiş gibi geriliyordu.

Tiffany Oliver’ı hep sevmişti. Dürüst ve nazik biriydi, siyah saçları ve gözlüğüyle biraz da ezik bir tipti, yetişkin bir Harry Potter’a benziyordu. Kafası bayağı küçüktü, fark etmemek elde değildi. Bezelye tanesi büyüklüğündeki kafası için elden bir şey gelmezdi ama Tiffany, Erika’ya şu siyah çerçeveli *vintage* gözlüklerden almasını söylemeliydi, böylece tek bir hareketle kocasını tatlı bir *hipstera* dönüştürebilirdi. (Vid’in kafasıysa kocamandı. Ona uygun bir beyzbol şapkası bulmak imkânsızdı. Gerçi Vid beyzbol şapkası filan takmazdı.)

“Nasılsın, Tiffany?” diye seslendi Oliver. Tiffany geri dönüşüm kutusunu kaldırım taşının üzerinden homurdana homurdana atlatırken Oliver, kendilerininkini özenle sürükleyip sessizce durdurdu. “Yardım lazım mı?”

“Yok yok, hallederim ben. Ne kadar nazik bir teklif! Vid’in böyle şeyler yaptığını duyamazsın! Of. Bugünkü egzersizimi tamamlamış oldum! (Tamamlamamıştı. Daha sonra spor sa-

lonuna gidecekti.) Bu saatte evde ne işin var? Hasta numarası yapıp izin mi kullandın?”

Tiffany sohbet mesafesine yaklaştı ve Oliver’ın göz ucuyla göğüs dekoltesine dehşet dolu bir bakış baktığını fark etti. Ardından bir tür teste tabi tutuluyormuş gibi çaresizce gözlerini Tiffany’nin alnına sabitledi. *Evet, dostum, ben bir sınavım ama sen her seferinde sınavı geçiyorsun.*

“Aslında gerçekten hastayım. Grip gibi bir şey atlatıyorum.” Oliver elini ağzına götürüp öksürdü.

“Erika nasıl?” dedi Tiffany. “Son zamanlarda pek görmedim onu.”

Oliver sanki mahrem bir konudan bahsediyormuşçasına, “İyi,” demekle yetindi.

Olamaz, Tiffany’nin barbeküden beri Erika ve Oliver’la ettiği her sohbet, sanki ayrılığın hemen sonrasında eski sevgiliyle konuşuyormuş gibi yapmacık ve zoraki geliyordu. Üstelik Tiffany’nin suçlu olduğu bir ayrılıktı bu. Aldatan tarafın o olduğu bir ayrılık.

“Eee, şeyden beri sizi pek göremedik–” Tiffany cümlesini yarıda kesti. “Clementine ve Sam *nasıl?*”

Oliver öksürdü. “İyiler,” dedi. Kaşlarını çatarak Tiffany’nin omzunun üstünden uzaklara baktı.

“Peki ya–”

“Biliyor musun, Harry uzun zamandır çöp kutusunu çıkarmıyor gibi,” diyerek sözünü kesti Oliver. Tiffany dönüp Harry’nin evinin önündeki yolda duran boşluğa baktı. Ya da Dakota’nın deyimiyle *Bay Tükürüklü*’nün evine; Harry’nin *Dakota* da dâhil nefret ettiği her şeye tiksintiyle tükürmek gibi bir huyu vardı. Bazen Tiffany’nin güzeller güzeli kızına bakıp sanki varlığından bile rahatsız oluyormuş gibi tükürürdü.

“Her hafta çıkarmıyor,” dedi Tiffany. “Sanırım fazla çöpü olmuyor.”

“Evet, biliyorum,” dedi Oliver. “Ama onu görmeyeli haftalar oldu gibi. Acaba gidip kapısını çalsam mı?”

Tiffany dönüp Oliver’a baktı. “Muhtemelen sana sadece bağırıp çağıracaktır.”

“Muhtemelen,” diye karşılık verdi Oliver dertli dertli. Sahiden iyi adamdı. “Sadece küfürlü tiratlarını duymayalı epey oldu gibi.”

Tiffany, Harry’nin Konfederasyon döneminden kalma harap durumdaki iki katlı kırmızı tuğlalı evine baktı. Bu eve bakmak hep biraz iç karartıcı gelirdi: pencerelerin çerçevelerinden dökülen boyalar ve tamir isteyen soluk kırmızı kiremitler. Ayda bir gelen bahçıvanlar çimleri biçip çitleri buduyordu, yani tamamen metruk hâlde değildi ama buraya taşındıklarından beri, Harry komşularına hoş geldin demek için değil de meşe ağacıyla ilgili bir şey yapmalarını istemek için uğradığından beri bu ev Tiffany’nin gözüne hep hüznü ve yalnız görünürdü.

“Onu en son ne zaman gördüm?” dedi Tiffany. Zihnindeki tatsız olayları yokladı. Harry birkaç kez ön bahçesine çıkıp Dakota’ya bağırarak onu ağlatınca Tiffany öfkesine yenilip laflar saydırmış ama sonrasında kendinden utanmıştı zira Harry yaşlıydı, muhtemelen demans hastasıydı ve Tiffany’nin daha saygılı, daha kontrollü olması icap ederdi. En son Harry’yi kızdıracak ne yapmışlardı?

Derken hatırladı.

Eve bakmayı sürdürerek, “Haklısın,” dedi Oliver’a sakince. “Onu görmeyeli bayağı oldu.”

Aslında Tiffany onu en son tam olarak ne zaman gördüğünü biliyordu. Barbekü gününün sabahında. En baştan beri ev sahipliği yapmak istemediği, o lanet olası kâbus gibi barbekünün sabahında.



DOKUZUNCU BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Ortalık sessizdi. Vid çıkar çıkmaz oda bilhassa sessizleşirdi. Bir müzik grubunun çalmayı bıraktığı anlar gibiydi, sessizlik kulaklarınızda uğuldayarak yankılanırdı. Tiffany saatin tik taklarını işitebiliyordu. Vid odadayken saatin sesini asla duymazdı.

Tiffany mutfak masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarından e-postalarını kontrol ederken *Vegemite*³ sürülmüş kızarmış ekmek yiyordu. Vid bahçede her gün gazete avına çıkmak zorunda kaldığından şikâyet ederek ve aboneliğini iptal ettireceğini homurdanarak gazeteyi almak için garaj yoluna inmişti.

“Sen de gazeteni herkes gibi internetten okuyuver,” derdi her seferinde Tiffany fakat Vid genel olarak yeni şeyler denemeye hevesli olsa da bazı alışkanlıklara, kişisel ritüellere, eşyalara ve insanlara sarsılmaz bir sadakatle bağlıydı.

“Baban odadan çıkınca ortalık ne kadar sessizleşiyor, değil mi?” dedi Tiffany, dikdörtgen pencereden titreyerek sızan sabah güneşinin düştüğü cumbadaki uzun sedirde bir kedi misali kıvrılmış yatan Dakota’ya. Minyatür *schnauzer* ırkı köpekleri

3 Çeşitli sebze ve baharatlarla birlikte bira mayası özü kalıntılarıyla yapılan siyah renkli bir Avusturalya mezesi. -ç.n.

Barney de Dakota'nın yanında yatıyordu; burnunu ve patilerini Dakota'nın kolunun üstüne uzatmış, gözlerini kapamıştı, bir tek büyük, fırça gibi kaşları meydandaydı. Barney âdeta bir kediymişçesine uyuklayan köpeklerdendi.

Dakota elbette yine kitap okuyordu. Hiç durmadan okur, Tiffany'nin peşinden gidemeyeceği bambaşka dünyalara daldı. Gerçi Tiffany de bir kitap alıp okumaya başlasa onun peşinden *gidebilirdi* ama okumak Tiffany'yi huzursuz ediyordu. Daha ilk sayfadan bacakları sabırsızca seğirmeye başlıyordu. Televizyon da onu huzursuz ediyordu ama en azından bir yandan izlerken diğer yandan çamaşır katlayabiliyor ya da faturaları ödeyebiliyordu. Dakota'nın yaşlarındayken keyif olsun diye eline asla kitap almazdı. Makyaja ve kıyafetlere meraklıydı o. Geçen gün Dakota'nın tırnaklarını boyamayı teklif ettiğinde buna nazik ve muğlak bir yanıt almıştı: “Şey, belki sonra, anne.” Bu durum Tiffany'nin tatlı ve evcimen annesinin ona her, “Birlikte bir şeyler pişirelim mi?” dediğinde aldığı cevabın bir tür karmasıydı. Aile hikâyelerine göre Tiffany'nin yanıtı hep, “Para verecek misin?” olmuştu. “Sen hep bir *karşılık* beklerdin,” derdi annesi.

Neticede vakit nakitti.

Dakota cevap vermeyince, “Ne kadar sessiz, değil mi?” diye yineledi Tiffany.

“Ne?”

“Efendim demek istedin herhâlde?”

Kısa bir duraksama oldu. “Ne?” dedi Dakota yeniden ve sayfayı çevirdi.

Tiffany homurdanarak güldü.

Yeni bir e-posta açtı. Dakota'nın gelecek yıl gideceği aşırı lüks bir özel okul olan Saint Anastasias'tan gelmişti. Tiffany, kızının adım atacağı bu yeni dünyaya da ayak uyduramayacaktı. Vid'in ilk evliliğinden olan üç kızı da –Dakota'nın üç üvey ablası– Saint Anastasias'a gitmişti ki bu Tiffany için pek de iyi bir referans sayılmazdı ancak okulun mükemmel bir

itibarı vardı (aldığı paraya bakılırsa öyle olması da gerekirdi) ve Vid Dakota'yı anaokulundan itibaren oraya göndermek istemişti. Tiffany bunu saçma buluyordu çünkü sokaklarının hemen sonunda harika bir devlet okulu vardı. Beşinci sınıf için uzlaşmaya varmışlardı.

Ağustos ayında bir Bilgilendirme Sabahı yapılacaktı. Daha iki ay vardı. Tüm öğrenciler ve “her iki ebeveyn” için katılım “zorunluydu.” Zorunlu. E-postaki resmî ve buyurgan tavır tüylerini diken diken edince Tiffany mesajı çabucak kapadı. Bu ortama asla uyum sağlayamayacaktı. *Bilgilendirme Sabahı*na gitme fikrine karşı içten içe bir mukavemet, hatta bir miktar da gerginlik hissediyordu. Hissettiği şeyi korku olarak tanımlar tanımlamaz kendinden tiksindi. Öfkelendi. Düşünmeyi bile reddederek dizüstü bilgisayarını pat diye kapadı. Günlerden pazardı. Bir planları yoktu. Önünde kocaman bir hafta vardı.

“Kitap güzel mi?” diye sordu Dakota'ya.

“Ne?” dedi Dakota. “Yani, efendim?”

“Seni seviyorum, Dakota.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Ne?”

Ön kapı gürültüyle açıldı. Vid eve her girişinde, sanki destansı bir yolculuktan ihtiyaçlı bir dönüş yapıyormuş gibi kapıyı savurarak açtığından duvarda iz oluşmuştu.

“Nerelerdesiniz, hanımlar?” diye bağırdı.

“Bıraktığın yerdeyiz, fıstık!” diye seslendi Tiffany.

“Ben fıstık değilim! Neden bana sürekli böyle diyorsun? Hiçbir anlamı da yok ki! Şimdi beni dinle, haberlerim var!” Elindeki gazete rulosunu bir sopa gibi sağa sola sallayarak içeri girdi. Enerjik görünüyordu. “Az önce komşularımızı barbeküye davet ettim. Sokakta Erika'ya rastladım da.”

“Vid, Vid, *Vid*,” dedi Tiffany, başını eline yaslarken. “Neden böyle bir şey yaptın ki?”

Erika ve Oliver gayet hoş insanlardı ama acayip utangaç ve ciddiydiler. Bu da epey uğraştırıcı oluyordu. Onları başka

misafirlerin de olduğu zamanlarda çağırmak daha iyi bir fikirdi, böylece ciddiyetlerinden sıkılınca başkalarına paslamak mümkün oluyordu. “Bir pazar bari rahat edeceğimize söz vermiştin,” dedi Tiffany.

Önünde öyle yoğun bir hafta vardı ki: Salı gecesi bir mülk açık artırmaya çıkıyor, çarşamba günü Arazi ve Çevre Mahkemesi’nde bölge meclisiyle kavga etmesi gerekiyor ve bir boyacı, bir fayansçı ve bir elektrikçi (yani Vid) ondan haber bekliyordu. Birazcık rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Vid kafası karışmış bir hâlde, “Ne diyorsun sen? Tam da bunu yapıyoruz işte! Bu güzel günde rahatımıza bakıyoruz!” diye itiraz etti. “Barbeküden daha rahatlatıcı ne olabilir ki? Drago’yu arayacağım. Bir domuz ayarlasın. Ha, bir de onların arkadaşları da geliyor. Hani şu çellist vardı ya? Clementine. Clementine ve kocası. Neydi adı?”

“Sam,” diye yanıtladı Tiffany biraz neşelenerek. Tiffany, Sam’i sevmiştii. Vid’den önce hoşlandığı o kısa boylu, geniş omuzlu, sarışın sörfçü çocuklara benziyordu, üstelik esprili ve uyumluydu. Onlarla sadece bir kez, geçen yıl Erika ve Oliver’in evlerinde düzenledikleri Noel içkisi davetinde karşılaşmışlardı. O gece çok garip geçmişti. Vid ve Tiffany daha önce hiç böyle bir içki partisi görmemişti. Herkes ayakta dikilmiş, bir kütüphanede ya da kilisedeymişçesine fısıltıyla konuşuyordu. Kadının biri, bir *fincan çay* içiyordu.

Vid, “Yemekler nerede?” diye Tiffany’ye yüksek sesle fısıldayıp dururken Oliver ve Erika zaten tertemiz olan mutfak tezgâhlarını telaşla silmeye gereğinden fazla zaman harcıyor, sanki misafirlerin ortalığı batırdığını ama her şeyin kontrolleri altında olduğunu ima ediyor gibiydiler.

Clementine ve Sam’le tanıştıklarında epey rahatlamışlardı. Klasik müziği çok seven Vid’in, Clementine’in çello çaldığını öğrendiği andaki heyecanı neredeyse utanç vericiydi ama sonra Tiffany ve Sam siyasete dalıp keyifli bir tartışmaya girişmişti.

(Sam vicdan abidesi bir solcuydu ama Tiffany bunu görmezden gelmişti.) Sam bir ara, "Pizza mı söylesek acaba?" deyince Vid kahkahalarla gülmüştü, gerçi sonra herkes onun telefonunu çıkarıp gerçekten sipariş vermesini engellemek zorunda kalmıştı. Clementine çantasının dibinde bir kalıp çikolata bulmuş, zavallı Erika ve Oliver tezgâhlarını parlatmakla meşgulken çikolatayı gizlice dördü arasında bölüştürmüştü. Sanki hep birlikte ıssız adaya düşmüşler de hayatta kalmak için ellerinden geleni yapıyor gibiydiler.

"İki küçük kızları var," dedi Vid.

"Küçük çocukları olduğunu söylediklerini hatırlıyorum," dedi Tiffany. "İsimleri de aşırı sevimli bir şeylerdi."

"İsimlerini hatırlamıyorum," dedi Vid. "Her neyse, Dakota onlarla oynayabilir, anlarsın ya, değil mi Dakota?" Umutla Dakota'ya baktı.

"Şey, millet, kapıda biri var," dedi Dakota kafasını kitaptan kaldırmadan; Barney ise gözleri tetikte, başını Dakota'nın kolundan kaldırıp yere atladı ve daireler çizerek koşturmaya, neşeyle havlamaya başladı. Barney de misafirleri en az Vid kadar çok seviyordu.

Biri kapı zilini hiçe sayarak ön kapıya güm güm vuruyordu.

"Onları hemen şimdi için davet etmedin, değil mi?" diye sordu Tiffany. "Şışt, Barney. Vid, ettin mi yoksa?"

Vid kilerde dikilmiş, malzemeleri çıkarıyordu. "Tabii ki etmedim," dedi dalgın dalgın, gerçi bu tam onluk bir hareket olurdu.

Tiffany kapıya bakmaya giderken Barney önünde heyecanla zikzaklar çiziyordu, neredeyse onu düşürecekti. Kapıyı açınca karşısında yan komşuları yaşlı Harry'yi gördü; adam üzerinde yine o eski kumaş pantolonu (belki eski işinden kalma?) ve yaka sararmış beyaz gömleğiyle verandanın önünde dikiliyor, her zamanki gibi öfkeyle Tiffany'ye bakıyordu. Gömleğinin en

üst düğmesinden tutam tutam beyaz kıllar fışkırıyordu. Kaşları tıpkı Barney'ninkiler gibi beyaz ve fırçamsıydı.

"Merhaba, Harry," dedi Tiffany elinden geldiğince hoş bir gülümsemeyle; bir yandan da içinden, *Acaba bugün ne yaptık da seni sinirlendirdik yaşlı dostum*, diye geçiriyordu. "Nasılsın?"

"Sürekli aynı şey!" diye bağırdı Harry. "Kabul edilemez bir şey bu!" Vid'in adına gelmiş bir mektubu Tiffany'ye uzattı. "Size daha önce de söyledim. Sizin postalarınızı istemiyorum. Onları ben teslim etmek zorunda değilim. Benimle alakası yok."

"Postacının suçu, Harry," dedi Tiffany. "Kazara yanlış posta kutusuna atıyor, olur böyle şeyler."

"Daha önce de oldu ama!" dedi Harry kavgacı bir sesle.

"Evet, sanırım bir kere daha olmuştu."

"O zaman buna bir son vermelisiniz! *Salak* mısınız siz? Benim sorumluluğum değil bu!"

"Tamam, Harry," dedi Tiffany.

"Harry, dostum!" Vid, ağzına bir avuç mor üzüm tıktırarak koridora çıktı. "Bu akşam barbekü yapıyoruz, gelir misin? Erika ve Oliver'ı ağırlıyoruz! Hani şu yedinci evde oturanlar."

Harry gözlerini kırptırarak Vid'e baktı. Elini gömleğinin içine sokup kaşdı. "Ne? Hayır, *barbeküye* filan gelmek istemiyorum."

"Ah, yazık," dedi Vid. Kolunu Tiffany'ye doladı. "Belki başka zaman öyleyse, yalnız Harry, anlarsın ya, eşime *salak* dediğini duymak istemiyorum. Tamam mı, Harry? Hiç hoş değil. Komşuluğa yakışmıyor."

Harry çapaklanmış kahverengi gözleriyle ikisine baktı.

"Artık postalarınızı istemiyorum," diye homurdandı. "Benim sorumluluğum değil. Sizin *mesuliyetiniz*."

"Mesuliyet bizim," dedi Vid. "Sen merak etme."

Barney merakla ayakkabısını koklayınca, "Şu köpeği benden uzaklaştırın!" dedi Harry. Barney, sanki duyguları incinmiş gibi o ufacık sakallı suratını yukarı kaldırdı.

Vid parmak şaklatarak köpeğe seslendi. “Hadi gel, Barney.”

“Biliyorsun, ne zaman ihtiyacın olursa biz buradayız, Harry,” dedi Tiffany. Birden adamın hâli gözüne içler acısı görünmüştü, kafası karışık bir çocuğa benziyordu.

“Ne?” dedi Harry dehşetle. “Size neden ihtiyacım olsun ki? Tek yapmanız gereken o lanet postaları benim kutumdan uzak tutmak.”

Omuzlarını öne eğmiş, başını sallayarak uzaklaşırken homurdanıyordu.

Vid kapıyı kapadı. Harry çoktan gündemden düşmüştü bile. “Peki,” dedi. “Canım fırında bir şeyler pişirmek istiyor mu? Evet, istiyor! Elmalı *strudel* mi yapsam? Ne dersin? *Strudel*? Evet. Kesinlikle *strudel* bence.”



ONUNCU BÖLÜM

Erika, ofisinin kuru ve konforlu ortamına geri dönmüştü. Clementine'in konuşma yaptığı kütüphaneden dönerken ödediği taksi ücreti giderken ödediğinden bile fazlaydı. Masraf yazamayacağı yüz otuz dört doları boşa harcamıştı. Kendi karar alma mekanizmasını bir türlü anlayamıyordu. Clementine'i dinlemek hafızasındaki hiçbir boşluğu doldurmamış, türlü türlü rahatsız edici duyguyu körüklemekten başka işe yaramamıştı. Üstelik dönüş yolunda hem kocasının hem de annesinin telefonlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kafasını karmaşık bir işe gömmek için can atıyordu. Zihnini boşaltmasına, bolca bayır yukarı depar attığı bir koşu kadar faydası olurdu. Neyse ki Erika'nın işi Clementine'inki gibi duygu kuyusundan habire su çekmesini gerektirmiyordu. İş dediğin duygulardan arınmış olmalıydı. İşin güzel yanı buydu.

Telesekreterdeki mesajları dinlerken penceresinin kalın camının ardında yağan yağmuru izledi. Çok katlı bir ofis binasında güven içinde oturuyorsan hava durumunun hiçbir önemi yoktu. Sanki her şey bambaşka bir boyutta olup bitiyordu.

Gelen e-postalar kutusunda gezinirken telefonu çaldı ve arayanın yine Oliver olduğunu gördü. Daha konuşalı yarım saat olmamıştı. Clementine'le konuşup konuşmadığını sormak

için arıyor olamazdı herhâlde, değil mi? A'ramak için mutlaka geçerli bir sebebi olmalıydı.

"Yine rahatsız ettim, kusura bakma," dedi çabucak. "Hemen söyleyip kapayacağım. Son zamanlarda Harry'yi etrafta gördün mü diye merak ettim sadece."

"Harry mi?" dedi Erika bir e-postayı açarken. "Harry kim?"

"*Harry!*" dedi Oliver sabırsızca. "Yan komşumuz!"

Tanrı aşkına. Harry yakın arkadaşları filan değildi. Yaşlı adamı neredeyse hiç tanımıyorlardı, hatta yan komşuları bile sayılmazdı, Vid ve Tiffany'nin öbür yanında oturuyordu.

"Bilmiyorum," dedi Erika. "Sanmıyorum. Neden sordun?"

"Çöpleri çıkarırken Tiffany'yle sohbet ediyordum da," dedi Oliver ve sümkürmek için duraksadı. Erika'nın eli, Tiffany'nin adını duyar duymaz bilgisayarın faresi üzerinde kaskatı kesildi. Barbeküden beri Tiffany ve Vid'le hiçbir şekilde muhatap olmak istemiyordu. Zaten hiç gerçekten dost olmamışlardı. Onları yalnızca fiziksel yakınlıktı. Erika o gün Clementine'in adını anmasaydı, bir planları olmadığını dile getirmeseydi, Vid yine de onları barbeküye davet eder miydi? Sanmıyordu.

"Her neyse, ona Harry'yi bir süredir görmediğimi söyledim," diye devam etti Oliver. "Birlikte gidip posta kutusuna bakalım dedik, ağzına kadar doluydu. Postalarını aldık, kapısını çaldık ama açan olmadı. Pencereden içeri bakmaya çalıştım ama bilmiyorum, bir gariplik var gibi geliyor. Tiffany de şimdi Vid'i arıyor, bir şey bilip bilmediğini soracak."

"Peki," dedi Erika. Bu konu hiç ilgisini çekmiyordu. "Belki bir yere gitmiştir."

"Harry'nin *tatile* gideceğini sanmıyorum. Onu en son ne zaman gördün?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Erika. Boşa vakit kaybediyordu. "Uzun zamandır görmedim."

“Polisi arasam mı diye düşünüyorum,” dedi Oliver endişeyle. “Yani, eğer iyiye onu utandırmak ya da polis kaynaklarını boşa harcamak istemem ama—”

“Yedek anahtarı vardır,” dedi Erika. “Ön kapının yakınında bir saksının ya da öyle bir şeyin altında.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. O kuşağın insanlarından.”

Erika’nın anneannesi ön kapının yanındaki sardunya saksısının altına her daim bir anahtar koyardı, oysa Erika’nın annesi biri izinsiz evine girer diye asla böyle bir risk almazdı. Ön kapısını her zaman iki kere kilitlerdi. Evindeki o çok kıymetli şeyleri korumak için.

“Tamam,” dedi Oliver. “İyi fikir. Bir deneyeyim.”

Ve aniden kapadı. Erika telefonu masaya bırakırken yaşlı komşusunu düşünmekten kendini alamadığını fark edip sinir oldu. Onu en son ne zaman görmüştü? Gördüyse bile Harry kesin yine bir şeyden şikâyet ediyordu. Evinin önündeki sokağa kimsenin park etmesini istemezdi, *mütemadiyen* Vid’le Tiffany’den yakınırdı: gürültülerinden (eğlenmeyi seviyorlardı, Harry birden çok kez polisi aramıştı), köpeklerinden (Harry köpeğin bahçesini kazdığını söylemiş, belediyeye resmî şikâyetle bulunmuştu) ve evlerinin genel görüntüsünden (lanet olası Tac Mahal’e benziyormuş). Tiffany’den, Vid’den hatta Dakota’dan bile ciddi ciddi nefret ediyor gibiydi ama Erika’ya tahammül edebiliyordu, Oliver’ı ise bayağı seviyormuş gibi görünüyordu.

Erika ayağa kalkıp ofisin penceresine doğru yürüdü. Bazı insanlar, örneğin yönetici ortağı, bu binadaki pencerelere fazla yaklaşmıyordu –pencerelerin yerleşimi sanki uçurumun kenarındaymışsınız hissi veriyordu– ama Erika aşağıdaki yağmur trafiğinin kördüğüne çevirdiği sokaklara bakarken midesinde beliren o düşme hissini seviyordu.

Harry. Onu en son gördüğünü hatırladığı zaman barbekü sabahıydı. Biraz daha kraker almak için aceleyle dışarı çıktığı

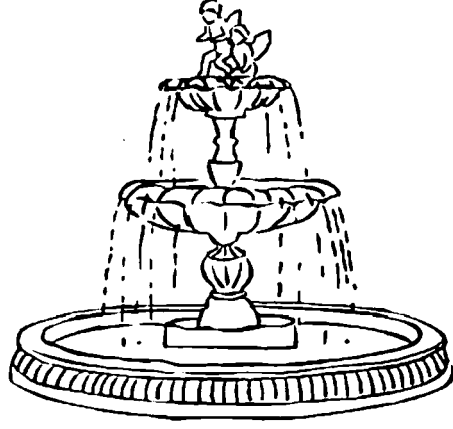
zamandı. Şu susam taneleri için endişeleniyordu. Arabasıyla sokaktan aşağı doğru ilerlerken dikiz aynasına bakmış ve Harry'nin Vid'le Tiffany'nin köpeğine bağırdığını görmüştü. Adam ayağını öfkeyle savurmuştu ama Erika küçük köpeğe gerçekten vurmadığından emindi. Bunu sadece korkutmak için yapmıştı. Vid muhtemelen köpeği çağırmak için ön verandaya çıkmıştı. Erika'nın bütün gördüğü buydu.

Harry'nin huysuzluğuyla bir alıp veremediği yoktu. Huysuzluk neşeden daha az zaman alan ve yoran bir şeydi. Harry asla ayakta uzun uzun sohbet etmek istemezdi. Acaba başına bir şey mi geldi diye meraklandı Erika, belki hastaydı veya hut belki sapasağlamdı da sağduyulu zavallı Oliver onun işine burnunu soktuğu için sövülmek üzereydi.

Derken bir yıldırım, şehrin semalarını havai fişek atılıyormuşçasına aydınlattı ve Erika, tam o esnada sokaktan yukarıya, yağmurlu gökyüzüne doğru bakan birinin gözünden camın arkasında aydınlanan karanlık ve yalnız silüetinin nasıl görüneceğini hayal etti.

Zihninde canlanan görüntü bir anıyı beraberinde getirdi... evet belki, belki gerçekten getirmişti... cama bastırılmış ellerin; ağzı zor bela seçilebilen, yüz hatları silik bir yüzün; kocaman açılmış bir ağzın anısını, derken anı parçalanıp tuzla buz oldu. Erika o gün *beyin kimyasında* onarılamaz ve yıkıcı etki yaratacak bir şey mi yapmıştı acaba?

Pencereden uzaklaştı, hızla masasına döndü ve bir elektronik tablo açtı –hangi tablo olduğu önemli değildi, mantıklı olsun, rakamlar tutsun yeterdi– ve rakamlar huzur vererek ekranı doldururken telefonu eline alıp psikoloğunun numarasını çevirdi, telefonu açan sekretere sanki çok da önemli bir şey yokmuş gibi sakince, “Yarınki randevulardan iptal olan yoktur herhâlde, değil mi?” diye sordu ama sonra fikrini değiştirdi ve yalvarırcasına, “Lütfen,” dedi.



ON BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver Erika'yla konuşmasını bitirip telefonu kapadı ve sertçe sümkürdü. Şemsiyesini aldı. Yaşlı komşularını kontrol etmek için sağanak yağmurun altında dolanıp durması sağlığı açısından pek akıl kârı değildi ama bir dakika daha bekleyemeyecekti.

Berbat bir duygu içini yiyip kemiriyordu. Harry'yi en son barbeküden önceki gün gördüğünü hatırlıyordu; ortada henüz barbekünün b'si bile yokken, Erika sürprizini yapmamışken, *planları* sadece Clementine, Sam ve kızlarla bir öğleden sonrası çayından ibaretken.

O cumartesi öğleden sonra Harry sohbet etmek için ağır ağır yanına yaklaşmış ve Oliver'a ot biçme makinesini doğru tutmakla alakalı birkaç tüyo vermişti. Bazı insanlar istenmeden verilen tavsiyelerden hazzetmezdi ama Oliver başkalarının deneyimlerinden bir şeyler öğrenmeye her zaman açıktı. Harry, Vid ve Tiffany'nin köpeğinden şikâyet etmişti. Anlaşılan o ki havlaması yüzünden geceleri gözüne uyku girmiyordu. Oliver buna inanmakta zorlanmıştı. Barney küçük bir köpekti. Harry polisi arayacağını söylemişti ya da belki belediyeyi de demiş olabilirdi ama Oliver bunu pek kale almamıştı. Harry bula-bildiği her resmî kanala şikâyetlerde bulunup dururdu. Şikâyet etmek onun için âdeta bir hobiydi. Emekli olunca herkese bir meşgale lazımdı.

Bu olayın üzerinden iki ay geçmişti ve Oliver o zamandan beri Harry'yi gördüğünü hatırlamıyordu.

Ön kapıyı açtı ve karşısında Tiffany'yi görünce irkildi; Tiffany şemsiyesini omzuna yaslamış vaziyette verandalarında dikiliyordu, sanki kapıyı çalmak üzereymiş gibi eli havada asılı kalmıştı.

“Üzgünüm,” dedi Tiffany. “Hasta olduğumu biliyorum ama Harry'yi düşünmeden edemiyorum. Bence içeri girmeyi denemeliyiz. Ya da polisi aramalıyız. Vid de haftalardır onu gördüğünü hatırlamıyor.”

“Erika da öyle,” dedi Oliver. “Zaten tam da ona gitmek üzereydin.” Derken birden telaşlandı. Sanki artık her dakika çok kritikti. “Hadi gidelim.” Rüzgâr şiddetini artırdı. “Tanrım, şu *yağmura* bak.”

Şemsiyelerini birer polis kalkanıymışçasına kaldırıp arkasına saklanarak aceleyle çimleri geçtiler ve Harry'nin evinin ön verandasına vardılar.

Tiffany şemsiyesini ıslak bir yığın hâlinde yere bıraktı ve yumruğuyla kapıya vurmaya başladı. “Harry!” diye seslendi, yağmurun gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Sesi panik doluydu. “Harry! Biziz! Komşuların!”

Oliver ağır bir kumtaşı saksıyı kaldırdı. Altında anahtar yoktu. Yakında bir yerde, içinde ölmüş bitkilerin ve ufalanmış kupkuru toprağın olduğu eski püskü bir set yeşil plastik saksı vardı. Harry anahtarı bunların altına saklamış olmalıydı, değil mi? Daha ilk saksıyı kaldırır kaldırmaz işte oradaydı. Küçük, altın renkli bir anahtar. *Harry, eski dostum*, diye geçirdi içinden Oliver. *Pek güvenli sayılmaz.*

“Tiffany.” Oliver göstermek için anahtarı havaya kaldırdı.

“Ah,” dedi Tiffany ve Oliver ön kapıya ilerleyip anahtarı kilide takarken geri çekildi.

“Belki bir yere gitmiştir,” dedi ürkekçe. “Ailesini görmeye.” Ne var ki her ikisi de Harry'nin hiçbir yere gitmediğini biliyordu.

Oliver kapıyı açarken, “Harry!” diye seslendi.

“Aman Tanrım, hayır, hayır, hayır,” dedi Tiffany derhâl. Kokunun, Oliver’ın tıkalı burun deliklerini aşması biraz zaman aldı ancak aştığında Oliver sanki bir koku duvarına toslamış gibiydi. Gerçek bir koku duvarı. Tatlı, çürük bir koku. Sanki biri bozulmuş etin üzerine ucuz parfüm sıkılmıştı. Oliver öğürdü. Dönüp Tiffany’ye baktı ve aklına barbekü günü geldi; kriz anlarında bir insanın yüzü nasıl da tüm maskelerinden sıyrılıyor ve en temel, o herkesin kabul ettiği insani ifadeye geri dönüyordu: “güzel”, “seksi” ya da “sıradan” gibi tüm o etiketler nasıl da anlamını yitiriveriyordu.

“Siktir,” dedi Tiffany üzülererek.

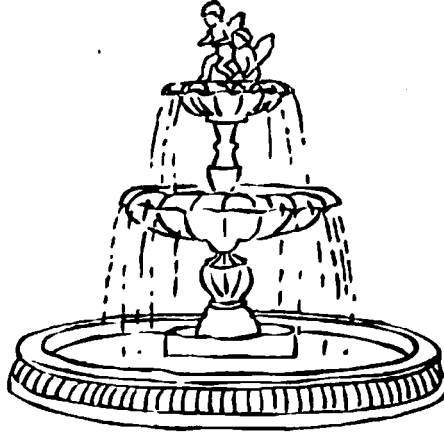
Oliver kapıyı sonuna kadar itti ve loş ışığa doğru bir adım attı. Daha önce hiç içeri girmemişti. Harry’yle tüm münasebetleri ön bahçelerde vuku bulmuştu. Harry’nin bahçesi. Kendi bahçesi.

Tavanda tek bir ışık yanıyordu. Karanlığa uzanan, şaşırtıcı derecede güzel, kırmızı bir yolluğun serili olduğu uzun koridoru görebiliyordu. Kavisli ahşap trabzanı olan bir merdiven.

Merdivenin dibinde büyük, yabancı bir cisim yatıyordu ve Oliver bunun Harry’nin bedeni olduğunu bal gibi biliyordu; en korktuğu şey gerçek olmuştu ama yine de birkaç saniye boyunca, karmaşık bir optik illüzyonu çözmeye çalışıyormuş gibi bakakaldı. O huysuz, ayaklarını yere vura vura yürüyen, tükürüklü Harry’nin şimdi o şişmiş, kararmış, sessiz bir dehşet nesnesine dönüşmüş olması mümkün değil gibiydi.

Birkaç şey Oliver’ın dikkatini çekti: Harry’nin iki çorabı birbirinden farklıydı. Biri siyahtı. Diğeriyse gri. Gözlüğü, görünmeyen bir el tarafından yumuşak ve gevşek etin içine sıkıca bastırılmışçasına yüzüne gömülmüştü. Beyaz saçları hâlâ her zamanki gibi düzgünce taranmış vaziyetteydi. Küçük bir sinek sürüsü vızıldıyordu.

Midesi altüst oldu. Bacakları titreyerek geri adım attı ve kapıyı çekip kapadı. Bu esnada Tiffany kumtaşı saksıya kusu-
yor, yağmur ise dur durak bilmeden yağmaya devam ediyordu.



ON İKİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Dakota, görüş açısının kenarında ani bir hareketlilik fark etti. Pencereden dışarı bakınca Barney'nin ok gibi fırlayıp çimlerin üzerinden geçtiğini gördü. Ön kapı gürültüyle açıldı ve babasının bağırdığını duydu. "O adamdan artık bıktım! Tiffany! Neredesin! Bu sefer çizgiyi aştı! Her şeyin bir sınırı var, Tiffany, sınırı! Ve bu adam bu sefer çizgiyi aştı!"

Evin bir yerlerinden annesinin seslendiğini duydu. "Ne?"
Efendim, diye geçirdi içinden Dakota.

"Dakota! Annen nerede? Sen neredesin?"

Dakota bütün sabah neredeyse oradaydı, pencere sedirinde kitabını okuyordu ama babası tabii ki bu ayrıntıyı fark etmemişti.

Ev öylesine büyüktü ki birbirlerini katiyen bulamıyorlardı. Dakota'nın teyzesi ne zaman onlara gelse, sanki daha önce milyon kere gelmemiş gibi, "Bu evde dolaşmak için harita lazım," deyip dururdu, hâlbuki haritaya filan ihtiyacı yoktu. Hatta mutfaktaki dolaplarda neyin nerede olduğunu Dakota'dan bile iyi biliyordu.

Dakota babasına cevap vermedi. Annesi, misafirler için evi toplamaya yardım etmeden önce okuduğu bölümü bitirebileceğini söylemişti. (Sanki misafir çağırmayı *o istemiş gibi*.)

Düşünceli düşünceli kafasını kaldırdı, aslında çaktırmadan yeni bölüme hafiften başlamıştı ama başını eğip sayfaya baktı ve kelimeleri görmek bile onu yeniden kitabın içine çekmeye yetti. Keyif veren fiziksel bir histi bu, sanki hakikaten *Açlık Oyunları* evreninin içine geri düşüyordu, Dakota bu evrende Katniss'ti; güçlüydü, yetenekliydi ama aynı zamanda güzeldi de. Eğer küçük, sevimli bir kız kardeşi olsaydı oyunlarda tıpkı Katniss gibi kendini onun için feda edeceğinden yüzde yüz emindi. Gerçi ille de bir kardeşi olmasını *istemiyordu* (arkadaşı Ashling'in kız kardeşi hep etrafta dolanıyor, zavallı Ashling ondan bir türlü kurtulamıyordu) ama Dakota'nın bir kız kardeşi olsaydı onun için hiç düşünmeden canını verirdi.

"Neredesin, Dakota?" diye seslendi bu sefer annesi.

"Burada," diye fısıldadı Dakota. Sayfayı çevirdi. "Buradayım."



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Harry ölmüş,” dedi Oliver, Erika işten eve gelip de çantasını ve şemsiyesini bırakır bırakmaz. Erika elini boynuna götürdü. Buz gibi yağmur damlaları sırtından aşağı süzülüyordu. Oliver kullanılıp buruşturulmuş mendillerin oluşturduğu ufak bir göletin ortasında kanepede oturuyordu.

“Ciddi misin?” diye sordu Erika. Gözleri mendillere takılmıştı. “Ne oldu?” Mendilleri görmek kalp atışlarını hızlandırdı. Çocukluk travmasına bağlı içgüdüsel bir tepkiydi bu. *Tamamen doğal. Üç derin nefes.* Tek yapması gereken o mendillerden kurtulmaktı.

Erika plastik poşet aramak için mutfak eviyesinin altındaki dolaba koşarken Oliver, “Cesedini Tiffany’le ikimiz bulduk,” dedi.

“Nerede?” diye sordu Erika mendilleri toplarken: “Evinde mi demek istiyorsun?”

Poşetin ağzına sıkı, tatmin edici bir düğüm attı ve götürüp çöp kutusuna bıraktı.

“Evet. Anahtar konusunda haklıydın. Saksılardan birinin altındaydı.”

“Yani o... gerçekten ölmüş mü?” dedi Erika eviyesinin başında ellerini ovalaya ovalaya yıkarken. Ellerini nasıl yıkadığını gören herkes tıp alanında çalışıp çalışmadığını sorardı. İnsan

içindeyken bu titizliğini pek belli etmemeye çalışıyordu ama şimdi Oliver'la evde olduğuna göre birinin ona OKB teşhisi koymasından çekinmeden istediği kadar ovalayabilirdi. Oliver onu asla yargılamazdı.

"Evet, Erika," dedi Oliver. Sesi kötü geliyordu. "Gerçekten ölmüştü. Uzun süredir ölüydü. Haftalardır bence." Sesi çatallaştı.

"Ah. Anlıyorum. Vah vah." Erika eviyeye arkasını döndü. Oliver'ın beti benzi atmıştı. Ellerini gevşekçe dizlerinin üzerine bırakmış, dimdik oturmuş ve ayak tabanlarını yere dümdüz uzatmıştı; okul müdürünün kapısında beklerken pişmanlıktan can çekişen çocuklar gibiydi.

Erika derin bir nefes aldı. Kocası üzgündü. Görünüşe bakılırsa bayağı üzgündü. Yani muhtemelen "paylaşma" isteği ve ihtiyacı duyuyordu. Erika gibi işlevsiz bir çocukluk geçiren insanların iletişim becerileri, mesele ilişkiler olunca pek iyi sayılmazdı. Gerçek buydu. Ona sağlıklı bir ilişki modeli gösteren olmamıştı. Oliver'a da olmamıştı. İşlevsiz çocukluk konusunda aynı gemideydiler. Bu yüzden Erika en iyi terapilere neredeyse altı bin dolar para yatırmıştı. İşlevsizlik ve ruhsal hastalık döngüleri nesilden nesile aktarılmak zorunda değildi. Tek yapman gereken kendini eğitmekti.

Erika gidip Oliver'ın yanına oturdu ve beden diliyle dinlemeye hazır olduğunu belli etti. Göz teması kurdu. Oliver'ın koluna dokundu. Konuşmaları bittiğinde el dezenfektanı kullanılacaktı. O berbat soğuk algınlığına yakalanmak istemiyordu.

"O, şeyde miydi?.. Aslında sorması gerektiğini bildiği hiçbir sorunun yanıtını duymak istemiyordu. "Yani o... şey, yatakta mıydı?" Gözünde, yatağın içinde dimdik oturmuş, çılgınca sırtan bir ceset canlandı – çürümüş bir el, yatak örtüsünün üstünde duruyordu.

"Merdivenin dibindeydi. Kapıyı açar açmaz kokusu geldi." Oliver zangır zangır titredi.

"Tanrım," dedi Erika.

Koku, Erika'nın takıntılarından biriydi. Çöpü kutuya attıktan sonra koku kendisine bulaşmasın diye geriye doğru sıçrayışları Oliver'ı her seferinde güldürürdü.

“Yalnızca bir saniyeliğine gördüm, sonra da ben, ben... kapıyı hızla kapadım ve polisi aradık.”

“Korkunç,” dedi Erika duygusuzca. “Senin için berbat bir durum.” Direndiğini hissetti. Bu konuyla ilgili bir şey duymak istemiyordu, Oliver'ın bu deneyimi kendisiyle *paylaşmasını* istemiyordu. Konuşmayı kesmesini istiyordu. Akşam yemeğinden konuşmak istiyordu. Geçirdiği günden sonra biraz sakinleşmek istiyordu. Öğle yemeğini atlamıştı ve Clementine'in konuşmasına giderek harcadığı zamanı telafi etmek için fazla mesai yapmıştı, bu yüzden de açlıktan ölüyordu ama tabii ki kocanız size bir ceset bulduğunu anlattıktan hemen sonra, “Makarna ister misin?” diye sorulmazdı. Hayır. Akşam yemeğinin bahsini açmadan önce en az yarım saat beklemesi gerekecekti.

“Polis merdivenden düşmüş olabileceğini söyledi,” dedi Oliver. “Durmadan düşünüyorum, düşünüyorum...”

Soluk alıp verir gibi garip sesler çıkardı. Erika yüzündeki rahatsızlık ifadesini bastırmaya çalıştı. Oliver hapşırıacaktı. Her hapşırığı şova dönüşürdü. Erika bekledi. Hayır, hapşırmayacaktı. Oliver ağlamasını engellemeye çalışıyordu.

Erika geri çekildi. Buna ortak olamazdı. Kendisinin, o hiç *hazzetmediği* Harry için üzülmesine ve suçluluk duymasına müsaade ederse neler olabileceğini kestiremiyordu. Sanki şiddetle çalkalanmış bir şampanya şişesinin mantarını patlatmak gibi bir şey olurdu bu. Duyguları her yana dağılırdı. Darmadağınık. Oysa ihtiyaç duyduğu şey düzendi. “Bana düzen lazım,” demişti psikologuna. “Elbette sana düzen lazım,” demişti psikologu da. “Düzene hasretsin. Bu tamamen anlaşılır bir şey.” Psikologu, tanıdığı en nazik insandı.

Oliver gözlüğünü çıkarıp gözlerini sildi. “Durmadan düşünüyorum, ya merdivenden düştüyse ve hareket edemediyse

ve durmadan yardım çağırırsa ama kimse duymadıysa? Ya Harry açlıktan ölürken hepimiz gündelik yaşantımıza devam ettiysek, ya böyle olduysa? Televizyonda gördüğümüz, *nasıl fark etmezsiniz* diye düşündüğümüz o komşular gibiyiz. *Nasıl umursamazsınız?* N'olmuş biraz huysuzsa yani?"

"Eh, neticede Vid ve Tiffany hemen bitişiğindeki evde oturuyor," dedi Erika. Harry'yi yerde yatarken düşünmek istemiyordu. Güneş doğarken ve batarken. Mahallenin seslerini duyarken: çim biçme makineleri, çöp kamyonları, nefret ettiği o yaprak üfleyici.

"Biliyorum. Tiffany de gerçekten çok üzüldü. Ama biliyor musun? Sokakta muhtemelen en sevdiği kişi *bendim*. En azından bana tahammül ediyordu. Yani birkaç medeni sohbetimiz olmuştu."

"Biliyorum," dedi Erika. "Bir keresinde ikiniz de Richardsonların evinin önüne terk edilmiş şu arabaya delirmiştiniz."

"Ortalıkta olmadığını fark etmem gerekirdi." Kutudan bir mendil aldı ve gürültüyle sümkürdü. "Aslında bir ara onu epeydir görmüyorum diye *düşündüm*, belki bir hafta kadar önce ama sonra unuttum gitti."

Erika etraflıca düşünüp, "*Açlıktan* ölmemiştir," dedi. "Onu öldüren susuzluk olmuştur. Dehidrasyon."

"Erika!" dedi Oliver irkilerek. Elindeki buruşturulmuş mendili yanındaki kanepeye bırakıp kutudan bir tane daha çekti.

"Ne var? Sadece haftalarca orada yatmadığını söylüyorum." Erika duraksadı. "Boynuna şu acil durum alarmlarından birini takmalıydı."

"Eh, yoktu işte," demekle yetindi Oliver. Bir kez daha sümkürdü.

"Ve sanırım ailesi de yoktu," diye devam etti Erika. "Arkadaşı da." Çünkü öyle huysuz, öyle kinci bir ihtiyardı ki pezevenk. Oliver'ın sürüklendiği o suçluluk bataklığına kendini de çekmesine izin vermeyecekti. Varsın Tiffany onunla birlikte

batsın. Erika zaten susmak bilmeyen bir suçluluk uğultusuyla yaşıyordu.

“Galiba yoktu,” dedi Oliver. “Ya da vardıysa bile kimsenin ziyarete geldiğini görmedik. Bu yüzden ona göz kulak olmak bize düşüyordu. Toplumun çatlaklarından kayarak yitip giden insanlar bunlar işte. Yani, toplum olarak, şöyle bir ahlaki bir sorumluluğumuz var ki—”

Ev telefonu çalınca Erika piyango vurmuşçasına yerinden fırladı. “Ben bakarım.”

Telefonu açtı. “Efendim?”

“Erika, canım. Benim, Pam.”

O iyi yetiştirilmiş, iyi yansıtılan ses tonu. Sağduyunun ve görgünün sesi.

“Pam,” diyerek yanıt verdi Erika. “Selam.” İçinde ani bir yumuşama ve eli kulağında bekleyen gözyaşlarının yol açtığı o gıdıklanmayı hissetti. Clementine’in annesiyle ne zaman konuşsa aynı şeyi hissedirdi. O eski çocukluk hayranlığı, sanki denizde boğuluyormuşsunuz da kurtarılmışsınız gibi hissettiren baş döndürücü ve muazzam bir rahatlama.

“Clementine ve Sam’in çocuklarına bakıyorum,” dedi Pam. “Az önce çıktılar. Herkesin öve öve bitiremediği, Denizaşırı Yolcu Terminali’ndeki şu yeni restorana yemeğe gittiler. Rezervasyonu ben yaptırdım. Üç şapkalı⁴ bir restoran. Hatta belki beş? Bilmiyorum. Erkileyici sayıda şapkası var. Dilerim olabildiğince güzel vakit geçiriyorlardır, gerçi keşke yağmur yağmasaydı ama umarım şansları yaver gider. İhtiyaçları var, zavallı çocuklar. Açıkçası evlilikleri için endişeleniyorum. Dedikodu gibi olacak biliyorum ama, şey, yani, sen en yakın arkadaşısın, bu yüzden benden daha çok şey biliyorsundur zaten.”

4 Avusturalya’daki restoranlar için 1982’den beri kullanılan ve Michelin yıldızına benzeyen bir kalite derecelendirme sistemi. —ç.n.

“Ah, aslında o konuda pek bir şey bildiğim yok,” dedi Erika. Sahiden de Clementine’in evliliğindeki sorunlara dair hiçbir fikri yoktu. Şüphesiz ki Pam “en iyi arkadaş” etiketinin Erika’nın kafasında kurduğu bir şey olduğunu biliyordu ve Erika onca sene boyunca bu etikete sımsıkı tutunmuşken Clementine sadece katlanmakla yetinmişti.

“Her neyse, Erika, canım, yakında benim evdeki şu özel akşam yemeğinde görüşeceğiz ya, gerçekten heyecanla bekliyorum ama bak, bu akşam seni aramamın asıl sebebi...” Erika, Pam’ın sesindeki tereddüdü fark edince çenesini sıktı.

“Şey, bugün Flower Power’a gitmem gerekti, yani annenin evinin önünden geçtim,” dedi Pam. “Durmadım.” Duraksadı. “Belki de durmalıydım fakat annen son yıllarda bana ciddi cephe aldı, değil mi?” Cevap beklemedi. “Erika, artık ziyaretlerini belli bir programa oturttuğunu biliyorum ve bence bu ruh sağlığın açısından gerçekten akıllıca bir karar ama düşünüyorum da, belki de bu ayki ziyareti biraz öne çekmen gerekebilir.”

Erika, sanki balon şişiriyormuş gibi upuzun, ince bir nefes verdi. Oliver’a baktı. Oliver gözlerini kapamış, başını koltuğa yaslamış ve bir elini alnına dayamıştı.

“Ne kadar kötü?” diye sordu Erika.

“Bayağı kötü, tatlım. Maalesef bayağı kötü.”



ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bugün kütüphanedeki, eee, şeyin nasıl geçti? Şu, eee, neydi adı, konuşman?” diye sordu Sam, sanki lafı ağzından kerpetenle alıyorlarmış gibi boğuk bir sesle.

“İyi geçti,” diye başladı Clementine.

“Kalabalık mıydı?” diyerek sözünü kesti Sam. Bir yandan beyaz keten masa örtüsünde piyano çalıyormuş gibi parmak uçlarıyla ritim tutuyor, diğer yandan sanki birini ya da bir şeyi arıyormuşçasına telaşla restorana göz gezdiriyordu. “Kaç kişi vardı sence? Yirmi? Otuz?”

“Yirmiden azdı,” diye yanıtladı Clementine. “Biri de Erika’ydı.”

Sam’dan bir tepki bekledi ama gelmediğini görünce, “Neden gelmek *istediğini* anlayamadım,” diye devam etti.

“Yani, Erika senin en büyük hayranın,” dedi Sam belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Esprî gibi bir şeydi bu. Sam’in esprî yapması, Clementine’in geceye dair umutlarını yeşertti. Sam, Erika’yla aralarındaki arkadaşlığın karmaşık doğasını içgüdüsel olarak saniyesinde hisseden ilk erkekti. Asla sabırsız davranmamış ya da anlamakta zorlanmamıştı; ağzından hiç, “Anlamıyorum, onu sevmiyorsan görüşme gitsin!” lafı çıkmamıştı. Erika’nın sanki

Clementine'in huysuz kız kardeşiymiş gibi pakete dâhil olduğunu kabul etmişti.

"Doğru," dedi Clementine ve yüksekçe bir kahkaha patlattı. "Gerçi konuşmanın yarısında çıkıp gitti."

Sam hiçbir şey demedi. Sanki arkasında ilginç bir şeyler yaşıyormuş gibi Clementine'in başının sağ yanına doğru baktı.

"Bugün iş nasıldı?" diye sordu Clementine.

"İyi," dedi Sam soğuk soğuk. "Her zamanki gibi."

("Evliliğin bir sınavdan geçiyor tatlım ama dibe vurmadan zirveye çıkamazsın! Tek çare affetmek ve iletişim kurmak!" Annesi bu sözleri, Clementine büyük bir seyahate çıkacakmış da ona hayatının en önemli sırlarını veriyormuş gibi heyecanlı ve tutkulu bir fısıltıyla söylemişti. Kapının önünde Sam'i bekliyorlardı ve Sam, sanki hayat memat meselesiymiş gibi bilgisayara oturup bir e-postayı yanıtlamak için tam da o ânı seçmişti; bu esnada televizyondan yankılanan berbat bir pop prensesi filminin sesi kulak tırmalıyordu. Pam Clementine'in elbisesinin askısını manasızca şöyle bir düzelterek, "*Konuşmanız* lazım! Açık açık konuşun! Ne hissediyorsanız söyleyin!" demişti.)

"Peki o *ileri görüşlü kurumsal kültür* nasıl gidiyor?" dedi Clementine.

Eskiden olsa bu cümleyi aynen böyle söyleyip Sam'i güldürebilirdi fakat şimdi sesindeki kinayeli tonu kendisi bile iştebiliyordu. İki müzisyen aynı notaları çalabilir ama bambaşka tınılar çıkarabilirdi. Tonlama her şeydi.

Sam nefrete benzer bir ifadeyle, "Benim için harika gidiyor," diye yanıtladı. Clementine gözlerini aşağı indirdi. Bazen Sam'e bakınca göğsünde bir yılan kıvrılıp uyuyormuş gibi geliyordu; günün birinde tıslayarak gözünü açacak, saldırıya geçecek ve akıllalmaz, affedilemez sonuçlara yol açacaktı.

Clementine konuyu değiştirdi.

"Bu konuşmaları yapmaktan pek keyif aldığımı söyleyemem doğrusu," dedi. Her seferinde çok gergin hissediyordu ama

bu bir performans ya da hatta seçmeler öncesindeki endişeden bile farklıydı. Dinleyiciler muhakkak alkışlıyordu fakat zayıf bir alkıştı ve Clementine sık sık gizli bir ayıplama seziyordu.

Devasa pencereden dışarıya baktı; yağmur damlalarıyla kaplı cam yalnızca iki gece sahne aldığı Opera Binası'nın beyaz yelkenlerinin tamamladığı Sidney Limanı'nın buğulu kartpostal manzarasını gözler önüne seriyordu. "Nefret ediyor gibiyim."

Göz ucuyla Sam'e baktı. Yüzüne yoğun bir öfke yayılmıştı. Öyle ki neredeyse ürperdi. "Bırak öyleyse," dedi. "Bırak gitsin. Niye hâlâ yapıyorsun ki? Takıntı hâline getirdin! Zaten yeterince işin var. Seçmelerine hazırlanıyor olman lâzım. Seçmelere *katılacak* mısın ki?"

"Tabii ki seçmelere katılacağım!" diye yanıtladı Clementine. İnsanlar neden bunu sorup duruyordu? "Her gün çalışabileyim diye sabahın beşinde kalkıyorum!" Bunu nasıl fark etmezdi? Sam'in uyumakta zorlandığını biliyordu. Bazen gecenin köründe uyanır, Sam'in koridordaki adımlarını ya da alt kattan gelen televizyonun kısık sesini duyardı. "Duymadın mı hiç?"

"Duydum galiba," dedi Sam endişeyle. "Aradaki bağlantıyı kuramadım herhâlde – çalıştığını fark etmemişim."

Ne yaptığını sanıyordu ki? Çello sesi onun için yalnızca önemsiz bir arka plan gürültüsünden mi ibaretti? Yoksa merak edecek kadar bile umursamıyor muydu?

Clementine öfkesini sesine yansıtmamayı başardı. "Bugün Ainsley'nin evine, o ve Hu'nun karşısında prova yapmaya gittim."

"Ah," dedi Sam. Gerçekten şaşırmış gibiydi. "Şey, harika, sanırım. Nasıl geçti?"

"İyi. Gayet iyi geçti."

Hiç de iyi geçmemişti. Garip ve berbat bir gündü. Hu ve Ainsley konçertosunun birinci bölümündeki yorumu üzerine hararetli bir tartışmaya girmişti.

“Şahane!” demişti Hu, Clementine çalmayı bitirir bitirmez. “Bravo. İş bu kıza verin.” Beklentiyle karısına baksa da Ainsley’nin yüzünde gülümsemenin esamesi bile okunmuyordu.

“Yani,” demişti darlanarak. “Çok çalıştığın belli. Teknik olarak kusursuz. Sadece... bilmiyorum, kulağıma sen gibi gelmedi. Perdenin arkasında olsaydım çalanın sen olduğunu katiyen anlamazdım.”

“N’olmuş yani?” dedi Hu ve devam etti. “*Tamamen* kusursuzdu. Her nota tam da olması gereken yerdeydi. Ben olsam konservatuvardan yeni mezun olmuş, burnu havada, kariyeri parlak bir yirmilik zannederdim. Ve tekrarlıyorum, n’olmuş yani? Böyle çalarsa kesinlikle bir sonraki tura geçer. *Ben olsam* kesin geçirirdim. Sen de geçirirdin. Geçireceğini biliyorum.”

“Belki ama ikinci turu geçebileceğini sanmıyorum. Sanki şey gibi –sakın yanlış anlama Clementine– sanki *robotik* gibiydi.”

“Bunu nasıl yanlış anlamasın?” diye sormuştu Hu.

Ainsley, “Dürüst olmak için buradayız. Nazik olmak için değil,” diye yanıtlamıştı. Ardından aniden Clementine’e dönüp, “Bunu hâlâ istediğine emin misin? Bunca... şeyden sonra?” demişti.

“Tabii ki hâlâ istiyor,” demişti Hu. “Senin neyin var?”

Derken ev telefonu çalmış ve Clementine bu basit soruya cevap verme şansı bile bulamamıştı.

“Ainsley ve Hu nasıl?” diye sordu Sam. Clementine sıradan, medeni bir soru sormanın bile ona ne kadar zor geldiğini görebiliyordu. Sanki barfiks çekiyormuş gibi görünüyordu. “Epeydir görmedim onları.”

Ne var ki Sam çabalıyordu, bu yüzden Clementine de çabalayacaktı.

“İyi. İyiler. Hey, Hu’ya senin beni provalardan önce yerimde koşturduğunu anlattım, o da eskiden ona da böyle yaptıran bir hocası olduğunu söyledi!” Sam bön bön baktı. Biri görse haftalar önce çarşafı tavana raptiyeleyen ve “Koş asker, koş!”

diye bağırmanın bambaşka biri olduğunu zannederdi. Clementine güçlkle konuşmaya devam etti. “Hocası da ona gecenin bir yarısı kalkıp uyur uyanık prova yapmasını ve birkaç kadeh içtikten sonra çalmasını söylemiş, içki demişken – ah, güzel, biri geliyor.”

Genç bir garson masalarına yaklaştı ve olması gerekenden biraz geride durdu. “Bugünün spesiyallerini saymamı ister misiniz?” Tehlikeli bir göreve gönüllü olmuş bir kahraman edasıyla omuzlarını dikleştirdi.

“Evet ama aslında içkilerimizi merak ediyoruz. İki kadeh şarap söylemiştik... eee, bir süre önce.” Milyonlarca yıl önce.

Clementine bu sözleri bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştı. Garson fazlasıyla gençti ve acından ölecek gibiydi. *Sefiller*’de sokak çocuğu rolü için biçilmiş kaftandı.

“İçkileriniz hâlâ gelmedi mi?” Garson sanki böyle bir şeyi hayatında ilk kez duyuyormuş gibi panikledi.

Clementine durumu anlatmak için masayı işaret etti: İçkiler yok. Önlerinde sadece belirli açılarla yerleştirilmiş ve kriz ânında hemen alıp götürülmeye hazır iki cep telefonu duruyordu çünkü artık böyle, her an krize hazır yaşıyorlardı.

“Belki de unuttular,” dedi Clementine.

“Belki de,” diye karşılık verdi garson. Omzunun üstünden dalgın dalgın şarap kadehlerini parlatan güzel bir garson kızın durduğu bara korku dolu bir bakış attı.

“Bir bakabilir misiniz acaba?” diye sordu Clementine. Tanrı aşkına. Bu kasıntı restoran ne diye çocukları çalıştırıyordu ki? Açlıktan kıvranan çocukları? Doyurun da eve yollayın şunu.

“Elbette, tabii, iki kadeh...”

“*Pepper Tree* şiraz,” dedi Clementine.

Sesinde cazgır kadınlara özgü, tiz bir tını olduğunun farkındaydı.

“Tabii. Şey... Önce spesiyalleri saymamı ister misiniz?”

Clementine, “Hayır,” derken Sam, “Elbette, dostum,” dedi. Garsona gülümsedi. “Duyalım bakalım spesiyalleri.”

İyi polis rolünü kimseye kaptırmazdı.

Garson derin bir nefes aldı, ellerini koroda şarkı söyleyen çocuklar gibi önünde kenetledi ve ezberden okumaya başladı. “Başlangıç olarak kişniş, portakal ve naneyle pişirilmiş somon konfimiz var.”

Derken durdu. Dudakları sessizce kıpırdadı. Clementine parmağıyla telefonuna dokundu. Ekran aydınlandı. Kimse aramamıştı. Her şey yolundaydı.

Sam sandalyesinde kıpırdandı ve başıyla garsona minik bir, “Yapabilirsin,” selamı verdi; bir şiir resitalinde izleyiciler arasında oturan şefkatli bir ebeveyne benziyordu.

Clementine kocasına karşı –adamın çileden çıkaran *merhametini* izlerken– kusursuz, saf bir notayı andıran beklenmedik bir sevgi kıpırtısı hissetti. Kadife yumuşaklığında bir Mi bemol. Ama bu his onu fark eder fark etmez uçup gitti ve garson lüks yemek tarihinin en uzun speşyal listesini kekeleye kekeleye okurken Clementine, kaşını tutturan bir huysuzluktan başka hiçbir şey hissetmedi.

“Bir *prosciutto* ve *pepperoni*, hayır durun, *pepperoni* değil, bir *prosciutto* ve, eee, bir *prosciutto* ve...” Garson öne doğru gidip geldi ve dudaklarını büzüştürerek ayakkabılarına baktı.

Clementine Sam’le göz göze geldi. Eskiden Clementine’in gözlerini azıcık belirtmesi bile Sam’in kontrolünü kaybetmesine yeterdi; garsonun duygularını incitmemek için çaresizce uğraşırken yüzü kıpkırmızı kesilir, zevkten gözleri yaşardı.

Ancak şimdi birbirlerine donuk birer bakış atıp gözlerini kaçırdılar; sanki neşelenmek, dikkatle parmak ucunda yürüdükleri, her şeyi hesaplayıp iki kere kontrol ettikleri, bir anlığına bile olsa gevşememeleri gerektiğini bildikleri bir hayatın yeni kurallarına aykırıydı.

Garson işkence gibi anlatımına devam ederken Clementine dikkatini başka yöne vermek için kolunu masanın altında bir klavye gibi kullanarak aklından Brahms pasajını çalmaya çalıştı. Brahms'ın tek bir uzun dizede birbirine bağlı çok sayıda mini pasajı vardı. O güzel, lirik hissi vermesi gerekiyordu. Ainsley haklı mıydı? Teknik mükemmelliğe fazla mı odaklanıyordu acaba? Marriane ona hep, "Eğer müziğe odaklanırsan teknik problemler çoğunlukla kendiliğinden çözülür," derdi ama Clementine artık bu tavsiyeyi hayatının her alanına fazlaca uyguladığına inanmaya başlamıştı. Odaklanması, *disiplinli* olması, işini yaparken ortalığı toparlaması, faturalarını zamanında ödemesi, kurallara uyması ve artık bir zahmet büyümesi gerekiyordu.

"... ve yanında dana eti ve keçi peynirli parfe ile!" Garson resitalini, Noel ilahisi söyleyen bir koro şarkıcısının coşkulu telaşıyla bitirmişti – *Ve armut ağacında bir keklik!* der gibi.

"Hepsi kulağa leziz geliyor," dedi Sam.

"Tekrar etmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Sam, "Kesinlikle hayır," diye yanıt verince Clementine gülmek için kendini zor tuttu. Sam mimik oynatmadan espri yapma konusunda hep çok iyi olmuştu.

"Tabii. Siz bir düşünün, bu arada ben de sizin şeyinize bir bakayım–" Garson Clementine'e baktı.

"Şiraz," diye tamamladı Clementine. "*Pepper Tree* şiraz."

"Elbette." Garson parmaklarını şıklattı; spesiyalleri başarıyla atlattığı için rahatlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Sam, garson gittikten sonra.

"Pekâlâ," dedi Clementine.

"Sen ne alacaksın?" Sam menüyü bir gazete misali önüne kaldırdı.

"Emin değilim," diye yanıtladı Clementine kendi menüsünü eline alırken. "Hepsi güzel görünüyor."

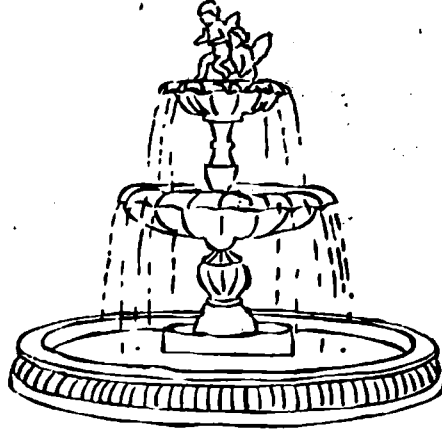
Clementine'in bir espri yapması lazımdı. Garsonla alakalı bir espri. Spesiyallerle alakalı. Gelmek bilmeyen içkilerle alakalı.

Hâlâ barın arkasında kadehleri parlatmakla meşgul, her şeyden bihaber kızla alakalı. Malzeme boldu. Clementine bir anlığına bütün her şeyin buna bağlı olduğunu hissetti. Tam şu an doğru espriyi yapabilirse geceyi, hatta evliliklerini bile kurtarabilirdi. Belki de kızın işine Budist bir yaklaşım getirmesiyle alakalı bir şey? Şarap kadehlerini farkındalıkla parlatması? Keşke içkileri de aynı farkındalıkla servis etse? Tanrım, ne zaman böyle laubali şeyleri kafasında prova eden biri olup çıkmıştı?

Restoranda bir kahkaha duyuldu. Bir erkek kahkahası. Tok, kendine has, bariton bir kahkaha.

Clementine'in kalbi tekledi. Sam aniden başını menüden kaldırdı.

Vid olmasın. Burada olmasın. Bu gece olmasın.



ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İşte yine o kahkaha. Yumuşak halı döşenmiş böylesine sessiz bir mekân için yakışık almayacak kadar yüksek sesliydi.

Clementine başını hızla çevirip restoranda ilerleyen üç adama baktı. Hepsinin görünüşü Vid'e benziyordu: büyük yuvarlak kafalar, devasa omuzlar, gururla taşman göbekler ve pek kasıntı olmayan o bilindik Avrupalı yürüyüş tarzı.

Ne var ki hiçbiri Vid değildi.

Clementine derin bir nefes verdi. Adam bir kez daha güldü ama kahkahasında Vid'in o kendine has tonu ya da derinliğinden eser yoktu.

Yeniden Sam'e döndü. Sam menüsünü kapayıp göğsüne bırakmıştı.

"Vid sandım," dedi. "Sesi aynı ona benziyor."

"Biliyorum," dedi Clementine. "Ben de o sandım."

"Yüce İsa. Sadece onu görmek istemedim." Menüyü alıp masaya geri bıraktı. Elini köprücük kemiğine bastırdı. "Kalp krizi geçireceğim zannettim."

"Biliyorum," dedi tekrar Clementine. "Ben de."

Sam dirsekleri masada öne doğru eğildi. "Her şeyi bir anda geri getirdi." Sesi ağlamaklıydı. "Sadece yüzünü görmek bile—"

"Margaret River şiraz!"

Genç garsonları şişeyi muzaffer bir komutan edasıyla ödül takdim eder gibi gösterdi.

Şarap yanılttı ama Clementine garsonun yüzünün düşmesini görmeye katlanamayacaktı. “İşte bu!” dedi, *aferin sana* dercesine.

Garson bir elini arkasında tutarak kadehlerine olması gerekenden fazla miktarda şarap doldurdu. Kırmızı damlalar, tertemiz beyaz masa örtüsünü lekeledi. İki elini kullansa daha garanti olabilirdi.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” dedi garson muvaffak bir gülümsemeyle.

“Sadece birkaç dakika daha,” diye yanıtladı Clementine.

“Tabii! Elbette!” Garson geri çekildi.

Sam kadehini kaldırdı. Eli titriyordu.

Clementine, “Geçen gece senfonide izleyiciler arasında Vid’i gördüm sandım,” dedi. “Öyle bir şok yaşadım ki giriş yapmam gereken yeri unuttum. Neyse ki partnerim Ainsley’ydi.”

Sam şarabından büyükçe bir yudum aldı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi. “Yani onu görmek *istemedin*, öyle mi?” diye sordu sertçe.

“Tabii ki onu görmek istemedim. Şey olurdu bu...” Clementine doğru kelimeyi bir türlü bulamadı. Kendi kadehini kaldırdı. Elinde en ufak bir titreme yoktu. Haşatını çıkaran sahne korkusuyla kalbi deli gibi atarken dahi beta-bloker kullanmadan arşeyi tuttuğu kolunun titremesini kontrol etmeyi öğrenmişti.

Sam homurdandı. Menüü yeniden açtı ancak Clementine okumadığının farkındaydı. Kendini toparlamakla meşguldü, yüz ifadesini düzeltiyor, mülayim hâline geri dönüyordu.

Clementine buna tahammül edemiyordu. Onun yeniden çözülmesini istiyordu.

“Gerçi Erika geçen gün Vid’in *bizi* görmeye hevesli olduğunu söylemişti,” dedi Clementine. Manzara, menü ya da

havayla alakalı tek bir konuşma daha yapmak istemiyordu. Asansör müziği gibi bir sohbet.

Sam ona şöyle bir baktı ama yüzü ifadesizdi, gözleri kapalı birer pencereyi andırıyordu. Clementine bekledi. Sam yanıt vermeden önce yine o garip, kısa duraksama ânı yaşandı. Mekanik bir arıza gibiydi. Galiba bu aralar Sam konuşurken zaman ayarının şaştığını fark eden tek kişi Clementine'di.

“Yani, muhtemelen bir ara denk geliriz zaten,” dedi Sam. Gözleri yeniden menüye döndü. “Sanırım tavuklu *risotto* alacağım.”

Clementine katlanamıyordu.

“Aslında Erika'nın kullandığı kelime *yanıp tutuşuyordu*,” dedi.

Sam'in ağzı buruştu. “Evet, muhtemelen seni görmek için yanıp tutuşuyordur.”

“Yani onlarla tekrar karşılaşmamız kaçınılmaz, değil mi?”

“Neden ki?”

“Erika ve Oliver'ı ziyarete gittiğimizde? Onların sokağından tekrar geçmeden edemeyiz.”

Gerçi belki de Sam'in niyeti tam olarak buydu. Belki Clementine'in niyeti de buydu. Evlerine bir adım bile yaklaşmadan da Erika ve Oliver'la görüşebilirlerdi. Tek yapmaları gereken doğru bahaneleri bulmak, Erika'nın davetlerini ustalıkla savuşturmaktı. Zaten en başından beri onlara pek bayılmıyorlardı.

Clementine, Erika ve Oliver'ın yeni evini ilk gördüğü günü hatırladı. “Komşularımızın yanında birazcık cüce gibi kalıyoruz,” demişti Erika, süslü püslü kıvrımlarla bezeli şatonsu malikâneye bakarken yüzünü ekşiterek. Erika ve Oliver'ın mülayim, bej rengi bungalovunun yanında iyice abartılı duruyordu: güvenli, kişiliksiz ve tam *onlara* yaraşır bir ev. Ah, ama artık Erika ve Oliver'la böyle alay edemezlerdi, değil mi? O gün ilişkileri sonsuza dek değişmişti. Güç dengesi bozulmuştu. Clementine

ve Sam bir daha asla, “Biz ne kadar uyumluyuz, onlar ne kadar kasıntı,” tarzındaki üsttenci imalarda bulunamazdı.

Sam menüyü dikkatlice masanın kenarına koydu. Cep telefonunu düzeltti.

Yüzünde sanki bir yabancıymış gibi arkadaş canlısı bir gülümsemeyle, “Hadi daha keyifli şeylerden bahsedelim,” dedi.

“Demek istiyorum ki onların suçu değildi,” dedi Clementine. Sesi yersiz bir duygusallıkla boğuklaşmıştı. Sam’in irkil-diğini gördü. Yüzü kızarmıştı.

“Başka bir şeyden konuşalım,” dedi Sam yeniden. “Sen ne yiyeceksin?”

“Aslında o kadar da aç değilim.”

“İyi,” dedi Sam. “Ben de değilim.” İş insanı edasıyla konuşuyordu. “Gidelim mi artık?”

Clementine menüsünü onunkinin üzerine yerleştirip köşelerini hizaladı. “Peki.”

Kadehini kaldırdı. “Randevu gecesi buraya kadarmış.”

“Randevu gecesi buraya kadarmış,” diye yineledi Sam küçümseyerek.

Clementine Sam’in şarabını kadehte döndürmesini izledi. Sam ondan nefret mi ediyordu? Ondan hakikaten nefret mi ediyordu?

Clementine bakışlarını ondan ayırıp pahalı yağmur manzarasına çevirdi. Gözleriyle hafif dalgalı suyu takip ederek ufka baktı. Yağmurun sesi buradan duyulmuyordu. Gökdelenlerin üzerindeki ışıklar parıldıyor, bir yanıp bir sönüyordu. Roman-tik. Keşke o doğru espriyi yapabilseydi. Keşke şu lanet olası adam, Vid gibi kahkaha atmasaydı.

“Hiç düşündün mü,” dedi dikkatle, Sam’e bakmıyordu; gözleri, rüzgârın yelkenini öfkeyle çekiştirdiği yan yatmış yalnız bir teknedeydi. Böyle bir havada kim denize açılmak isterdi ki? “Ya hiç gitmeseydik? Ya kızlardan biri hastalansaydı, ya benim işim çıksaydı, ya senin çalışman gerekseydi ya da

herhangi bir şey işte, ya barbeküye hiç gitmeseydik? Bunu hiç düşündün mü?”

Clementine gözlerini çılgın yelkenciden ayırmadı.

Fazla uzun bir sessizlik oldu.

Sam’in, “Tabii ki düşünüyorum. Her gün düşünüyorum,” demesini istemişti.

“Gittik ama,” dedi Sam. Sesi ciddi ve soğuk çıkıyordu. Yaşadıkları hayat dışında başka bir ihtimali düşünmeyecekti. “Gittik ama, gitmedik mi?”



ON ALTINCI BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Erika saate baktı. Clementine'le Sam'in on dakika önce gelmiş olması gerekiyordu ama bu onlar için normaldi; kararlaştırılan zamandan yarım saat önce veya sonra gelmenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyorlardı.

Oliver onların bu geç gelme huyunu yıllar içerisinde kabullenmişti ve artık bir kaza olup olmadığını öğrenmek için Erika'ya onları aramasını önermiyordu. Şimdi de koridorda volta atıyor ve ara sıra alt dudağını üst dişlerinin altına kısıtararak tahammül edilmesi zor bir ciyıklama sesi çıkarıyordu.

Erika banyoya gitti, kapıyı kilitledi, kilitli olduğundan iki hatta üç kez emin olduktan sonra banyo dolabının arkasından bir kutu hap çıkardı. Onları Oliver'dan *saklıyor* değildi. Banyodaki dolapta, Oliver'ın isterse görebileceği bir yerde duruyorlardı ve Oliver onun bir çeşit kaygı giderici ilaca ihtiyaç duymasına anlayış gösterirdi. Sadece Oliver vücuduna giren her türlü şeye karşı fazla paranoyaktı: alkol, hap, son kullanma tarihi geçmiş yiyecekler. (Son kullanma tarihleri konusundaki bu takıntısını Erika da paylaşıyordu. Clementine'e göreyse Sam bu tarihleri yalnızca birer *öneri* olarak görüyordu.)

Psikoloğu bu ilacı ona bilhassa anksiyete belirtilerini (kalp çarpıntısı, el titremesi, bunaltıcı panik hissi ve tehlike endişesi) kontrol etmenin zor olacağını bildiği zamanlar için yazmıştı.

“Biraz dene. Çok düşük dozla başla,” demişti. “Belki çeyrek tablet bile günü atlatmana yeter.”

Kabarcıklı ambalajdan bir tablet çıkarıp başparmağının tırnağıyla ikiye bölmeye çalıştı. Hapın tam ortasında, sanki oradan kırılması gerekiyormuş gibi derin bir çizgi vardı ama tasarımı hatalıydı. İkiye bölmek imkânsızdı. Kaygı ilacı onda kaygı yaratıyordu. Bu meselede pek de komik olmayan bir ironi saklıydı.

Erika bu ilacı yalnızca annesini ziyaret ettiğinde kullanmayı planlamıştı. Bugün Clementine’le yapacağı görüşme onu geriyordu, kesinlikle geriyordu ama bu benzer bir durumda herkesin yaşayacağı türden sıradan insan kaygısından ibaretti.

Ne var ki Vid’le garaj yolunda yaptığı konuşmadan sonra eve girip kocasının kuşku dolu bakışlarını görünce işler değişmişti – gariptir ki bu esnada Oliver’ın yanından bir toz alma püskülü sarkıyordu. (Clementine onların bir toz alma püskülü olduğuna inanamamıştı. Erika bir keresinde ona gittiğinde, “Toz alma püskülün nerede?” diye sorunca Clementine kahkahalara boğulmuş, Erika’ysa midesini bulandıran o tanıdık utanç duygusunu hissetmişti. Toz alma püskülleri komikti. Kim bilebilirdi? İnsan bunu *nasıl* bilebilirdi? Oldukça kullanışlı değiller miydi?)

“Neden böyle bir şey yaptın?” demişti Oliver. “Komşularla *barbeküye* evet demek için bugünü mü buldun? Her şeyi planlamıştık! *Haftalardır* bunu planlıyoruz!” Sinirlenince bağırmasdı. Sesini bile yükseltmezdi. Yalnızca o nazik, internet sağlayıcısını arayıp *kabul edilemez* bir şey hakkında şikâyetle bulunurkenki kuşkulu tavrıyla konuşurdu. Gözleri gözlüğünün ardından ılık saçıyordu, hafifçe kanlanmışlardı. Erika, sinirliyi ken ondan hoşlanmıyordu ama muhtemelen hiç kimse partneri sinirliyi ken onu sevmezdi, yani normaldi.

“Erika, normalin nesnel bir ölçüsü olduğu fikrini kafandan atman lazım,” deyip duruyordu psikoloğu. “Senin sözünü ettiğin *normal* insan diye bir şey yok!”

“Bilerek mi *sabote ediyorsun?*” demişti Oliver aniden gerilerek, sanki bir faturada hata yakalamış ya da internet sağlayıcısının iki kez ücret aldığını fark etmiş gibi.

Bu imaya öfkelenen Erika, “Elbette hayır!” diye yanıt vermişti.

Oliver onu, doğrudan yan eve gidip barbeküye gelemeyeceklerini Vid’e söylemeye ikna etmeye çalışmıştı. *Kendim yapacağım*, demişti. Oliver tam kapıdan çıkacakken Erika onu kolundan tutup durdurmuş, birkaç saniyeliğine boğuşmuşlardı; Oliver ilerlemeye çalışırken Erika’yı mutfak zemininde resmen peşinde sürüklemişti. Bu hem kaba hem de utanç vericiydi ve onlara hiç yakışmıyordu. Clementine ve Sam bazen insan içinde şakalaşarak güreşirmiş gibi yapardı ki bu her seferinde Erika ve Oliver’ı utançtan taşa çevirirdi. Böyle davranmamakla övünürlerdi. Bu yüzden Oliver durdu. Ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu.

“Peki,” dedi. “Her şeyi unutalım gitsin. Clementine ve Sam’le başka bir gün konuşuruz. Sadece barbeküye gidelim ve eğlenelim.”

“Hayatta olmaz. Devam edeceğiz. Böylesi daha iyi olacak,” dedi Erika. “Soruyu sorarız. Konuyu açarız. Deriz ki hemen cevap vermen gerekmiyor. Sonra da deriz ki tamam, hadi barbeküye geçelim. Böylece noktayı koyarız. Aksi takdirde sadece garip bir sohbet çevirmiş oluruz.”

Ve artık her an gelebilirlerdi. Her şey hazırды. Çocuklar için bir el işi masası. Krakerler ve sosların bulunduğu bir tabak.

Ne var ki Erika’nın kalbi âdeta bir yarış arabası gibi vınlayarak göğüs kafesinin içinde dönüp duruyor, elleri kontrolsüzce titriyordu.

Aptal, ufacık ilaç tabletine bir küfür savurdu. Bir türlü kırılmıyordu.

Kapı zili çaldı. Zilin sesi midesine ani ve sert bir tekme yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Erika'nın ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Tablet, beceriksiz parmaklarının arasından kayıp düştü.

Psikoloğu buna "kapı zili korkusu," demişti, neredeyse tatmin olmuştu zira Erika tüm belirtileri harfiyen gösteriyordu. "Bu çok yaygın bir durum. Tabii ki kapı zilinden korkacaksın çünkü çocukluğun boyunca keşfedilmekten korktun."

Erika dizlerini soğuk ve sert banyo fayanslarına dayayıp yere çöktü. Zemin temizdi. Sarı tablet karolardan birinin tam ortasında duruyordu. Parmağının ucuyla üzerine bastırıp baktı. Kapı zili tekrar çaldı. Hapı bütün olarak dilinin üzerine koyup yuttu.

Her şey birazdan yapacağı konuşmaya bağlıydı. Tanrı aşkına, tabii ki endişeliydi. Sığ nefesler aldığını, havayı küçük küçük ve hızlı hızlı içine çektiğini hissedebiliyordu, bu yüzden elini karnına koydu ve psikoloğunun öğrettiği gibi derin bir nefes aldı (göğsünü değil, karnını şişir) ve ardından banyodan çıkıp koridorda ilerledi. Bu esnada Clementine, Sam, Holly ve Ruby de sanki dört kişi değil de on kişilermişçesine gürültü patırtı, hareketlilik ve farklı kokular eşliğinde ön kapıdan içeri doluşuyordu.

"Yan eve geçerken götürmek için bir şişe şampanya getirdim." Erika onu öperek selamlarken Clementine şişeyi havaya kaldırdı. "Ama sana hiçbir şey getirmedi, Oliver. Kaba mı oldu? Aa, dur, sana söz verdiğim kitap yanımda." Kitabı bulmak için büyük, çizgili çantasının altını üstüne getirdi. "Üzerine biraz sıcak çikolata döktüm, üzgünüm ama çikolata lekelerine rağmen hâlâ okunuyor. Sen iyi misin, Erika? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye yanıtladı Erika sertçe. "Merhaba, kızlar."

Kızlar balerin tütüsü, tayt ve kapüşonlu giymişti. Sırtlarında, polislerin tabancalarını asmak için kullandıklarına benzer karmaşık elastik askılarla takılmış simli peri kanatları vardı. İki kızın da saçlarının taranması, yüzlerinin yıkanması lazımdı. (Peri kanatlarını takmaya vakit var ama banyoda hızlıca yüz yıkamaya yok!) Onlara bakmak bile Erika'ya, Clementine'i sahnede izlerken hissettiği aynı iç burkulmasını yaşıtıyordu.

"Holly, Erika'ya merhaba de. Ağzında geveleme," dedi Clementine. Sanki Erika edep adap bekleyen yaşlı teyzenin biriymi. "Gözlerinin içine bak ve öyle merhaba de. Erika'ya bir sarılır mısın, Ruby? Ah, sen de Holly. Aferin."

Erika eğilirken küçük kızlar da kollarını onun boynuna doladılar. Fıstık ezmesi ve çikolata kokuyorlardı.

Ruby, başparmağı ağzında, elindeki mutfak çırpıcısını beklentiyle havaya kaldırdı.

"Merhaba, Çırpıcı," dedi Erika. "Bugün nasılsın?"

Ruby başparmağını çıkarmadan yarım ağızla gülümsedi. Erika her ne kadar Çırpıcı'ya karşı hep nazik davransa da Clementine ve Sam'in, bir nesnenin kişiselleştirilmesini ya da Ruby'nin ona duyduğu yoğun bağlılığı teşvik etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Erika olsa bu işi çoktan kökünden halletmişti. Psikoloğunun da onunla hemfikir olduğunu düşünüyordu, gerçi kadın bu konuda kaçamak yanıtlar veriyordu.

Erika Holly'nin iki yıl önceki Noel'de ona hediye ettiği küçük, elektrik mavisi payetli çantayı omzuna astığını gördü. Hediyesini açıp da çantayı gördüğünde Holly'nin yüzüne yayılan coşku, kendi suratının da benzer bir duygu yoğunluğuyla eğilip bükülmesine sebep olunca Erika derhâl kafasını çevirmişti.

Holly şimdi o çantayı giderek büyüyen taş koleksiyonunu taşımak için kullanıyordu. Erika bu taş koleksiyonundan biraz endişe duyuyordu çünkü iş takıntıya doğru gidiyordu ve her türlü sıkıntıya yol açabilecek potansiyeli olduğu aşikârdı ancak psikoloğu Holly'nin taş koleksiyonunun endişe verici hiçbir ya-

nının olmadığı, bunun tamamen normal bir şey olduğu konusunda inat etmiş ve Clementine'e dikkatli olmasını söylemenin pek iyi bir fikir olmadığını eklemeyi de ihmal etmemişti. Ne var ki Erika yine de Clementine'e gözünü dört açmasını söylemiş ve Clementine de bazı zamanlarda takındığı o üsttenci nazik bakışıyla –sanki Erika demans hastasıymış gibi– dikkat edeceğine söz vermişti.

Oliver Holly'nin yanına çömeldi. Elinde tuttuğu mavi renkli yassı ve oval bir taşı göstererek, “Bunu geçen gün buldum,” dedi. “Üzerinde minik pırıltılı parçalar var.” Parmağıyla işaret etti. “Hoşuna gidebilir diye düşündüm.”

Erika nefesini tuttu. Bir kere her şeyden önce endişelerini onunla paylaşmışken Oliver neden hâlâ Holly'nin taş toplama merakını teşvik ediyordu? İkincisi ve daha önemlisiyse Holly şimdi o çocuksu acımasızlığı ve dürüstlüğüyle Oliver'a burun kıvıracak mıydı? Clementine Erika'ya Holly'nin taşları kendi başına bulmayı sevdiğini söylemişti. (çoğu sadece kirli, sıradan bahçe taşlarına benziyordu) ve Clementine'in kıymetli babası bu merakı bir öğrenme fırsatına çevirmeye çalışarak jeolojik özelliklerini anlatan bir karta tutturulmuş ufak bir değerli taş verdiğinde Holly en ufak bir ilgi göstermemişti.

Holly taşı aldı ve gözlerini kısarak inceledi.

“Bu iyi bir taş,” dedi ve koleksiyonuna eklemek için çantasını açtı.

Erika nefesini bıraktı.

Oliver pantolonunun paçalarını çekiştirerek doğruldu, havalara uçmuştu.

“Ne diyordun?” diye sordu Clementine tam da Holly, “Teşekkür ederim, Oliver,” derken. “*Diyordum ki* teşekkür ederim.”

Clementine müdahale etmeden önce Holly'ye kendini ifade etme şansı tanımalıydı.

Erika ellerini çırpı. “İkiniz için bir el işi masası hazırladım.”

“Ne kadar heyecan verici, değil mi kızlar?!” dedi Clementine yapmacık bir neşeyle, sanki Erika çocuklar için tığ işi benzeri , uygunsuz ve sıkıcı bir şey önermiş gibi.

“Dün geceki maçı izledin mi?” diye sordu Sam Oliver’a.

Oliver uzun zamandır çalıştığı bir sınava nihayet giriyormuş gibi, “Elbette izledim,” dedi.

Aslında Oliver sırf Sam’in bu sorusuna yanıt verebilmek için dün geceki “maçı” izlemişti, sanki spora ilgi duyuyormuş gibi yapmak bugünkü sonucu etkileyecekti.

Sam memnun görünüyordu. Genelde Oliver’la yapılan sohbetlerde spor çıkmaz sokaktı. “İlk yarıdaki o top müdahalesi neydi öyle, he?”

“Hadi ama! Futbol konuşmak istemiyoruz!” diye araya girdi Clementine. “Kurtar bizi bu meraktan. Şu konuşmamız gereken gizemli şey neymiş bakalım?”

Erika Oliver’ın paniğe kapıldığını gördü. Hâlâ koridorda amaçsızca dolanıp duruyorlardı. Bu böyle olmayacaktı.

“Herkes sessizce yerine oturmadan tek kelime dahi etmiyoruz,” dedi Erika. Belki de hap etkisini göstermeye başlamıştı. Kalp atışları düzene girmiş gibiydi.

“Ah, tam bir *herrschaftige Frau*,” dedi Clementine.

“O ne demek?” diye sordu Holly.

“Almancada *otoriter kadın* demek,” diye yanıtladı Erika. “Annenin bu kadar uzun bir kelimeyi hatırlamasına şaşırdım. Tek tek harflerini söylemesini mi istesek?”

Erika ve Clementine on üç yaşlarındayken okulda Almanca öğrenmiş ve Almanca küfürlere karşı hayranlık geliştirmişlerdi. Germen dilindeki hecelerin o sert ve tok sesinden büyük keyif alıyorlardı. Bazen de aynı anda birbirilerini itekliyorlardı: dengelerini kaybettirecek ancak düşürmeyecek kadar.

Bu, az sayıdaki ortak tutkularından biriydi.

“Sırf benden yüksek not aldı diye.” Clementine gözlerini devirdi.

“Ah, sadece yirmi puan kadar yüksek,” dedi Erika. “*Dummkopf*⁵.”

(Clementine’den tamı tamına yirmi iki puan fazla almıştı.)

Clementine güldü, sevgi dolu görünüyordu; Erika’nın içi rahatladı. Böyle olmayı unutmamalıydı: biraz umursamaz ve havalı, çok aşırı değil, ya da aşırı olacaksa da eğlenceli, sevimli bir tavır takınmalıydı, sinir bozucu değil.

Birkaç dakika içinde herkes yerini bulmuştu: kızlar mukavvaların üzerine pembe simli yapıştırıcıları sürüyordu. Erika el işi masasına gösterilen ilgiyi haklı bir gururla izledi. Tabii ki ilgi görecekti. Küçük kızlar el işine bayılırdı. Erika küçükken Clementine’in annesi ona hep böyle bir el işi masası hazırlardı. Erika o el işi masasına bayılmıştı: derli toplu minik kavanozlarda altın renkli yıldızlı çıkartmalar, yapıştırıcı dolu kaplar. Şüphesiz ki Clementine de o masayı Erika kadar çok sevmişti ama öyleyse neden kendi çocukları için bir masa hazırlamamıştı ki? Erika böyle bir şey önermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu zira kızlara olan ilgisinin çoğu zaman yanlış yorumlanarak eleştiri gibi algılandığını görüyordu.

Salonda karşılıklı otururlarken Clementine, “Bu susamlı krakerlere bayılıyorum,” dedi. Kraker almak için oturduğu yerden öne doğru uzanırken göğüs dekoltesi Erika’nın gözüne ilişti. Beyaz sütyen. Erika’nın ona otuzuncu doğum gününde aldığı zümrüt kolye boynunda sallanıyordu. Orta sehpa kanepeden biraz fazla uzakta olduğundan Clementine bir geyşa misali zarifçe dizlerinin üzerine çöktü.

Beyaz tişörtünün üstüne turkuaz bir hırkayla kocaman beyaz papatya desenleriyle kaplı uzun sarı bir etek giymişti; yere oturunca etek etrafına yayılarak onu çepeçevre sarmıştı. Erika’nın bej rengi oturma odasının ortasında bir renk cümbüşü yaratıyordu.

5 Alm. Aptal –ç.n.

“Ya bayılıyordun ya da nefret ediyordun diye hatırladım,” dedi Erika.

Clementine yeniden güldü. “Krakerlere hastayım.”

Clementine hiç sormadan bir parça peynir kesip krakerin üzerine koyup Sam’a uzatırken Sam, “Kraker diye diye kafayı kraker,” dedi.

“Tam bir baba şakası,” dedi Clementine gözlerini devirerek tekrar kanepeye yaslanırken.

Oliver Sam’e, “Manikür mü yaptırdın, dostum?” diye sorunca Erika, *ne diyor bu*, diye geçirdi içinden. Acaba kanka ayağına yatıp ben de senin gibi lafı dolandırmayan Avustralyalı adamın tekiyim demeye çalışıyor da beceremiyor muydu?

Ne var ki Sam elini kaldırıp mercan pembesine boyanmış tırnaklarını gösterdi.

“Evet, Holly’nin eseri,” dedi. “Bu ayrıcalık için ödeme yapmak zorunda kaldım.”

“Fena da yapmıyor aslında,” dedi Clementine. “Yarın işe gitmeden önce çıkarmayı unutmayalım da erkekliğini sorgulamasınlar.”

Sam, “Kimse benim erkekliğimi sorgulayamaz!” diyerek göğsünü yumruklayınca Oliver kahkahayı patlattı – belki biraz fazla coşkulu bir kahkahaydı ama neyse ki her şey yolundaydı. *Tonlaması* yerindeydi.

“Pekâlâ,” dedi Oliver. Boğazını temizledi. Erika Oliver’ın dizinin titrediğini görebiliyordu. Oliver bunu durdurmak istercesine elini dizinin üstüne koydu.

“Peki, şöyle bir arka plan bilgisi vereyim...” diye söze başladı Erika.

“Mesele ciddiye benziyor.” Clementine bir kaşını kaldırdı. “*Arka plan* filan.”

“Son iki yıldır hamile kalmaya çalışıyoruz ama başaramadık,” dedi Erika. *Söyle gitsin. Devam et.*

Clementine ısırarak üzere olduğu krakeri ağzından çıkarıp elinde tuttu. “Ne yaptınız dedin?”

“On bir kez tüp bebek denedik,” diye yanıtladı Oliver.

“Ne?” dedi Clementine.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Sam sakince.

“Ama sizin hiç...” Clementine şaşkınlıktan dehşete düşmüştü. “Çocuk istemediğinizi sanıyordum. Hep öyle söylüyordunuz.”

“Çocuk sahibi olmayı çok istiyoruz,” dedi Oliver. Çenesini kaldırdı.

“Ben gençken öyleydi,” diye açıkladı Erika. “Fikrimi değiştirdim.”

“Fakat ben Oliver’ın da aynı fikirde olduğunu sanmıştım,” dedi Clementine. Oliver’a suçlayıcı bir bakış attı, sanki onun geri adım atmasını, Clementine’in haklı olduğunu kabul etmesini ve “Ah, özür dilerim, tabii ki haklısın, biz aslında hiç çocuk istemiyoruz. Aklımızdan ne geçiyordu ki,” demesini bekliyor gibiydi.

“Ben çocuk sahibi olmayı hep istedim,” dedi Oliver. “Hep.” Sesi boğuklaştı. Boğazını temizledi.

“Ama *on bir kez* tüp bebek denemesi mi?” dedi Clementine, Erika’ya. “Ve bana hiç söylemedin mi? Bütün bunları tek kelime etmeden mi yaşadın? Son iki yıldır bunu benden gizledin mi? Bana neden söylemedin ki?”

“Kendimize saklamaya karar verdik,” diye yanıtladı Erika çekinerek. Clementine kırılmış gibiydi. Hatta neredeyse öfkelenmişti. Erika bir anda her şeyin değiştiğini hissetti.

Bir dakika... Yaptığı *yanlış* mıydı? Clementine’i incitebilecek güce sahip olduğu Erika’nın aklına bile gelmemişti ama şimdi fark ediyordu ki yine bir şeyleri yanlış anlamıştı. Clementine onun en yakın arkadaşıydı ve insanın arkadaşlarıyla her şeyini paylaşması gerekirdi: dertlerini, sırlarını. Elbette ge-

rekirdi. Tanrım, herkes bunu bilirdi. Kadınların her şeyi paylaşma konusunda adı çıkmıştı.

Sorun şuydu ki Oliver olan biteni kimseye anlatmamaları konusunda çok ısrar etmiş ve açıkçası Erika da buna karşı çıkmamıştı. Erika *paylaşma* isteği duymuyordu. Bu konuyu kimseye anlatmak istememişti. Onun hayali Clementine'i arayıp iyi haberi vermektir. Bir türlü gelmek bilmeyen o iyi haberi.

Üstelik sır saklama konusunda epey tecrübeliydi.

"Üzgünüm," dedi.

"Yok, yok!" dedi Clementine. Hâlâ krakerini yememişti. Yüzü hafif kızardı. "Üzgünüm. Tanrım, konu benimle ilgili değil. Elbette, konuşmak istemediysen sorun değil. Mahremiyetine saygı duyuyorum. Sadece yanında olabilmeyi isterdim. Muhtemelen benim kızlardan yakındığım zamanlarda sen içinden, *Tanrı aşkına, sus artık Clementine, ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun?* diye geçiriyordun." Sesi neredeyse ağlayacak gibiydi.

Evet, öyle anlar olmuştu.

"Tabii ki asla öyle bir şey düşünmedim," dedi Erika.

"Her neyse, artık biliyoruz," dedi Sam. Elini Clementine'in elinin üzerine koydu. "Yani, kuşkusuz neye ihtiyacınız olursa..."

Temkinli görünüyordu. Belki de paraya ihtiyaçları olduğunu düşünmüştü.

Anlık bir sessizlik oldu.

"Bugün sizinle konuşmak istememizin sebebi şu ki..." diye söze başladı Oliver. Erika'ya baktı. Sıra ondaydı. Ama her şey yanlış gitmişti. Erika her şeyi mahvetmişti. Şayet başından beri bu konuda *normal* bir arkadaş gibi davranmış olsaydı, eğer Clementine'e ta en başında, tüp bebek sürecine ilk başladıklarında söyleseydi, şimdi bu konuşmanın doğru düzgün, sağlam bir temeli olabilirdi. Son iki yılda yaşanan her hayal kırıklığı, her başarısızlık bir tür sempati yatırımı olurdu. O birikimi kullanabilirlerdi. Ama Erika şimdi kafası karışmış ve incinmiş bir

arkadaşla karşı karşıya oturuyordu ve bankadan çekebileceği hiçbir birikimi yoktu.

Kendine duyduğu nefret Erika'nın içinde mide bulantısı misali büyüdü. Hiçbir şeyi doğru yapmayı beceremiyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın illa ufacık da olsa bir hata yapıyordu.

“Doktorum şu an bizim için tek seçeneğin yumurta donörü bulmak olduğunu söyledi. Çünkü yumurtalarımın kalitesi çok düşük. Aslına bakarsan tamamen işe yaramaz durumda.” Kori-dordaki gibi sohbeti biraz yumuşatmaya çalışmıştı ama bunun kâr etmediği herkesin yüz ifadesinden belliydi.

Clementine başıyla onayladı. Erika onu neyin beklediğine dair bir fikri olmadığını görebiliyordu.

Erika'nın aklına, sarışın ve güzel Diana Dixon'ın okul bahçesinde rap rap yürüyerek Clementine'in yanına geldiği ve Erika'yı görünce hamam böceği görmüş gibi yüzünü buruşturduğu o an geldi. Diana, “Neden onunla oynuyorsun?” diye sorduğunda Erika, Clementine'in yüzünde aniden beliren o utanç ifadesini de sonrasında çenesini kaldırıp Diana'ya, “O benim arkadaşım,” deyişini de asla unutmamıştı.

“Bu yüzden düşündük ki...” diye söze girdi Oliver. Erika'nın devam etmesini bekledi. Soruyu sormak belli ki ona düşerdi. Clementine onun arkadaşısıydı.

Ama Erika konuşamıyordu. Ağzı kupkuruydu, içi boşalmış gibiydi. Belki de içtiği ilaç yüzündendi. Muhtemelen bir yan etkiydi. Yan etkilerle ilgili o küçük broşürü okuması gerekirdi. Gözlerini Clementine'in eteğindeki papatyalara sabitleyip saymaya başladı.

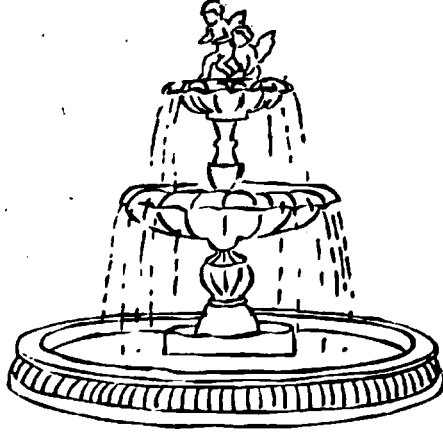
Oliver âdeta başkasının repliğini söyleyerek sahneyi kurtaran bir aktör misali sesini yükseltti. Sesinde hafif bir histeri tınısı vardı. “Clementine,” dedi. “Biz senden... bugün seninle konuşmak istememizin nedeni, yani, acaba yumurta donörümüz olmayı düşünüyor musun diye sormak istedik.”

Erika gözlerini papatyalardan kaldırıp Clementine'in yüzüne baktı, mutlak bir tiksintinin ılık hızıyla yüzünden geçip gittiğini gördü. O kadar çabuk gelip geçmişti ki Erika neredeyse bunu uydurduğunu zannedebilirdi ama uydurmamıştı çünkü yüz okumak yeteneklerinden biriydi. Annesinin yüzünü okuyarak, gözlemleyerek, analiz ederek ve davranışlarını zamanında değiştirmeye çalışarak geçen bir çocukluğun mirasıydı bu, ancak bu beceri işleri doğru yapmasına nadiren yardımcı olurdu, sadece ne zaman yanlış yaptığını anlamasını sağlardı.

Bundan sonra Clementine'in ne söylediğinin veya yaptığının bir önemli yoktu; Erika onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Clementine'in ifadesi kontrollü ve sakindi. Sahneye çıkmadan hemen önce yüzüne yerleştirdiği o derin odaklanma ifadesiydi bu; sanki kendini başka bir düzleme, Erika'nın asla erişemeyeceği bir bilinç seviyesine taşıyormuş gibiydi. Kulaklarının önüne düşen bir tutam saçı arkaya itti. Çello çalarken tellere doğru salınan ama nasıl oluyorsa asla değmeyen o uzun kıvrıkcık saç tutamının ta kendisiydi bu.

"Ah," dedi sakince. "Anladım."



ON YEDİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Senden gerçekten büyük bir ricada bulunuyoruz ve bu kesinlikle hemen yanıt beklediğimiz bir şey değil,” dedi Oliver. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi ve ellerini kenetledi. Karmaşık bir kredi planını uzun uzun anlatmayı yeni bitirmiş bir konut kredisi danışmanına benziyordu.

Clementine’e vakur bir bakış attı ve önündeki orta sehpanın üzerinde duran krem rengi dosyayı işaret etti.

“Senin için birkaç materyal hazırladık.”

“Materyal” kelimesinin her üç hecesini de memnuniyetle ağzını şapırdatarak telaffuz etmişti. Bu hem Oliver’ın hem de Erika’nın rahatlatıcı bulduğu kelimelerdendi. *Dokümantasyon* gibi. *Prosedür* gibi. “Sürece dair tüm detayları açıklıyor. Sık sorulan sorular. Klinik bunu sana iletmemiz için verdi ama şu an almak istemezsen sorun değil, seni sıkboğaz etmek istemeyiz çünkü bu aşamada biz sadece, şey, konuyu açıyoruz, sanırım en doğru ifade bu olur.”

Oliver kanepeye yaslandı ve Erika’ya baktı; gariptir ki Erika sehpanın yanına diz çöküp Brie tekerleğinden (ufacıktı, Clementine bu kadar küçüğünü ürettiklerini bilmiyordu) bir parça peynir kesmek için tam da bu ânı seçmişti.

Oliver gözünü eşinden kaçırıp tekrar Clementine'e döndü. "Bugün sadece şunu sormak istiyoruz: Böyle bir şeyi değerlendirebilir misin? Ama dediğim gibi, senden hiçbir cevap beklemiyoruz ve bu arada, ileride, bunu değerlendirebileceğini söyleyecek olursan, yasal olarak üç aylık bir bekleme süresi gerekiyor. Ayrıca her an fikrini değiştirebilirsin. *Her an*. Ne kadar ilerlemiş olursak olalım. Yani, tam olarak ne zaman istersen değil. Erika hamile kaldıktan sonra değil tabii ki!" Gergin gergin kıkırdadı, gözlüğünü düzeltti ve kaşlarını çattı. "Aslında yumurtalar döllenene kadar vazgeçebilirsiniz ama o andan itibaren yasal olarak bizim malımız oluyorlar, eee..." Sesi yavaşça kısıldı. "Üzgünüm. Bu kadar erken aşamada biraz fazla bilgi oldu. Gerginim. İkimiz de gerginiz!"

Clementine'in yüreği burkuldu. Oliver genelde riskli konularda sohbet etmekten kaçınırdı –siyasi, cinsel veya fazla duygusal olan her şeyden– ama şimdi, sırf baba olmayı çok istediği için dünyadaki en garip konuşmalardan birinde tek başına cesurca ilerliyordu. Çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşan bir erkekten daha çekici ne olabilirdi ki?

Sam boğazını temizledi. Elini Clementine'in dizine koydu. "Şimdi, dostum, olayı yeni yeni anlamaya başlıyorum. Senin şeyin mi..."

"Benim spermim kullanılacak," dedi Oliver. Yüzü kızardı. "Biliyorum, kulağa biraz garip geliyor..."

"Hayır, hayır," dedi Sam. "Elbette garip değil. Tüp bebek tedavisi gören yakın bir arkadaşım var, yani süreçle ilgili temel şeyleri, anlarsın ya, girdisini çıktısını az çok biliyorum."

Girdisi çıktısı.

Clementine bu talihsiz kelime seçimiyle ilgili onu daha sonra mutlaka tiye alacaktı. Arkadaşları Paul'den söz ettiğini biliyordu ve aslında "süreç" hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece sonuca sevinmişti: Paul ve Emma'nın erkek bebeğine. Sam beklere bayılırdı (Clementine bebekleri bu kadar çok seven başka

bir adama rastlamamıştı; Sam yeni doğmuş bebekleri kucaklamak için ilk sıraya geçer, daha büyük bebekleri ise ebeveynlerinin kucağından kapıverirdi) ama Paul ve Emma'yı "yumurta toplama" veya "embriyo transferi" gibi şeylerden bahsederken dinlemek istememişti.

Erika bir krakeri havaya kaldırdı. "Biraz daha peynir ister misin, Sam?"

Herkes ona boş gözlerle baktı.

"Hayır teşekkürler, Erika," dedi Sam. "Böyle iyiyim."

Konuşma sırası belli ki Clementine'deydi ama bir şeyler göğsünü sıkıştırıyor, ağzını açmasını engelliyordu. Keşke kızlardan biri seslenseydi ama beklendiği üzere tam da Clementine'in araya girmelerini isteyeceği zaman sessiz ve uslu duracakları tutmuştu.

Erika'nın el işi masasını epey sevmiş gibiydiler.

Erika'dan harika bir anne olurdu; el işi masası kuran, terbiyeli ol diyen, çantasında el dezenfektanı taşıyan türden bir anne. Oliver'dan da iyi bir baba olurdu. Clementine onu, sevimli ve gayretli ufak bir oğlan çocuğuyla birlikte, örneğin model uçaklar yapmak gibi eski usül ve özen isteyen bir şeyler yaparken hayal edebiliyordu.

Kendi çocuklarına, diye düşündü Clementine ümitsizce. Kendi çocuklarına iyi birer ebeveyn olurlardı. Benim çocuğuma değil.

O senin çocuğun olmayacak, Clementine. Ama aslında öyle olacaktı. Holly'nin diyeceği gibi, teknik olarak onun çocuğu olacaktı. Onun DNA'sı.

Başkaları bunu hiç tanımadığı insanlar için yapıyor, diye düşündü kendi kendine. Sırf iyi niyetten, nezaketten yumurta bağışı yapıyorlardı. Hiç tanımadıkları insanlara. Erika ise onun arkadaşıydı. "En yakın arkadaşı". Peki öyleyse neden "Hayır!" kelimesi kafasının içinde bu kadar yüksek sesle yankılanıp duruyordu?

“Pekâlâ,” dedi en nihayetinde cılız bir sesle. “Bunu enine boyuna düşünmek gerek.”

“Kesinlikle,” dedi Oliver. Tekrar Erika’ya baktı ama Erika’nın zavallı adama henüz bir faydası dokunmamıştı. Dizdiği bir sıra krakerin üzerine incecik birer dilim peynir yerleştirmekle meşguldü. Bunları kimin yiyeceğini sanıyordu ki? Oliver gözlerini kırıştırdı ve Clementine’e özür dileyen bir tebessümle baktı. “Eğer senin için uygun değilse lütfen bunu bizim için yolun sonu olarak düşünme. Başka seçenekler de olacaktır. Sadece Erika’nın en yakın arkadaşı olarak aklımıza ilk sen geldin, yaşın da uygun ve çocuk defterini de kapadın diye—”

“Çocuk defterini kapadık mı?” dedi Sam. Elini Clementine’in elinin üzerine sıkıca bastırdı. “Çocuk defterini kapadığımız söylenemez.”

“Ah,” dedi Oliver. “Üzgünüm. Tanrım. Ben düşündüm ki, yani, Erika kesinlikle öyle sanıyordu ki...”

“Bir daha çocuk yapmaktansa gözlerimi oymayı yeğlerim demiştin,” dedi Erika Clementine’e, bir şeyi kanıtlarla çürütürken takındığı o saldırgan tavrıyla. “Sana sormuştum. Geçen Eylül’dü. *Yum cha* yemeye gitmiştik. *Çocuk defterini kapadın mı?* diye sormuştum. Sen de dedin ki, *Gözlerimi oyarım daha—*”

“Şaka yapıyordum,” diyerek sözünü kesti Clementine. “Tabii ki şaka yapıyordum.”

Şaka yapmıyordu. Ah Tanrım, şu anki tek çıkış yolu bu muydu yani? Bu meseleden sıyrılmak için yeniden *çocuk doğurması* mı gerekiyordu?

“Yani, daha fazla çocuk sahibi olmak istesen bile yine de yumurta bağışı yapabilirsin,” dedi Oliver.

Alnında, kaşlarını çatmış çizgi film karakterlerini andıran derin ve kıvrımlı üç çizgi belirdi. “Klinik tanıdık donörlerin aile kurma işini tamamlamış olmasını tercih ediyor ama, ah, gerekli tüm bilgiler materyaller arasında.”

“*Şaka yapıyordum!*” diye tekrarladı Clementine. “Muhtemelen çocuklarla tatsız bir gün geçirmiştin.”

Clementine bunun sorun teşkil ettiğinin hep farkında olmuştu. Kendini kandırsa da Sam’in bu arzusunun elbet bir noktada geçeceğini ümit etmişti. Kızlar yaramazlık yaptığında, ev dört kişi için fazla küçük gelip sürekli bir şeylerini kaybettiklerinde ya da maddi durumlarıyla ilgili endişelendiklerinde içten içe Sam’in bir başka bebek hayalinin usul usul, makul sebeplerle sönüp yok olduğunu ummuştu.

Erika’ya çocuk defterini kapadığını asla söylememeliydi. Bu ciddiyetten uzak bir kelamdı. Özenle inşa ettiği bu ciddiyetsizlik Erika’ya karşı varsayılan tutumuydu. Sam’in aynı fikirde olmadığını Erika’ya söylemesi gerekirdi çünkü günün birinde bu konunun açılma ihtimali hep vardı, tıpkı bugün olduğu gibi.

Böyle şeyleri Erika’yla nadiren paylaşırdı. Bilerek kendini tutardı. Diğer arkadaşlarıyla etraflıca düşünmeden, aklına ne gelirse konuşurdu çünkü söylediklerinin yarısını muhtemelen hatırlamayacaklarını bilirdi. Dünyada başka hiç kimse, ne annesi ne de kocası, Clementine’in her söylediği sanki kelimesi kelimesine önemliymiş de gelecekte kullanılmak üzere arşivlenmeliymişçesine *aç kurt gibi* dinlemezdi.

Erika çocukken ne zaman oyun oynamaya gelse önce Clementine’in odasında garip bir teftiş yapardı. Tüm çekmeceleri açar ve sessizce içindekileri incelerdi. Hatta dört ayak üzerine çöküp Clementine’in yatağının altına bakarken Clementine sessiz bir öfkeyle orada öylece dikilir ama annesinin ricası üzerine *kibar* ve *nazik* davranmaya çalışırdı. Herkesin huyu başka, Clementine.

Belli ki Erika büyüyünce bazı sosyal incelikleri öğrenmişti ve artık dolaplarını karıştırmıyordu ama ne zaman sohbet etseler, Clementine onun gözlerindeki o açgözlü parıltıyı hâlâ görebiliyordu. Erika’nın, Clementine’in yatağının altına bakma

arzusu hâlâ içinde bir yerde duruyor gibiydi; Clementine'in sessiz, öfke dolu direnci de.

Ne var ki asıl ironik olan, belli ki artık Erika'nın da önemli şeyleri gizleme politikasını benimsemiş olmasıydı. Son iki yıldır bu büyük sırrı saklamıştı ve açığa çıktığında Clementine'in ilk tepkisi incinmek olmuştu: Ah evet, dostluk tahtının tepesinden aşağıya, Erika'ya bakıp ona lütufta bulunma konusunda *Clementine* için hava hoştu: "Elbette, Erika, ilk çocuğumun vaftiz annesi *olabilirsin!*"

Peki, tamam o zaman, eğer aralarındaki dostluk bir yanılsamadan ibaretse ve *her iki taraf için de* hiçbir derinliği yoksa öyle olsundu fakat şimdi Erika *yalnızca* en yakın arkadaşına sorabileceği bir şey istiyordu.

Clementine elindeki krakere baktı ve onunla ne yapacağını bilemedi. Oda sessizdi; yalnızca yan odadaki Holly ve Ruby'nin konuşmalarının hafif uğultusu duyuluyordu, sanki Clementine'e inat minik melekler gibi el işi yapıyorlardı. *Bak ne kadar tatlıyız. Babamıza bir bebek daha ver. Arkadaşına bebek sahibi olması için yardım et.* Nazik ol, Clementine, nazik ol. Neden bu kadar zalimsin?

Göğsünde karmakarmaşık bir duygu senfonisi yükseldi. Ruby gibi öfke nöbeti geçirmek, kendini yere atıp alnını halıya vura vura içindeki sıkıntıyı dışarı atmak istedi. Ruby kafasını vurmadan önce altında halı olduğundan muhakkak emin olurdu.

Sam elini Clementine'in bacağından çekti ve hafifçe uzaklaştı. Erika'nın pırıl pırıl beyaz deri koltuğunda üçgen şeklinde bir kraker parçası bırakmıştı. Oliver gözlüğünü çıkardı, gözleri sanki kış uykusundan yeni uyanmış minik bir hayvanınki gibi mosmor ve mahmur görünüyordu. Gözlüğünü tişörtünün kenarıyla sildi. Erika cenazedeymişçesine hareketsiz ve dimdik oturuyor, gözleriyle Clementine'in başının arkasındaki bir şeyi takip ediyordu.

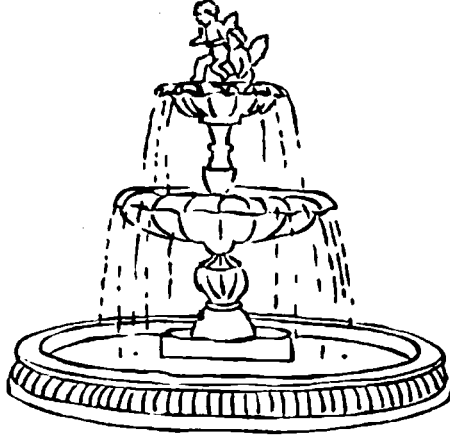
"Bu Dakota," dedi Erika.

“Dakota mı?” diye sordu Clementine.

“Dakota. Yan komşunun küçük kızı. Vid sabırsızlanıyor olmalı. Bizi barbeküye çağırmak için onu yollamış.”

Kapı zili çaldı. Erika aniden sıçradı.

Sam bürokratik bir kurumdaki uzun ve sıkıcı bekleyişin ardından nihayet adı anons edilmişçesine ayağa fırladı. “Hadi gidip barbekü yapalım.”



ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sam ve Clementine, *randevu gecesi* için çıkmalarının üzerinden iki saat bile geçmeden restorandan eve dönüp şemsiyelerini silkeleyerek kapıdan içeriye girdiklerinde Clementine'in annesi dehşete kapıldı.

"Ne oldu?" Televizyonu kapadı ve korkunç bir haber almaya hazırlanıyormuş gibi elini boğazına götürdü. "Neden bu kadar çabuk döndünüz?"

"Çok üzgünüz, Pam," dedi Sam. "Restorandaki servis çok yavaştı ve neticede biz sadece... dışarıda yemek yeme havasında olmadığımıza karar verdik."

"Ama yorumları mükemmeldi," dedi Pam. Bu restoranı o önermişti. Onları fikirlerini değiştirmeye, şehre dönüp bir şans daha vermeye ikna edebileceğini uman gözlerle Sam ve Clementine'e baktı.

Clementine annesinin bir sepet dolusu temiz çamaşırı katlayarak koltuğun üzerine titizlikle yığıldığını ve daha yeni kendini —muhtemelen *Midsomer Murders* izlerken— keyifle içmek üzere bir fincan çay ve bir tane zencefilli kurabiyeyle ödüllendirdiğini gördü. İçine keskin bir pişmanlık saplandı. Belli ki bu onun yeni normaliydi: pişmanlık duymak. Değişen tek şey pişmanlığın derecesiydi.

“Üzgünüm, anne,” dedi. “Biliyorum–” *Biliyorum, romantik bir akşam yemeğinin evliliğimizi kurtarabileceğini düşündün.* Göz ucuyla Sam’e baktı, Sam ise otobüsteki bir yabancıymışçasına tepkisiz bakışlarla karşılık verdi. “Sanırım ikimiz de biraz yorgunduk.”

Pam’in omuzları düştü. “Ah, canım,” dedi. “Sizi buna zorladıysam özür dilerim. Belki de biraz erken oldu. Sadece dışarı çıkmanın size iyi geleceğini düşünmüştüm.” Derken toparlandı. “Pekâlâ, size de birer fincan çay yapayım mı? Kendime daha yeni koydum. Su hâlâ sıcak.”

“Ben almayayım,” dedi Sam. “Ben belki de...” İlham gelmesini bekliyormuş gibi odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Ben belki de... biraz arabayla dolaşırım.”

“Arabayla dolaşmak derken, nerede?” diye sordu Clementine. Ona yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Sırf kayınvaliden ve karınla bir fincan çay içmekten kaçmak için bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken *arabayla dolaşmaya* çıkmak mantıklıymış gibi yapmayacaktı.

Ne var ki annesi Sam’in bu işten paçayı kurtarmasına dünden razıydı. “Elbette biraz arabayla dolaşabilirsin,” dedi. “Bazen sadece sürmek gerekir. Meditattır. Şu an ikinizin de ihtiyacı kendinize karşı nazik olmak.”

Sam Pam’e minnetle gülümsedi, Clementine’i görmezden geldi ve kapıyı sessizce kapayarak evden çıktı.

Çay ve zencefilli kurabiye eşliğinde otururlarken Pam, “Evini *çok* temiz ve derli toplu buldum,” dedi. Clementine’e sorgulayıcı hatta neredeyse kuşkulu bir bakış attı. “Kendime bulabildiğim tek iş şu azıcık çamaşırı katlamak oldu. Sanki temizlikçin falan varmış gibi!”

“Daha düzenli olmaya çalışıyoruz sadece,” dedi Clementine. Barbeküden beri o da Sam de sanki görünmeyen bir varlık tarafından izleniyorlarmış gibi ev işleri konusuna takmışlardı. “Gerçi *hâlâ* bazı şeyleri bulamadığımız oluyor.”

“Peki, güzel ama kendinizi paralamanıza gerek yok bence. Açıkçası ikiniz de bitkin görünüyorsunuz.” Çay fincanının üzerinden Clementine’e baktı. “Yani anladığımı kadarıyla bu gece pek başarılı geçmedi, öyle mi?”

“Kusura bakma, sana boşu boşuna çocuk bakıcılığı yaptırdık.”

“Of!” Pam hızla elini savurdu. “Benim için bir zevk. Bunu biliyorsun. Ayrıca bir gece birbirimizden uzak kalmak babanla bana da iyi geliyor. Evlilikte biraz mesafe iyidir. İnsanın kendi ilgi alanları olmalı.” Kaşlarını çattı. “Tabii ki takıntı hâline getirmedişin müddetçe.”

Pam’ın babası, yani Clementine’in dedesi boş bulduğu her saniyeyi büyük Avusturalya romanı üstüne çalışarak geçiren bir öğretmendi. Ellili yaşlarında zatürreye bağlı komplikasyonlar nedeniyle hayatını kaybedene kadar on beş yıldan fazla bir süre bu kitapla uğraşmıştı. Görünüşe göre Clementine’in anneanesi onun o “aptal lanet kitap” için bunca zaman harcamasına öylesine kızmış, dertlenmiş ve içerlemişti ki tek bir kelimesini dahi okumadan bütün müsveddeyi çöpe atmıştı. “Nasıl olur da okumaz? Ya gerçekten büyük Avusturalya romanıysa?” diye sorardı hep Clementine ama Pam onun meselenin özünü kaçırdığını söylerdi. Mesele o kitabın evliliklerini mahvetmiş olmasıydı! Pam’ın babası, kitabı annesinden daha çok sevmişti. Bu yüzden Pam kendi evliliğinin kalitesini kontrol altında tutmaya fazla istekli, hatta belki de takıntılıydı. *Evliliğinize Süper Güç Katmanın Yedi Saniyelik Yedi Sırrı* gibi başlıkları olan kitaplar okurdu. Clementine’in uyumlu, az ve öz konuşan babası ise hafta sonlarındaki “evlilik inzivalarını” sineye çekerti. Pam’ın önerdiği her şeye ya gerçekten katılır ya da katılıyormuş gibi yapardı ve belli ki işe yarıyordu çünkü birbirlerine düşkünlükleri su götürmez bir gerçektir.

Pam başkalarının evliliklerinin kalitesi konusunda da en az kendisinininki kadar dikkatliydi ama bu dikkatinin her zaman takdir görmediğini bilecek kadar kendini tanıyordu.

“Bir evlilik danışmanına gitmeyi düşünmezsiniz herhâlde, değil mi?” diye sordu şimdi Clementine’e. “Sadece konuşmak için.”

“Ah, yani, hayır, sanmıyorum. Söylenecek pek bir şey yok ki, var mı?”

“Bence söylenecek çok şey var.” Bembeyaz dişleriyle kura-biyesinden hart diye bir ısırık aldı. “Pekâlâ. Günün nasıl geçti? Hiç, şey, gösterin var mıydı?”

Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ *gösteri* kelimesini bile-rek üstüne bastıra bastıra söylüyordu, tıpkı *kruvasan* derken düzgün Fransızca aksan kullandığındaki gibi yapıyor ama bir taraftan da gösteriş düşkünlüğünü telafi etmek için mahcup ve kendiyle alay eden bir ifade takınıyordu.

“Bugün şu konuşmalarımdan biri vardı,” dedi Clementine.

Ne zaman konuşmalarından bahsetse Sam’in yüzü taham-mülsüzlükle, annesinininkiye memnuniyetle kasılıyordu. “Tabii ya! Bugün konuşman olduğunu unutmuşum. Nasıl geçti? Cesa-retinle *çok* gurur duyuyorum Clementine, gerçekten. Nasıldı?”

“Erika da izlemeye geldi,” dedi Clementine. “Biraz garipti doğrusu.”

“Hiç de garip değil! Muhtemelen sadece destek olmak is-temiştir.”

“Daha önce hiç fark etmemiştim, Erika’nın saç kesimi se-ninkiyle tıpatıp aynı.”

“Aynı kuaföre gittiğimiz içindir herhâlde. Belki de sevgili yaşı Dee yalnızca tek bir saç kesimi biliyordur.”

“Aynı kuaföre gittiğinizi bilmiyordum. Nasıl oldu bu iş?”

“Bilmem ki,” dedi Pam alelacele.

Pam Erika’yla tam olarak ne kadar zaman geçirdiğinin ayrıntılarını, sanki Clementine’i kıskandırır ya da tahtından

edilmiş hissettirir diye her seferinde geçiştirmek isterdi. Clementine artık bu tür şeyleri kafaya takacak yaşta değildi ama çocukluğundaki o güvensizlik hissinin yankılarını hâlâ içinde taşıyordu. *O benim annem, çok teşekkür ederim.*

“Erika demişken,” dedi Pam. “Aslında bu gece siz dışarıdayken onu aradım, Sylvia meselesiyle ilgili güncel bilgi vermek için, yani... yaşlandıkça durum pek iyiye gitmiyor diyelim... fakat her neyse, Erika biraz can sıkıcı bir şeyden bahsetti.” Pam şöyle bir durup düşündü. “Gerçi pek üzölmüşse benzemiyordu.” Orta sehpanın üzerindeki kırıntıları elinin kenarıyla dalgın dalgın süpürüp minik bir yığın hâline getirdi. “Anlaşılan o ki Oliver bir *ceset* bulmuş, zavallı çocuk!”

“Ne demek *bir ceset bulmuş*?” Clementine nedense birden zavallı annesine karşı bir öfke patlaması hissetti. Söyledikleri akılalmaz gelmişti. “Ne yani, öylece bir cesede mi *rastlamış*? Koşuya çıkmış ve ayağı *cesede* mi takılmış?”

Pam yüz ifadesini değıştirmeden baktı. “Evet, Clementine. Oliver bir ceset bulmuş. Komşularından biriymiş.”

Clementine donup kaldı. Aklına ilk gelen Vid olmuştu. Vid gibi iri yarı adamların ani bir kalp krizinden ölme riski yüksekti. Vid’i bir daha görmek istemiyordu ama ölmesini de istemezdi.

“İki kapı yanlarında oturan yaşlı adam,” dedi Pam.

Clementine bir anda gevşedi. “Harry,” dedi.

“Evet, o. Tanıyor muydun?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı Clementine. “Uzaktan tanırdım. Sokakta onun evine yakın bir yere park edilmesinden hiç hoşlanmazdı. Bir keresinde Erika’ya gittiğimizde garaj yolunda bir teslimat kamyonu olduğundan Harry’nin garaj yoluna yakın bir noktaya park etmek zorunda kalmıştık. Adam bir anda açelya çalısinın arkasından fırlayıp küfürler savurmaya başladı. Sam ona mülk sınırlarının sokağa kadar uzanmadığını söyledi, tabii ki kibarca ama o korkunç adam ne yaptı biliyor

musun? *Üzerimize tükürdü.* Holly ve Ruby sevinçten deliye döndü. Günlerce bu hikâyeyle yaşadık. Tüküren adam.”

“Muhtemelen yalnızdı,” dedi Pam. “Mutsuzdu. Zavallı ihtiyar.” Başını yana eğip yağmurun sesini dinledi. “Sanki buraya *kazık çakmış* gibi, şu yağmur, değil mi? Sanki hiç gitmeyecekmiş gibi.”

“Her şeyi insafsızca zormuş gibi gösteriyor.”

“Biliyor musun, Erika’nın hâlâ o tatlı psikoloğa gitmesine öyle seviniyorum ki!” dedi Pam, bu ani ve hoş düşünceyle gözleri parlayarak. Ruh sağlığıyla ilgili her şeye bayılırdı. “Annesiyle başa çıkmak için gereken tüm donanıma sahip olacak demek.”

“Belki de psikoloğa istifçilikten hiç bahsetmiyordur. Belki de kısırlığıyla ilgili konuşuyorlardır.”

“Kısırlık mı?” Pam elindeki fincanı pat diye sehpaye bıraktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

Demek Erika Pam’e de açılmamıştı. Bu ne anlama geliyordu?

“Ama o ve Oliver çocuk istemiyor ki! Erika çocuk istemediğini her zaman *yüksek sesle* dile getirirdi!”

“Ona yumurta bağışlamamı istiyor,” dedi Clementine ifadesiz bir ses tonuyla. Annesine Erika’nın isteğini anlatmayı habire ertelemişti çünkü Pam’ın dobra fikirlerinin zaten karmakarışık olan duygularını daha da allak bullak etmesini istemiyordu ancak şimdi annesinin, Erika’yla arkadaş olmanın bir türlü ödenemeyen bedelini tam anlamıyla kavramasını isteyen çocukça bir arzuya kapılmıştı. *Benden istediğin şeye bak, anne. Bunca yıl sonra bile ne kadar nazik olduğumu gör, anne. Hâlâ ne kadar NAZİĞİM.*

Gerçi kimi kandırıyordu ki? Yumurta bağışlamak annesinin can atacağı türden, tam bir hayırsever davranışıydı. Eskiden Clementine babasına sık sık şayet bir gün trafik kazası geçirecek olursa annesi organlarını hevesle dağıtmaya başlamadan önce gerçekten ölüp ölmediğinden emin olması gerektiğini söylerdi.

“Yumurtalarını bağışlamak mı?” Pam, her şeyi yerli yerine oturtmak ister gibi başını hafifçe iki yana salladı. “Peki sen bu konuda nasıl hissediyorsun? Sana ne zaman sordu?”

“Barbekü günü,” diye yanıtladı Clementine. “Yan eve geçmeden önce.” Gözünün önüne Erika ve Oliver’ın beyaz deri kanepelerindeki dimdik ve gergin oturuşları geldi (yalnızca çocuksuz çiftlerin beyaz deri kanepesi olurdu). Her ikisinin de kafası ufacık ve muntazamdı. Oliver’ın gözlüğü tertemizdi. İçten tavırlarıyla epey sevecen görünüyorlardı. Ama sonra, “yumurta” gibi jinekolojik bir kelimeyi duyunca birden o ani tiksinti ve mantık dışı ihlal hissi gelmişti; sanki Erika Clementine’e uzanıp ondan bir parça almayı istemiş gibi – öyle derin, öyle mahrem bir parça ki bir kez verildi mi asla geri alınamayacak türden. Hemen peşinden de o tanıdık eski utanç takip etmişti çünkü gerçek arkadaşlar böyle bir şeyi tereddütsüz kabul ederdi.

Clementine o berbat utanç hissini bir daha yaşamak zorunda kalmayacağını zannetmişti çünkü Erika artık iyiydi, insanların dediği gibi “iyi bir noktadaydı” ve artık Clementine’in verebileceğinden fazlasını istemiyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Pam. “Sen ne dedin peki?”

“O anda hiçbir şey söylemedim. O günden beri de konuyu hiç açmadık. Sanırım Erika yakında benim konuyu gündeme getirmemi umuyor ki elbette getireceğim, sadece doğru zamanı bekliyorum. Ya da erteliyorum. Belki de gerçekten erteliyorumdur.”

Clementine içinde bir şeyin kabardığını hissedebiliyordu. Giderek artan bir öfke. Çocukluğundan kalma bir melodi. Annesinin tanıdık yüzüne baktı: dışarı çıkık kahverengi gözlerinin üstündeki dümdüz kesilmiş gri kâküller, iri ve belirgin bir burun, küpe takmaya değil işitmeye yarayan büyük işlevsel kulaklar. Annesi tepeden tırnağa bir güç ve kararlılık timsaliydi. Ne bir örümcek ne daracık bir park yeri, ne de ahlaki bir ikilem karşısında tereddüt ederdi.

“Bu küçük kızın bir arkadaşa ihtiyacı var,” demişti annesi Clementine’e, Erika’yı okul bahçesinde ilk gördüğünde. Farklı çocuk. Bağdaş kurup asfalta oturmuş, eski kahverengi yapraklar ve karıncalarla oynayan sevimsiz görünümlü çocuk. Kafasına yapışmış yağlı sarı saçları, kireç gibi solgun, cansız teni ve kabuk bağlamış nokta nokta yaralarla kaplı kolları olan çocuk. (Clementine yıllar sonra bunların pire ısırtığı olduğunu öğrenmişti) Clementine önce küçük kıza sonra annesine dönüp bakmış ve devasa bir sözcüğün yumru gibi boğazında düğümlendiğini hissetmişti: *Hayır*.

Ancak Pam’e hayır denmezdi, hele bir de bir şeyi belli bir ses tonuyla söylediye hiç denmezdi.

Böylece Clementine okul bahçesinde Erika’nın karşısına oturup, “Ne yapıyorsun?” demişti. Ardından da annesine dönüp onaylayan bir baş hareketi beklemişti çünkü Clementine nazik davranıyordu ve nezaket *her şeyden önemliydi*. Ne var ki Clementine kendini hiç de nazik hissetmiyordu. Rol yapıyordu. Pasaklı görünen bu küçük kızla hiçbir şekilde alakadar olmak istemiyordu. Bencilliği, her ne pahasına olursa olsun saklaması gereken kirli bir sırdı çünkü Clementine ayrıcalıklıydı.

Pam, “ayrıcalık” kelimesini kullanma konusunda çağının ötesinde bir kadındı. Clementine orta sınıf bir beyaz olmanın getirdiği ayrıcalıklardan dolayı kendini kötü hissetmeyi, bunun bir moda hâline gelmesinden çok daha önce öğrenmişti. Annesi Pam bir sosyal hizmetler görevlisiydi ve bitkin, bıkkın ve alaycı şakalar yapan meslektaşlarının aksine mesleğine duyduğu tutkuyu hiç kaybetmemişti. Üç çocuğunu büyütürken yarı zamanlı çalışıyordu ve dünyada gerçekte neler olup bittiğine dair cesur hikâyeler anlatmayı seviyordu.

Clementine’in ailesi öyle çok da varlıklı sayılmazdı ama Pam’ın yaptığı işleri görünce ayrıcalığın ölçütü değişiyordu. Hayat bir piyangoydu ve Clementine çok küçük yaşlardan beri bu piyangoğun talihlilerinden biri olduğunu biliyordu.

“Erika’ya ne yanıt vereceksin?” diye sordu Pam.

“Ne seçeneğim var ki?”

“Seçeneğin olmaz olur mu, Clementine. Bu senin biyolojik çocuğun olacak. Bu çok büyük bir istek. Evet demek–”

“Anne. Bir düşünsene.” Hayatta ilk kez tereddütsüz olan taraf Clementine’di. Annesi o barbeküde bulunmamıştı. O korkunç görüntüler onun belleğine kazınmamıştı. Clementine annesinin durup düşündüğünü ve aynı sonuca vardığını gördü.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Pam güç bela.

“Bunu yapacağım,” dedi Clementine çabucak, daha annesi bir şey söyleyemeden. “Evet diyeceğim. Evet demek zorundayım.”



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“İyi misin? Hâlâ arkadaşımız Harry için üzülmüyorsun, değil mi?” diye sordu Vid, yağmurun aralıksız fon müziği eşliğinde karanlık yatak odalarında Tiffany’nin yanında uzanırken.

Kırmızı kadifeden “tam karartma” perdeleri sayesinde Tiffany’nin görebildiği tek şey siyahtı. Normalde karanlık bir otel odası kadar lüks gelirdi ama bu gece insanı boğuyordu. Ölüm gibiydi. Son zamanlarda ölüm aklını fazlaca meşgul ediyordu.

Her ne kadar Vid’i göremese de battal boy yataklarında sırtüstü yatıp ellerini başının altında kavuşturmuş, âdeta güneşleniyormuş gibi uzandığını biliyordu. Bütün gece hiç pozisyon değiştirmeden öylece uyurdu. Bunca yıldan sonra bile bu durum Tiffany’yi hâlâ güldürüyordu. Uykuya karşı öyle rahat, öyle kendinden emin ve öyle aristokrat bir yaklaşımdı ki bu. *Şöyle yaklaş bakalım, uyku.* Tam Vid’lik bir hareketti.

“O bizim arkadaşımız değildi, değil mi?” diye sordu Tiffany. “Mesele de bu zaten. Komşumuzdu ama arkadaşımız değildi.”

“Bizim arkadaşımız olmak istemiyordu, anlarsın ya,” diye hatırlattı Vid.

Şu bir gerçektir ki şayet Harry onlarla arkadaş olmakla biraz olsun ilgilenseydi kesinlikle olurdu. Vid günlük hayatında karşılaştığı herkesle arkadaşlık kurmaya açıktı: baristalarla, benzinlik çalışanlarıyla, çellistlerle...

Evet, kuşkusuz çellistlerle.

Şayet Harry başka türlü bir yaşlı adam olsaydı onu sürekli evlerine davet eder, yokluğunu çok daha erken fark ederlerdi.

Hayatını kurtaracak kadar erken mi? Bugün polis Oliver ve Tiffany'ye Harry'nin büyük ihtimalle ya merdivenden düştüğünü ya da bir inme veya kalp krizi geçirdiği için aşağıya yuvarlandığını söylemişti. Bir adli tabip soruşturması yürütülecekti. Formalite icabı gibi bir şeydi. Polis belli bir prosedürü takip ediyor, kutucukları tek tek işaretleyerek ilerliyordu.

"Muhtemelen ânında ölmüştür," demişti polis Tiffany'ye ama bunu nereden bilecekti ki? Tıbbi bir uzmanlığı yoktu. Sadece Tiffany'nin kendini daha iyi hissetmesi için öyle söylüyordu.

Her neyse, hadi gerçekçi olalım; Harry arkadaşları dahi olsa her beş dakikada bir evine gidip gelecek değillerdi ya. Muhtemelen yine ölmüş olurdu, sadece bugünkü kadar *ölü* olmazdı. Öldüğünü fark etmeleri haftalar aldığından giderek daha da *ölü* bir hâle bürünmüştü. Tiffany o mide bulandırıcı tatlımsı kokuyu hatırlayınca öğürdü. Daha önce hiçbir koku onu kusturmamıştı. Ne var ki daha önce hiç ölümü koklamamıştı.

Oliver muhasebeciydi. Muhtemelen o da daha önce hiç ölümü koklamamıştı ama Tiffany Harry'nin kumtaşı saksısına kusarken (Harry görse *küplere binerdi*) Oliver, beti benzi atmış vaziyette sakince gerekli telefonları etmiş, Tiffany'nin sırtını sıvazlamış ve cebinden tertemiz, özenle katlanmış beyaz bir mendil çıkarıp uzatmıştı. "Hiç kullanılmadı," diye de teminat vermişti. Oliver kriz ânında yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir adamdı. Mendili ve vicdanı olan bir adam. Herif lanet olası bir kahramandı.

Vid'in, Oliver'ın bu *lanet olasıca kahramanlığıyla* ilgili daha fazla şey duymak istemediğini bilmesine rağmen, "Oliver lanet olası bir kahraman," dedi Tiffany yüksek sesle.

"İyi bir adam o," dedi Vid sabırla. Esnedi. "Bir ara onları yemeğe çağıralım." Bunu istemsizce söylemişti ama şimdi büyük

ihtimalle uzandığı yerde onları en son evlerine davet ettikleri günü düşünüyordu.

“Hey, buldum! Hadi onları barbeküye çağıralım!” dedi Tiffany. “Harika fikir! Bir dakika, onların çok hoş arkadaşları yok muydu ya? Biri çellistti galiba?”

“Hiç komik değil.” Vid’in sesi derin bir hüznle doluydu. “Hiç ama hiç komik değil.”

“Affedersin. Kötü bir şakaydı.”

“Kahveye çağırsak?” dedi Vid üzgün üzgün. “Erika ve Oliver’ı kahveye çağırabiliriz, di mi?”

“Uyu artık.”

“Emredersin, patron.”

Tiffany Vid’in nefes alıp verişinin saniyeler içinde yavaşladığını duydu. Bir şeye üzülmüş, kızmış veya endişelenmiş olduğunu bildiği gecelerde dahi ânında uykuya dalabiliyordu. Hiçbir şey bu adamın ne uykusunu ne de iştahını kaçırmıyordu.

“Uyan,” diye fısıldadı Tiffany ama onu uyandırırca Vid konuşmaya devam ederdi ve adam sabahın beşinden beri su sporları merkezi projesiyle uğraşıyordu. Yanında çalışan çocuklardan biri hastalanmıştı ve verdiği teklifin piyasanın altında kalmasından endişeleniyordu. Adamın uykuya ihtiyacı vardı.

Tiffany yan tarafına yattı ve kafasının içinde dönüp duran şeyleri sakince ayıklayıp toparlamaya çalıştı.

Bir numara. Bugün Harry’nin cesedini bulmak. Hoş bir deneyim değildi ama atlat artık. Harry muhtemelen ölmüş olmaktan memnundu. Yaşamaya doymuş bir adama benziyordu. O hâlde devam et.

İki numara. Dakota. Herkes –Vid, Dakota’nın öğretmeni, Tiffany’nin kız kardeşleri– Dakota’nın gayet iyi olduğunu söylüyordu. Her şey sadece Tiffany’nin zihnindeydi. Belki de gerçekten öyleydi. Ama yine de gözlemlemeye devam edecekti.

Üç numara. Yarın Dakota’nın yeni okulundaki Bilgilendirme Sabahı. İçinde kabaran öfke hissi (bana sakın hatırlatma

maksatlı “KATILIM ZORUNLUDUR” e-postaları gönderme, benimle büyük harflerle konuşmaya nasıl cüret edersin) muhtemelen o ukala okul ve diğer ebeveynlere karşı bilinçaltındaki aşağılık duygusuyla ilgili. Toparla kendini. Seninle alakası yok. Dakota’yla alakalı.

Dört numara –ama belki de her şeyden önemlisi– barbeküde yaşananlarla ilgili suçluluk ve dehşet hissiydi. Aklınızdan bir türlü silemediğiniz bir kâbusun anısı gibi. Peki, evet Tiffany, anlıyoruz, çok sarsıcı bir şeydi, dönüp dönüp aynı noktaya geliyoruz ama hiçbir yere varamıyoruz, artık düşünmeyi bırak, yaptıklarını veya yapmadıklarını, yapman ya da yapmaman gerekenleri değiştiremezsin.

Asıl sorun listesindeki her maddenin belirsiz olmasıydı. Netleştirmek imkânsızdı. Endişelerinin yalnızca parayla ilgili olduğu ve hesaplama yaparak çözüm bulabildiği günleri hatırladı.

Kendini avutmak ve dikkatini başka yöne çekmek için en güncel net mevcut değerinin ihtiyatlı bir hesabını yapmaya başladı: Gayrimenkul. Hisse senetleri. Kendi yönettiği emeklilik fonu. Aile fonu. Vadeli mevduatlar. Çek hesabı. Bunu yapmak Tiffany’yi hep rahatlatırdı. Sanki aşılmaz bir kalenin koruyucu duvarlarını hayal etmek gibiydi. Güvendeydi. Ne olursa olsun. Evliliği dağılacak olsa (ki dağılmazdı), borsa ya da emlak piyasası çökse, Vid ya da kendisi ölse veya biri nadir bir hastalığa yakalanıp sonsuz tedavi masrafları çıkarsa dahi ailesi güvendeydi. Bu kaleyi kendi elleriyle inşa etmişti, tabii Vid’in de yardımıyla yapmıştı elbette ama burası esasen Tiffany’nin kalesiydi ve onunla gurur duyuyordu.

O hâlde uyu artık, bir günahın üzerine inşa ettiğin ama hâlâ dimdik ayakta duran o finansal kalenin içinde güvenle uyu.

Gözlerini kapadı ancak hemen sonra geri açtı. Uykusu vardı ama tamamen uyanıktı. Gözleri kokainin etkisindeymişçesine fal taşı gibi açılmıştı. Demek uykusuzluk böyle bir şeydi. Her zaman böyle bir tip olmadığını düşünmüştü.

Birden gidip Dakota'yı kontrol edesi geldi. Aslında böyle bir tip de değildi. Uyuyan bebeğinin hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için odasına giren annelerden olmamıştı hiç. (Birkaç kez Vid'i suçüstü yakalamış, adam da biraz mahcup olmuştu. Bay Ben-Çok-Havalı-ve-Rahatım ve Bu-Benim-Dördüncü-Çocuğum)

Tiffany yataktan kalktı, kollarını uzattı, emin adımlarla kapı pervazına doğru ilerledi; kapıya hep öngördüğünden daha çabuk ulaşırdı. Koridora çıktığında etrafı görmek çok daha kolaydı çünkü Dakota gece uyanırsa diye muhakkak loş bir ışığı açık bırakırdı. Dakota'nın yatak odasının kapısını itti ve gözleri karanlığa alışsın diye bir süre öylece durdu.

Tiffany yağmurun sesinden hiçbir şey duyamıyordu. Dakota'nın düzenli nefes alıp verişini duymak istiyordu. Parmak uçlarında ilerleyerek tıka basa dolu kitaplığın yanından geçti ve yatağın kenarına gelip Dakota'ya yukarıdan bakarak vücut hatlarını seçmeye çalıştı. Dakota tıpkı babası gibi sırtüstü yatıyordu sanki, hâlbuki genelde yan dönüp kıvrılarak uyurdu.

Derken tam o anda Dakota'nın gözlerinin kendine bakan ikiz pırıltılarını fark etti ve tamamen uyanık, berrak sesini işitti: "Ne oldu anne?"

Tiffany sıçrayıp küçük bir çığlık attı. "Uyuduğunu sanıyordum," dedi elini göğsüne bastırarak. "Ödümü kopardın."

"Uyumuyorum."

"Uyuyamıyor musun? Niye öyle uyanık uyanık yatıyorsun? Neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok. Sadece uyanığım."

"Kafanı kurcalayan bir şey mi var? Kenara kay."

Dakota kenara kaydı, Tiffany yanına yatağa girdi ve bir anda, daha önce özlemini çektiğini bile bilmediği bir rahatlama hissetti.

“Harry için üzgün müsün?” diye sordu Tiffany. Dakota, Harry’nin ölüm haberine de artık her şeye olduğu gibi vur-dumduymaz bir tavırla karşılık vermişti.

“Pek değil,” dedi Dakota istifini bozmadan. “Çok da üzül-medim.”

“Hayır, yani, onu pek tanıımıyorduk ve kendisi...”

“Pek iyi biri değildi,” diye tamamladı Dakota.

“Hayır. Değildi. Fakat başka bir şey mi var?” diye sordu Tiffany. “Aklını kurcalayan bir şey?”

“Aklımda hiçbir şey yok,” dedi Dakota. “Hiçbir şey.” Bunu söylerken sesi kendinden emindi ve üstelik Dakota katiyen ya-lan söyleyemezdi.

“Yarın Saint Anastasias’a başlayacağın için endişeli değil-sin yani?”

“Hayır.”

“İlginç olur herhâlde,” dedi Tiffany belirsiz bir sesle. Uy-kunun bilincini bir uyuşturucu gibi çekiştirdiğini hissedebili-yordu. Belki de hiçbir şeyi yoktu. Ergenlik öncesi meselelerdi. Hormonlar. Büyümek.

“Sen uyuyana kadar burada yanında yatayım mı?”

“Nasıl istersen,” diye yanıtladı Dakota soğuk soğuk.

Dakota’nın annesi yanında derin uykudaydı, tam horlamıyordu ama her nefes verişte uzun, ince bir ıslık sesi çıkarıyordu. An-nesinin uzun saç telleri Dakota’nın yüzüne doğru uzanmış, burnunu gıdıklıyordu. Bacağını Dakota’nın bacağının üzerine atmış, âdeta bir pranga gibi onu kendine sıkıca kenetlemişti.

Dakota nefesini tutarak bacağını yavaşça annesinin-kin-den kurtardı. Usulca örtüyü açtı, dizlerinin üstüne kalktı ve Örümcek Adam misali kendini yatak odasının duvarına yas-ladı. Duvar boyunca kayarak yatağın sonuna kadar ilerledi. Bu

gizli bir operasyondur. Onu esaret altına alan kişiden kaçıyor. Evet! Başarmıştı! Halıdaki mayınlardan kaçınarak yatak odasını boydan boya parmak ucunda geçti.

Aptalca şeyler. Bir yerlerde gerçek savaşlar yaşanırken, okyanusun ortasındaki minicik botlara dolmuş gerçek mülteciler söz konusuyken ve insanlar bir yerlerde gerçekten mayınlara basıyorken böyle aptalca, çocukça şeyler düşünme Dakota. Bir mayına basmak ister miydin? Pencere sedirinin minderine oturup dizlerini göğsüne çekerek kucakladı. Pencere sediri için minnet duymaya çalıştı ama hiçbir şey hissetmedi. Bilakis aklından korkunç kabalıkta ve nankörce bir düşünce geçti: *Bu pencere sediri şeyimde bile değil.*

Dakota zihninin yalnızca kendine ait özel bir alan olduğunu çok yakın zamana kadar pek kavrayamamıştı. Dün öğretmenine bakmış ve kafasının içinden S harfiyle başlayan küfrü haykırmıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Bunu yaptığını kimse bilmiyordu. Ve asla da bilmeyecekti.

Başka herkes bunu muhtemelen üç yaşındayken filan çözmüştü ama Dakota için bu bir aydınlanmaydı. Böyle düşünmek, ona kendini yuvarlak bir odanın ortasında yapayalnızmış gibi hissettiriyordu: yuvarlaktı çünkü kafasının şekli de yuvarlaktı ve yine yuvarlak iki küçük penceresi –gözleri– vardı; insanlar gözlerinin içine bakarak onu anlamaya çalışıyorlardı ama içeriyi göremiyorlardı. Tam olarak değil. Dakota oradaydı, yuvarlak odasında bir başıyordu.

Annesine, “Pencere sedirimi çok seviyorum,” diyebilirdi ve bunu fazla coşkuluya kaçmadan usulünce söylerse kuşku uyandırmazdı, annesi onun gerçekten böyle düşündüğünü zannederdi ve gerçeği asla öğrenemezdi.

Demek ki Dakota bunu yapabiliyorsa, yani *pencere sedirleri şeyimde bile değil* gibi şaşırtıcı, biraz öfkeli ve hoyrat bir şeyi düşünebiliyorsa, o zaman muhtemelen yetişkinlerin de böyle

şaşırtıcı, öfkeli ve hoyrat düşünceleri vardı ve büyük ihtimalle onlarınki çok daha korkunçtu zira +18 filmler izleyebiliyorlardı.

Örneğin annesi ona, “İyi geceler Dakota, seni seviyorum Dakota,” diyebilirdi ama kafasındaki yuvarlak odada gerçek benliği şöyle düşünüyor olabilirdi: *Senin benim kızım olduğuna inanamıyorum, Dakota, yaptığın şeye yeltenecek bir kızım olduğuna inanamıyorum.*

Annesi Dakota’nın böylesi bir hayal kırıklığına dönüşmesini, muhtemelen “para içinde büyüyor” olmasına bağlardı ama komik olan şu ki Dakota’nın aslında dokunmasına izin verilmeyen bir banka hesabındaki birazcık doğum günü parası dışında *beş kuruşu yoktu.*

Dakota’nın annesi “para içinde büyüyenlerden” *değildi* – tıpkı Dakota’nın babası gibi ama babası bu meseleyi ısıtıp ısıtıp gündeme getirmezdi, para harcamaya gerçekten bayılırdı.

Dakota’nın yaşındayken annesi bir “zengin çocuğu” partisine gitmiş ve o kızın evine âşık olmuştu. Evin bir şatoya benzediğini söylemişti. Evi hâlâ en can sıkıcı ayrıntısına kadar tarif edebiliyordu. Özellikle pencere sedirlerine bayılmıştı. Onlara kafayı takmıştı. Bu sedirler “lüksün zirvesiydi.” Annesi yıllar boyunca mermer banyolu, çıkma pencereli ve pencere sedirli iki katlı bir evin hayalini kurup durmuştu. Mimari açıdan epey spesifik bir hayaldi. Hatta bu evin resimlerini bile çizmişti. Ve bu evi inşa ettirirken Dakota’nın babasıyla birlikte müteahhitlere şöyle demişlerdi: *Pencere sedirleri, lütfen. Ne kadar çok o kadar iyi.*

Komiktir ki bir keresinde Dakota annesinin ablalarından biri olan Louise teyzeye ailelerinin nasıl da “yoksulluk içinde büyüdüğünü” söyleyince teyzesi kahkahalarla gülmeye başlamıştı. “*Yoksul* değildik,” demişti teyzesi, “Sadece zengin değildik. Tatillere giderdik, oyuncaklarımız olurdu, harika bir hayatımız vardı. Ne var ki annen burası gibi alt sınıf banliyö- lere ait olmadığını düşünürdü.” Ardından Dakota bunu diğer

teyzelerine anlatmış, hepsi de annesine bu yüzden sataşmıştı ama annesi hiç oralı olmamıştı, gülmekle yetinip Amerikan televizyon dizilerindeki bir kız edasıyla, “*Neeeyse ne,*” diyerek karşılık vermişti.

Her neyse, Dakota pencere sedirlerini sevmek ve onların kıymetini bilmek için yine de elinden geleni yapıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Kıymet bilme puanı on üzerinden bir falandı.

Stor perde kapalıydı ve onu açıp da annesini uyandırma riskine girmek istemedi, bu yüzden perdeyi bir çadır misali başının üzerine çekti.

Dışarıda yağan yağmur yüzünden pek bir şey göremiyordu. Harry’nin evi sadece bulanık, ürkütücü bir silüetten ibaretti. *Harry’nin hayaleti orada mı acaba,* diye düşündü; öfkeyle mırıldanarak ayağının burnuyla bir şeylere tekme atıyor, arada sırada da başını yana çevirip tiksintiyle tükürüyor mu acaba? *Cesedimi bulmanız neden bu kadar uzun sürdü, salak mısınız nesiniz?*

Dakota onun öldüğüne *sevinmemişti* ama *üzülmemişti* de. Hiçbir şey hissetmiyordu. Zihninde Harry’yle ilgili kocaman bir hiçlik duygusundan başka bir şey yoktu.

Annesine aklında hiçbir şey olmadığını söylerken samimiydi. Zihnini bomboş bir kâğıt sayfasına dönüştürmeye çalışıyordu.

Bu bomboş kâğıt sayfasında sadece okulla ilgili meselelere yer vardı.

Başka hiçbir şeye değil. Ne üzgün düşüncelere ne mutlu düşüncelere, ne de korkutucu düşüncelere. Sadece Avustralya’nın yerli kültürü, küresel ısınma ve kesirler hakkındaki bilgilere.

Önümüzdeki yıl yeni bir okula gidecek olması iyiydi. “Akademik başarısı” yüksek bir okuldu. Umarım beynini daha fazla bilgiyle doldururlardı da böylece o olayı düşünecek, ne yaptığını hatırlayacak yer kalmazdı. Eskiden olsa yeni bir okula başlayacağı zaman hafiften endişelenirdi ama artık bunun bir önemi yoktu. Arkadaş edinmeye dair eski endişelerini hatırla-

mak, küçücük bir çocukken yaşadığı şeyleri hatırlamak gibiydi; oysaki barbekü daha sadece ikinci dönemin sonunda yapılmıştı.

Anne babası onu hâlâ seviyordu. Bundan emindi. Muhtemelen akıllarından sinsice öfke dolu düşünceler de geçirmiyorlardı.

Dakota ertesi gün babasının arka bahçede dikilip o büyük demir çubuğu âdeta bir beyzbol sopası gibi tekrar tekrar savurduğunu hatırladı; adamın yüzü kıpkırmızıydı. Ürkütücüydü. Ardından içeri girmiş ve tek kelime dahi etmeden düş almıştı ki babası konuşkan biriydi. Şayet babasının gıkı çıkmıyorsa ortada gerçekten ciddi bir mesele var demekti.

Ne var ki daha sonra annesiyle babası yavaş yavaş eski hâllerine dönmüştü. Onu öyle çok seviyorlardı ki affetmemeleri mümkün değildi. Dakota'nın ne kadar büyük bir şey yaptığını onlar da biliyordu. Hiçbir ceza verilmemişti. Mesele işte bu kadar büyüktü. Çocukça bir şey değildi. "Odanı toplayana kadar televizyon yok" gibi bir şey değildi. Zaten Dakota pek ceza almazdı ya da "sonucuna katlanırsın" gibi şeyler yaşanmazdı. Diğer çocuklar hayatlarının her günü bir sürü ufak tefek hata yapardı. Dakota ise hepsini üst üste koymuş ve tek bir devasa hata yapmıştı.

Kendini cezalandırmak ona düşmüştü.

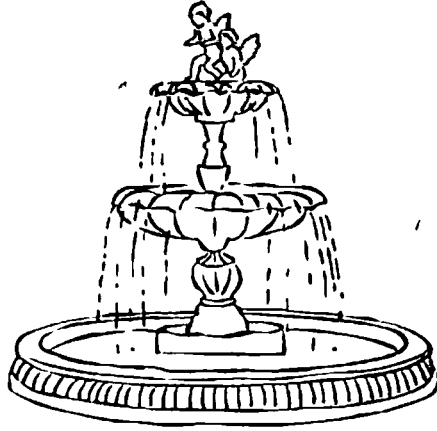
Bir yerlerini kesmeyi düşünmüştü. Kendini kesme olayını, kütüphanecinin onun yaşı için fazla yetişkin kaldığını söylediği ancak yine de annesine aldırmayı başardığı bir genç yetişkin kitabında okumuştı. (Annesi ona istediği her kitabı alırdı.) Gençler böyle yapıyordu. Buna "kendine zarar verme" deniyordu. Kandan gerçekten nefret etmesine rağmen Dakota kendine zarar vermeyi deneyebileceğini düşünmüştü. Anne babası bilgisayarıyla meşgulken onların banyolarına girmiş, bir jilet bulmuş ve küvetin kenarına oturup uzun uzun derisine bastırarak cesareti toplamaya çalışmıştı ama yapamamıştı. Çok zayıftı. Çok korkaktı. Bunun yerine yumruklarını sıkarak uyluklarının üstüne olabildiğince sert darbeler indirmişti. Uy-

lukları sonradan morarmıştı, yani iyi olmuştu. Ama sonradan aklına çok daha iyi bir ceza gelmişti: kendini kesmekten çok daha fazla acı verecek bir ceza. Her gününü etkileyen ancak kimsenin fark etmediği bir şey.

Bu, kendini daha az suçlu hissetmesini sağlıyordu ama aynı zamanda çaresiz de hissettiriyordu. “Kimsesiz” kelimesi, Dakota’nın hislerini tarif eden en kusursuz, en güzel kelimeydi. Bazen bu kelimayı şarkı söylermiş gibi defalarca kendi kendine tekrarlıyordu: *kimsesiz, kimsesiz, kimsesiz.*

Bir anlığına, *acaba Harry de kendini kimsesiz hissetmiş miydi,* diye düşündü, *acaba bu yüzden mi herkese bu kadar öfkeliydi?* O öğleden sonrayı hatırladı; bu pencere sedirinde oturmuş kitap okuyordu, derken başını kaldırıp Harry’nin evinin ikinci katındaki odalardan birinde yanan ışığı görmüş ve Harry’nin orada ne yaptığını merak etmişti. Sahi, o evde bir başına yaşarken bunca odayla ne yapıyordu ki?

Ama artık Harry ölmüştü ve Dakota bununla alakalı herhangi bir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey.



YİRMİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“İşte geliyorlar,” diye seslendi Tiffany mutfaktaki Vid’e. Ön kapıda durmuş, Clementine’in pembe tütülü kızlarıyla el ele tutuşup garaj yolundan eve doğru yürüyen Dakota’yı seyrediyordu; kızlar Dakota’nın iki yanında zıp zıp zıplıyordu. Tiffany onları seyrederken küçük olan, yeni yürümeye başlamış çocuklara özgü o ağır çekim düşüşle yere kapaklanınca Dakota onu kucagina almaya çalıştı. Çocuk Dakota’nın boyunun neredeyse yarısı kadar olduğundan bacakları yere sürtünüyordu ve Dakota, küçük kızın ağırlığı altında sendeleyerek hafifçe yana eğilmişti.

Tiffany, “Dakota ne güzel ablalık ediyor!” dedi Vid çizgili önlüğüyle kapıda belirince, marine ettiği karidesler yüzünden üstü başı sarımsak ve limon kokuyordu.

“Aklından bile geçirme,” diye karşılık verdi Vid.

On beş yıl önceki evlilik teklifinde Tiffany hayran hayran nişan yüzüğünü (tabii ki *Tiffany* markaydı) seyretmekle meşgulken Vid, “Bunu takmadan önce çocuk meselesini konuşmamız lazım, tamam mı?” demişti. Üç tane dengesiz, öfkeli ergen kızı olduğundan Vid’in daha fazla çocuk yapmaya hiç niyeti yoktu ancak Tiffany genç bir kadındı, elbette çocuk is-

teyecekti, bu gayet doğaldı, Vid bunu anlıyordu ve bu yüzden anlaşmayı sağlamak için önerdiği uzlaşma teklifi şuydu: *Sadece bir bebek*. Tek çocuk politikası. Çin'deki gibi. Daha fazlasına dayanamazdı. Bunu ne kalbi ne de banka hesabı kaldırabilirdi. Tek bir bebek Tiffany'ye yetmezse Vid bunu anlayışla karşılayacağını söylemişti ancak konu tartışmaya kapalıydı. Ya kabul et ya da terk et. Bu arada şayet Tiffany yürüyüp gidecek olsa bile yüzük yine de onda kalacaktı ve Vid onu daima sevecekti.

Tiffany anlaşmayı kabul etmişti. O zamanlar bebek fikri aklının ucundan bile geçmiyordu ve çatlak izlerine hiç de meraklı değildi.

Bu kararından hiç pişman olmamıştı; yalnızca bazen –şu anda olduğu gibi– içinde ani bir sızı hissediyordu. Dakota da tıpkı Tiffany'nin kendi ablaları gibi sevgi dolu ve sorumluluk sahibi bir abla olurdu. Ona bunu çok görmek yanlış geliyordu, özellikle de Dakota'nın kütüphaneden daha fazla kitap dışında hiçbir şey talep etmediği düşünülürse.

“Belki de anlaşmamızı yeniden müzakere etmeliyiz,” dedi Tiffany.

“Şakasını bile yapma. Gülmüyorum. Suratıma bak.” Vid kederli bir yüz ifadesi takındı. “Ciddi surat. Dört düğün beni iflasa sürükler. Sonum olur. Tıpkı şu filmdeki gibi, anlarsın ya, *Dört Nikâh, Bir Cenaze*. Benim cenazem.” Vid kendi esprisine kıkır kıkır güldü. “Dört nikâh ve benim cenazem. Anladın mı? Dört kızın düğünü ve Vid'in cenazesi.”

Tiffany bu şakayı aylarca, belki de yıllarca duyacağını bilerek, “Anladım, Vid,” dedi.

Erika ve Oliver'la birlikte Clementine ve Sam'in çocukların peşinden eve yaklaşımlarını izledi. Yürüyüş düzenlerinde bir tuhaflık vardı, aralarındaki mesafe fazlaydı; sanki birbirini iyi tanıyan iki çift değil de bugüne kadar hiç karşılaşmamış dört ayrı misafir evlerine tesadüfen aynı anda varmış gibiydi.

“Selam!” diye seslendi Erika ama zamanlaması biraz hatalıydı, fazla uzaktaydı. Garaj yolu bayağı uzundu.

Tiffany onlarla buluşmak için merdivenden aşağı inerken, “Selam!” diye karşılık verdi.

Aralarındaki mesafe azaldıkça Tiffany hepsinin yüzünde, sanki yakın zamanda uyuşturucuya, bir tarikata veya yeni bir piramit satış sistemine bulaşmışçasına buz gibi bir gülümseme olduğunu gördü. İçini inceden bir korku kapladı. Bu öğleden sonrası nasıl geçecekti acaba?

Vid kollarını iki yana açarak Tiffany’nin yanından geçip doğruca misafirlere yöneldi. *Tanrım, Vid, seni gidi fıstık seni, gören de yıllar sonra yurt dışından dönen sevgili akrabalarını karşılıyorsun zannedecek.*

Barney de konukları Vid’in sevgili akrabaları sanmış olacak ki coşkuyla koşarak, rekor sürede koklama yarışındaymışçasına hepsinin ayakkabılarını koklamaya başladı.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz!” diye bağırdı Vid. “Şu güzel kızlara da bir bakın! Merhaba! Umarım sizi getirmesi için Dakota’yı göndermemden rahatsız olmadınız. Etin fazla pişmesini istemedim. Barney, sakın ol, deli köpek seni.”

Clementine’i iki yanağından da öptü. “Senin de benim gibi bir yemek meraklısı olduğunu hatırlıyorum, doğru mu? Biz iyi yemek severiz! Geçen sefer Erikalarda buluştuğumuzda da yemek hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum, anlarsın ya.”

Erika kuşkuyla, “Öyle mi yapmıştınız?” dedi, sanki konuşulacak her konu öncesinde onun onayından geçmeliydi. “Ben öyle bir şey hatırlamıyorum.” Tiffany’ye bir kavanoz çikolata kaplı badem uzattı. “Umarım alerjiniz yoktur çünkü bunlar badem. Çikolatalı badem.”

“Hayır, alerjim yok,” dedi Tiffany. “Aslında bunları çok severim.” Sırf kibarlık olsun diye demiyordu. Bu bademler onda nostaljik bir his uyandırmıştı. Dedesi her Noel’de bunlardan alırdı.

“Sahiden mi?” dedi Erika kuşkuyla. “Oh, iyi bari.”

Tiffany’nin kız kardeşi Karen orada olsaydı, *Amma da garip bir kadın*, derdi.

Clementine’in yüzündeki donuk ifade kaybolmuştu ve Vid’e, âdeta tüm sorunlarının yanıtıymış gibi bakıyordu.

“Anne, bu Ruby, bu da Holly. Onları odama götürebilir miyim?” diye sordu Dakota, Tiffany’ye. Peri kanatları takmış, saçları karmakarışık ve üzerlerine sanki az evvel birer şişe sim boşaltmışçasına parıldayan minik peri kızlarını takdim ederken Dakota’nın gözleri ışıltı ışıltıydı.

“Eğer anne babaları için de uygunsa,” diye yanıtladı Tiffany.

“Dakota gayet sorumluluk sahibidir, anlarsın ya,” dedi Vid. “Onlara göz kulak olur.”

“Tabii ki bizim için de uygun,” dedi Sam Tiffany’yi yanından öperken. Terbiyeli bir Avustralya delikanlısı refleksiyle gözleri hızla Tiffany’nin vücudunda gezindi: yukarı, aşağı ve çabuk *uzaklaş!*

“Seni yeniden görmek harika, Tiffany,” dedi sakince nefes vererek, sanki burada olduğuna rahatlamış gibiydi. Clementine’le ikisi, cenaze sonrası bir yas buluşmasına gelmiş gibi görünüyordular; kravatlarını gevşetmeye, omuzlarındaki gerginliği atmaya, yiyip içerek hâlâ hayatta olduklarını hatırlamaya can atıyor gibiydiler. Sam çömelerek Barney’nin kulaklarını sevince Barney bütün onurunu bir kenara bırakıp kendini yere attı ve daha önce hiç kimse ona ilgi göstermemiş gibi okşatmak için karnını açtı.

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz.” Oliver Vid’in elini sıktıktan sonra Tiffany’yi öyle garip bir tavırla öptü ki sanki kendisine vücudunun hiçbir yerinin Tiffany’ye değmesinin gerektiren bir görev verilmiş gibiydi.

“Girin, girin,” dedi Vid, grubu içeriye yönlendirerek. “Barbekü için dışarıya çıkmadan önce birer içki içelim.”

Dakota'nın kızları üst kata çıkarmasını ve heyecandan deliye dönen Barney'nin de peşlerinden gitmesini izlerken Erika, "Kusura bakmayın, kızlar her yere sim döküyor," dedi.

Tiffany Clementine'in yüzünün sinirle kasıldığını gördü, muhtemelen başka bir kadın onun çocukları adına özür diledi diyeydi.

"Ah, hiç sorun değil," dedi Tiffany.

"Onlar için bir el işi masası hazırlamıştım," dedi Erika. "El işi yapıyorlar sanmıştık ama meğer..."

"Tozu dumana katıyorlarmış," diye cümleyi tamamladı Clementine. Ancak şimdi hem o hem de Erika ortada komik bir şey varmış gibi gülümsüyordu.

Tiffany insanları ve durumları anlamada bayağı iyi bir gözlemci olduğunu düşünürdü –içgüdülerini genelde nokta atışı olurdu– fakat şimdi bu dört kişi tarafından gafil avlanmıştı. Arkadaş mıydılar yoksa düşman mı?

"Şampanya getirdik." Clementine elindeki Moët şişesini, pek sık Moët almayan birinin şampanya gibi köpüren gururuyla havaya kaldırdı (Vid'in mahzeninde bunlardan üç kasa vardı.)

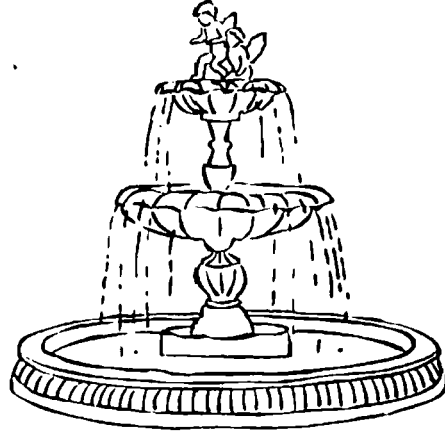
"Teşekkürler! Niye zahmet ettiniz!" Vid dolgun eliyle şampanya şişesini tıpkı bir benzin pompasını tutar gibi kavradı. "Ama asıl önemli soru şu, Clementine, çellonu da getirdin mi?"

"Elbette." Clementine el çantasına pat pat vurdu. "Onsuz şuradan şuraya gitmem. İşte burada. Katlanabilir, havalı bir çellom var artık."

Vid bir an için çantaya bön bön baktı ve ardından keyifli bir kahkaha patlattı. *O kadar da komik değildi*, diye düşündü Tiffany. Vid şampanya şişesini silah misali Clementine'e doğrulttu. "Yakaladın beni! Yakaladın beni!"

Evet, seni kısıktırak yakaladı, diye düşündü Tiffany şampanya kadehlerini almak için bir koşu dolaba giderken çünkü Vid o her zamanki zafer sarhoşluğuyla şişeyi açmak üzereydi.

Vid'in Clementine'den hoşlanmasında bir sakınca yoktu. Tiffany bunu anlıyordu, hatta biraz da hoşuna gidiyordu ve şimdi Clementine'in saçıyla oynamasına bakılırsa o da bu ilgiden memnundu. Bu sadece seksti. Seks kolaydı. Tiffany'nin asıl anlayamadığı odadaki diğer üç kişiydi zira Vid beklendiği üzere "Ooo!" sesleriyle şişenin mantarını patlatırken ve Clementine Tiffany'nin elinden iki kadeh kapıp köpürerek dökülen şampanyayı danslar ve kahkahalar eşliğinde doldurmaya çalışırken Oliver, Erika ve Sam Clementine'i seyrediyordu. Tiffany her üçünün de bakışında derin bir sevgi mi yoksa katî bir aşağılama mı içerdiğini ayırt edemiyordu.



YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Clementine elindeki kitabı kucağına, baş ucu lambasından yorganın üzerine yansıyan ışığın yarattığı halenin içine yüzüstü koydu. Yağmuru dinledi ve çift kişilik yataklarının karanlık, boş tarafına baktı.

Sam “arabayla dolaşmaktan” döndükten ve Clementine’in annesi evine gittikten sonra (“Başka zaman,” demişti kararlı bir sesle. “Başka zaman tekrar deneriz.”) her ikisi de felaketle sonuçlanan akşam yemeğinden hiç söz etmemişti. Birbirlerine karşı pek de samimi olmayan ev arkadaşlarıymış gibi kibar ve mesafeli davranmışlardı. “Buzdolabında yemekten kalan malkarna var.” “Güzel, azıcık alırım belki.” “Ben yatıyorum.” “İyi geceler.” “İyi geceler.”

Sam çalışma odasındaki bel ağrıtan çekyatta uyumaya gitmişti. (Burada yatan misafirler ertesi sabah çaktırmadan belini ovalayarak, “Rahattı, gayet rahattı!” derlerdi.)

Görünüşe göre çalışma odası şimdi Sam’in yatak odasıydı. Artık aynı yatağa giryormuş gibi yapıp sonra gecenin bir yarısı yastığı kolunun altına alarak gizlice öteki odaya giden filan yoktu. *Artık ayrı odalarda uyuyoruz.* Clementine bu düşüncenin kafasında netleşmesine izin verdiği saniye şok edici bir mide bulantısı hissetti.

Sam'le birlikte bu yatakta çarşafları dertop eden rüyaların, dış gıcırdatmaların veya sağa sola dönüp durmaların olmadığı doğru düzgün bir gece uykusunu en son barbeküden önceki gece çekmişlerdi.

Şimdiyse yatağa girip bütün gece birlikte uyuduklarını ve sabah birlikte uyandıklarını hayal etmek bile tuhaf geliyordu. Olağanüstü sıradanlıktaki o son gece nasıldı sahi? Clementine o geceye dair tek bir şey bile hatırlamıyordu, tek bildiği sekiz hafta sonra şimdi oldukları insanlardan ne kadar farklı olduklarıydı.

Sevişmişler miydi? Muhtemelen hayır. Nadiren fırsat bulabiliyorlardı. Zaten bu yüzden o gece bu kadar meyilliydiler. Sekse.

Annesi bu akşamki şık restoran yemeğinin eve dönünce “sevişmeyle” biteceğini umuyordu. Eğer eve erken dönmeselerdi ve kapıdan içeriye el ele girselerdi Pam muzip gülümsemesiyle göz kırpıp dirsek atarak ortadan kaybolacak ve ertesi gün telefonla Clementine'i arayıp, “Umarım sevişemeyecek kadar yorgun değildiniz tatlım, sağlıklı bir evlilik için sağlıklı cinsel hayat şart,” gibi münasebetsizliğin dik âlâsı laflar edecekti.

Bu durum tıpkı zamanında annesi onu ve Erika'yı partilere götürürken cinsellik üzerine dersler vermeye kalktığında olduğu gibi Clementine'in kulaklarını tıkayıp “la la la la” diyerek mırıldanmak istemesine yol açacaktı. Clementine'in annesi ağzını her açtığında not tutar gibi kulak kesilen Erika son derece ayrıntılı, teknik sorular sorardı. “Prezervatif tam olarak ne zaman takılıyor?” “Erkeğin penisi...” Clementine, “LA LA LA!” diye bağırırdı.

Annesi cinsellik konusunda, sanki seks yapmak su jimnastiği gibi sağlığa faydalı bir şeymişçesine hep fazlasıyla açık ve neşeli biri olmuştu. *The Joy of Sex* isimli kitabı, âdeta güzel bir romanmış gibi utanmadan baş ucundaki komodinin üzerine koyardı. O kitaptan Clementine'in aklında en çok *kıllar* kalmıştı.

Clementine seksin daha incelikli ve mahrem bir şey olmasını istiyordu. Işıklar kapalı. Gizemli. Kılsız. Zihninde, o çılgın arka bahçede, peri ışıkları yanmadan hemen önceye ait bir Tiffany görüntüsü belirdi: Tiffany'nin tişörtü loş ışıktaki bembeyaz parlıyordu. Clementine'in ağzını şekerli bir tat kapladı. Vid'in tatlısının tadıydı bu. Fakat şimdi utancın tadına dönüşmüştü.

Barbeküden iki ya da üç gece önce Clementine rüyasında Opera Binası konser salonunun sahnesinde Sam'den başka bir erkekle seviştiğini görmüştü. Seyirciler arasındaki Holly ve Ruby, annelerinin başka bir adamla sevişmesini izliyordu. Clementine arsız arsız inlerken en ön sırada oturmuş ayaklarını sallıyorlar, başta *Kaşif Dora*'ya bakıyormuş gibi pürdikkat seyrediyorlar ancak sonra ağlamaya başlıyorlar, derken Clementine sanki boşalmak değil de bulaşıkları bitirmek üzereymiş gibi "Bi' dakika" diye sesleniyor, ardından kendi anne babasıyla Sam'in anne babası, dördü birden tiksiniş yüz ifadeleriyle konser salonunun koridorundan koşarak çıkageliyor ve Clementine'in annesi çığlığı basıyordu: "Bunu nasıl yapabildin, Clementine, nasıl?"

Yorumlaması zor bir rüya değildi. Tüm bu olan biten, Clementine'in zihninde sonsuza dek seksle ilişkili kalacaktı. Edepsiz ve ahlaksız bir seksle.

O iğrenç rüyanın parçaları sanki sahici bir hatıraymış gibi günlerce aklında takılı kalmıştı. Kendini sürekli yatıştırmaya çalışıyordu: *Tamam, Clementine. Çocukların seyirciler arasındayken Opera Binası'nda seks şovu filan yapmadın.*

Hâlâ da bir rüyadan ziyade bir anı gibi geliyordu.

Barbeküden sonraki ilk hafta ikisi de kötü rüyalar görmüştü. Çarşafı dertop olmuş, yastıkları ter kokmuştu.

Sam'in çıgıllıkları, Clementine'i sanki biri gömleğinin yakasından tutup yatakta oturtana kadar çekiştiriyormuş gibi uykusundan çekip uyandırıyor, kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu. Sam'i yanında afallamış ve anlamsız sesler çıkarırken

oturur vaziyette bulduğunda 'Clementine'in gösterdiği ilk içgüdüsel tepki asla şefkat değil, saf öfke oluyordu.

Sam uykusunda dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Tamı tamına üç dörtlük ölçüde çalınan dayanılmaz bir melodi. *Gırç-iki-üç, gırç-iki-üç*. Clementine gözlerini açmış, karanlıkta uzanıyor ve saatlerce devam ediyormuş gibi gelen o ritmi sayıyordu.

Görünen o ki Clementine de uykusunda konuşmaya başlamıştı. Bir keresinde gözünü açtığında Sam'i üzerine eğilmiş bağırırken bulmuştu (bağırmiyorum demişti ama bağıırıyordu): "Sus, sus, sus!"

Kim daha çok sinirlenirse kalkıyor, uyumaya ya da kitap okumaya diye çalışma odasına gidiyordu. İşte çekyat o zaman açılmış ve öylece de kalmıştı. Eninde sonunda bunun hakkında konuşmak zorunda kalacaklardı. Sonsuza dek böyle süremezdi, değil mi?

Şimdi bunu düşünme. Kendiliğinden yoluna girecektir. Clementine'in endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela yarın Erika'yı arayıp işten sonra bir şeyler içmek için buluşma ayarlaması gerekiyordu. Sonra ona, yumurtalarını *tabii ki* vereceğini söyleyecekti. Bu, onun için bir zevk, bir onur olacaktı.

Nedense Erika'nın büyüdüğü evin içini ilk ve son kez gördüğü ânı hatırladı.

Yaklaşık altı aydır arkadaşlıklar ve Clementine sürekli –çoğunlukla annesinin ısrarıyla– Erika'yı oynamaya çağırıyordu ama daveti hiçbir zaman karşılık bulmuyordu ve Clementine çocuklara has o gelişmiş adalet duygusuyla bu durumdan sıkılmaya başlamıştı. Başkalarının evine gitmek eğlenceliydi. Çoğu zaman kendi evinde yasak olan şeyler ikram edilirdi. Peki öyleyse Erika neden bu kadar tuhaf, gizli saklı ve açık söylemek gerekirse bencilce davranıyordu ki?

Derken günlerden bir gün Clementine'in annesi ikisini arabayla okul pikniğine götürürken Erika'nın unuttuğu bir şeyi

almak için onun evinde durmuşlardı. Belki bir şapka? Clementine hatırlayamıyordu. Hatırladığı şey annesinin, “Hava serinliyor, kalın bir şey de alsın,” demesini iletmek için arabadan atlayıp Erika’nın peşinden koştuğu ve evin koridorunda dehşet içinde kalakaldığıydı. Tavana kadar uzanan tıka basa karton kutulardan oluşan bir kule, geçişi kapatmıştı.

Aniden koridorda beliren Erika’nın yüzü ürkütücü, grotesk bir öfke maskesine dönüşmüş ve ardından, “Çık dışarı! N’apıyorsun burada?” diye bağırılmıştı. Clementine ise korkudan geri sıçramış ancak Erika’nın koridorunun o bir anlık görüntüsünü asla unutmamıştı.

Sanki banliyödeki bir evin içinde bir gecekondu mahallesine rastlamış gibiydi. Eşyalar: göğe uzanan eski gazeteler, karman çorman kıyafet askıları, kışlık ceketler, ayakkabılar, boncuk kolyelerle dolu bir kızartma tavası ve ağzı düğümlenmiş tıka basa plastik poşet yığınları. Birinin hayatı âdeta bomba misali patlamış da etrafa saçılmış gibi görünüyordu.

Ve o koku. Çürüme, küf ve bozulmanın kokusu.

Erika’nın annesi Sylvia hemşireydi, üstelik gayet yetkin biriydi. Emekli olmadan önce yıllarca bir huzurevinde çalışmıştı. Böylesi bir hayat yaşayan birinin, temizlik, hijyen ve düzenin bu kadar önemli olduğu bir alanda çalışabilmesi Clementine’e sıra dışı gelmişti. Annesinin istifleme alışkanlığından artık rahatça bahsedebilen Erika’ya göre bu pek de nadir görülen bir şey değildi, hatta sağlık sektöründe çalışan istifçiler oldukça yaygındı. “Başkalarıyla ilgilenmeye odaklandıkları için kendileriyle ilgilenemedikleri söyleniyor,” demişti Erika. Ve eklemişti, “ya da çocuklarıyla.”

Yıllar boyunca Erika’nın annesinin sorunları, herkesin üstü kapalı ve incelikle bahsettiği bir mesele olmuştu, hatta o televizyon programları çıkıp da dehşetin aniden bir adı olduğunda bile: *istifçilik*. Erika’nın annesi bir “istifçiydi.” Böyle bir şey vardı. Bir sağlık sorunu. Fakat Erika bir yıl kadar önce “hoş

psikoloğuyla” çalışmaya başlayana dek *istifçilik* kelimesini yüksek sesle dillendirmemiş ve bunun ardındaki psikolojiyi, katiyen derin, karanlık bir sır değilmiş gibi tuhaf, yeni, kısa ve öz bir üslupla tartışmaya başlamamıştı.

Erika’nın evini gördükten sonra Clementine nasıl olur da evini ve hayatını onunla paylaşmaktan gocunabilirdi ki? Aslında gocunmaması gerekiyordu ama yine de gocunuyordu.

Durum şimdi de farklı değildi. Clementine’in daha iyi bir insan olduğu filan yoktu. Arkadaşının en derin arzusuna ulaşmasına yardım etme fikri hâlâ daha hoşuna gitmiyordu. Ondan ilk kez yumurtalarını vermesini istediklerinde hissettiği o yoğun tiksintiyi hâlâ hissediyordu aslında ama fark şu ki artık bu tiksintiden *keyif alıyordu*. Doktorların onu kesip açmasını istiyordu. Kendisinden bir parçayı alıp Erika’ya vermelerini istiyordu. *Al bakalım. Hadi teraziyi dengeleyelim.*

Baş ucu lambasını kapadı, yatağın ortasına yuvarlandı ve o günün haricinde bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. O sözüm ona *sıradan günden* başka bir şey.



YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Vid, Formula 1'i kazanan pilotların verdiği pozlardaki gibi şampanyayı iki eliyle havaya kaldırarak devasa mutfağın ortasında aptal aptal sırtırken Erika, köpürerek şişeden taşan Moët'yi kurtarmaya çalışan Clementine'i seyrediyordu.

Clementine pahalı şampanyanın ziyan olmasının hiçbir önemi yokmuş da her şey çok komikmiş gibi kah kah gülüyordu. Bu kadar para harcamasına gerek yoktu. Arka bahçede yapılan bir barbeküye Fransız şampanyası getirmek lüzumsuzdu. O ve Sam, hep imkânlarının ötesinde bir hayat yaşamıştı. O "son moda" küçücük ve rutubetli evin *kredisi* de neydi öyle! Erika ve Oliver daha çektikleri ev kredisini duyunca bile kulaklarına inanamamışken *bir de üstüne* geçen yıl küçük kızlarını alıp İtalya'ya tatile gitmişlerdi! Mali delilik. Çocuklar bir saatlik Central Coast seyahatiyle de aynı ölçüde mutlu olabilecekken kredi kartına yüklenmişlerdi ama tabii ya, Sam ve Clementine için Toskana olmazsa olmazdı.

İşte bu yüzden Clementine'in o tam zamanlı orkestra işini mutlaka alması gerekiyordu. Seçmeleri her seferinde kafaya takıyor ve birdenbire kendinden şüphe etmeye başlıyordu. Erika, yeteneğinden şüphe duyduğu bir işte çalışmayı hayal bile ede-

miyordu. Erika'nın dünyasında bir işi yapmaya vasfın ya vardı ya da yoktu.

Belki de Erika Clementine'in yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıştı. Belki de yumurtalarını vererek onlara yardım etmek istemediğinden değil de sadece şu sıralar kafasında kırk tilki dolaştığı için böyleydi. Ona sormak için seçmeleri bekleseler daha iyi olurdu. Ama seçmeler aylar sonraydı. Clementine kabul edilirse yeni bir işe başlamış olacaktı. Edilmezse de mahvolacaktı. Ya şimdi ya da hiçbir zamandı.

Belki de hiçbir zamandı.

İçtiği ilaç dengesini mi bozuyordu? Hayır, elbette bozmuyordu. Erika gayet iyiydi.

"Al bakalım!" dedi Clementine, göz göze gelmeden Erika'ya bir kadeh şampanya uzatırken.

"Ben de alayım," dedi Oliver. "Toplantının" gidişatı sebebiyle yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden dudaklarının kenarı aşağıya doğru kıvrılmıştı, bu hâliyle üzgün bir palyaçoya benziyordu. Bugün için öylesine umutlanmıştı ki. Dün gece televizyon seyredelerken aniden, "Sence evet der mi?" diye sormuş, Erika'ysa sesindeki özleme dayanamayıp korkudan, "Nereden bileyim?" diye çıkmıştı.

"Evet, ben de bir içki alayım," dedi Sam. Hepsi susuzluktan ölüyor gibiydi. Erika onlardayken herkese limonlu maden suyu ikram etmişti. Erika şampanyadan büyük bir yudum aldı. Pek bayıldığı söylenemezdi. Şimdi hepsi şampanyayı beğenmiş gibi mi yapıyordu yani?

"Pek klas bir hareket olmayacak biliyorum ama ben bir bira alacağım," dedi Tiffany. Devasa boyutlardaki paslanmaz çelik buzdolabına gitti ve kalçasını hafifçe yana çıkararak karşısında dikildi. Rengi neredeyse beyaza çalacak kadar solmuş, dizleri yırtık pırtık bir kot pantolon (abartısız yırtıklardı bunlar, Erika görmezden gelebilirdi) ve sade beyaz bir tişört giyyordu; uzun sarı saçlarındaysa film yıldızlarının sık sık tercih ettiği o

“denizden yeni çıkmış” havası vardı. Tiffany’ye sadece bakmak bile Erika’nın aklına seksi getiriyorsa Tanrı bilir erkeklerin üzerinde nasıl bir etkisi vardı; ne var ki kendi kocasına dönünce Oliver’ın boş bakışlarla pencereden dışarıyı seyrettiğini ve bebek sahibi olmanın hayalini kurduğunu fark etti. Mükemmel bir koca. Tek ihtiyacı mükemmel bir ești.

“Aslında ben de bira alırım,” dedi Sam, şampanya kadehini mutfak adasının üzerine bırakırken, “varsa tabii.”

“Fırına *struklji* attım, beş dakikaya hazır,” dedi Vid. Fırını açıp içine baktı. “Peynirli *strudel* bu, çok lezzetli, Sloven yemeği, eski bir aile tarifi, hayır, aslında değil, internetten buldum!” Kocaman bir kahkaha patlattı. “Eskiden teyzem yapardı, ben de anneme tarifini sordum ama *Nereden bileyim!* dedi. Annemin mutfakla işi olmaz. Ama ben harika bir aşçıyım.”

“Gerçekten harika bir aşçıdır. Üstelik pek de mütevazıdır,” dedi Tiffany. Başını geriye atıp birasından uzun bir yudum aldı; tıpkı o cinsiyetçi futbol reklamlarındaki kızlar misali sırtını bir yay gibi gerip göğsünü öne çıkarmıştı. Erika bakmadan edemedi. *Mahsus* mu yapıyordu? Gerçekten olağanüstüydü. Erika Clementine’le göz göze geldi ve Clementine’in buna karşılık tek kaşını kaldırdığını görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Erika’nın dostluklarına dair önemseydiği her şey, yalnızca ona özel bu kaş hareketinde saklıydı.

“Yemek yapabilen bir kocam olmasını çok isterdim,” dedi Clementine, Tiffany’ye. “Nereden buldun bunu?”

“Söylersem büyüsü bozulur,” dedi Tiffany neşeyle.

Bak işte, Erika’nın bir türlü anlayamadığı türden bir konuşmaydı bu. Biraz uygunsuz değil miydi? Biraz cilveli? Üstelik Clementine ve Tiffany öyle samimiydiler ki sanki asıl onlar eski arkadaşmış da gruba sonradan katılan Erika’yımış gibi davranıyorlardı.

Sam Clementine’in omzuna hafifçe bir fiske vurdu. “Hey, ben yemek yapıyorum!”

“Ah,” dedi Clementine. Tiffany ve Vid’e dönerek, “Açıkçası yemek işini paylaşıyoruz ama ikimiz de pek becerikli sayılmayız,” dedi.

“Ne?” dedi Sam, öfkelenmiş gibi yaparak. “Peki ya benim imza yemeğim n’olacak?”

“Şu çoban turtan. Muhteşem. Enfes. Hazır karışım paketinin üzerindeki talimatları bire bir uyguluyorsun.” Clementine kolunu onun beline doladı.

Ve bir de bu. Erika bunu da anlamıyordu. Erika’nın evindeki onca gerginlikten sonra nasıl bu kadar şefkatle birbirlerine sataşabiliyorlardı? Gerçi gerginliğin sebebi Erika’ydı ama yine de Clementine’le Sam’in üçüncü bir çocuk sahibi olup olmayacakları kadar mühim bir konuda aynı fikirde olmaları gerekirdi. Bu meselenin açıklığa kavuşturulması, konuşulması lazımdı. Clementine’in, gözlerini oymayı yeğlerim, diyerek etrafta dolaşmaması gerekirdi; nitekim insanlar bu bilgiye itimat edilebileceğini düşünebilirdi, çok sağ ol.

Tüm bu sevimli atışmalar Vid ve Tiffany’nin hatırına mıydı acaba? O ve Oliver arasında hiç böyle evli çift şakalaşmaları olmazdı. Oliver toplum içindeyken Erika’yla, sanki karşısındaki karısı değil de çok sevdiği bir teyzesiymiş gibi sevgi dolu ama kibar konuşurdu. Muhtemelen insanlar evliliklerinin berbat olduğunu düşünüyordu.

Tiffany şampanya şişesini kaldırarak Erika’ya, “Kadehini tamamlayayım,” dedi.

“Ah, Tanrım, ne çabuk bitmiş bu.” Erika şaşkın şaşkın boş kadehine baktı.

“Acaba gidip çocuklara bir baksam mı?” dedi Sam. Gözünü tavana doğru çevirdi. “Yukarıdan hiç ses gelmemesi şüphe uyandırıcı.”

“Ah, sakın ol, merak etme, Dakota’nın yanındalar, bir şey olmaz,” diye yanıtladı Vid.

“Bizim evin pimpiriklisi Sam’dir,” dedi Clementine.

“Evet, Clementine ebeveynlikte serbest yetiştiricilik yaklaşımını tercih eder,” dedi Sam. “Alışveriş merkezinde göz kulak olmaya gerek yoktur, bir güvenlik görevlisi nasılsa onlarla ilgilenir.”

“Sam, bu sadece *bir kez* oldu,” diye itiraz etti Clementine. Vid ve Tiffany’ye dönerek, “*JB Hi-Fi’da* Holly’ye yalnızca bir saniyeliğine arkamı döndüm,” dedi ama Erika bu hikâyeyi daha önce duyduğunu hatırlamıyordu. “Barbie DVD’si mi ne öyle bir şey aramaya gitmiş, sonra da yönünü şaşırıp dükkândan dışarı çıkmış. Çok korkunçtu.”

“İşte gördün mü, bu yüzden çocuklardan gözünü ayırmamak gerekir,” dedi Sam.

“Tabii Bay Hayatında-Hiç-Hata-Yapmamış.” Clementine gözlerini devirdi.

“Böylesi bir hata hiç yapmadım,” dedi Sam.

“O da bir şey mi? Ben Dakota’yı bir keresinde plajda kaybetmiştim,” dedi Vid.

Erika ve Oliver birbirlerine baktılar. Bu ebeveynler kim daha beceriksiz ve sorumsuz yarışına mı girmişti yani? Oliver ve Erika’nın bir çocuğu olduğunda asla gözlerinin önünden ayrılmayacaklardı. Asla. Her durumu risk değerlendirmesine tabi tutacaklardı. Kendi anne babalarından görmedikleri tüm ilgiyi çocuklarına vereceklerdi. Ebeveynlerinin yanlış yaptığı her şeyi doğru yapacaklardı.

“Bir daha asla o gün plajda korktuğum kadar çok korkmadım,” dedi Tiffany. “Onu öldürmek istedim. *Şayet Dakota’ya bir şey olursa onu öldürürüm, sahiden öldürürüm, asla affetmem,* diye düşündüm kendi kendime.”

“Ama bak, hâlâ hayattayım! Sonuçta onu bulduk. Her şey tatlıya bağlandı,” dedi Vid. “Çocuktur, kaybolur. Bu da hayatın bir parçası.”

Hiç de değil, diye düşündü Erika.

“Ah hayır, hiç de değil,” dedi Tiffany, Erika’nın aklından geçenlere tercüman olarak. “Öyle olmak zorunda değil.”

“Katılıyorum.” Sam bira şişesini Tiffany’ninkiyle tokuşturdu. “Tanrım. Şu sorumsuz eşlerimize bir bak.”

“Sen ve ben, *sorumsuz* olanlar biziz,” dedi Vid Clementine’e, *sorumsuz* kelimesini sanki böyle olmaları eğlenceli bir şeymiş gibi söylemişti.

“Rahatız biz,” dedi Clementine. “Her neyse, bir kerecik oldu ve artık şahin kesiliyorum.”

Vid komşularının sohbetin dışında kaldığını fark etmiş olacak ki, “Peki ya siz ikiniz, ha?” diye sordu Erika ve Oliver’a.

“Ben de Erika’yı izlerken şahin kesilirim,” dedi Oliver beklenmedik bir şekilde. “Onu bir kere bile kaybetmedim.”

Herkes gülünce Oliver zafer kazanmış edasıyla baktı. Normalde bu kadar zekice bir karşılık vermeyi beceremezdi. *Berbat etme sakın sevgilim*, diye düşündü Erika, Oliver’ın tekrar konuşmak için ağzını açtığını görünce. *Orada dur. Aynı şeyi başka kelimelerle söyleyip daha fazla kahkaha toplamaya çalışma.*

“Peki ya çocuklar, ha?” dedi Vid. “Siz ikiniz, çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sanki herkes nefes almayı bırakmış gibi ortamdaki hava daralıp sıkıştı.

“Vid,” dedi Tiffany. “İnsanlara böyle sorular sorulmaz. Bu özel bir konu.”

“Ne? Neden ki? Çocukların nesi özel ki?” Vid şaşırmıştı.

Oliver, “Çocuk sahibi olmayı umuyoruz,” dedi. Yüzü tıpkı patlamış bir balon misali aniden çöktü. Zavallı Oliver. Halbuki o küçücük sosyal zaferini daha yeni kazanmıştı.

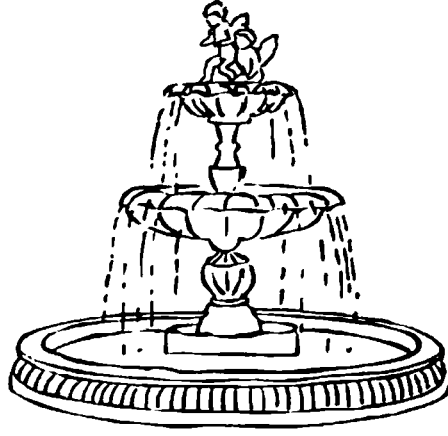
“Bir gün,” dedi Erika. Herkes bilerek bakışlarını kaçırıyordu; tıpkı dişine yemek artığı kaçtığı anda seni utandırmak için herkesin görmezden gelmeye çalıştığı zamanki gibi. Tırnağıyla dişlerini yokladı, krakerlerin susamı mı kaldı acaba

diye kontrol etti. Neşeli ve pozitif bir sesle söylemek istedi.
“Yakında bir gün.”

“Evet ama çok da fazla beklememeniz lazım,” dedi Vid.

“Tanrı aşkına, *Vid!*” dedi Tiffany.

Derken üst kattan duvarları delip geçen bir çığlık yükseldi.



YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Benim, Clementine.”

Yağmur şimdi öyle şiddetli yağıyordu ki Erika telefonda Clementine’in sesini zor bela seçebiliyordu.

“Biraz daha yüksek sesle konuş,” dedi.

“Affedersin. Clementine ben. Günaydın! Nasılsın?”

“Evet, selam, sen nasılsın?” Erika arabaya yerleştirilecek eşyaları evden alıp garaja götürmeye devam edebilmek için cep telefonunu öbür kulağına götürüp omzuna sıkıştırdı.

Clementine, “İşten sonra bir şeyler içmek için buluşmak ister misin diye merak etmiştim,” dedi. “Bugün. Ya da başka bir gün.”

“İşe gitmiyorum. Bir gün izin aldım. Annemin evine gitmem gerekiyor.”

Ofisi aradığında sekreterine, soran olursa annesinin rahatsızlığı nedeniyle izin aldığını söylemesini tembihlemişti ki teknik olarak doğruyu söylüyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. “Ah,” dedi Clementine ve sesi Erika’nın annesinden her bahsettiklerinde olduğu gibi bir anda değişiverdi. Sanki ölümcül hastalığı olan biriyle konuşuyormuş gibi temkinli ve nazik bir tonda çıkmaya başladı. “Annem dün gece seni aradığından bahsetmişti.”

“Evet,” dedi Erika. Clementine ve annesinin muhtemelen çocukluğundan beri yaptıkları gibi kendisi, *zavallı Erikacık* hakkında rahat rahat konuşuyor olmaları düşüncesiyle içinde küçük bir öfke patlaması hissetti.

“Akşam yemeği nasıldı?” diye sordu Clementine’e.

“Harikaydı,” diye yanıtladı Clementine ki bu aslında öyle olmadığı anlamına geliyordu çünkü aksi takdirde şunun-bunun inanılmaz lezzetiyle ilgili methiyeler düzüyor olurdu.

Anlatma o zaman, Clementine. Evliliğin dağılıyor muymuş, o kusursuz hayatın artık o kadar da kusursuz değil miymiş, umurunda değil. Gel de bizim yaşadığımız hayata bir bak.

“Yani annenin evine gidiyorsun,” dedi Clementine. “Şeye, eee, temizliğe yardım etmeye.”

“Elimden geldiğince.” Erika üç litrelik dezenfektan bidonunu kaldırdı ve tekrar yere bıraktı. Telefonla konuşmaya çalışırken taşıması çok zordu. Onun yerine iki paspas aldı ve garaja açılan kapıdan geçerken ışığı yaktı. Garajları tertemizdi. Tertemiz mavi *Statesman* arabalarını sergilemek için hazırlanmış bir galeri gibiydi.

“Oliver da mı bugün işten izin aldı?” diye sordu Clementine. Oliver’ın her zaman Erika’ya eşlik ettiğini biliyordu. Erika Oliver’ın, annesinin evine ilk kez yardım etmeye geldiğini Clementine’e söylediği zamanı hatırladı; Erika onun ne kadar harika davrandığını, işleri tek kelime bile şikâyet etmeden hallettiğini anlatmış, bunu duyunca Clementine’in yüzüne yumuşacık, neredeyse ağlamaklı bir ifade yerleşmişti fakat nedense o yumuşak, ağlamaklı ifade Erika’yı öfkelenlendirmişti çünkü Oliver’ın yardım etmesinin ne kadar büyük bir şans olduğunu zaten *bilirdi*, zaten minnettar ve değerli hissediyordu ancak Clementine’in tepkisi, sanki Erika bunu hak etmiyormuş, sanki Oliver bir kocadan beklenenden çok daha fazlasını yapıyormuş gibi onu utandırmıştı.

“Oliver bugün işe gitmedi ama hasta olduğu için,” dedi Erika. Arabasının bagajını açtı ve paspasları yerleştirdi.

“Ah. Şey, istersen bugün seninle geleyim mi?” diye sordu Clementine. “Gelebiliyim. Bu sabah bir düğünde çalacağım ama sonrasında okulun çıkış saatine kadar boşum.”

Erika gözlerini kapadı. Clementine’in sesindeki umutla karışık korku notalarını duyabiliyordu. Clementine’in, Erika’nın çocukken nasıl bir hayat yaşadığını ilk kez gördüğü günü hatırladı: porselen gibi cildi, masmavi gözleri, tertemiz ve güzel hayatıyla küçük tatlı Clementine, Erika’nın evinin ön kapısında dikilmiş, yuvarlacık gözleri şaşkınlıktan iyice yuvarlaklaşmıştı.

“Isırılırsın,” dedi Erika lafı dolandırmadan. “Pire var.” Sivrisineklerin ilk ısırdığı her daim Clementine’in o porselen gibi cildi olurdu. Öyle iştah açıcı görünüyordu ki.

“Böcek kovucu sürerim!” dedi Clementine heyecanla. Sanki gelmeyi gerçekten istiyor gibiydi.

“Hayır. Ben iyiyim. Teşekkürler. Senin seçmelere çalışman lazım.”

“Evet,” dedi Clementine iç çeker gibi. “Sanırım haklısın.”

“Çarşamba sabahı kim düğün yapar ki?” diye sordu Erika, daha ziyade konuyu değiştirmek ama aynı zamanda da birazdan geleceğini hissettiği şeyi duymak istemediği için. “Tüm misafirlerin işten izin alması gerekmiyor muymuş?”

“Para biriktirmek isteyen insanlar,” dedi Clementine dalgın dalgın. “Üstelik açık havada yapıyorlar ve tabii ki yağmur yağma ihtimaline karşı plan da yapmamışlar. Her neyse, dinle, bunu telefonda yapmak istemezdim ama...”

İşte geliyordu. O teklif. Sadece an meselesiydi zaten. Erika içeriye geri girdi ve devasa dezenfektan şişesini inceledi.

“Barbeküden beri bu konuyu muhtemelen tekrar açmak istemediğini biliyorum,” dedi Clementine. “Sana dönüş yapmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.”

Gariptir ki sesi resmî çıkıyordu.

“Fakat bunun sadece şey yüzünden olduğunu düşünmeni istemedim.” Sesi titredi. “Ve açıkçası Sam’le ben, pek sağlıklı düşünemiyorduk...”

“Clementine. Bunu yapmak zorunda—”

“Yani, yapmak istiyorum,” dedi Clementine. “Yumurtalarımı bağışlamak istiyorum, yani. Bebek sahibi olmana yardım etmek istiyorum. Yardım etmeyi çok isterim. Hazırım, yani, süreci başlatmaya.” *Süreci başlatmak* ifadesi sanki yeni öğrenmeye başladığı yabancı dildeki garip bir deyimmiş gibi bilinçli olarak boğazını temizledi. “Bu konuda kendimi iyi hissediyorum.”

Erika hiçbir şey söylemedi. Dezenfektan şişesini tombul bir çocuğu kucağına alır gibi kalçasına kadar kaldırmayı başardı. Yalpalayarak yeniden garaja çıktı.

“Bilmeni isterim ki,” dedi Clementine, “kararımın olanlarla hiçbir ilgisi yok. Ne olursa olsun, yine de evet derdim.”

Erika arabasının yolcu kapısını açarken homurdandı ve dezenfektanı koltuğa bıraktı.

“Ah Clementine,” dedi. Kendi sesindeki ani samimiyeti fark etti, sanki şimdiye dek söylediği her şey yapmacıktı. Onun asıl sesi buydu. Garajın duvarlarında yankılanıyordu. Oliver’la gecenin bir yarısı utanç dolu çocukluklarının en utanç verici sırlarını paylaştıklarında çıkan sesteki bu. “İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.”





YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Holly’nin sesine benziyor,” dedi Sam. Bira şişesini elinden bıraktı. “Ben giderim.”

“Eyvah,” dedi Tiffany. “Nerede olduklarını göstereyim.”

“Anne!” diye çığlık attı Holly yukarıdan. “Anne, anne, anne!”

“Görünüşe göre bana da ihtiyaç var,” dedi Clementine bariz bir rahatlamayla.

Erika da gitmek, Holly’nin iyi olup olmadığına bakmak istiyordu ama her iki ebeveyni de oradayken bunun uygun olmayacağı aşikârdı, üstelik böyle bir sınır aşımı Clementine’in bıkkın bir iç çekiş hakkı kazanmasına yol açardı. Şimdi odada sadece Erika, Oliver ve Vid kalmıştı ve her ne kadar Vid her zamanki taşkın neşesiyle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacak olsa da bu sosyal kombinasyonun işe yaramadığı hemen anlaşıyordu.

Vid fırını açıp pişen yemeğe göz attıktan sonra kapağını tekrar kapatırken Oliver surat asarak şampanya kadehine bakıyordu.

Erika etrafına bakınıp ilham aradı. Ada tezgâhının ortasında farklı boyutlarda ve renklerde cam parçalarıyla dolu büyük bir cam kâse duruyordu.

İçindekileri incelemek için kâseyi kendine doğru çekerek, “Bu güzelmiş,” dedi.

“Tiffany’nin,” dedi Vid. “O bunlara deniz camı diyor, bense çöp.” Koyu yeşil, uzun oval şekilli bir cam parçasını eline aldı. “Şuna bak! Dedim ki, tatlım, bu kırık bir *Heineken* şişesinden! Sarhoşun biri sahilde bırakıyor, sen de onun çöpünü eve getiriyorsun! Deniz tarafından cilalanmış da falan filan diye atıp tutuyor.”

“Sanırım hoş bir süs eşyası,” dedi Erika ama aslında onunla aynı fikirdeydi. Bir kâse dolusu çöpten başka bir şey değildi bunlar.

“Karım bir istifçi,” diye devam etti Vid. “Ben olmasam televizyonlarda gördüğün o tipler gibi olurdu, anlarsın ya, hani kapıdan dışarı adım atamayacak kadar ıvır zıvırı olanlardan.”

“Tiffany istifçi değil,” dedi Erika.

Oliver boğazını temizledi. Küçük bir uyarı zili.

“Evet, öyle, gerçekten öyle!” dedi Vid. “Gardırobunu görmelisin. Ayakkabılarını. Tam bir Imelda Marcos.”

“Yine de istifçi değil,” dedi Erika. Oliver’a bakmamaya özen gösterdi. “Asıl istifçi benim annem.”

Oliver, sanki garsonun kadehini doldurmasını engellemek istercesine avuç içi aşağıya bakacak şekilde elini Erika’nın önüne uzattı ama *bu kadar şarap yeter yerine bu kadar paylaşım yeter* demek istiyordu. Oliver’ın dünyasında kimseye hiçbir şey anlatılmazdı. Aile mahremdi. Aile utanç kaynağıydı. Bu konuda hemfikirdiler ancak Erika artık utanmak istemiyordu.

“Ciddi mi bu?” Vid merakla. “Televizyon programlarındaki gibi mi?”

Televizyon programları. Erika televizyonu açıp da annesinin koridorunu, tüm o iğrenç ihtişamıyla dünyanın gözleri önünde

sergilenmek üzere ilk kez gördüğü ânı hatırladı; kurşun yemiş gibi iki elini göğsüne bastırarak geriye sıçramıştı. Bir kâbustan farksızdı, düşmanlarından biri onun kirli sırrını filme almış ve bütün dünyaya yayımlamıştı. Mantıklı tarafı durumu anında çözmüştü. Elbette o koridor annesinininki değildi; dünyanın öbür ucundaki Galli yaşlı bir adama aitti ama öyle olsa bile Erika o açığa çıkma, o alenen utandırılma hissini üzerinden atamamış ve sanki birinin suratına tokat atar gibi kumandayı sinirle savurarak televizyonu kapatmıştı. Bu programların hiçbirini baştan sona izleyemezdi; o ağız kalabalığından ibaret, sözde sempatik üsluba katlanamıyordu.

“Evet, cidden,” diye yanıtladı Erika. “Aynı o televizyon programlarındaki gibi.”

“Vay canına,” dedi Vid.

Erika, “Cansız nesnelere karşı patolojik bir bağlılığı var,” diyen kendi sesini duydu. Oliver iç çekti.

“Kendini dünyadan soyutlamak için etrafına eşya yığıyor,” diye devam etti Erika. Duramıyordu.

Hayatının büyük bir bölümünde annesinin “alışkanlığını” analiz etmekten, hatta muhakkak gerekmedikçe üzerine kafa yormaktan kaçınmıştı. Sanki annesinin toplumsal olarak kabul görmeyen bir saplantısı varmış gibiydi. Evden ayrıldığında kendini bu konudan daha da soyutlamayı başarmıştı. Ancak sonra, yaklaşık bir yıl kadar önce bir gece, *Google’a* “istifçi” kelimesini yazmış ve bir anda bilgiye karşı doymak bilmez bir iştah geliştirmişti. Başta sanki yasa dışı bir şey yapıyormuş gibi kalbi güm güm atarak ders kitaplarını, dergi makalelerini ve vaka incelemelerini okumuş fakat gerçekler, istatistikler ve “cansız nesnelere patolojik bağlılık” gibi terimleri öğrendikçe kalbi yavaşlamaya başlamıştı. Yalnız değildi. O kadar da özel değildi. Hatta Erika gibi insanların benzer hayal kırıklıklarını paylaştığı *Istifçilerin Çocukları* adında bir internet sitesi bile vardı. Bir zamanlar gizli ve kirli utancıyla sadece ona özgüymüş

gibi görünen bütün çocukluğu, aslında yalnızca bir kategori, bir tüt, işaretlenecek bir kutucuktan ibaretti.

Danışmanlık almasına karar vermesine yol açan da işte bu araştırmalar bütünüydü. Daha ilk seansta sandalyeye oturur oturmaz, “Annem bir istifçi,” demişti psikoloğa, tıpkı aile hekimine “kötü öksürüyorum” diyormuş gibi bir serinkanlılıkla. Sanki bir zamanlar yükseklikten korkuyormuş da şimdi gökyüzünden atlıyormuş gibi heyecanlanmıştı. Artık bundan söz edebiliyordu. İpuçları ve *teknikler* öğrenecekti. Kendini âdeta bozuk bir aleti onarır gibi onaracaktı. Yepyeni gibi olacaktı. Annesini ziyaret etmek artık kaygılandırmayacaktı. Bir koku, bir kelime ya da çocukluğunu hatırlatan anlık düşünceler artık panik dalgaları yaratmayacaktı. Bu işi çözecekti.

Onarım sürecinin umduğu kadar hızlı ya da sistematik olmadığını fark ettiğinde heyecanı biraz azalmıştı ama yine de iyimserdi ve annesinin sorununu artık bu kadar rahat konuşabiliyor olmasını, ruh sağlığının iyi olduğuna dair bir işaret olarak görüyordu.

Bir keresinde Erika bir süpermarket kasası sırasında yaşlı bir kadına neden bu kadar çok kalın çöp torbası alması gerektiğini tam da anlatmaya başlamışken Oliver, “Bu iyi bir ruh sağlığına işaret etmiyor,” demişti alışılmadık bir öfkeyle. “Seni *dengesiz* gösteriyor.” Oliver, Erika’nın *annesini ele vermekten* duyduğu tuhaf, hayret verici hazzı anlamıyordu. *Artık senin sırlarını saklamıyorum, anne. Seni alışveriş merkezindeki bu tatlı küçük teyzeye anlatıyorum, dinlemek isteyen herkese seni anlatıyorum.*

Vid büyülenmiş, meraklanmış görünüyordu.

“Vay canına,” dedi. “Demek hiçbir şeyi atamıyor, öyle mi? İzlediğim programlardan birinden hatırlıyorum, yaşlı adamın biri gazeteleri saklıyordu, tamam mı? Yığınla gazete ve kendi kendime dedim ki, dostum, ne yapıyorsun, asla *okumayacaksın* ki, çöpe at gitsin!”

“Yani,” dedi Erika.

“Neyi çöpe atıyormuşsunuz?” Tiffany yeniden ortaya çıkmıştı, yanında Dakota (canlı, renkli annesinin yanında solgun ve sıradan görünüyordu) ve bütün o bağırış çağırıştan sonra neşeden gözleri pırıl pırıl parlayan Holly vardı. Biraz drama kraliçesi olabilirdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Erika.

“Ah evet, her şey yolunda,” dedi Tiffany. “Holly Wii’de tenis oynarken ufak bir çarpışma yaşamış da.”

“Tenis topu burnuna mı çarptı?” diye sordu Oliver Holly’ye. Çocuklarla konuşurken yüzünün şekli ve ifadesi tamamen değişiyordu, sanki çenesini sıkmayı filan bırakıyor gibiydi.

“Şey, Oliver, tenis topları teknik olarak *gerçek* değil,” dedi Holly. “Gerçek” kelimesini tırnak içine almak için her iki elinin ikişer parmağını havaya kaldırdı.

Oliver başının yan tarafına hafifçe vurdu. “Ah, ne aptalım.”

“Ruby’nin kafası *bam!* diye burnuma çarptı.” Holly bu ânı hatırlayarak küskün küskün burnunu ovaladı. “Onun kafası süper sert.”

“Ayy,” dedi Oliver.

“Dakota Holly’yi, Barney’nin uyuduğu küçük kulübeyi göstermeye götüreceksin,” dedi Tiffany.

“Doğum günümde bir köpek yavrusu istiyorum,” dedi Holly. “Tıpkı Barney gibi.”

“Sana Barney’yi veririz!” dedi Vid. “Zaten o çok yaramaz.”

“Gerçekten mi?” dedi Holly. “Onu alabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Dakota. “Babam sadece şaka yapıyor.”

“Ah,” dedi Holly ve ardından Vid’e kötücül bir bakış attı.

Belki doğum gününde ona bir köpek yavrusu alırım, diye düşündü Erika. Tasmaına kırmızı kurdele bağlardım; Holly ona kollarını dolar, Clementine’se hoşgörölü ve sevgi dolu bir gülümsemeyle bakardı. (Sarhoş muydu? Düşünceleri sürekli histerik yönle doğru kayıyordu sanki.)

“Ah canım, peki, onunla annen ve baban ilgilensin!” dedi Tiffany. Tişörtünü hafifçe kaldırıp bronzlaşmış, dümdüz karnını kaşıdı. “Ve bence artık hepimiz dışarıdaki çardağa geçelim, ne dersin Vid? Hava evde oturmak için fazla güzel. Şu *strudel* artık hazır mı?”

“Clementine ve Sam ne yapıyor?” diye sordu Erika.

“Ruby onlarla Wii’de tenis oynamak istemiş,” dedi Tiffany. “Aslında bunun için biraz fazla küçük ama sanırım Ruby’yi unutup birbirleriyle rekabete girdiler.”

“Ruby’nin bezinin değişmesi lazım,” diye fısıldadı Holly Erika’ya. Elini burnunun önünde salladı.

“O zaman çantaya ihtiyaçları olacak,” dedi Erika, Clementine’in bebek çantasını alarak. Çocuklarının bezi değişmesi gerekirken, üstelik doğru düzgün tanımadıkları insanlara misafirliğe gelmişken bilgisayar oyunu oynamaya başlamak tam Clementine ve Sam’e göre bir davranıştı. Bazen ergen gibi davranıyorlardı. “Ben yukarı çıkarırım.”

“Koridorun sonundaki oda.” Tiffany’nin sesi aniden keskinleşti. Vid’in sıcak fırın tepsisini ada tezgâhının üzerine koymasına ramak kala onu hızla ocağa yönlendirdi. “Mermerin üzerine koyma!”

Erika çantayı omzuna atıp yumuşak halı kaplı sarmal merdivenden yukarı çıktı.

Merdivenin tepesinde, halılarla kaplanmış boş bir tarlayı andıran mobilyasız, devasa bir sahanlık vardı. Erika beş yaşındaki hâlinin bu ferahlık hissini tadını çıkarmasına izin vermek için durdu. Kollarını serbestçe iki yanına bıraktı. Duvarlardan birinde, göz bebeğinde dört direkli bir yatağın yansıması olan (saçma!) devasa bir göz resmi asılıydı; bu tablo, ters çevrilmiş süt şişesine benzeyen alçak bir avizeyle aydınlatılmıştı. Modern sanat galerilerindeki bir oda gibiydi. Annesinin böyle bir “alanı” ıvır zıvırlarıyla mahvetmesi ne kadar sürerdi acaba?

Erika koridorun sonundaki odadan gelen mırıltılara doğru yürüdü. Halı o kadar yumuşaktı ki âdeta bir astronot gibi seke seke yürüyordu. Aman. Hafifçe sendeledi ve omzu duvara sürtündü.

“Bunu bana özel olarak sormalıydı.” Clementine’in sesiydi, alçak sesle ama son derece anlaşılır konuşuyordu. “Dördümüz de oradayken değil. Peynir ve krakerlerle birlikte, Tanrı aşkına. O cimri, mini minnacık peynir parçasıyla. O kadar garipti ki. Sence de garip değil miydi?”

Erika donakaldı. Odaya o kadar yakındı ki gölgelerini görebiliyordu. Kapıdan uzağa, koridorun duvarına yaslandı.

“Muhtemelen dördümüzü de ilgilendirdiğini düşündü,” dedi Sam.

“Herhâlde.”

“Yapmak istiyor musun peki?”

“*Hayır*. Yapmak istemiyorum. Yani içgüdüsel olarak ilk tepkim bu. Sadece, hayır. Yapmak istemiyorum. Kulağa korkunç geliyor ama ben... bu fikre *katlanamıyorum*. Neredeyse... iğrenç geliyor bana. Tanrım, öyle demek istemedim, *sadece gerçekten yapmak istemiyorum*.”

İğrenç.

Erika gözlerini kapadı. Ne kadar terapiye giderse gitsin, ne kadar uzun uzun sıcak duşlar alırsa alsın asla yeterince temizlenemeyecekti. Hâlâ o kirli, pire ısııklı çocuktu.

“Pekâlâ, yapmak zorunda değilsin. Sadece bir düşünmeni istediler, bu kadar gerilmenin manası yok.”

“Ama onun hayatında başka hiç kimse yok! Sadece ben varım. Her zaman sadece ben. Başka arkadaşı yok. Sanki hep ben-den bir *parça* daha istiyor,” dedi Clementine sesini yükselterek.

“Şşşt.”

“Bizi duyamazlar.” Fakat Clementine yine de sesini alçalttı ve Erika duyabilmek için kulak kabartmak zorunda kaldı. “Sa-

nırım benim bebeğimmiş gibi hissedirdim. Sanki benim bebeğimi almışlar gibi gelirdi. Ya Holly veya Ruby'ye benzerse?"

"Bunu fazla dert etmemelisin, madem gözlerini oy—"

"O bir şakaydı. Erika'nın bunu başkalarına söylememesi gerekirdi, ben aslında öyle demek istememiştim—" Clementine'in sesi yeniden yükseldi.

"Evet, biliyorum, muhakkak. Bak, şu işi bi' bitirelim, eve gidince konuşuruz."

"Baba!" diye seslendi Ruby incecik sesiyle. "Tekrar oyna! Hemen! Şimdi, şimdi, şimdi!"

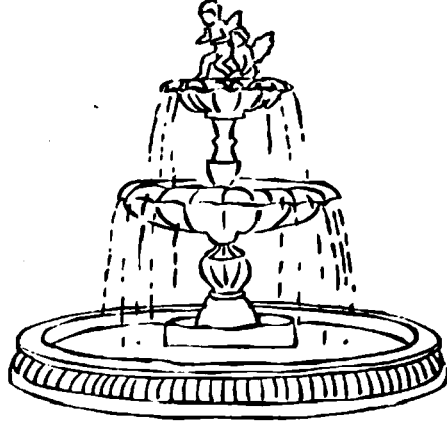
"Yeter artık, Ruby, aşağı inmemiz gerekiyor," dedi Clementine.

"Altını değiştirmemiz lazım, yapmamız gereken bu," dedi Sam. "Bebek çantası nerede?"

"Aşağıda tabii ki, bileğime bağlı değil ya."

"Tanrım, hemen parlamasana, ben getiririm." Sam odadan çıktı ve aniden durdu.

"Erika!" dedi ve sanki Erika evine zorla giren bir yabancıymış gibi gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış vaziyette bir adım geri çekilirken neredeyse komik görünüyordu.



YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tiffany, Dakota'nın şifonyerinin en alt çekmesinde, omuzlarında minik beyaz inciler serpiştirilmiş olan Alannah Hill marka beyaz bir hırka arıyordu çünkü "zorunlu" Bilgilendirme Sabahı toplantısına giden bir özel okul annesinin giymesi gereken şey tam da buymuş gibi gelmişti. Bunun birkaç hafta önce Vid'in kuzeninin bebeğinin vaftiz törenine gittiklerinde hava aniden soğuyunca çantasından çıkarıp Dakota'ya giydirdiği hırka olduğuna emindi. Bilekleri Dakota'ya uzun gelmiş olsa da Dakota ne giydiğiyle pek ilgilenmezdi. Eğer onu tanıyorsa eve gelir gelmez hırkayı çekmecelerinden birine tıktırmıştı. Muhtemelen yıkanması gerekiyordu ama Tiffany, sanki çok daha karmaşık bir sorunun yegâne çözümüymüş gibi hırkayı bulmaya kafayı takmıştı.

Alt çekmecedeki her şeyi dışarı çıkarıp yere koydu. Çekmecenin en arka kısmına sıkışmış bir kitap vardı. Kitabı yere koymak için eline aldığı anda sadece yarısı olduğunu fark etti. Kapağı yoktu. İkiye yırtılmıştı. Neredeyse her sayfanın üzeri siyah keçeli kalem kullanılarak öfkeyle karalanmış, hatta bazı yerlerinde kalem öyle sert bastırılmıştı ki kâğıtta delikler açılmıştı.

Dizlerinin üzerine oturdu ve kitaba bakakaldı; nefes nefeseydi. Sayfanın üst kısmında *Açlık Oyunları* yazıyordu. Kız

kardeşi Karen'ın Dakota için fazla yetişkin olduğunu söylediği kitap değil miydi bu? Karen buyurgan bir tavırla, "Onun ne okuduğunun sorumluluğunu alman gerekiyor," demişti. "O kitabın ne kadar şiddet dolu olduğunu biliyor musun?" Ancak Tiffany Dakota'nın ne okuduğunu sansürlememesi gerektiğine inanıyordu. Neticede bu bir pornografi değildi. Bir genç yetişkin kitabıydı. Kitabın konusunu biliyordu (YouTube'da filmin fragmanını izlemişti) ve masalların bile şiddet içerdiğini düşünüyordu. Hansel ve Gretel'e ne demeli?! Dakota en dehşet verici masallara evvelden beri bayılırdı.

Kitap Dakota üzerinde o kadar derin ve kötü bir etki mi bırakmıştı da onu yok etme ihtiyacı hissetmişti? Vahşice tahrip edilmiş gibiydi. Tiffany birkaç giysiyi daha çıkardı ve kitabın geri kalan yarısını buldu.

Dakota kitaplarını çok sever ve onlara hep çok iyi bakardı. Kitaplığı kusursuz bir düzen içindeydi. Sayfaların köşesini bile katiyen kıvrırmazdı. Ayraç kullanırdı! Ve şimdi bir kitabı yırtıp saklamış mıydı yani? Hiç mantıklı değildi. Okumak onun en büyük keyfiydi.

Tiffany tavana baktı. Dakota eskisi kadar çok okuyor muydu ki? Ödevleri için okuma yapması gerekiyordu elbette ve her zaman ödevlerinin başına oturur, Tiffany'nin hatırlatmasına ya da onu kontrol etmesine gerek kalmadan hepsini özenle yapardı. Ama ya keyif için okumak?

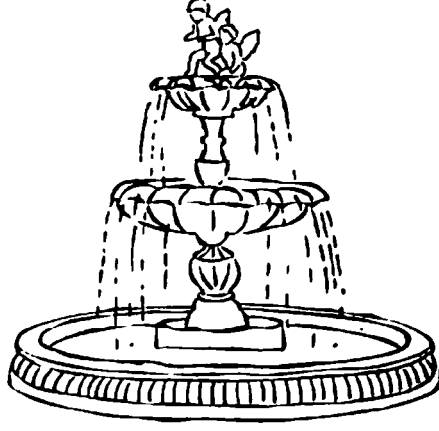
Tiffany en son ne zaman onu yatakta veya pencere sedirinde kitap okurken görmüştü? Hatırlayamadı. Tanrım, bu kitap onu o kadar mı sarsmıştı ki *artık hiç okuyamıyordu*? Tiffany'nin ihmalkârlığı nefes kesecek türdendi. Berbat anne. Berbat komşu. Berbat kadın.

"Ayakkabıları parlatmayı daha bitiremedin mi, Vid?" diye seslendi. "Geç kalmayalım! Yağmurda trafik çok fena olur!" Tiffany, kitap da dâhil olmak üzere her şeyi tekrar çekmeceye geri tıktırdı. Elbette Dakota'ya şu anda hiçbir şey söyleme-

HİÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

yecekti, hele de Bilgilendirme Sabahı için tam evden çıkmak üzerelerken.

Bu meseleyi sonra düşünmek üzere zihninin bir köşesine itti.



YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Erika!” dedi Sam. Clementine söylediklerini geri almak istemesine elini ağzına kapadı ve sonra da suçluluğunun bir göstergesi olarak hızla aşağı indirdi. Aptallığı ve düşüncesizliği inanılır gibi değildi.

Erika odaya girip de ona bebek çantasını uzatırken, “Ah! Selam! Teşekkürler!” dedi. “İhtiyacımız olduğunu nereden bildin? Holly iyi mi?”

Bir taraftan boşboğazlık ederken panikle konuşmayı zihninde geriye sardı. Erika ne kadarını duymuş olabilirdi? Bir kısmını mı? Hepsini mi? Tanrım, lütfen “iğrenç” kısmını duymamış olsun. En kötüsü de ses tonuydu. O aşağılayan ton.

Sanki ağzından çıkanları yeni konuşma katmanlarıyla bir şekilde gizleyebilirmiş gibi konuştu da konuştu. “Dakota onu köpek kulübesini görmeye götürmüş galiba. Doğum günü için bir köpek yavrusu istiyor. Sakın ona bir tane alayım deme ha, tamam mı, şaka yapıyorum tabii, almayacağını biliyorum. Şu eve bak, inanılmaz değil mi? Bahse girerim köpek kulübesi bile beş yıldızlıdır!”

Erika’nın arkasında duran Sam, gözlerini belertip parmağını boğazının üzerinden geçirerek *sus* işareti yaptı.

Erika, “Tiffany hepimizin dışarıdaki çardağa gitmesini istiyor,” dedi. Sesi her zamanki gibi soğuk ve duygusuzdu. Belki de hiçbir şey duymamıştı.

“Ben aşağı inip Holly’ye bakayım,” dedi Sam. “Ruby’yi halledebilir misin?”

“Tabii ki Ruby’yi halledebilirim,” dedi Clementine.

Sam kızlardan biriyle ya da ikisiyle birlikte onu yalnız bıraktığında hep böyle yapardı, sanki Clementine’in kendi çocuklarına nasıl bakacağını hatırlayacağından emin olması gerekiyormuş gibi.

Erika etrafına bakınarak, “Altını nerede değiştireceksin?” diye sordu.

Burası zenginlerin sinema odası adını verdiği yerdi. Duvarlarda asılı gülünç derecede devasa ekrana dönük deri koltuklar koyulmuştu. Sam burayı gördüğünde kıskançlıktan neredeyse aklını kaçıırıyordu.

“Tanrım,” dedi Clementine. “Bilmiyorum. Yerde sanırım” Alt değiştirme matını ve ıslak mendilleri çıkarmaya başladı. “Her şey ne kadar pahalı görünüyor, değil mi?”

“Kötü kokuyorum,” dedi Ruby. Sanki kötü kokmak övünülecek bir şeymiş gibi başını cilveyle yana eğdi.

“Evet, kokuyorsun,” dedi Clementine.

Clementine Ruby’nin altını değiştirirken Erika, “Holly bu yaşa kadar tuvalet eğitimini tamamlamamış mıydı sanki?” diye sordu.

“Erteleyip duruyoruz,” diyerek itiraf etti Clementine.

Normalde Erika’nın sorusundaki eleştiri imasından rahatsız olurdu ama şimdi hatasını alçakgönüllülükle kabullenmeye hevesliydi, sanki böyle yaparsa söylediği o çirkin şeylerden kendini temize çıkarabilirmiş gibi. (Tanrım, *peynirin* boyutundan bile şikâyet etmişti.)

“Bir kere başladın mı kendini adaman lazım ve bir nevi eve bağlı kalıyorsun, hiçbir yere gidemiyorsun, yani gidebi-

lirsin tabii ama zor oluyor... ve şey... ama her şeyimiz hazır, büyük kızlar için iç çamaşırlarımız hazır, değil mi Ruby? Biz de dedik ki benim seçmelerim, Holly'nin doğum günü partisi ve Sam'in anne babasının kırkıncı evlilik yıldönümü bir bitsin de kendimizi ondan sonra bu işe adarız."

Sus, sus, sus. Konuşmadan duramıyordu.

Erika boş bir ifadeyle, "Doğru," dedi. Normalde mutlaka sinir bozucu bir karşı görüş belirtirdi. Erika, Ruby ve Holly'nin bebekliklerinden beri onların yaşlarına uygun ebeveynlik makalelerini okuyor ve *gelişim aşamaları* hakkında tavsiyeler veriyordu. Clementine her zaman bunun, Erika'nın kendi çocuğunu doğurmaya olan ilgisinin değil de Clementine'in hayatına duyduğu tuhaflığa varan takıntının bir göstergesi olduğuna inanmıştı. Meğer ne kadar da benmerkezciymiş.

Clementine altını değiştirir değiştirmez Ruby, "Yukarı!" dedi. Kollarını Erika'ya uzattı, Erika da onu kalçasının üzerine oturttu. "Şuraya!" Ruby, sanki dik kafalı bir atın üzerindeymişçesine vücudunu yana doğru iterek Erika'nın hangi yöne gitmesi gerektiğini gösterdi.

"Ah, demek onu istiyorsun! Sanırım onu ellemene izin veremeyiz," dedi Erika ve Ruby oyuncak bebeğe uzanamasın diye vücudunu yana çevirdi.

Erika, Ruby'nin başının üzerinden Clementine'le göz göze geldi. Clementine'e bakışında biraz dalgın, biraz da tuhaf bir şeyler vardı ama kırılgan ya da öfkeli görünmüyordu. Duymamıştı herhâlde. Kapının ardında pusuya yatıp dinlemiş olamazdı. Bu Erika'nın tarzı değildi. Muhtemelen kapıyı çalıp içeri dalarak bebek çantasını verir, onların beceriksizliğini yüzlerine vurur ve bu işte onlardan ne kadar iyi olacağını kanıtlardı.

Clementine, Erika'nın alnını şefkatle Ruby'nin alnına yaklaştırmasını izledi ve cömertlikten uzak davranışından dolayı vicdan azabından boğulacak gibi hissetti.

Ama yine de ondan istenileni yapamazdı – yapmayacaktı.

Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Alt değiştirme matını bebek çantasına geri koymak için eğildi ve aslında zihninde Erika'ya değil de annesine seslendiğini fark etti: Nazik oldum, iyi oldum ama bu kadarı yeter artık, bunu bari yaptırma bana.



YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Oliver?” dedi Erika, hâlâ uyuyor olabileceği ihtimaline karşın usulca. Yataklarının ayak ucunda dikilip ona baktı. Oliver’ın bir kolu örtünün dışındaydı, mükemmel arka kol kaslarını belli eden hoş bir açıyla bükülmüştü. Zayıf sayılabilecek kadar ince vücutluydu ama iyi yapılıydı. (İlişkilerinin başlarında Clementine, Sam ve o zamanlar bebek olan Holly’yle birlikte sahile gitmişlerdi, Clementine eğilip Erika’nın kulağına fısıldamıştı: “Yeni erkek arkadaşın şaşılacak derecede kaslı, he?” Bu yorum Erika’yı kabul etmek isteyeceğinden çok daha fazla memnun etmişti.)

“Hımm?” Oliver sırtüstü döndü ve gözlerini açtı.

“Anneme gitmeye hazırım.”

Oliver esnedi, gözlerini ovuşturdu ve komodinin üzerinden gözlüğünü aldı. Pencereden dışarı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. “Belki sağanak biraz hafifleyene kadar beklemelisin.”

“Bütün gün beklemem gerekir,” dedi Erika. Gözlerini kar beyazı, jilet gibi nevresimle yapılmış yatağına çevirdi. Oliver her gün çarşafın köşelerini alta katlayarak yatağı asker gibi muntazam toplardı. Erika kıyafetlerini çıkarıp onunla yatağa geri dönmeyi ve her şeyi unutmayı ne kadar çok istediğine şaşırdı. Normalde şekerleme yapan biri değildi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Sanırım daha iyi gibiyim,” dedi Oliver endişeyle. Yatakta doğruldu ve sinüslerini kontrol etmek için gözlerinin altlarına pat pat vurdu. “Ah, hayır. İyi hissediyorum! Keşke işe gitseydim.”

Zavallı adam, ne zaman istirahat alsa izin hakkını yok yere kullanmaktan korkuyormuş gibi sahiden hasta olup olmadığını anlamak için gün boyu sağlığını kontrol edip dururdu. “Ya da annenin evinde sana yardım edebilirim.” Doğrulup ayaklarını yere indirdi. “Bugünü kişisel zamana çevirebilirim.”

“Bir gün daha dinlenmen lazım. Ve hasta hasta annemin evinin yakınına bile yaklaşmayacaksın.”

Oliver rahatlamış bir tavırla, “Aslında biraz başım dönüyor,” dedi. “Evet, şu anda inkâr edilemez bir baş dönmesi yaşıyorum. Denetim izni toplantısını yönetmem mümkün değil. İmkânsız.”

“Denetim izni toplantısını yönetemezsin. Geri yat. Gitmeden önce sana biraz çay ve kızarmış ekmek hazırlayacağım.”

“Harikasin,” dedi Oliver. Hastayken gördüğü en ufak bir ilgiye bile acınası bir minnet duyardı. Daha on yaşına gelmeden kendi doktor randevularını kendi almaya başlamıştı. Hastalık hastası olmasına şaşmamalıydı. Gerçi hemşire bir annesi olmasına rağmen Erika da fazla şefkat görmemişti, hele ki basit bir burun akıntısı için asla (Pam’in Clementine’e yaptığı gibi tepside sıcacık tavuk çorbası filan yoktu) ancak Erika hayatı boyunca birkaç kez gerçekten hasta olduğunda annesi ona, sanki sonunda ilgilenilmeye değer biri olmuş gibi olağanüstü bir özenle bakmıştı.

Tam odadan çıkmak üzereyken Oliver, “Sanki telefonda biriyle konuştuğunu mu duydum?” dedi.

“Clementine.” Erika tereddüt etti. Evet dediğini Oliver’a söylemek istemiyordu. Yatakta birden doğrulup yanaklarının renginin geri geldiğini görmek istemiyordu.

Oliver gözlerini açmadı. “Bir haber var mı?” dedi.

“Hayır. Henüz yok.”

Sadece biraz düşünmesi gerekiyordu. Psikologuyla yapacağı şu “acil” seans bugündü. Belki bu, kafasındaki şeyleri bir nebze netleştirirdi. Bugünkü seansta ele alınması gereken o kadar çok şey vardı ki! Belki de yanında bir ajanda götürse daha iyi olacaktı. Bu onu kesinlikle A tipi kişilik gibi göstermezdi. Gerçi Erika’nın A tipi biri olmakla hiçbir sorunu yoktu. İnsan niye başka bir kişilik tipinde olmak isterdi ki zaten?

Oliver’a çayla kızarmış ekmek hazırlarken aile doktorlarının yumurtalarından ümidi kesme vaktinin geldiğini söylediği ilk ânı düşündü.

“Bağış yapması için birine para ödeyebiliriz, değil mi?” diye sormuştu. Umursamıyordu. Hatta neredeyse rahatlamıştı çünkü artık çeşitli genetik kusurlarını çocuğuna aktarma konusundaki gizli korkusunun üzerine bir çizgi çekebilirdi. Kendi gözlerine, saçına ya da kişilik özelliklerine sahip bir çocuk hayal etmek, onun için hiçbir zaman bir mutluluk kaynağı olmamıştı. Onun o cansız, ince telli saçlarını kim ne yapsındı? Sıska, çarpık bacaklarını? Peki ya çocuğu istifçi olursa? Çocuğun biyolojik annesi olmaması gayet makuldü. Bu konuyu geride bırakmak için bir an bile durup düşünmeye gerek yoktu.

Ciddi ciddi *yas tutuyor* gibi görünen taraf Oliver’dı. Tuhaftı. Dokunaklı ama kafa karıştırıcıydı. Erika Oliver’ın onu sevdiğini biliyordu. Bu hayatının en güzel sürprizlerinden biriydi. Ancak gerçekten Erika’ya benzeyen, Erika gibi davranan, onun fiziksel ve zihinsel özelliklerini paylaşan bir çocuk istemek mi? Hadi canım. Bu artık biraz ileri gitmekti.

Neyse ki paraları vardı. Birinin yumurtaları için para ödeyebilirlerdi. Nihayet bu meseleyi kökünden halledeceklerdi.

Ne var ki evdeki hesap çarşıya uymamıştı.

“Aslında hayır,” demişti doktorları. “Böyle bir şey burada yasa dışı.” Kadın Amerikalıydı. “Bağışçınıza sadece vakti ve tıbbi masraflar için ödeme yapmanıza izin veriliyor, o kadar. Benim memleketimdeki gibi genç üniversite öğrencilerinin para

karşılığında yumurta bağışladığı bir sistem yok. Yani Avust-ralya'da gerçekten ciddi bir yumurta bağışçısı sıkıntısı var." Onlara boynunu bükerek, üzüntüyle bakmıştı. Bu konuşmayı daha önce sayısız kez yaptığı çok belliydi. "Sizin aradığınız, tamamen gönüllü bir bağışçı. Yabancılara bağış yapmaya istekli kadınlar *var* ama onları bulmak oldukça zor. Öncelikle değerlendirmenizi önereceğim en kolay ve en az karmaşık seçenek, size yardım edecek yakın bir arkadaş ya da akraba bulmanız olur."

"Ah, hiç dert değil. Zaten bir yabancının yumurtalarını istemezdik," demişti Oliver hemen ama Erika içinden, *İstemez miydik? Neden olmasın ki?* diye düşünmüştü. "Yedek parçalar kullanarak bir bebek yapmak istemiyoruz sadece." Oliver'ı dinlerken doktorun yüzü donuklaşıp profesyonel bir hâl almıştı. Sonuçta mesleği buydu: bebek yapmak. Oliver duygudan tir tir titreyen sesiyle, "Bu çocuğun sevgi dolu bir yerden gelmesini istiyoruz," diyerek sözlerine devam etmişti. Erika utançtan kızarmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti zira Oliver'ın neyin kafasında olduğunu anlayamıyordu. Tüp bebek doktorunun önünde yumurtlama, regl döngüsü ve foliküller hakkında konuşmakta bir sorun yoktu ama *sevgi* hakkında konuşmak mı? Bu fazla mahrem bir konuydu.

Eve dönerlerken arabada Clementine'i öneren Oliver'dı ve Erika içgüdüsel olarak ânında karşı çıkmıştı. Hayır. Hayatta olmaz. Clementine iğnelerden hazzetmezdi. Zaten ailesiyle kariyeri arasında bir denge kurmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki. Erika, Clementine'den iyilik isteyen değil, ona iyilik yapan taraf olmayı tercih ederdi.

Ne var ki sonra aklına Holly ve Ruby gelmiş, benliği bir anda tarifsiz bir arzuyla dolup taşmıştı. Kendi Holly'si ya da Ruby'si. Uzun zamandır uğruna çabaladığı o soyut fikir birdenbire somutlaşmıştı. Ruby'nin o güzel mavi renkli kedi gözleriyle Oliver'ın koyu saçları... Holly'nin gül goncası dudaklarıyla Oliver'ın burnu... Tüp bebek sürecine başladığından

beri ilk kez bir bebek için gerçekten her şeyi göze aldığını hissetmişti. O bebek için. Bu bebeği Oliver kadar çok istiyordu. Hatta sanki Clementine'in bebeğini, kendi bebeğinden bile daha çok istiyormuş gibi gelmişti.

Su ısıtıcısı kaynamaya başladığında Tiffany ve Vid'in evindeki o yumuşacık halıyla kaplı koridorda yürüdüğü zamanı hatırladı, hiçbir şeyin gerçekmiş gibi gelmediği tuhaf bir baloncığa hapsolmuştu, ta ki Clementine'in sesini ayan beyan duyana dek: "Neredeyse... iğrenç geliyor bana. Tanrım, öyle demek istemedim, *sadece gerçekten yapmak istemiyorum.*"

Gecenin o kısmını neden bu kadar net hatırlıyordu ki? Clementine'in sözleri hafızasından silinmiş olsa çok daha iyi olurdu, ne var ki o öğleden sonranın o bölümüne dair hafızası gayet berrak, sıradan bir hatıradan bile daha netti; sanki içtiği ilaçla ilk kadeh şampanya kimyasal bir reaksiyona girerek önce hafızasını keskinleştirmiş, sonra da bulanıklaştırmıştı.

Clementine'in, *Ya Holly veya Ruby'ye benzerse?* dediğini duymuştu.

Aradan bunca hafta geçmiş olmasına rağmen o ânı hatırladığında yanakları hâlâ utançtan alev alev yanıyordu. Clementine Erika'nın en gizli, en kıymetli umutlarını alaycı bir ses tonuyla dile getirmişti.

Odaya girdiğini ve Clementine'in yüzündeki dehşet ifadesini gördüğünü hatırladı. Erika'nın konuştuklarını duymuş olmasından delicesine korktuğu öyle barizdi ki.

Kalçasına oturttuğu Ruby'yi alt kata taşıırken öfke ve acının tıpkı kandaki bakteriler misali vücuduna hücum ettiği ânı hatırladı. Duyduğu bu öfke ve acı Oliver'aydı, Clementine'den yumurta isterlerse küçük bebeğinin "sevgi dolu bir yerden geleceğini" varsayan saf ve masum Oliver'a. Sevgi dolu bir yer. Ne büyük saçmalık.

O saçma bahçeye çıkmışlar, Tiffany ona o öve öve bitiremediği şaraptan ikram etmiş, Erika şarabı daha önce hiç olma-

dığı kadar hızlı içmiş ve ne zaman gülen, sohbet eden, hayatın tadını çıkan Clementine'e baksa içinden sessizce haykırmıştı:
Lanet olasıca yumurtaların senin olsun.

İşte tam da o an, o öğleden sonra neler yaşandığına dair hafızasının çözölmeye, parçalanmaya ve un ufak olmaya başladığı andı.



YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Şu arka bahçeye bak,” dedi Sam.

“Gerçekten... muhteşem,” dedi Clementine.

Vid ve Tiffany’nin evi zaten etkileyiciydi, özellikle de sanat eserleri ancak beyaz mermer heykeller ve kokulu mumlarla aydınlatılmış lüks çardağın yer aldığı ve şingırdayan su figürleri, çeşmeler, ayaklı vazolar kullanılarak özenle dekore edilmiş bu arka bahçe savurganlığın bambaşka bir boyutuydu.

Kızarmakta olan etin kokusu havaya yayılmıştı; Clementine Disneyland’a giren bir çocuk misali keyifle kahkaha atmak istedi. Tüm bu ihtişam karşısında büyülenmişti. Özellikle de zavallı Erika’nın katı bir minimalizmle döşenmiş evinden sonra buranın zevk düşkünü ve cömert bir havası vardı.

Erika’nın minimalizme olan takıntısının gerekçelerini *anlıyordu* elbette, o kadar da duyarsız değildi.

Tiffany, Clementine’e oturacağı yeri gösterip şampanya kadehini doldurdu ve Vid’in fırından yeni çıkardığı *strudellerin* bulunduğu tabağı uzattı. “Evet, arka bahçe tamamen Vid’in eseri. Abartısız bir tarzı vardır.”

Clementine, Tiffany’nin misafir ağırlama sektöründe bir deneyimi olup olmadığını merak etti. Belden hafifçe eğilip içkileri doldururken az kalsın bir kolunu arkasına atacaktı.

Clementine uzun, alçak çardakta oturduğu yerden kızlarının, süslü sütunları olan ferforje kubbeli bir kameriye'nin yanındaki büyük ve dikdörtgen çim alanda oynadıklarını görebiliyordu. Küçük köpeğe tenis topu atıyorlardı. Şimdi top Ruby'deydi ve topu başının üzerinde havada tutuyordu, köpekse gergin ve heyecandan titreyerek atlamaya hazır vaziyette önünde oturuyordu.

"Dakota'ya söyle de kızlara bakmaktan sıkılınca bize haber versin," dedi Clementine Tiffany'ye, gerçi bunun yakın zamanda olmamasını umuyordu.

"Onlarla harika vakit geçiriyor," dedi Tiffany. "Sen lütfen rahat et ve şuradaki Trevi Çeşmesi manzarasının tadını çıkar." Başıyla bahçedeki en büyük ve gösterişli çeşmeyi işaret etti, kanatlı meleklerin dudaklarından şarkılar dökülürcesine ellerini havaya kaldırdığı ancak bunun yerine ağızlarından birbirlerini kesen büyük, kavisli sular fışkırttığı, âdeta düğün pastası gibi yekpare inşa edilmiş bir yapıydı bu. "Kız kardeşlerim ona böyle diyor."

"Kardeşleri yanlış ülkeyi seçmiş," dedi Vid. "Bana ilham veren Fransa'daki Versay Bahçeleri'ydi, anlarsın ya. Kitaplar aldım, fotoğraflara baktım, araştırdım. Hepsi benim tasarımı, anlarsın ya, çizimini ben yaptım: kameriye, çeşme, hepsi! Sonra da arkadaşlarımı çağırıp inşa ettirdim. Bir sürü usta tanıyorum. Ama onun kız kardeşleri yok mu!" dedi başparmağıyla Tiffany'yi göstererek. "Bahçeyi gördüklerinde gülmekten yerlere yattılar, az kalsın altlarına kaçıracaktı." Umursamazca omuz silkti. "Ben de onlara dedim ki, sanatım size neşe verdiyse ne âlâ, sorun yok!"

"Bence inanılmaz," dedi Clementine.

Evlerinin arka bahçesindeki yükseltilmiş havuzda kardeşleriyle birbirine su sıçratarak büyüyen Sam, "Havuz yok mu?" diye sordu. "Koyacak yeriniz var aslında."

Ardından sanki yeniden tasarlıyormuş gibi bahçeyi süzdü, Clementine onun aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Bazen efkârlanır, her şeyi satıp savdıktan sonra banliyölerde çeyrek dönümlük iyi durumdaki eski usul bir arsaya taşınmaktan bahsederdi; orada bir havuz, bir trambolin, bir oyun kulübesi, bir tavuk kümesi ve bir sebze bahçesi için yerleri olurdu ki bu sayede çocukları –artık kimsenin öyle bir çocukluk yaşamadığı gerçeğine rağmen– kendisinininki gibi bir çocukluk geçirebilirdi. Oysa Sam Clementine’den daha şehirliydi; restoranlara ve barlara yürüyerek gidebilmekten ve feribota binip şehir merkezine inebilmekten keyif alırdı.

Clementine, Erika’nın ricası yüzünden Sam’in aklında iyice yer eden o banliyö hayalindeki üçüncü çocuk fikrini düşününce ürperdi. Tanrım, belki de hayalindeki o arka bahçede koşturup duran *dördüncü* bir çocuk bile olabilirdi.

“Havuz yok! Kloru pek sevmem. Hiç doğal değil,” dedi Vid, sanki bu parlak mermer ve beton yığnında doğal olan herhangi bir şey varmış gibi.

Sam’in yorumunun eleştiri olarak algılanabileceği ihtimaline karşı Clementine, “İnanılmaz,” diye yineledi. “Şu köşedeki bir labirent mi? Aşk kaçamakları için mi?”

Neden “aşk kaçamakları” dediğini bilmiyordu. Ne biçim bir laftı bu. *Kaçamak* kelimesini hayatında daha önce hiç yüksek sesle söylemiş miydi? Böyle deniyor muydu ki?

“Evet, bir de Dakota’nın kuzenleriyle birlikte yaptığı Pas-kalya yumurtası avları için,” dedi Tiffany.

“Şu süs çalılarının bakımı epey zamanını alıyordur herhâlde,” dedi Oliver, şekilli budanmış çitlere bakarak.

“Yakın bir arkadaşım var, anlarsın ya, o ilgileniyor.” Çitleri budayanın kendisi olmadığını göstermek için ellerini dev bir makas gibi şak şak açıp kapadı.

Akşamüstü güneşi çardağın içine süzülüyor, o muazzam şekilde saçma çeşmeden yükselen su buharında bir gökkuşağı

yaratıyordu. Clementine'in içi ani bir iyimserlikle doldu. Erika kesinlikle ne söylediğini duymamıştı ama duymuş olsa bile Clementine her zamanki gibi bir şekilde bunu telafi edecek ve sonra da yumurtalarını neden bağışlayamayacağını açıklamanın hoş, nazik bir yolunu bulacaktı. Anonim bir yumurta donörü, herkes için çok daha uygun olurdu. Vardı böyle insanlar! Yok muydu? İnsanlar hamile kalmak için sürekli bağışlanmış yumurta kullanıyordu. Ya da en azından ünlüler, her neyse.

Sam nasıl babası gibi bir zanaatkâr olmak istemiyorsa başka çocuk da istemiyordu *aslında*. Zaman zaman ellerini kullanacağı bir iş yapması gerektiğini söylerdi. İş yerinde geçen sinir bozucu bir günün ardından kurumsal dünya için yaratılmadığından dem vurur ama hemen sonrasında çektiği bir televizyon reklamına heyecanlanırdı. Herkesin kendini mutlu edebileceğini düşündüğü başka bir hayat planı vardı. Evet, Sam, işe gitmeyip etrafı derli toplu tutan evcimen bir eş ve futbol oynayan iri yarı beş oğlan çocuğu sahibi bir tesisatçı olabilirdi ama o zaman da muhtemelen eğlenceli bir ofis işine sahip olduğu, liman kıyısındaki havalı, ilginç bir banliyöde, bir çellist ve güzeller güzeli iki küçük kız çocuğuyla birlikte yaşadığını hayal edecekti, çok teşekkürler.

Clementine Vid'in *strudel*inden bir ısırık aldı. Kendininkini çoktan yarılamış olan Sam, ona gülerek baktı. "Tadınca lezzetinden parmaklarını yiyeceğini biliyordum," dedi.

"Muhteşem," dedi Clementine.

"Evet, fena değil, ha?" dedi Vid. "Söylesene, içinde çok hafif tat alıyor musun, şey gibi, hayal meyal bir lezzet gibi ama anlarsın ya, tam olarak ne olduğunu da bir türlü çıkarmıyorsun gibi?"

"Adaçayı bu," dedi Clementine.

"Gerçekten de adaçayı!" diye bağırdı Vid.

“Karım tam bir kabadayı,” dedi Sam. Tiffany kıkırdadı ve Clementine kocasının gözünde, bu ateşli hatunu güldürmüş olmanın verdiği keyfi gördü.

“Şu kötü baba şakalarını yüreklendirme, Tiffany,” dedi Clementine.

Tiffany, “Affedersin,” dedi ve sırtarak Clementine’e baktı.

Clementine de gülümseyerek karşılık verdi ve gözlerinin istemsizce Tiffany’nin göğüs dekoltesine kaydığını fark etti. *Wonderbra* reklamından fırlamış gibiydiler. O göğüsler gerçek miydi acaba? Tiffany’nin muhtemelen en iyisine gücü yeterdi. Clementine’in arkadaşı Emmeline kesin bilirdi. Bu muhteşem dekoltenin de en az bu arka bahçe kadar yapay olması lazımdı. Tiffany tişörtünü düzeltti. Ah Tanrım, fazla uzun bakmıştı. Clementine hızla dönüp yeniden çocuklara baktı.

“Bu *strudel* gerçekten çok iyi,” dedi Oliver, özenli ve nazik bir hareketle ağzının kenarındaki küçük hamur parçasını silerken.

“Evet, mükemmel,” dedi Erika.

Clementine başını çevirdi. Erika “mükemmel” derken kelimeyi biraz gevelemişti. Aslında başkası olsa Clementine buna “gevelemek” demezdi ama Erika’nın çok net bir konuşma tarzı vardı. Her ünlü harfi daima kusursuzca telaffuz ederdi. Erika biraz çakır keyif miydi? Eğer öyleyse bu ilk olacaktı. Kontrolünü kaybetme fikrinden evvelden beri nefret ederdi. Oliver da öyle. Muhtemelen birbirlerine çekilmelerinin nedenlerinden biri de buydu.

“Demek bu testi geçtin,” dedi Vid. “Şimdi bir tane daha var.”

“Bunu ben kazanacağım,” dedi Sam. “Gönder gelsin. Spor bilgisi mi? Limbo mu? Limboda harikayımdır.”

“Limboda şaşılacak kadar iyidir,” dedi Clementine.

“Ah, ben de,” dedi Tiffany. “Ya da eskiden öyleydim. Artık eskisi kadar esnek değilim.”

İçkisini bıraktı ve vücudunu, tişörtü yukarı sıyrılacak kadar olağanüstü bir açıyla geriye eğip kalçasını öne itti. Kotunun bel hizasının hemen altında bir dövme mi vardı? Clementine görebilmek için gözlerini zorladı. Tiffany birkaç adım ileriye gitti ve görünmez bir çubuğun altından geçerken limbo müziği mırıldandı.

Doğruldu ve elini beline bastırdı. “Ah. Yaşlanıyorum.”

“Vay canına,” dedi Sam boğuk bir sesle. “Bana gerçekten kök söktürebilirsin.”

Clementine gülmemek için kendini tuttu. *Evet canım, sanırım gerçekten sana kök söktürebilir.*

Sam aniden, “Çocuklar nerede?” diye sordu, sanki birden gerçekliğe dönmüş gibiydi.

“Hemen oradalar,” dedi Clementine. Dakota ve kızların hâlâ köpekle oynadığı kameriyeyi işaret etti. “Gözüm üzerlerinde.”

“Yoga yapıyor musun?” diye sordu Oliver Tiffany’ye. “Gerçekten çok esneksin.”

“Acayip esnek,” diye katıldı Sam. Clementine eğildi ve çaktırmadan Sam’in dizinin üstündeki deriyi olabildiğince sert çimdikledi.

“Ah-ya!” Sam onu durdurmak için elini tuttu.

Oliver, “N’oldu dostum?” diye sordu.

“Peh! Limbo yarışması değil!” dedi Vid. “Müzik yarışması. Benim en sevdiğim klasik müzik parçası. Şimdi, bakın, size karşı dürüst olacağım. Klasik müzikle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Ben bir elektrikçiyim! Basit bir elektrikçi! Klasik müzik hakkında ne bilebilirim ki? Köyden gelmeyim ben. Ailem – köylüydük biz! Basit köylülerdik!”

“Yine başladı bu basit köylüler muhabbeti.” Tiffany gözlerini devirdi.

“Ama klasik müziği seviyorum,” diye devam etti Vid ona aldırmadan. “Seviyorum. Habire CD alıyorum! Ne aldığımı bilmiyorum! Raftan rastgele seçiyorum! Artık kimse CD al-

mıyor, biliyorum ama ben alıyorum ve bunu günün birinde bir alışveriş merkezinden aldım, anlarsın ya, eve dönerken de arabada çalmaya başladım ve bu parça başladığında kenara çekmek zorunda kaldım, durmak zorundaydım çünkü sanki... sanki boğuluyor gibiydim. Resmen duygulara boğuluyordum. Ağladım, anlarsın ya, tıpkı bir bebek gibi ağladım.” Parmağıyla Clementine’i işaret etti. “Bahse girerim çellist ne demek istediğimi anlıyordur.”

“Elbette,” dedi Clementine.

“O zaman bakalım adını bilebilecek misin, ha? Belki de iyi bir müzik bile değildir! Ne anlarım ki ben?”

Telefonunu karıştırdı. Çardakta tabii ki cep telefonuna bağlı yerleşik bir ses sistemi vardı.

“Kim demiş bu yarışmaya sadece çellist katılabilir diye?” dedi Sam. Clementine farkında olmadan Sam’in Vid’in konuşma ritmini taklit ettiğini duyabiliyordu. Restoranlarda garsonların aksanını taklit edip bir anda Hintli ya da Çinli gibi konuşmaya başlaması o kadar utanç vericiydi ki. “Peki ya pazarlama müdürü, ha?” dedi Sam.

“Ya muhasebeci ne olacak?” Oliver abartılı bir neşeyle şakayı sürdürdü.

Erika tek kelime bile etmedi. Ön kollarını sandalyesinin kolçaklarının üzerine sabitlemiş vaziyette uzaklara dalmıştı. Normalde geyik muhabbetlerini sanki ileride bu konudan sınavı girecekmiş gibi pürdikkat dinlerdi.

“*Hepiniz katılabilirsiniz!*” diye bağırdı Vid. “Sessizlik.”

Telefonunu âdeta bir orkestra şefinin batonuymuş gibi havaya kaldırdı ve ardından tek hamlede indirdi. Hiçbir şey olmadı.

Küfredip ekrana sertçe dokundu.

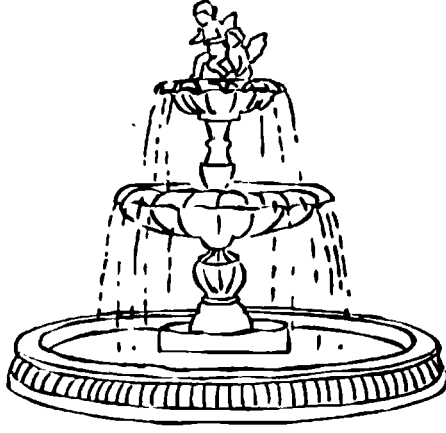
“Ver şunu bana.” Tiffany telefonu alıp birkaç tuşa bastı. Hemen ardından Fauré’nin “*Après un rêve*” adlı eserinin o zengin açılış notaları, kusursuz bir netlikle çardağın içinde yankılandı.

Clementine doğruldu. Vid'in onca parça arasından tam da bunu seçmiş olması şaka gibiydi. "Duygulara boğulmak" derken ne demek istediğini çok iyi biliyordu. On beş yaşındayken sıkıntıdan bunalmış anne babasıyla (babası uyukladıkça başı öne düşüp duruyordu) Opera Binası'nda otururken o da hissetmişti bunu: sanki olağanüstü bir şeyle kaplanmış gibi gelen o sıra dışı suya batma hissini.

"Daha yüksek!" diye bağırdı Vid. "Daha yüksek çalmalı!" Tiffany sesi açtı.

Clementine'in yanında oturan Sam otomatikman duruşunu düzeltti ve o metanetli, kibar, klasik-müzik-dinliyorum-ve-umarım-yakında-biter surat ifadesini takındı. Tiffany müziğe en ufak bir tepki bile vermeden kadehleri doldurmaya devam etti; Erika hâlâ uzaklara bakıyor, Oliver'sa kaşlarını çatmış konsantre olmaya çalışıyordu. Oliver muhtemelen bestecinin adını çıkarabilirdi. Bir sürü şey hakkında bir sürü şey bilen iyi eğitilmiş özel okul çocuklarından biriydi ama müziği hissedemiyordu. Müziği gerçekten *hisseden* yalnızca Clementine ve Vid'di.

Vid Clementine'le göz göze geldi, gizli bir selamla kadehini kaldırdı ve göz kırptı, sanki, "*Evet, biliyorum,*" der gibiydi.



YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Vid, ön verandasındaki ferforje masaya gazeteler sermiş, Saint Anastasias'taki Bilgilendirme Sabahı'nda şık görünsün diye Dakota'nın ayakkabılarını cilalıyordu. Hepsi okul çağındayken büyük kızlarının ayakkabılarını nasıl cilaladığını hatırladı. Büyükten küçüğe boy sırasına göre dizilmiş üç küçük çift siyah ayakkabı. Şimdiyse kızları ince topuklu stilettoların üstünde sendeleyip duruyordu.

Bugün bilhassa hüznü hissediyordu; nedenini tam olarak bilmiyordu ve bu yüzden sinirliydi. Belki de havadandı. Radyoda güneş ışığı eksikliğinin Sidney halkının psikolojisini nasıl olumsuz etkilediğine dair bir röportaj dinlemişti. Serotonin seviyeleri düşüyor, bu da depresyon oranlarının artmasına neden oluyordu. Bir İngiliz telefonla bağlanıp şöyle demişti: “Bu ne saçmalık! Bu daha hiçbir şey, siz Avustralyalılar ne kadar çıtkırıldımsınız! İngiltere'ye gelin de size yağmur neymiş gösterelim.”

Vid azıcık kötü havadan etkilenecek kadar çıtkırıldım olduğunu düşünmüyordu.

Çıkamaz sokakta bir araba sesi duyuldu, Vid başını kaldırınca yan komşusu Erika'nın mavi Statesman'ıyla sokaktan aşağı doğru ilerlediğini gördü.

Erika'nın son zamanlarda Clementine'i görüp görmediğini merak etti.

Fırçayı siyah ayakkabı cilasına batırıp döndürerek karıştırdı.

Geçen akşam Clementine'in performansını seyrettiğini sanki gizli bir şeymiş gibi kimseciklere söylememişti, oysa gizlenecek bir şey yoktu. Evet, onu izlemeye gitmek *belki* biraz garipti ama yani, neden bu kadar garip olsundu ki? Burası özgür bir ülkeydi. İsteyen herkes onu izlemeye gidebilirdi.

"Değil mi Barney?" dedi, sanki onu bir şeyden koruyormuş gibi ayaklarının dibinde dimdik ve tetikte oturan köpeğe. "Burası özgür bir ülke, değil mi?"

Barney ona kaygılı bir bakış attıktan sonra sanki Vid'le ilgili yapılabilecek hiçbir şey olmadığına karar vermiş ve gidip ailenin diğer üyelerini kontrol etmek istemiş gibi aniden hızla uzaklaştı.

Vid ayakkabının yan tarafını dikkatlice parlatmaya devam etti. Kadınlar ayakkabı cilalayamazdı. Fazla sabırsız ve aceleciydiler. Asla iyi iş çıkarmazlardı.

Clementine ayakkabı cilalayabilir miydi acaba? Keşke ona sorabilseydi. Cevabını duymayı isterdi. Clementine hâlâ onların arkadaşıydı, değil mi? Öyleyse neden Vid'in aramalarına dönmüyordu? Sadece merhaba demek, hâlini hatırlarını sormak istemişti. Hatta sesli mesaj bile bırakmıştı ki bundan hiç hazzetmezdi. Ondan gelen cevapsız bir arama gördüklerinde insanların hemen geri aramasını tercih ederdi. Clementine şimdiye kadar numarasını telefonuna kaydetmiş olmalıydı, değil mi? Bu durum Vid'i incitiyordu. Daha önce hiç kimse telefonlarına dönmemezlik yapmamıştı. Eski karısı bile geri arardı.

Ayakkabıyı havada tutup incelerken müziği hatırladı. Olağanüstüydü. Nefes kesici.

Tamamen anlık bir karardı. O esnada Circular Quay'deydi. Opera Bar'da yakın bir arkadaşıyla buluşacaktı ama arkadaşının yaşlı annesi hastalanınca buluşma son anda iptal olmuş,

Vid de Opera Binası'na doğru yürüyüp bilet gişesindeki kızla gayet hoş ve uzun bir sohbe dalmıştı. Vid senfoniye gitmek istediğini söyleyince bunun hiç sorun olmadığını, *Böyle Buyurdu Zerdüş*'te bir sürü boş koltuk olduğunu öğrenmişti. Bunun ne demek olduğuna dair Vid'in en ufak bir fikri bile yoktu ancak kız ona müziğin bir bölümünü, *2001: Bir Uzay Destanı* filminden tanıyabileceğini söylemişti ve haklıydı, elbette tanımıştı.

Clementine'in de müzisyenler arasında olacağına dair bir beklentisi yoktu. Orkestranın tam zamanlı çalışanı olmadığını biliyordu. İhtiyaç duyulduğunda birinin yerine sahneye çıkardı. Yedek müzisyendi yani. Ayrıca o çok istediği tam zamanlı pozisyon için bir seçmesi olduğunu biliyordu ve Erika'dan teyit ettiği kadarıyla seçimler henüz yapılmamıştı.

Velhasıl Clementine'in sahne almasının çok küçük bir ihtimal olduğunu biliyordu ama talih hep ondan yana olmuştu. Gerçekten çok şanslı biriydi. Bazıları şanslı olurdu, bazılarıysa şanssız; Vid şanslılardandı, hep öyle olmuştu (barbeküde olanlar hariç tabii ama o da şanslı hayat yolundaki ufak bir sapmadan ibaretti.) Ne var ki o gece talih yine ondan yanaydı çünkü Clementine oradaydı, işte tam orada, sahnede; uzun siyah bir elbise giymiş, yanında oturan müzisyenle sanki otobüs bekliyorlarmış gibi sakın sakın sohbet ediyordu ve o güzel, ıslıl ıslıl parlayan enstrüman, tıpkı küçük ve yorgun bir çocuk gibi omzuna yaslanmıştı.

Oturacağı yeri bulunca yan koltuktaki adamla sohbe başlamıştı; adam Hırvat'tı, adı Ezra'ydı, karısıyla birlikte gelmişti ve her ikisi de "aboneydi." (Vid de artık bir aboneydi.) Vid daha önce hiç senfoniye gelmediğini ancak klasik müziği çok sevdiğini, orada oturan çellisti tanıdığını ve bu yüzden onu yüksek sesle alkışlayacağını söyleyince Ezra, dinleyicilerin normalde bölümler arasında alkışlamadığını ve diğer insanlar alkışlayana kadar bekleyebileceği söylemişti; Ezra'nın karısı Ursula'ysa öne doğru eğilerek, "Ne zaman istersen o zaman alkışla," demişti.

(Vid fırsat bulur bulmaz Ezra ve Ursula'yı yemeğe davet edecekti. Ezra'nın telefon numarasını almıştı. İyi insanlar. Gerçekten çok iyi insanlar.)

Senfoninin bir sahne şovu ya da film gibi olacağını ve ışıkların tamamen kapanacağını zannetmişti ama ışıklar açık kalmıştı; bu yüzden Clementine'i tüm konser boyunca görebilmişti. Hatta bir ara onun doğrudan kendisine baktığını bile düşünmüş ancak emin olamamıştı.

Bütün orkestradaki en iyi müzisyenin o olduğu ayan beyan ortadaydı. Bunu bir aptal bile anlayabilirdi. Elinin çellonun sapında hızla titreyişine, arşeyi diğer müzisyenlerin yaylarıyla uyum içinde hareket ettirişine, başını geriye doğru eğerek boyununu ortaya çıkarışına hayran kalmıştı.

Tüm bu deneyim sahiden de ağzını açık bırakmıştı.

(Ezra haklıydı, Vid'in alkışlamaları gerektiğini düşündüğünlarda kimse elini bile kaldırmamıştı. Onun yerine *öksürüklerdi*. Orkestra her çalmayı bıraktığında salonda minik bir öksürük ve boğaz temizleme senfonisi başlıyordu. Bu durum Vid'e kiliseyi hatırlatmıştı.)

Tiffany onu beklediği için ara verildiğinde çıkmak zorunda kalmıştı ama Ezra ve Ursula'nın dediğine göre zaten en iyi bölüm hep ilk yarı olurdu.

Şehirden eve doğru araba sürerken sanki halüsinojenik bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi hâlâ müziği hissedebiliyordu. Göğsünde öyle yoğun bir his sıkışıp kalmıştı ki yatışmasını beklerken ancak sığ nefesler alıp verebiliyordu.

Clementine'i arayıp sahnedeki açık ara en iyi müzisyenin o olduğunu söylemek istemiş ancak arka bahçede onu son gördüğü zamanki yüz ifadesi tekrar tekrar gözünün önüne gelince Clementine'in o günün kendisine hatırlatılmasını istemediğini anlamıştı. Vid de o günü hatırlamak istemiyordu ama yine de bir tür özlem duyuyordu, tam olarak Clementine'e değil, yani onu *istemiyordu*, en azından cinsel anlamda değil fakat bir

şeyin özlemini çekiyor ve sanki ona bunu verebilecek tek kişi Clementine'miş gibi hissediyordu.

Vid, Tiffany ve Dakota Bilgilendirme Sabahı'na gitmek üzere evden çıkarken bir polis arabası Harry'nin garaj yoluna giriyordu.

"Belki de durmalıyız," dedi Tiffany. Gerçeklerle yüzleş. Küçük kızımın *Açlık Oyunları*'nı okumasına izin verdim, memur bey. Komşumun öldüğünü fark etmedim. Alçakça davranmış olabilirim.

Vid ayağını gaza bastı. "Ne? Hayır." Lexus marka otomobil mırıldanarak uslu uslu sokağa doğru ilerledi. "Polisle konuştun zaten. Bildiğin her şeyi anlattın. Söylenecek daha fazla bir şey yok. Sadece raporlarını tamamlıyorlar, anlarsın ya, vergi mükelleflerinin parasını çarçur ediyorlar."

"Harry'ye yemek götürmem gerekirdi," dedi Tiffany endişeyle. "İyi bir komşu öyle yapardı. Neden ona hiç yemek götürmedim ki?"

"Polisin sana bunu mu soracağını sanıyorsun? *Neden ona yemek götürmedin, seni rezil komşu? mu diyecekler? O zaman sen de diyebilirsin ki Şey, memur bey, size nedenini söyleyeyim! Çünkü o yemekleri yüzüme fırlatıp atardı, anlarsınız ya! Tıpkı kremalı pasta fırlatır gibi!*"

Tiffany yanından geçtikleri devasa ağaçların gölgesi altındaki bakımlı çimleriyle güzel ve konforlu, çift tuğlalı evleri seyrederken, "Sadece iyi insanlara karşı iyi olmamalısın," dedi. Yoksa o da her şeye hakkı olduğunu düşünen tiplerden birine mi dönüşmüştü? Kendinden biraz fazla mı memnundu? Umursamayacak kadar meşgul biri miydi?

"Tabii ki sadece iyi insanlara iyi davranmalısın!" dedi Vid. Dikiz aynasından Dakota'ya baktı. "Duydun mu Dakota? İyi olmayanlarla vakit harcama!"

Tiffany arkasını dönüp omzunun üstünden yeni okul üniformasıyla dimdik oturan ve solgun görünen Dakota'ya baktı (onu okula daha sonra bırakacaklardı). Dakota vücudunu sanki diğer yolculara yer açmaya çalışıyormuş gibi arabanın yan tarafına yapıştırmıştı. *O kitabı neden yırttın, Dakota?*

Annesine bakmadan, "Bir keresinde annem Harry'ye kiş götürmüştü," dedi. "Hatırlıyorum. Mantarlı bir kişti."

"Öyle mi yapmıştım? Dur, yaptım, değil mi?" diye sordu Tiffany bu hatıraya heyecanlanarak. Dışarıdan yemek hizmeti aldıkları bir Noel partisinden sonraydı bu. "Mantardan nefret ettiğini söylemişti."

Vid kıkırdadı. "Gördün mü işte?"

"Mantarı sevmemesi onun suçu değildi ki! Bir kez daha denemem gerekirdi."

"Ama sana kaba davranmış, öyle değil mi?"

Harry kiş konusunda gerçekten kaba davranmıştı. Kapıyı öyle hızlı çarpmıştı ki Tiffany parmakları sıkışmasın diye geri sıçramak zorunda kalmıştı. Yine de karısının ve çocuğunun yıllar önce öldüğünü biliyordu. O üzgün ve yalnız bir yaşlıydı. Tiffany daha çok çabalamalıydı.

"Hiç mi üzölmüyorsun?" dedi Vid'e dönerek. "Birazcık bile mi?"

Vid iri omuzlarını silkti. Parmak uçlarıyla alt kısmına belli belirsiz dokunduğu direksiyonu çevirdi. "Bir başına ölmesine üzöldüm ama anlarsın ya, olan oldu, üstelik adam bizim güzel Dakota'mıza tükürdü!"

"*Bana* tükürmedi," dedi Dakota. "Beni görünce yere tükürdü sadece. Adamın tükürmek istemesine neden oldum."

"Bu yüzden adamı öldüresim geliyor," dedi Vid. Direksiyonun üstündeki parmakları kasıldı.

"Adam zaten ölü, hem de bayağı ölü," dedi Tiffany. Oliver'in kapıyı açmasıyla yüzüne vuran o pis kokuyu düşündü. Derhâl anlamıştı. "Sadece, şey duyuyorum..."

“*Pişmanlık*,” dedi Dakota arka koltuktan tekdüze bir sesle.

Tiffany hızla yeniden arkasına döndü. Bu, Dakota’nın eskiden sık sık yaptığı türden bir yorumdu; kelime dağarcığını test ediyor, düşünceleri sınıyor, dünyanın tam olarak nasıl işlediğini anlamaya çalışıyordu. “Evet, pişmanlık duyuyorum,” dedi Tiffany; Dakota ile bir zamanlar hep yaptıkları, kızının tuhaf, zekice gözlemleri karşısında hayrete ve memnuniyete kapıldığı o konuşmalardan birini yapmaya can atıyordu ancak Dakota, sanki kızgınmış gibi çenesi kasılmış vaziyette camdan dışarı bakmaya devam edince Tiffany bir süre sonra pes etti ve başını yeniden önüne çevirdi.

Yolun geri kalanında Vid, bazı müşterilerinin bahsettiği ve Sidney’deki, muhtemelen dünyadaki, hatta belki de evrendeki en iyi *tempurayı* yapan yeni bir Japon restoranından bahsedip durdu.

Devasa demir kapılara yaklaştıklarında, “İşte geldik!” dedi. “Yeni okuluna bak, Dakota!” Tiffany, Dakota’ya gülümsemek için arkasını döndü ancak Dakota’nın gözleri kapalıydı ve sanki kendinden geçmiş gibi alnını cama sertçe çarptı.

“Dakota!” dedi Tiffany sertçe.

“Ne?” Dakota gözlerini açtı.

“Bak!” dedi Tiffany.” Çevreyi işaret etti. “Ne düşünüyorsunuz?”

“İyi,” dedi Dakota.

“İyi mi?!” dedi Tiffany. “İyi mi?” Yemyeşil, gür çayırlara baktı. Heybetli binalara. Uzakta lanet olası Kolezyum’a benzeyen devasa bir spor alanı vardı. “Burası resmen Downton Abbey gibi.”

Vid camı biraz araladı. “Kokuyu alıyor musun?”

“Ne?” dedi Tiffany burnunu çekerek. Bir çeşit gübre miydi? Nemli toprak kokusu mu?

“Paranın kokusu.” Parmak uçlarını birbirine sürttü Vid. Gözlerinde gösterişli bir otel lobisine girdiği zamankiyle aynı

memnuniyet ifadesi vardı. Tüm bunlar onun için eğlenceden ibaretti. Parası vardı. En iyisine gücü yeterdi. Bu yüzden en iyisini alır ve tadını çıkarırdı. Parayla ilişkisi çok netti.

Tiffany kendi lisesini düşündü: batı banliyölerinde yer alan, neşeli, grafiti kaplı bir beton ormanı. Buradaki kızlar tuvaletlerde tüttürüyor muydu acaba? Belki de mermer banyolarda birinci sınıf kokain çekiyorlardı.

Vid arabayı gıcıır gıcıır lüks arabaların hızla doldurduğu bir otoparka park etti. Tiffany o arabaları görünce istemsizce dudağını büktü. Ailesinin zengin insan görünce yaptığı, sanki onlarda tatsız ve ahlaksız bir şeyler varmış gibi burun kıvrıdığı çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı bu. Kendi arabasının da en az onlar kadar lüks olmasına ve bu arabayı alın teriyle çalışıp kazanarak kendi satın almış olmasına rağmen yine de dudak bükmekten geri durmadı.

Veliler ve kızları şaşıaalı salona doğru yönlendirilirken de aynı his devam etti. Takım elbiseli ve kravatlı babalarla belli ki okulda büyük kızları olan (çünkü hepsi birbirini tanıyordu) çabasız şıklıktaki bahar kıyafetleriyle anneler, rahat, samimi ve ayrıcalıklı zengin muhabbetlerini yaparken ortam kaliteli parfüm kokusuyla doldu. “Japonya nasıldı?” “Harika! Aspen nasıldı?” “Şey, biliyorsun, çocuklar daha önce Atina’ya hiç gitmemişti, o yüzden...”

“Pişti!” Orta yaşlı, koyu kıvrırcık saçlı bir kadın Tiffany’nin yanına oturup ikisinin de aynı Stella McCartney marka ipek eteklerden giydiğini işaret etti. Üzerinde de Tiffany’nin Dakota’nın çekmecesinde aradığı beyaz hırkanın tıpatıp aynısı vardı.

“Ben indirimden aldım.” Kadın öne doğru eğildi ve eliyle ağzını kapadı. “Yüzde kırk indirimle.”

“Yüzde elli indirimle,” diye fısıldadı Tiffany. Kuyruklu bir yalandı bu. Aslında tam fiyat ödemişti ama hayat bir yarıştı ve zengin kocaların çalışmayan eşlerinin tasarım kıyafetleri ucuza

alarak nasıl tasarruf ettiklerini anlatmaktan hoşlandıklarını biliyordu. Bu onların ev bütçesine yaptıkları katkıydı.

“Kahretsin!” Kadın tatlı bir kahkaha atınca Tiffany, *Keşke doğruyu söyleseydim*, diye düşündü. “Ben Lisa,” dedi kadın. “Okulda yeni misiniz?”

“Üvey kızlarım burada okudu,” dedi Tiffany ve kızların kendilerinden “üvey” diye bahsedilmesindense ölmeyi tercih edeceklerini düşündü. Yıllar önce annelerine sadakat göstermenin en iyi yolunun Tiffany aslında hiç yokmuş gibi davranmak olduğuna karar vermişlerdi ve bunu kendilerine hak görüyorlardı. Tiffany ne zaman konuşsa sanki saksıdaki bir bitki aniden sohbete katılmaya çalışmış gibi genellikle hafifçe irkilirlerdi. Ama Dakota’yı seviyorlardı, zaten önemli olan da buydu.

“Benim de iki büyük kızım bu okulda,” dedi Lisa. “Cara da bizim bebeğimiz.” Lisa, yanında oturmuş bacaklarını sallayarak sakız çiğneyen küçük bir kızı işaret etti. “Aman Tanrım, Cara, içeri girmeden önce onu atmanı söylemiştim! Ne kadar utanç verici. Bu da kocam, Andrew.”

Kocasını öne doğru eğilip hafifçe el salladı. Ellili yaşlarının sonlarındaydı, bolca gri saç vardı (tıpkı Vid’in kendi saçıyla gurur duyması gibi o da saçlarıyla gurur duyuyor olmalıydı) ve tıp ya da hukuk gibi bir kariyerdeki profesyonel başarısının getirdiği o saygın, bürokratik özgüvene sahipti.

Dikkat çekici gözleri açık ela rengindeydi ve irislerinin etrafında koyu halkalar vardı. Tiffany’nin kalbi, âdeta rüyasında tökezlemiş gibi yerinden hopladı.

“Selam, Andrew,” dedi.



OTUZUNCU BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Evet. Karnımız doydu,” dedi Vid göbeğine pat pat vurarak.

Tiffany onun aslında şunu demek istediğini biliyordu: Karnım doyduğuna göre medenî insanların bir zamanlar yaptığı gibi sigara yakmam lazım.

“İkinci bir tabak daha isteyen var mı?” diye sordu Tiffany. “Ya da üçüncü?” Misafirler önlerindeki tabakları memnuniyetle iç çekerek ve övgüyle mırıldanarak ileri doğru iterken uzun yemek masasını şöyle bir süzdü.

Masanın başında oturan Vid sandalyesine yaslanmış, sadık tebaasına hayırsever bakışlar atan bir kral misali parmaklarını kolçaklara vuruyordu ancak bu senaryoda yemeği pişiren kralın kendisiydi ve tebaasından büyük övgü almıştı: etin *yumuşaklığı* falan filan. Bilhassa Clementine iltifat etmenin suyunu çıkarmıştı.

Vid ve Clementine hemen can ciğer kuzu sarması olmuştu. Biraz önce kesintisiz on dakika boyunca karamelize soğan konuşmuşlardı. Tiffany de Clementine’in kocasıyla futbol konuşarak intikam almıştı.

“Gerçekten spora meraklısın, değil mi Tiffany?” dedi Sam şimdi. “Sırf kibarlık olsun diye mış gibi yapmıyorsun yani?”

“Ah, ben asla mış gibi yapmam,” dedi Tiffany.

“Niye yapsın ki?” dedi Vid. Muazzam fiziğini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı.

Oliver ve Erika hariç herkes kahkaha atarken onlar zoraki birer gülümsemeyle yetindi. Tiffany komşularının, aslında onları duyamayacak kadar uzakta olan çocuklara anlamlı bakışlar attığını görünce müstehcen şakalarını biraz dizginlemeye çalışmanın iyi olacağına karar verdi. Dakota çardağın arka köşesindeki sallanan yumurta koltukta iki küçük kızı yanına almış, onlara iPad’inde bir şey gösteriyordu. Kızlar, asla sahip olamayacağı küçük hayali kız kardeşler gibi (anlaşma anlaşmaydı ama bunu izlerken nasıl olur da pişmanlıktan insanın içi sızlamazdı ki?) keyifle Dakota’nın dibine sokulmuşlar, onlara gösterdiği artık her neyse kendilerini kaptırmışlardı. *Umarım insanların kafalarının patladığı bir şey değildir*, diye düşündü Tiffany. Barney ise arka bahçenin uzak bir köşesinde yasa dışı bir kazı operasyonuna girişmiş, keyifle toprağı eşeliyordu; Tiffany bunu fark etmemiş gibi yaptı. Köpek ara sıra omzunun üstünden arkasına bakıyor, yakalanmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

“Zavallı Oliver, biz etrafındayken spora ilgi duyuyormuş gibi yapıyor,” dedi Clementine. “Sam, *Dünkü maç izledin mi?* diye sorunca Oliver’ın *Hangi maç?* diye düşündüğünü yüzünden okuyabiliyorsun.”

“Azıcık tenis izlemek beni bozmaz,” dedi Oliver.

“Oliver o sporu *yapıyor*,” dedi Sam. “İkimizin arasındaki fark bu. Bense kalp atışlarımı ekrana bağırarak yükseltiyorum.”

“Aslında Oliver ve Erika duvar tenisi kortunda tanışmışlardı,” dedi Clementine. “İkisi de çok atletik insanlar.”

Clementine’in konuşma tarzı biraz fazla hevesli gibiydi, yeni atanmış bir halkla ilişkiler sorumlusu misali bu çifti destekleme gereği duyuyordu.

“Birbirinize karşı mı oynuyordunuz?” diye sordu Tiffany, Erika’nın kadehini bir kez daha doldururken.

Tiffany onun çok içen biri olduğunu tahmin etmemişti, gerçi bu onu ilgilendirmezdi. Zaten Erika’nın eve dönmek için araba kullanması da gerekmiyordu, tek yapması gereken yan kapıya yürümekti.

“Aynı muhasebe şirketinde çalışıyorduk,” dedi Erika. “Çalışanlardan bazıları perşembe akşamları için bir duvar tenisi turnuvası başlattı. Oliver’la ben de kurayı hazırlamaya gönüllü olduk.”

“Elektronik tablolar ortak tutkumuz,” dedi Oliver ve sanki yalnızca ikisinin bildiği bir anıyı hatırlamış gibi Erika’ya gü-lümsedi.

“İyi hazırlanmış bir elektronik tabloya ben de bayılırım,” dedi Tiffany.

“Öyle mi?” Clementine başını çevirdi. “Sen tabloları ne için kullanıyorsun?” *Sen* kelimesinin üzerinde belli belirsiz bir vurgu vardı.

“İşim için,” dedi Tiffany, *işim* kelimesini aynı şekilde hafifçe vurgulayarak.

“Ah!” dedi Clementine. “Ben... şey, ne iş yapıyorsun?”

“Tadilata muhtaç mülkleri satın alıyorum, onları yeniliyorum ve satıyorum.”

“Onları dönüştürüyorsun yani?” dedi Sam.

“Aynen. Dönüştürüyorum. Eşya dönüştürür gibi.”

“Sadece dönüştürmüyor!” dedi Vid. “O büyük bir gayri menkul komisyoncusu!”

“Hayır, değilim. İşleri daha yeni birazcık büyüttüm. Küçük bir apartman bloku yapıyorum. İki odalı altı daire.”

“Aynen, aynı Donald Trump gibi! Karım büyük paralar kazanıyor. Bu soktuğumun kocaman evini, ağzımı bozuyorum kusura bakmayın, benim paramla mı aldık sanıyorsunuz?! İç-

rideki tüm o sanat eserleri, o başyapıtlar, benim paramla mı alındı sandınız?”

Aman Tanrım, Vid. Şimdi kesin ben sadece basit bir elektrikçiyim diyecek.

“Ben sadece basit bir elektrikçiyim!” dedi Vid. “Kendimden üstün biriyle evlendim.”

Otuz çalışanı olan basit bir elektrikçi, diye düşündü Tiffany. Ama tamam, devam et Vid, paramızın bütün itibarını ben üstlenirim.

“Bu arada o eserler başyapıt falan değil,” dedi Tiffany.

“Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Oliver, o kibar ve ölçülü üslubuyla. Tiffany’ye pazar ayininden sonra cemaatiyle sohbet eden bir rahibi hatırlatıyordu.

Tiffany Vid’in cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Bir emlak müzayedesinde tanıştık,” dedi. “Şehirdeki bir stüdyo daireydi. Benim ilk yatırımım.”

“Ah. Ama bu onunla ilk tanışmamız değildi,” dedi Vid, en sevdiği müstehcen şakayı yapmak üzere olan birinin beklenti dolu ses tonuyla.

“Vid,” diye uyardı Tiffany. Masanın karşısından onunla göz göze geldi. Yüce İsa. Tam bir umutsuz vakaydı. Clementine ve Sam’i sevmişti, sorun da buydu zaten. Birini gerçekten sevince o hikâyeyi paylaşma dürtüsüne karşı koyamıyordu. Yeni arkadaşlarına bildiği en yaramaz kelimeyi söyleyerek hava atmaya çalışan kocaman bir çocuk gibiydi. Orada sadece komşular olsaydı asla söylemezdi.

Vid hayal kırıklığıyla Tiffany’ye baktı. Küçük bir omuz silkip yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. “Ama o hikâyeyi belki başka bir gün anlatırız,” dedi.

“Her şey fazla gizemli olmaya başladı,” dedi Clementine.

“Yani müzayedede birbirinize karşı mı teklif veriyordunuz?” diye sordu Sam.

“Daireyi ne kadar çok istediğini görünce teklif vermeyi bıraktım,” dedi Vid.

“Yalan,” dedi Tiffany. “Fazla teklif verip onu dürüstçe, hakkıyla alt ettim.”

Tiffany o daireden altı ay bile dolmadan iki yüz bin dolar kazanmıştı. Bu onun ilk başarısıydı. Para kazanma mücadelesindeki ilk zaferiydi.

Ya da belki de tam öyle değildi. İkincisiydi.

“Ama daha önce nasıl tanıştığınızı anlatamazsınız, öyle mi?” diye sordu Clementine.

“Eşimin araştırmacı bir zihni vardır,” dedi Sam, “ki bu da kibarca *her şeye fazla burnunu sokar* demenin başka bir yolu.”

“Ah, öğrenmek istemiyormuş gibi yapma,” dedi Clementine. “Dedikoduya benden bile daha meraklıdır.” Dönüp Tiffany’ye baktı. “Ama artık sormayacağım. Üzgünüm. Sadece merak ettim.”

Aman ne olacaksa olsun. Tiffany sesini alçalttı. “Şimdi şöyle oldu,” dedi. Herkes öne doğru eğildi.



OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Erika bir elinde şemsiye, diğerindeyse bir kova dolusu temizlik malzemesiyle çocukluk evinin dışındaki kaldırımında, sağanak yağmurun altında kılını bile kıpırdatmadan dikiliyordu. Yalnızca gözleri hareket ediyor, gereken zamanın, emeğin, tartışmaların, savunmaların ve çekişmelerin hesabını ustalıkla yapıyordu.

Clementine'in annesi telefonda "durum epey kötü" dediğinde abartmamıştı. Erika'nın çocukluğunda annesinin eşyaları hiçbir zaman ön kapının dışına taşmamıştı. Ev, kapalı panjurları ve susuzluktan solmuş bahçesiyle hep asık suratlı ve sinsi görünürdü. Ama yoldan geçenin dönüp bakacağı türden bir ev de değildi. Bütün aile sırları, hiçbir zaman ardına kadar açılmayan o ön kapının arkasında saklıydı. En büyük korkuları birinin kapıyı çalmasıydı. Erika'nın annesi, sanki bir keskin nişancının saldırısına uğramış gibi ânında tepki verirdi. Pencereden içeriye bakan meraklı gözlerin sizi görememesi için yere çökmeniz gerekirdi. Kapıya vurma cüretini gösteren o meraklı, kaba insan eninde sonunda aklını başına toplayıp Erika ve annesinin yaşam şartlarına dair iğrenç gerçeği asla göremeden ve öğrenmeden sinsice uzaklaşana dek kalbiniz gümbür gümbür atarken kıpırdamadan, sessizce beklemeniz gerekirdi.

Annesinin eşyalarının nihayet ön kapıdan taşarak öldürücü bir virüsün saçtığı mantar hücreleri gibi yayılması son yıllara kadar söz konusu olmamıştı.

Erika bugün bir palet tuğla, çelimsiz yapay bir Noel ağacına yarenlik eden aynı boyda ayaklı bir vantilatör ve tıka basa çöp torbalarının oluşturduğu bir dağ; son yağmurlarda ıslanıp kartonları hamura dönmüş kapalı kargo kutularının meydana getirdiği bir şehir; bir gencin odasından çıkmış gibi görünen (ama Erika'ya ait olmayan), küme evler misali dizilmiş çerçevesiz posterler ve sanki az önce bir katliam yaşanmış da kolları bacakları panikle sağa sola savrulmuş gibi duran onlarca kadın giysisi görüyordu.

Sorun annesinin artık çok fazla zamanı ve parası olmasıydı. Erika büyürken annesi tam zamanlı hemşirelik yapardı. Ayrıca bir de İngiltere'de yeni ve *bir üst seviyeden* ailesiyle yaşayan babasının ara sıra gönderdiği çekler olurdu. Yani paraları vardı ama Sylvia ne kadar uğraşırsa uğraşsın, biriktirebileceği yeni eşya miktarının bir sınırı vardı. Ne var ki Erika'nın anneannesini ölüp de Sylvia'ya hatırı sayılır bir miras bırakınca istifleme alışkanlığı yepyeni bir mali ivme kazanmıştı. Sağ ol, anneanne.

Ve tabii ki artık internetten alışveriş diye de bir şey vardı. Annesi bilgisayar kullanmayı öğrenmişti ve sürekli prize takılı hâlde elinin altında tutmayı başarıyordu. Erika bütün faturaları otomatik ödemeye bağladığından çocukluğunda olduğu gibi kâğıt faturalar karanlıkta kaybolduğu için elektriklerin kesildiği günlerin aksine artık hiç elektriksiz kalmıyordu.

Evin önü böyle görünüyorsa içerisi tam bir felaket olmalıydı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Sanki birini kurtarmak için bir tren ya da bir bina misali akılalmaz, imkânsız bir ağırlığı tek başına kaldırmak zorundaymış gibi hissediyordu. *Elbette* yapamazdı. Tek başına olmazdı. Bu yağmurda olmazdı. Hele de yanında planlı, duygusuz, çözüm odaklı, annesiyle hadi-bir-

likte-halledim-şunu diyen o makul sesiyle konuşan Oliver olmadan hiç olmazdı.

Oliver, Erika'nın yaptığı gibi her eşyayı kişisel algılamıyordu. Erika'ya göre her bir ıvır zıvır annesinin onu değil de bir eşyayı seçtiğinin göstergesiydi. Annesi rastgele, uyduruk eşyaları kendi kızından daha çok seviyordu. Öyle olması lazımdı çünkü onlar için savaşıyor, bağılıyor ve tek kızını onların altına gömmeye dünden hazırmış gibi görünüyordu, bu yüzden Erika her bir eşyayı eline aldığı anda sessiz bir çaresizlik çılgılığı yükseliyordu: *Beni değil, bunu seçtin!* Oliver iyileşene kadar beklemeliydi. Ya da en azından kaygı ilacını alabilirdi –zaten o haplar tam da böyle anların üstesinden gelebilmesi için verilmişti– ama barbekü gününden beri tek bir tane bile içmemişti. Kutunun yüzüne bile bakmamıştı. O korkunç hafıza kayıplarını tekrar yaşama riskini göze alamazdı.

“Erika! Seni gördüğüme çok sevindim! Ah! Korkuttum galiba, kusura bakma!”

Son beş yıldır annesinin yan komşusu olan kadındı bu. Erika'nın annesi bu kadına oldukça uzun bir süre, yani ona göre uzun, her neyse, belki altı ay kadar hayranlık duymuştu; ta ki tahmin edildiği üzere kadın bir günah işleyip de “gerçekten olağanüstü bir insan” konumundan “o kadına” düşene dek.

“Selam,” dedi Erika. Kadının adını hatırlayamadı. Zaten hatırlamak da istemiyordu. Sorumluluk duygusunu artırmaktan başka işe yaramazdı.

“Hava da ne fena, değil mi?” dedi kadın. “Gök delinmiş gibi!”

İnsanlar söylemeye değer hiçbir şeyleri yokken neden ille de yağmur hakkında konuşma ihtiyacı hissediyordu ki?

“Gök delinmiş gibi,” diye onayladı Erika. “Hakikaten bardaktan boşanırcasına yağıyor!”

“Şey, evet. Aslında seni burada gördüğüme sevindim,” dedi kadın. Şeffaf bir çocuk şemsiyesini sıkıca başının üzerinde tutu-

yordu. Vücudunun geri kalanı ise yağmur altındaydı. Erika'nın annesinin ön bahçesine acı dolu bir bakış attı. "Ben, şey, sadece haber vermek istedim... evimizi satışa çıkarıyoruz."

"Ah," dedi Erika. Arka dişleri birbirine sürtünürken çenesi çıt etti. Keşke penceresinde *İsa Seni Seviyor* yazısı olan ve Sylvi-a'nın evinin durumu hakkında Toplum Hizmetleri Dairesi'ne ikide bir şikâyetle bulunan çift gibi korkunç ya da yolun karşındaki saldırganca tehditler savuran züppe komşulardan biri olsaydı, o zaman çok daha kolay olurdu. Ama bu kadın öyle nazik ve çatışmaktan kaçınan biriydi ki. Michelle. Kahretsın. Yanlışlıkla kadının adını hatırlamıştı.

Michelle yalvarıyormuşçasına ellerini birbirine kenetledi. "Şey, annenin bazı... şey, sıkıntıları olduğunu biliyorum, lütfen anladığımı bil, benim de akıl sağlığı sorunları olan bir akrabam var, ah Tanrım, umarım seni kırmıyorumdur, sadece—"

Erika derin bir nefes aldı. "Sorun değil," dedi. "Anlıyorum. Annemin evinin vaziyetinin mülkünüzün değerini etkileyeceğini söylüyorsunuz."

"Belki yüz bin dolar kadar," dedi Michelle ricacı bir ses tonuyla. "Emlakçının dediğine göre."

Emlakçı temkinli davranıyordu. Erika'nın hesaplarına göre kayıp çok daha büyük olabilirdi. Sonuçta kim düzgün bir orta sınıf mahallesinde çöplüğe komşu bir evi satın almak isterdi ki?

"Ben halledeceğim," dedi Erika.

Anne babanızın yaşam koşullarından siz sorumlu değilsiniz. İstifçilerin çocuklarına söylenen buydu ama bu zavallı kadının tek umudu kendisiyken Erika nasıl sorumlu hissetmezdi ki? Elbette sorumluydu. Birinin ödeyeceği mali bedeller onun sorumluluk almasına bağlıydı ve Erika, mali bedelleri ciddiye alırdı. Annesinin penceresindeki panjurlardan birinin kıpırdadığını gördü. Muhtemelen içeriden dışarıyı gözetliyor, kendi kendine homurdanıyordu.

“Zor olduğunu biliyorum,” dedi Michelle. “Hastalık olduğunu da biliyorum. Televizyonda çıkan programları gördüm.”

Ah, Tanrı aşkına. Şu televizyon programları. Hep şu televizyon programları. Yarım saatlik özenle kurgulanmış televizyon programından sonra herkes uzman kesiliyordu: iğrenç çöplerin dramı, zeki terapist, temizlik sahneleri, yıllar sonra ilk kez zeminini gören mutlu istifçi... ve her şey *bitti gitti!* Sanki hepsi sonsuza dek mutlu yaşıyordu; oysa çöpleri temizlemek yalnızca semptomları hafifletiyordu, hastalığı iyileştirmiyordu.

Yıllar önce Erika'nın hâlâ bir tedavi umudu vardı. Annesini bir uzmana götürebilirse. İlaçlar vardı. Bilişsel davranışçı terapi vardı. Konuşma terapisi. Keşke Sylvia, Erika'nın babasının çekip gidişinin gizli bir deliliği nasıl tetiklediğini biriyle konuşabilseydi. Sylvia ezelden beri dürtüsel bir alışverişçiydi; zeki, güzel, çatlak, nevi şahsına münhasır bir parti kızıydı ancak bu delilik hâlinin sınırında doğru tarafta kalmayı başarmıştı, ta ki buzdolabının kapağına asılmış o iki kelimelik küçük notu okuyana kadar: *Üzgünüm Sylvia*. Erika'nın bahsi bile geçmiyordu. Zaten Erika babası için hiçbir zaman önemli olmamıştı. İşte her şey o zaman başlamıştı. Aynı gün Sylvia dışarı çıkmış, alışveriş yapmış ve eli kolu poşetlerle dolu hâlde eve dönmüştü. Noel'e gelindiğinde salondaki mor çiçekli halı ilk eşya katmanının altında tamamen kaybolmuş ve Erika bir daha o halıyı hiç görmemişti. Bazen bir çiçeğin taç yaprağının silüeti çarpardı gözüne; antik bir kalıntıya rastlamak gibiydi bu. Bir zamanlar normal bir evde yaşadığının kalıntısına.

Artık bir tedavinin söz konusu olmayacağını kabullenmişti. Sylvia ölmeden bu işin sonu gelmeyecekti. Erika da bu esnada semptomlarla savaşmaya devam edecekti.

“Ben en iyisi...” dedi Erika, paspaslarıyla eve doğru işaret ederek.

“İlk taşındığımızda annenle iyi anlaşmıştık,” dedi Michelle. “Ama sonra sanki onu gücendirdim. Ne yaptığımı hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.”

“Hiçbir şey yapmadın,” dedi Erika. “Annemin huyudur bu. Hastalığın bir parçası.”

“Anladım,” dedi Michelle. “Peki... teşekkür ederim.” Mahcup mahcup gülümsedi ve *güle güle* der gibi hafifçe parmaklarını salladı. Kendi iyiliğini tehlikeye sokacak kadar iyi biriydi.

Erika annesinin verandasına ulaşır ulaşmaz ön kapı açıldı.

“Çabuk! İçeri gir!” Sanki saldırı altındalarmış gibi deli deli bakıyordu. “Ne diye konuşuyordun ki *onunla*?”

Erika içeri girebilmek için yan döndü. Bazen başka insanların evine gittiğinde de refleks olarak yan dönerdi, çoğu kapının ardına kadar tamamen açıldığını unutuyordu. Dergi, kitap ve gazete kulelerinin, rastgele ıvır zıvır dolu açık karton kutuların, tabak çanaklarla dolu kitaplığın, fişi çekilmiş kapağı açık çamaşır makinesinin, sağa sola bırakılmış tıka basa çöp torbalarının, bibloların, vazoların, ayakkabıların ve süpürgelerin arasından güçlkle ilerledi. Süpürgeleri görmek hep ironik gelirdi çünkü hiçbir zaman süpürecek kadar boş yer olmazdı.

“Ne işin var burada?” dedi annesi. “Bunun *kurallara* aykırı olduğunu sanıyordum.” “Kurallar” kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. Erika’nın aklına Holly geldi.

“Anne, üstündeki de ne?” diye iç çekti Erika. Gülse mi ağlasa mı bilemedi.

Annesi sıska vücuduna büyük gelen, yepyeni, mavi payetli, 1920’ler tarzı bir elbise giymiş ve alnına kadar inen, gözlerine düşmesin diye de kafasını arkaya yatırarak bakmak zorunda kaldığı tüylü bir saç bandı takmıştı. Bir elini öne çıkardığı kalçasına koyarak tıpkı kırmızı halıdaki bir yıldız gibi poz verdi. “Çok güzel değil mi? İnternette aldım, görsen gurur duyardın, indirimdeydi! Bir partiye davet edildim. *Muhteşem Gatsby* partisine!”

“Ne partisi?” Erika evi incelerken koridordan oturma odasına doğru yürüdü. Her zamankinden daha kötü değildi. Etraf her zamanki yangın tehlikeleriyle doluydu ama çürümüş ya da bozulmuş bir şeyin kokusu gelmiyordu. Belki bugün ön bahçeye mi odaklansaydı? Eğer yağmur çiselemeye dönerse?

“Altmışınıc yaş günü partisi,” dedi annesi. “Dört gözle bekliyorum! Sen nasılsın, tatlım? Biraz solgun görünüyorsun. Keşke elinde şu *alet edevatlarla* gelmesen, sanki halletmen gereken bir işmişim gibi.”

“Halletmem gereken bir işsin.”

“Şey, bu çok saçma. Sadece seninle sohbet edip neler yaptığını duymayı tercih ederdim. Geleceğini bilseydim o yeni tarif kitabından bir şeyler pişirirdim, hani geçen gün sana bahsetmiştim ya, sen de birden huysuzlaşmıştın—”

“Tamam ama altmışına giren *kim?*” Annesinin bir partiye davet edilmesi pek olası gelmiyordu. Huzurevindeki işinden emekli olduğundan beri en ısrarcı, en sabırlı arkadaşlarıyla bile ayrı düşmüş ya da onları kendi eliyle uzaklaştırmıştı. Annesi arkadaş biriktirmezdi.

Erika mutfığa girdiğinde içi karardı. Ön bahçe bekleyecekti. Bugün mutfakla ilgilenmesi gerekiyordu. Ocak gözlerinin üzerinde kâğıt tabaklar duruyordu. Yarım kalmış, üzeri yeşil küfle kaplı yemek kapları. Aslında iki hafta daha buraya gelmesi gerekmiyordu, ön bahçedeki sorun olmasa bunları da görmeyecekti ama bir kere gördükten sonra arkasını dönüp gitmesi imkânsızdı. Bu bir sağlık tehlikesiydi. İnsan onuruna bir hakaretti. Kovalarını yere bıraktı ve tek kullanımlık eldiven paketini çıkardı.

“Felicity Hogan altmışına giriyor,” diye iç geçirdi annesi. *Felicity* kelimesini söylerken sanki Erika partinin kim tarafından verildiğini hatırlatarak keyfini kaçıyormuş gibi burun delikleri hafifçe genişlemişti. “Aaa, şuna bak! Şimdi de ameliyata girecekmişsin gibi *eldiven* takıyorsun.”

“Anne. Felicity altmışına geçen yıl girdi. Hayır, aslında ondan önceki yıldır. O partiye gitmemiştin. *Muhteşem Gatsby* temalı parti yapmanın ne kadar zevksiz bir fikir olduğunu söylemiştin, hatırlıyorum.”

“Ne?” Annesinin yüzü düştü, bandı alınının biraz daha yukarısına itince saçları havaya kalktı ve kaçık bir tenisçiye benzedi. “Sen hep kendini çok akıllı ve haklı sanıyorsun ama yanılıyorsun, Erika!” Hayal kırıklığı sesini tizleştirmişti. Pofuduk anne şefkatinin altındaki dikenler olduğu gibi duruyordu. “Sana davetiyeyi getireyim! İki yıl önce olmuş bir parti davetiyesi niye bende olsun ki, söylesene bana, Ukala Hanım?”

Erika acı bir kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun? Ciddi misin? Çünkü sen hiçbir şeyi atmazsın anne!”

Annesi saç bandını bir hışımla başından çekip yere attı. Ses tonu değişti. “Bir sorunum olduğunun farkındayım, Erika, bunun farkında değil miyim sanıyorsun? Aptal değilim ben. Sence ben her şeyin üstesinden gelebileceğim, yeterince depolama alanı ve nevresim dolabı filan olan daha büyük, daha güzel bir evde yaşamak istemez miyim sanıyorsun? Baban bizi terk etmeseydi senin o kıymetli Clementine’inin annesi gibi, Pam gibi, ay ben-ne-mükemmel-bir-anneyim havalarındaki Pam gibi, zengin kocam ve kusursuz evimle, işe gitmek yerine bütün gün ortalığı çekip çevirebilirdim.”

“Pam çalışıyordu,” dedi Erika lafı uzatmadan. Çöp poşeti rulosundan birini kopardı ve plastik yiyecek kaplarını içine doldurmaya başladı. “Sosyal hizmet görevlisiydi, hatırladın mı?”

“*Yarı zamanlı* bir sosyal hizmet görevlisiydi. Tabii ki hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim? Sen de onun küçük sosyal hizmetler projesiydin. Clementine’i seninle arkadaş olmaya o zorladı. Muhtemelen sen her onunla oynamaya gittiğinde ona küçük bir altın yıldız çıkartması veriyordu.”

Canı yanmadı bile. Annesi bunun dünyayı yerinden oynatan bir ifşaat olduğunu mu sanıyordu?

"Aynen. Pam evdeki durumumun ideal olmadığını biliyordu."

"Evdeki durumun *ideal* değilmiş. Ne kadar dramatik. Elimden geleni yaptım ben! Sofraya yemek koydum! Üstünü başını giydirdim!"

"Bir yıl boyunca sıcak suyumuz yoktu. Paramız olmadığı için değil, su ısıtıcısını tamir etmeleri için eve birini sokmaya utandığından."

"Utanmıyordum ben!" Annesi öyle bir bağırdı ki boynundaki tendonlar dışarı fırladı, yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Utanmalıydın," dedi Erika sakince. Böyle anlarda içinde ürkütücü bir sakinlik belirirdi; derken saatler, hatta günler sonra, arabada ya da duşta yalnız başınayken kendini cevaben çığlık atarken bulurdu.

"Şunu kabul ediyorum, bazen seni elimden alırlar diye azıcık paranoyaklaşmış olabilirim." Erika'ya acınası bir ifadeyle göz kırptı. "Pam'ın o iyiliksever, solcu kafalarına girip de günün birinde süpürgelikleri cilalamadığımı falan bahane ederek beni Sosyal Hizmetler Dairesi'ne şikâyet edeceğini düşünürdüm hep."

"Süpürgelikler mi! Bu evde süpürgelikleri en son ne zaman gördün ki sen?"

Annesi, sanki her şey eğlenceli bir şakaymış gibi neşeyle güldü. Gülüşü çok güzeldi, balodaki genç bir kızın kahkahası gibiydi.

("Bipolar olabilir mi?" diye sormuştu Oliver, kayınvalidesinin öfkesini bir şalter gibi açıp kapama konusundaki olağanüstü yeteneğine ilk tanık olduğunda ancak Erika bipolar bozukluğu olanların nasıl davranacaklarını bu kadar bilinçli seçmediklerinden şüphelendiğini söylemişti; annesi deliydi, kesinlikle deliydi ama tam olarak ne zaman ve nasıl delireceğini kendisi belirliyordu.)

"Fareler vardı. Kimse süpürgeliklerin temiz olmasıyla ilgilenmiyordu."

“Fare mi? Hadi canım. Hiç faremiz olmadı. Belki bir tane farecik olmuştur. Sevimli küçük bir farecik.”

Fareleri vardı. Ya da başka tür kemirgenler, her neyse. Hayvanlar ölüp kalır, ardından da dayanılmaz, mide bulandırıcı bir koku yayılırdı, ne var ki odaları dolduran eşya yığınları arasında cesetlerini bulmaları imkânsızdı. Sadece geçmesini beklemek zorundaydılar. Koku en dayanılmaz noktaya kadar ulaşır, sonra yavaş yavaş kaybolurdu. Ama aslında hiçbir zaman tamamen kaybolmazdı. O koku Erika’nın içine işlemişti.

“Ayrıca Clementine’in babası zengin değildi,” dedi annesine. “O sadece sıradan bir işi olan sıradan bir babaydı.”

“İnşaatla ilgili bir şeydi, değil mi?” dedi annesi, kokteyl partisindeki bir misafirin konuşkanlığıyla.

“Bir mühendislik firmasında çalışıyordu.” Aslında Clementine’in babasının tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordu. Şimdi emekliydi, görünüşe göre Fransız mutfağına merak sarmıştı ve bu konuda oldukça iyiydi. Bir keresinde Erika on dört yaşındayken ve annesi işteyken arabaya atlayıp gelmiş, odasını annesinin ıvır zıvırlarından uzak tutabilsin diye Erika’nın odasının kapısına kilit takmıştı. Clementine’in babasının fikriydi. Erika’nın evinin durumu hakkında tek kelime bile etmemişti. İş bitirdiğinde alet çantasını eline almış, o kıymetli anahtarı Erika’ya uzatmış ve elini kısa bir anlığına onun omzuna koymuştu. Sadece fiziksel eşyalarla değil, aynı zamanda kelimelerle –acımasız, nazik, yumuşak ve tiz kelimelerden oluşan bir tufanla– kuşatılmış büyüyen Erika için bu sessizlik gerçek bir aydınlanmaydı.

Erika’nın babalığa dair bildiği buydu: başka birinin babasının elinin omzunda yarattığı sağlam, sessiz ağırlık. Oliver da böyle bir baba olurdu. Sevgisini kelimelerle değil de basit ve pratik davranışlarla gösterirdi.

“Pekâlâ, adam zengin olmayabilirdi ama Pam bekâr bir anne değildi, değil mi? Desteği vardı! Bana destek olacak kimse

yoktu. Tek başımaydım. Sen bunu bilemezsin. Kendi çocuğun olana kadar bekle bakalım, o zaman anlarsın!”

Erika mekanik hareketlerle çöp torbasını doldurmaya devam etti ama sanki etrafında bir yırtıcının varlığını sezmişçesine tetikte bırakan bir dinginliğin üzerine çöktüğünü hissetti. Yıllar önce annesine asla çocuk sahibi olmak istemediğini söylediğinde umursamaz bir acımasızlıkla şu yanıtı almıştı: “Evet, seni gerçekten de bir anne olarak düşünemiyorum.”

Elbette ona hamile kalma çabalarından hiç söz etmemişti. Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti.

“Ah, ama dur, sen kendi çocuğunu doğurmayacaksın, değil mi?” Annesi muzaffer bir bakış attı. “Çocuk istemiyorsun çünkü o pek önemli kariyerinle meşgulsün! Ne talihsizim. *Anneanne olamayacağım demek!*” Bu düşünce aklına yeni gelmiş gibiydi ve artık geldiğine göre bu korkunç haksızlıkla debelenmesi gerekiyordu. “Buna katlanmak zorundayım, değil mi? Herkes torun sahibi oluyor ama ben olamıyorum, kızım şehirdeki önemli işiyle öyle meşgul, öyle önemli bir kariyer kadını ki onun—hey!” Annesi kolunu yakaladı. “Ne yapıyorsun sen? Sakın atma onu!”

“Ne?” Erika eldivenli elindeki çöpe baktı: bir muz kabuğu, yarısı yenmiş bir ton balıklı sandviç, ıslak bir kâğıt havlu.

Annesi Erika’nın elinden küçücük, yağ lekeli bir not kâğıdı parçası çekip çıkardı. “İşte! Bu! Buna önemli bir şey yazmıştım! Bir kitabın adıydı sanırım ya da belki bir DVD’nin, radyo dinliyordum ve *Bunu mutlaka yazmalıyım!* diye düşündüm.” Kâğıdı ışığa tuttu ve dikkatlice baktı. “Şuna bak şimdi, ne hâle getirdin! Okuyamıyorum bile!”

Erika ağzını bile açmadı.

Artık pasif direniş politikası uyguluyordu. Asla karşılık vermiyordu. Özellikle de kendini annesinin, “Ama onu eBay’de satacağım ben!” diye bağırdığı, telleri kopmuş bir tenis raketi için on dakikalık saçma bir çekişmenin içinde bulduğu günden

beri. Elbette sonunda kaybetmişti. Tenis raketi olduğu yerde kalmış, asla eBay’de filan satılmamıştı. Zaten annesi eBay’de bir şey satmayı bilmiyordu.

Kâğıt parçasını Erika’nın yüzüne doğru salladı. “Buraya giriyorsun, Bayan Her-Şeyi-Bilen, eşyalarımı karıştırmaya başlıyorsun, bana büyük bir iyilik yaptığını sanıyorsun ama tek yaptığın işleri daha da berbat etmek! İyi ki çocuk istemiyorsun! Onların oyuncaklarını da atardın herhâlde, değil mi? O minik, kıymetli eşyalarını alıp çöpe fırlatırdın! Ne harika bir anne olurdun ama!”

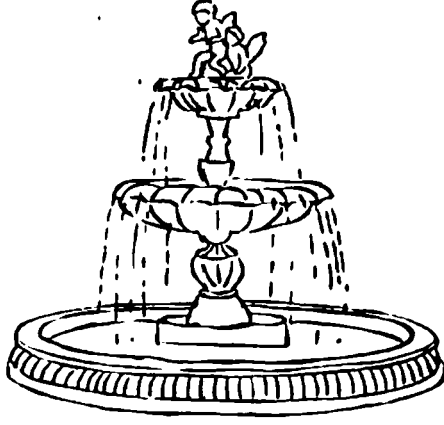
Erika arkasını döndü. Tıka basa dolmuş çöp torbasını uçlarından tutarak kaldırıp yere vurdu. Ağzını iki kez düğümledi ve arka kapıya taşıdı.

Clementine’la yaptığı telefon konuşmasını düşündü: “Bebek sahibi olmana yardım etmek istiyorum.” Sesindeki o tuhaf tınıyı hatırladı. Mesele şu ki Clementine *gerçekten* de artık Erika’nın bebek sahibi olmasına yardım etmek istiyordu. Sesindeki o tuhaf tını da bundan kaynaklanıyordu. Bunu çok istiyordu. Onun için bu hızlı bir kendini affettirme fırsattı. Erika bunu söylediğinde Oliver’ın yüzünün umutlanarak nasıl değişeceğini düşündü. Yanlış bir sebeple yapılmış bile olsa Clementine’in bu iyiliğini kabul etmeli miydi? Amaca giden her yol mübah mıydı sahiden?

Artık gerçekten bir bebek istiyor muydu ki?

Arka kapıyı açabilmek için çöp torbasını sağ elinden sol eline almıştı ki torba yırtıldı ve içindekiler dışarı aktı: yoğun, bitmek bilmez, engellenemez bir akıntı.

Annesi dizine vurarak o güzel kahkahasını attı.



OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Dakota masanın etrafında oturan büyüklerin olduğu tarafa baktı ve annesinin bakışlarını ona doğru kaydırıdıktan sonra sanki bir sır paylaşacakmış gibi öne eğildiğini gördü.

Holly ve Ruby sallanan yumurta koltukta iki yanına sıkışmıştı. Onlara *Duck Song Game* adlı uygulamayı gösteriyordu. İkisi de bayılmıştı. Kızlar oldukça tatlıydı ve onları çok seviyordu ama artık biraz sıkılmıştı. İçeriye, odasına dönüp kitabını okumak istiyordu.

Büyükler şimdi heyecanla kıkırdıyor, edepsiz şakalar yapan ergenler gibi fısır fısır konuşuyorlardı ve bu durum Dakota'nın sinirini bozuyordu.

Bazen böyle yaparlardı. Kulağına çalınan bölük pörçük kelimelerden anladığına göre bu edepsiz ve saçma şey annesiyle babasının nasıl tanıştığıyla ilgiliydi ama onlara ne zaman sorsa ikisi de hep aynı evi satın almak için teklif verirken tanıştıklarını söyler, sonra da Dakota'nın fark etmeyecek kadar salak olduğunu zannederek birbirlerine imalı bakışlar atarlardı.

Üvey ablaları bu sırrı bildiklerini söylüyordu ve bu sır, babası hâlâ Angelina'yla evliyken annesiyle bir gönül ilişkisi yaşadığıydı. Angelina babasının ilk karısıydı ve Dakota'nın

hayal gücü mükemmel olmasına rağmen bunu gözünde canlandırması çok zor, hatta neredeyse imkânsızdı.

Ne var ki annesi, babası hâlâ başkasıyla evliyken kesinlikle hiçbir gönül ilişkileri olmadığını söylemiş, Dakota da ona inanmıştı.

Sırrı açıkça söylememesi sinir bozucuydu çünkü her ne olursa olsun Dakota bunu kaldırabilecek yaşıydı. Tamam, henüz hiç +18 film izlememişti ama haberleri izliyordu; seks, cinayet, IŞİD ve pedofiller hakkında bilgisi vardı. Bilinmesi gereken başka ne olabilirdi ki?

Ayrıca iş sekse gelince ebeveynlerinden daha olgundu. Okulda anne babaların da katılmak zorunda olduğu bir cinsel eğitim semineri yapılmıştı ve dersi veren kadın, “Şimdi, bazı kısımlar sizi güldürebilir, bu çok normal, biraz kıkırdayabilirsiniz ama sonra devam edeceğiz,” demişti.

Bu sözleri *çocuklara* söylemişti ama kendini tutamayanlar *büyükler* olmuştu. Bu kadar uzun süre sessiz kalmaya alışık olmayan babası (konuşmadığı zamanlar sadece uyuduğu ve bazen de klasik müzik dinlediği zamanlardı, onunla film izleyemezsiniz), arkadaşı Ashok’un babasına durmadan fısır fısır bir şeyler söylemiş ve sonunda ikisi de gülmemek için burunlarından garip sesler çıkarmaya başlayınca sınıftan çıkmak zorunda kalmışlardı, bu rağmen kahkahaları hâlâ duyulabiliyordu.

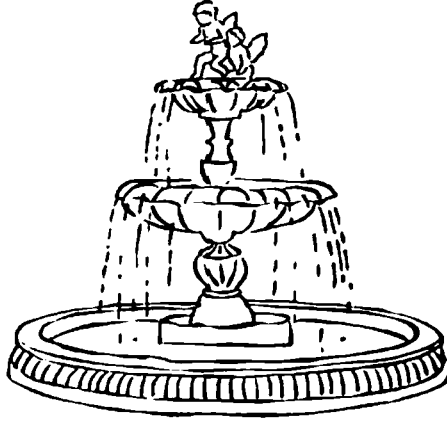
Ondan sakladıkları bu sır muhtemelen hiçbir şeydi. Dakota duysa, “Bu muymuş yani?” der ve gözlerini devirerek onlar adına utanırdı.

Holly ve Ruby Dakota’nın iPad’i için didişiyordu.

“Benim sıram!”

“Hayır, benim sıram!”

“Güzel güzel oynayın,” dedi Dakota ve kendi sesini duydu, sanki kırk yaşında sanırdınız. Cidden.



OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Andrew'un gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti ama onun haricinde tamamen aynı görünüyordu. Andrew bir okul etkinliğindeki velilere yaraşır nezaket dolu gülümsemesini takınırken bile Tiffany, adamın solgun gözlerinde tanınmanın verdiği o belli belirsiz ama şüpheyi bırakmayan ışıltıyı fark etti.

Korku da görmüş müydü? Ya da bir kahkaha? Şaşkınlık? Adam muhtemelen Tiffany'yi kafasında oturtmaya çalışıyordu. Tiffany bağlamın dışındaydı. Hem de fazlasıyla dışında.

Tiffany kendini tanıtmaya fırsat bulamadan kadının biri gümüş saçları ve zarif takım elbisesiyle sahneye süzüldü ve varlığıyla odayı susturdu. Okulun müdiresi. Robyn Byrne. Yerel gazetede kız çocuklarının eğitimi üzerine haftalık köşe yazısı kaleme alıyordu.

"*Günaydın* hanımlar, beyler ve kızlar," dedi müdire, yanıt beklediği aşıkâr bir ses tonuyla, böylece herkes hiç düşünmeden, önceden programlanmış bir melodi ritminde yanıt verdi: "Gü-nay-dın Bayan Byrne" ve ardından inceden bir kıkırdama dalgası yayıldı; CEO'lar, avukatlar ve kulak burun boğaz uzmanları okul sırasındaki öğrenci itaatkârlığıyla tongaya düşürüldüğünü fark etmişti.

Tiffany soluna, Vid'e baktı, sanki Wiggles konserindeki yeni yürümeye başlamış bir çocukmuşçasına şapşal şapşal Da-

kota'ya gülümsüyordu. Dakota'ysa yüzünde o korkunç, taş kesmiş ifadeyle kıpırdamadan oturuyordu.

“Saint Anastasias’a içtenlikle hoş geldiniz,” dedi okul müdürü.

İnsanı felç eden okul ücretlerine de içten bir hoş geldiniz.

“Bugün, bu gerçekten korkunç havada dışarı çıkma zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim!” Bayan Byrne bir baledin misali iki kolunu havaya kaldırıp gökyüzünü işaret edince herkes onları yağmurdan koruyan yüksek tavana baktı.

Tiffany Andrew’a çabucak bir bakış atma cesaretini gösterdi. Yukarı bakmıyordu; onun yerine bacak bacak üstüne atmış, Rolex saatinin takılı olduğu bileğini kadınsı sayılabilecek bir pozla gevşekçe dizinin üzerine bırakmış, gözlerini doğrudan müdireye dikmişti.

İyi bir adamdı. Ürkütücü gözleri insanı yanıltıyordu. Tiffany o gözlerin gülerkenki hâlini hatırlayabiliyordu.

“Kızlarınız bu okuldan kendine güvenen, dayanıklı genç kadınlar olarak ayrılacaklar.” Bayan Byrne, klasik özel okul nutkunu çekmeye başlamıştı bile. Dayanıklılık. Ne saçmalık. Lanet olası Buckingham Sarayı gibi görünen bir yerde okula giden hiçbir çocuk oradan *dayanıklı* falan çıkmazdı. Dürüst olsaydı şöyle derdi: “Kızınız bu okuldan hayatında çok işine yarayacak muazzam bir her şeyi kendine hak görme duygusuyla ayrılacak, özellikle Sidney yollarında bunun çok faydasını görecek.”

Tiffany yeniden Dakota'ya baktı, kız hâlâ boş gözlerle sahneyi izlerken onun yanında oturan Vid ise cebinden telefonunu çıkardı ve kalın başparmağıyla ekranı ileri geri kaydırarak umursamazca mesajlarını kontrol etti. Terbiyesiz! El âlem ne düşünür? Evet, Tiffany, el âlem ne düşünür acaba? Ya Andrew Tiffany'yle aralarındaki alakayı karısına anlatırsa el âlem ne düşünürdü? Ama niye böyle bir şey yapsındı ki? Ah canım,

çok komik bir şey oldu, bu sabah yanında oturan kadın var ya, aslında eski bir arkadaşım!dı!

Tiffany, eski bir *arkadaşı*tı.

Ya karısına anlatırsa ve karısı da diğer tüm annelere veya bir başkasına anlatmadan duramayacak annelerden birine anlatırsa? Sonunda da laf kızların kulağına kadar giderse? Bu, Dakota'nın bu okuldaki sosyal konumu için ne anlama gelirdi? "Dayanıklı bir genç kadın" olmasına bu mu yardım edecekti? Evet, muhtemelen yardım ederdi. İnsanı sertleştirmek dedin mi azıcık sosyal dışlanmadan daha iyisi yoktu.

Tiffany kısa bir anlığına gözlerini kapadı.

Ayağını yere sağlam basması lazımdı. Yıllar önce kız kardeşlerinin, "Nasıl *yapabildin*, Tiffany?" dediği zamanı hatırladı. Asla utanmamıştı, daha önce hiç utanç duymamıştı, peki öyleyse neden şimdi burada tepeden tırnağa utanç içinde oturuyordu?

Nedenini, niyesini biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. Çünkü barbeküden beri her şey allak bullak olmuştu. Ev sahibi onlardı. Orası onların eviydi. Olay onların evinde olmuştu ama dahası, davranışları da buna katkıda bulunmuştu. Müşterek kusur. Tiffany masum olduğunu iddia edemezdi. Vid de öyle.

Peki ya her şey için sorumluluğu üstüne alsaydı?

Evinde yerde yatıp cılız sesiyle hiç gelmeyecek yardım dilenen Harry için.

Clementine'in alacakaranlıkta parlayan gözleri için ki her şey eğlencesineydi, kimsenin zarar görmesi amaçlanmamıştı. Ebeveyn olmaları, insan olmadıkları anlamına gelmiyordu ya.

Bir zamanlar aştığı sınırlar için. Sadece bir kereliğine.

Okul müdiresinin sesi yükseldi ve her biri birer müzik aleti taşıyan okul üniformalı üç kızı, kapalı parmak uçlarını birbirine vurarak kendince zarif bir alkışla sahneye kabul etti.

Tiffany enstrümanların parlak altın rengi ahşabına, kusursuz atkuyruklarındaki kırmızı okul kurdelelerine, okul ceketlerinin zarif kesimine ve kalitesine bakınca Andrew'un, Tiffany'yi

nereden tanıdığını karısına söylemesi durumunda neler olacağını mutlak bir netlikle gördü. Asla kaba veya acımasızca bir şey dillendirilmeyecek olsa da yeşil ceketli ve kırmızı kurdeleli kızlar, bastırılmış kıkırdamalar, sessiz fısıltılar, sahte gülümsemeler ve şifreli, iğneleyici sosyal medya yorumları Dakota'yı mahvedecekti. Bedelini Dakota ödeyecekti.

Kızlar arşeleri aynı anda kaldırdı ve salon müzikle doldu. Başka bir dünyanın müziği. Clementine'in dünyasının. Tiffany'nin dünyasının bas ritmi değil.

Tiffany yandan yandan Dakota'nın güzel, genç profiline baktı ve tam o an derin bir hüznün yüzüne yayıldığını gördü. Sanki Tiffany'nin küçük kızı, korkunç bir keder darbesiyle yere serilmiş gibiydi. Sanki Tiffany'nin az evvel öngördüğü her şey çoktan gerçekleşmişti.

"Anne." Dakota birden Tiffany'ye döndü ve fısıldadı: "Sanırım kusacağım."

Tiffany bir anda şükran ve anne sevgisiyle doldu. Mesele keder değil, mide bulantısıydı. Bunu çözebilirdi. Çocuk oynacığıydı. Fısıldayarak, "Gidelim," dedi ve ayağa kalkıp telaşla Vid'e işaret etti. Stella McCartney etekli yeni arkadaşının, kadının kızının ve kibarca başını sallayan Andrew'un yanından geçerek dışarı yürüdü, Andrew'un dudaklarının kenarı hafif gerilmiş gibiydi sanki ama Tiffany bunu uyduruyor da olabilirdi. Dışarı çıktıklarında Dakota tuvalet aramak istemediğini söyledi, tek istediği eve gitmekti, lütfen, hemen. Beti benzi atmıştı.

Vid o kendine has tavrıyla yaka kartı olan bir kadın bulup durumu açıkladı, kadın da ona bir bilgi klasörü verip anlayışlı bir gülümsemeyle onları yolcu etti. Adam her durumda rahattı: bahçe partisi veya kafes dövüşü fark etmez, Vid için hepsi aynıydı, hepsi *ilginçti*.

Tiffany'nin Andrew'la olan bağına da ilginç bulur muydu acaba?

Dakota arabanın arka koltuğuna bindi.

“Öne oturmak ister misin?” diye geveledi Tiffany.

Dakota sessizce başını sallayarak reddetti.

“Hiç değilse ortaya otur,” dedi Tiffany. “Böylece yolu görebilirsin. Miden için daha iyi.”

Dakota ortaya kaydı, Vid’le Tiffany öne geçti ve okul arazisinden çıkıp evlerine doğru yola koyuldular. Bir süre sonra Dakota’nın gerçekten de kusmayacağı netleşince Vid bir sigara yakıp konuşmaya başladı.

“Eee, bayağı iyi bir okul, değil mi? Ne düşünüyorsun? Enstrüman çalan kızlar iyiydi, ha? Belki sen de çello çalabilirsin, Dakota! Clementine gibi. Clementine’den sana ders vermesini isteyebiliriz.”

“Vid,” dedi Tiffany. Tanrı aşkına. Aklını peynir ekmekle mi yemişti bu adam? Clementine’in yaşananlardan sonra onlarla bir daha herhangi bir sebeple görüşmek isteyeceğine gerçekten inanıyor muydu? Dakota’ya ders vermemek için bir dünya bahane bulurdu. Hem evi de hiç uygun bir yerde değildi zaten. Eğer Dakota gerçekten bir müzik aleti çalmak isterse yakında birini bulurlardı. “Clementine Dakota’ya ders vermek istemez,” dedi.

Arka koltuktan garip bir ses geldi.

“Kusacak mısın, tatlım?” Tiffany hızla başını çevirdi.

Dakota’nın gözleri Tiffany’ninkilere kilitlendi. Sanki kendi bedenine hapsedilmiş, yardım etmesi için umutsuzca yalvarıyordu.

“Nefes alabiliyor musun?” diye sordu Tiffany. “Dakota, nefes alabiliyor musun? Boğuluyor musun?”

“Dakota?” Vid sigarasını camdan dışarı fırlatıp direksiyonu sola kırdı, frenlerin cayırtısı ve arkasından gelen kornanın öfkeli çığlığı eşliğinde yolun kenarında durdu.

Tiffany ve Vid arabanın kapılarını açıp kendilerini bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına attılar. Arka kapıları açıp Dakota’nın iki yanına oturdular.

“N’oldu? N’oldu?” diye sordu Tiffany.

“Ş-şey... ş-şey...” Dakota’nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu.

Tiffany’nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Ona ne olmuş olabilirdi? Bu kadar korkunç olan neydi? Kesinlikle cinsel bir istismar söz konusuydu. Biri ona dokunmuştu. Biri ona zarar vermişti.

“Dakota,” dedi Vid. “Dakota, meleşim, çok derin bir nefes al, tamam mı?” Sesi korkudan titriyordu, sanki onun düşünceleri de benzer bir tarafa yönelmişti. “Ve sonra bize sorunun ne olduğunu söyle.”

Dakota derin, titrek bir nefes aldı.

Sonunda da fısıldadı: “Clementine.”

“Clementine mi?” diye tekrarladı Tiffany.

Dakota, “Benden nefret ediyor,” diyerek hıçkırıklara boğuldu.

“Hayır, etmiyor!” dedi derhâl Tiffany; o yasaklı kelimeye, *nefrete*, içgüdüsel olarak ânında karşılık vermişti. “Ben sadece ders vermek istemez çünkü öğretmeyi pek sevmediği gibi bir izlenime kapıldım demek istedim... tam zamanlı bir işe girmeyi düşünüyor ya—”

“Evet, benden gerçekten nefret ediyor!” diye çıkıştı Dakota, on yaşındaki bir çocuğun o tanıdık mızızlanmasını duymak bir nebze rahatlatıcıydı.

“Neden Clementine’in senden nefret ettiğini düşünüyorsun?” dedi Vid.

Dakota babasının kollarına atıldı. Vid onu sıkıca kucakladı ve şaşkın bakışları, Dakota’nın başının üzerinden Tiffany’ninkilerle buluştu.

“Ah, Dakota,” dedi Tiffany. “Tatlım. Hayır. *Hayır.*” Öne eğildi ve yanağını Dakota’nın dar, kamburlaşmış sırtına yaslayıp elini kemikleri çıkmış omurgasına koydu, kızı için kalbi parçalanıyordu çünkü Dakota’nın ne söylemek üzere olduğunu adı gibi biliyordu.



OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şükürler olsun ki bu sabahki düğün Clementine'in evine yalnızca on dakikalık sürüş mesafesindeydi ve Clementine tam olarak nereye gideceğini biliyordu, yani kaybolmayacaktı. Serbest çalışmanın en kötü yanı buydu, mütemadiyen bilinmeyen yerlere araba sürmek.

Hiçbir işe geç kalmamıştı, tahtaya vursun çünkü kaçınılması mümkün olmayan hatalar için her zaman vakit bırakırdı.

Düğün bölgeye özgü devasa incir ağaçlarının ve eski bir bando sahnesinin bulunduğu korunaklı, küçük bir liman koyu parkındaydı. Clementine açık havada çalmaktan hiç hoşlanmazdı: uygun yeri ararken çellosunu ve nota sehpasını parklarda oradan oraya sürüklemek, mandallarla sabitlemesine rağmen rüzgârda uçuşan nota kâğıtları, parmaklarını hissedemediği soğuk günler, makyajın yüzünden aktığı sıcak günler ve akustik olmadığından sesin anlamsızca havada dağılması. Fakat nedense söz konusu bu nokta onlara hep nazik davranırdı; müziğin sesi limanın mavi ışıltısı boyunca süzülüp gider ve her şeye saati saatine uyan gelinler balayından döndükten sonra internette övgü dolu yorumlar paylaşırdı.

Ama bugün öyle bir gün değildi. Bugün berbat olacaktı. Göremediğin bir liman manzarasının hiçbir anlamı yoktu. Clementine Sidney silüetinin üzerine çökmüş ağır, gri renkli bulut

tabakasına baktı. Dünya sanki kısalmış gibiydi. İnsanlar gökyüzünün altında eğilip büzülerek yürüyordu. Yağmur sabah boyunca aralıksız yağmıştı, her ne kadar şimdi hafifleyerek ince bir çisentiye dönmüş olsa da her an yeniden bastırabilirdi.

Bu sabah telefonda konuşurken Clementine *Passing Notes* grubunun baş kemancısı ve menajeri Kim'e, "Yani düğünü dışarıda yapmaya kararlılar, öyle mi?" diye sormuştu.

"Bizim için açılır kapanır bir çadır kiralamışlar," demişti Kim. "Misafirler ise şemsiyelerle idare edecekmiş. Gelin bu sabah ağlıyordu. Yağmurun bu kadar uzun süreceğine ihtimal vermemiş. İlk rezervasyon yaptırdığında ona, *Yağmurlu hava için planınız nedir?* dediğimi hatırlıyorum, *Yağmur yağmayacak*, demişti. Neden hepsi böyle söylüyor? Neden gelinler hep kendini kandırıyor?"

Kim berbat bir boşanmanın ortasındaydı.

Clementine kendisinin de berbat bir boşanmanın arifesinde olup olmadığını merak etti. Sam bugün feribota giderken ona, "Hayırlı işler," dediğinde adamı gözlerini devirirken yakaladığına emindi, sanki duyduğu en saçma şey buymuş ya da dünyada kendisine iyi dileklerde bulunmasını isteyeceği son insan karısıymış gibi. Canını acıtmıştı bu, ani keskin bir acıydı, fırça çekmek gibi, tıpkı bu sabah başını eğdiği anda Do telinin kopup yanağına çarpması gibi bir şeydi. Daha önce hiç başına gelmemişti. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Çelloyu çalışında çok fazla gerginlik vardı. Bedeninde çok fazla gerginlik vardı. Evinde çok fazla gerginlik vardı. Telin acısı kişisel bir uyarı gibiydi; sabahın karanlığında orada oturmuş, parmak uçlarını yanağına bastırmayı reddetmişti.

Clementine arabasını parkın girişine çok yakın bir yere bıraktı. Yirmi dakika erken gelmişti çünkü her zamanki gibi ne olur ne olmaz diye yirmi dakikalık "kaybolma payı" bırakmıştı. Esneyerek havayı inceledi. Yağmur, törene müsaade ede-

cek kadar dayanabilir *gibiydi*. Eğer gelin şanslıysa tabii. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapadı.

Sabah beşte kalkmış ve metronom eşliğinde Beethoven pasajı üzerinde çalışmıştı. “İçinde ritmi hisset,” derdi Marianne, ancak sonra birden bağıırdı: “Çok tutarsız! Çok tutarsız!”

Clementine ağrıyan omzunu ovdu. İlk çello öğretmeni Bay Winterbottom (abileri ve babası ona Bay Kış-Kıç derdi), Clementine bir yerinin ağrıdığından şikâyet ettiğinde, “Kimse ağrısız çalamaz,” derdi. Clementine’in annesi bundan hiç hoşlanmamıştı. Pam, Alexander tekniğini araştırmıştı ve Clementine sahiden de aklına gelir de egzersizleri yaparsa faydası oluyordu.

Bay Winterbottom arşeyi hafifçe dizine vurur ve şöyle derdi: “Daha çok pratik, küçük hanım, sadece yeteneğine bel bağlayamazsın çünkü emin ol, o kadar da yetenekli değilsin.” Bir de, “Müziğine duygusallık katman zor çünkü çok gençsin, aslında daha hiçbir şey hissetmedin. Kalbinin kırılması lazım,” derdi. On altı yaşındayken Clementine’i Sidney Gençlik Orkestrası’nın seçmelerine yollamış ama kabul edilme şansının olmadığını söylemişti; yeterince iyi değildi ama yine de iyi bir tecrübe olacaktı. Önünde perde filan yoktu, sadece destekleyici bir gülümsemeyle bakan jüri üyeleri vardı ama Clementine çellosuyla sandalyeye oturduktan sonra beklenmedik bir korkuya kapılmış ve arşeyi tellere bile değdirememişti. Sanki korkunç bir hastalık gelip onu yakalamış gibiydi. Ayağa kalkmış ve tek bir nota bile çalmadan sahneden inmişti. Başka seçeneği yokmuş gibi gelmişti. Bay Winterbottom öğretmenlik hayatı boyunca hiçbir öğrencisinden bu kadar utanmadığını söylemişti ki *epcey* öğrencisi olmuştu. Sabahtan akşama kadar evine çello kutusu sürükleyen öğrenciler girip çıkardı: kendinden nefret etmeyi öğrenen cellistler için üretim hattı gibi bir yerdi.

Seçme fiyaskosundan sonra annesi ona yeni bir öğretmen bulmuştu ve sevgili Marianne daha ilk günden seçmelerin doğallıktan uzak ve korkutucu olduğunu, kendisinin de evvelden

beri seçmelerden nefret ettiğini, Clementine'i asla yeterince hazırlanmadığı bir seçmeye göndermeyeceği söylemişti.

Neden kanser o acımasız ve rastgele parmağıyla güzel Marianne'i işaret etmişti de hâlâ hayatta olan ve sinir hastası müzisyenler yetiştirmeye devam eden Bay Berbat Kış-Kıcı'nı es geçmişti ki?

Clementine gözlerini açtı ve ön cama düşen küçük yağmur damlalarını görünce iç çekti. Sağanağın sahneye görkemli bir giriş yapmadan önceki ısınma provasıydı bu. Radyoyu açtı ve bir spikerin şöyle dediğini duydu: *"Sidney'deki Büyük Yağış devam ederken halkın yağmur suyu kanallarından ve nehir kollarından uzak durması isteniyor."*

Yanındaki koltukta duran telefon çalmaya başlayınca Clementine hızla uzanıp ekrana baktı. Ekranda isim görünmüyordu ama söz konusu sayı dizisini hemen tanıdı.

Vid.

Barbeküden beri o kadar çok aramıştı ki Clementine artık numarasını ezberlemişti ama yine de bilgilerini telefonuna kaydetme zahmetine girmemişti çünkü Vid onun arkadaşı filan değildi; bir daha asla görmek istemediği bir tanıdık, bir arkadaşının komşusuydu sadece. Erika'nın Clementine'in numarasını ona vermeye hakkı yoktu. Vid ve Tiffany iletecek bir mesajları varsa Erika aracılığıyla ulaştırmalıydı. Clementine'den ne istiyordu ki?

Telefonu havaya kaldırıp ekrana bakarken Vid'in o büyük eliyle telefonu tuttuğunu hayal etmeye çalıştı. Adamın, "Sen ve ben, sorumsuz olanlar biziz," dediğini hatırladı. Sorumsuz olanlar. Tam gözlerini kapamıştı ki midesi bir anda kasıldı. Nihayetinde bunun bedelini bir mide ülseriyle ödeyip ödemeyeceğini merak etti. Mide ülserlerinin sebebi bu muydu yani? Pişmanlık dolu safra mı?

Telefonun sesi kesilince yine Vid'in mesaj bırakmadığını söyleyen o kısa mesajı bekledi. Yalnızca iki kez pes etmiş ve

gönülsüz olduğu aşikâr bir mesaj bırakmıştı: “Clementine? Ben Vid. Nasılsın? Tekrar ararım.” Mesaj bırakmaktan kaçınan ve ille de o lanet telefonu açmanızı isteyen türde bir insandı. Clementine’in babası da aynen böyle biriydi.

Derken telefonu ânında yeniden çalmaya başladı. Yine Vid’dir diye düşündü ama değildi, numarayı tanımıyordu. Onu kandırmak için başka bir numaradan aramaya kalkmazdı herhâlde, değil mi? Arayan Vid değildi. Erika’nın tüp bebek kliniğiydi. Clementine’in yumurta bağışı konusunu görüşmek üzere bir danışmanla randevu ayarlamak için yaptığı aramaya geri dönüyorlardı.

Erika bu sabah kliniğin numarasını ona verirken sinirli ve sabırsızdı, sanki Clementine’in sürece devam edip gerçekten aramasını hiç beklemiyormuş gibiydi. Clementine çantasından ajandasını çıkardı ve kucağında tutarak seçmelerden bir gün öncesine randevu aldı. Klinik şehirdeydi. Korkunç derecede yetenekli küçük Wendy Chang (dokuz yaşında beşinci sınıf öğrencisiydi) ile olan dersine ancak ucu ucuna yetişecekti. Randevuyu veren hanımefendi çok tatlıydı; Clementine’e ister şimdi ister daha sonra yaptırabileceği ilk kan testinden bahse-derken son derece nazik davranıyordu, her şey tamamen onun isteğine bağlıydı ve Clementine’in aklına, bu hanımefendinin muhtemelen kendisini iyi, fedakâr bir insan olarak gördüğü, bunu bir yükümlülüğün ağırlığından kurtulmak için değil de iyi niyetten yaptığını düşündüğü geldi.

O sabah telefonda Erika’nın sesi teslimiyet doluydu: “Ah Clementine, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.” Fakat hemen ardından konuya dönmüş ve sanki bunun yalan olmasının hiçbir ehemmiyeti yokmuş gibi kliniğin numarasını vermişti. Clementine’in motivasyonu umurunda bile değildi, tek istediği yumurtalardı.

Clementine ne bekliyordu ki? Minnet ve neşe mi? “Ah, teşekkür ederim, Clementine, sen ne harika bir arkadaşsın!” gibi bir şey mi?

Biri sürücü camına güm güm vurunca yerinden sıçradı. Elinde keman kutusuyla devasa bir şemsiyenin altında perişan vaziyette dikilen Kim'di.

Clementine camı indirdi.

“Ne kadar eğlenceli, değil mi?” dedi Kim donuk bir sesle.

Açılır kapanır çadır hiç güven vermiyordu. Ucuz görünüyordu, sanki bir milyoncudan alınmış gibiydi.

“Bence dayanmayacak,” dedi viyola çalan Nancy, eften püften beyaz kumaşı dikkatle incelerken. Bazı yerleri çoktan su birikintileri yüzünden bel vermişti bile. Clementine başlarının üzerindeki minik göletlerde yüzen yaprakların karaltılarını görebiliyordu.

“Şimdilik kupkuru,” dedi Kim endişeyle. Yaptıkları sözleşme hem yemek verilmesini hem de enstrümanlarını kuru tutabilmelerini şart koşuyordu. Yağışlı havalarda toparlanıp gitmeye hakları vardı ancak bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamışlardı.

“Eminim bir şey olmaz,” dedi ikinci kemancı Indira, mütemadiyen hem iyimserlik rolünü üstlenir hem de herkesin karnının doyduğundan emin olurdu. Lezzetli bir şey gördüğünde eserin ortasında kemanını bırakıp yanlarından geçen garsonu durdurduğu bile olurdu ki bu oldukça utanç vericiydi.

Akor yaparlarken Nancy, “Provalar nasıl gidiyor?” diye sordu.

Clementine gizlice derin bir iç çekti. *Başlıyoruz yine.* “Fena değil.”

“Zavallı Sam çocukları okuldan alma filan gibi işleri sen turnedeyken nasıl halledecek bakalım?”

“Nancy. O işe kabul edilmeyeceğim.”

“Bence işi alma şansın çok yüksek!”

Nancy’nin Clementine’in işi almasını istediği yoktu. Onun dörtlüden ayrılmasını istemediği için böyle yaptığını iddia ediyordu ama her seferinde Clementine’e Gore Vidal’ın şu sözünü hatırlatıyordu: *Ne zaman bir arkadaşım başarılı olsa ben biraz ölürüm.*

Nancy, Clementine’e incecik kadınları gösterip duran türden bir arkadaştı: Şu incecik bele/uzun bacaklara/sıkı kalçaya bak. Böyle görünmek *istemez* miydin? Ondan *nefret* etmiyor musun? İnsanın *çok* moralini bozuyor, değil mi?” (Çünkü şayet bozmuyorsa da bozması lazım!)

“Olsun, eğer işi alamazsan bütün o orkestra siyasetiyle de uğraşmak zorunda kalmazsın,” dedi Nancy. “Büyük bir şirkette çalışmak gibi. Toplantılar, Politikalar. Şahsen ben buna katlanamazdım ama bu benim fikrim tabii.”

“Bayılacaksın, Clementine! Dostluk ortamı, seyahat, para!” dedi Indira.

“Sence Sam tüm o müzisyenlerle sosyalleşmekten rahatsız olur mu?” dedi Nancy. Nancy, Sam’in müzisyen olmadığı gerçeğini her fırsatta dile getirmeyi severdi. Sanki orada olası bir zayıf nokta seziyor ve durmadan parmağıyla orayı deşiyordu. Bir keresinde Clementine’e, “Ben asla müzisyen olmayan biriyle evlenemezdim ama bu benim fikrim tabii,” demişti.

“Çoğu insanla iyi anlaşır,” diyerek kestirip attı Clementine.

“Ben sadece onun ortamı değildir diye düşündüm,” dedi Nancy. “O daha ziyade haşın, doğa insanı biri, değil mi?”

Clementine homurdanarak, “Sam doğa insanı falan değildir,” dedi. *Kapa çeneni, Nancy.* Nancy tam bir ayrıcalıklı Doğu yakası prensesiydi. Babası yargıçtı.

“Bir keresinde sanki müzik kulağı olmadığını söylememiş miydin?” dedi Nancy.

“Müzik kulağı yokmuş *gibi yapıyor*,” dedi Clementine. “Böyle söylemenin komik olduğunu sanıyor.”

“Seksenler rock’ını sever o,” dedi Kim sevecen bir tavırla.

“Vay canına Kim, bacakların o pantolonun içinde harika görünüyor,” dedi Nancy. “Ona biraz olsun gıcık olmuyor musun, Clementine?”

“Aslına bakılırsa onu bayağı severim,” diye yanıtladı Clementine.

“Ah! Bu arada! Neredeyse söylemeyi unutuyordum. Remi Beauchamp’ın da seçmelere katılacağını duydum.” Nancy kuzunu oynamıştı.

“Şikago’da olduğunu sanıyordum,” dedi Clementine. Duygusuz bir kabulleniş hissetti. Remi’yi yıllardır tanıyordu ve onun kusursuz entonasyonuna evvelden beri hayranlık besliyordu. Clementine ilk turu geçse bile orkestra en nihayetinde onu seçerdi.

“Geri döndü,” dedi Nancy ve üzgün bir ifade takınmak için dudaklarını sarkıttı. Sonuç korkunçtu. Batman’deki Joker’e benzemişti. “Ama eminim yine de epey şansın var.”

Kim, “İlk misafirler gelmeye başladı,” dedi. “Vivaldi ile başlayalım mı?”

Hepsi nota kâğıtlarında doğru sayfayı açtı ve enstrümanlarını yerleştirdi.

Kim kemanını çenesinin altına sıkıştırdı, onlara bir baş işareti verdi ve çalmaya başladı. Bakışları Clementine’inkiyle buluştu ve onun başının arkasından Nancy’ye gizlice orta parmağını gösterebilecek kadar yer açmak için bir ayağını hafifçe geri çekti; öyle hızlı ve sinsi bir hareketti ki başkaları görse sadece parmaklarının teller üzerinde hareket ettiğini zannederdi.

Çalarlarken Clementine zihnini serbest bıraktı. Düşünmesine gerek yoktu. Birlikte çalmaya başladıklarında Holly daha bebek bile değildi ve hepsi birbirine iyice alışmıştı. Nancy hızlı çalmaya meyilliydi, gerçi bunu inkâr ediyor ve asıl diğerlerinin

tempoyu düşürdüğüne inanıyordu. Artık hepsi onun hızına ayak uyduruyordu.

“Air on G” parçasına geçtiler ve Clementine etrafta dolanan zavallı misafirleri izledi; şemsiyeler pişmanlıkla dolu suratların üzerinde havada tutuluyor, yüksek topuklular ıslak çimlere batıyor, hepsi umutsuzca bu işin bir an önce bitmesini diliyordu.

“Gelin geldi!” Minicik şapkasıyla kadının biri aniden yanlarına yaklaştı. Clementine’e Bay Patates Kafa’yı hatırlatmıştı. “Gelin marşına başlayın, hadi, hadi, hadi!” Kendince bir orkestra şefi hareketi yaparak ellerini havada salladı. Görünüşe bakılırsa şampanyaya biraz erken başlamıştı.

Kim gelinin giriş müziğine ne zaman başlayacaklarını kendilerine işaret etmesi için her zaman birini görevlendirirdi ancak nedense rastgele birtakım konuklar (hep kadın olurlardı) bunu kendilerine görev edinir ve çoğunlukla müziğe çok erken başlamalarına yol açarlardı. Bir keresinde gelini nihayet görene kadar giriş müziğini tam on kere çalmışlardı.

“Ay! Pardon, yanlış alarm!” dedi patates kafalı kadın, abartılı bir özür ifadesi takınarak.

Gelinler nadiren erken gelirdi. Düğünün birinde gelin bir saat gecikmiş, başka bir rezervasyonları olduğu için toplanıp gitmek zorunda kalmışlardı.

Erika kendi düğününe erken gitmişti. Tek nedimesi olan Clementine, “Erken gidemeyiz,” demişti. “Daha konuklarının hepsi gelmemiş olacak.”

Erika, “Oliver orada olacak,” demişti. Saçlarını alnından geriye doğru toplamış, göz kapaklarına kopkoyu far sürmüştü. Bambaşka birine benziyordu. “Umursadığım tek kişi o.” Erika’nın bir görgü kuralını çiğnemeye razı olduğu ender anlardan biriydi.

Clementine tam olarak kıskançlık değil ama belki de ona benzer bir şey hissetmişti çünkü Erika’nın tek düşündüğü şeyin düğünü değil, evliliği olduğunu görmüştü. Ne elbisesini, ne

saçını, ne müziği, ne de konuklarını önemsiyordu; umurunda olan tek şey Oliver'dı. Oysa Clementine evlendiğinde tüm o önemsiz ayrıntılara fazla *kafa yormuştu*. (Mesela kuaför saçını berbat ettiği için düğününde Adams ailesinden Morticia'ya benziyordu.) Düğün gününde Sam'le birbirlerini neredeyse hiç görmemişlerdi çünkü ülke veya eyalet dışından gelen arkadaşları ve akrabalarıyla hasret gidermekle fazlasıyla meşgullerdi, oysa Erika ve Oliver'ın gözü birbirlerinden başkasını *görmemişti*. Bu bir bakıma mide bulandırıcıydı. Bir bakıma da çok güzeldi.

Şimdi dönüp baktığında bütün işaretlerin en başından beri orada olup olmadığını merak etti. Elbette Sam'le birbirlerini güldürüyorlardı, aralarında tutku vardı (ya da çocuklardan önce vardı) ve birlikte eğleniyorlardı ama ilişkileri ilk gerçek sınavını atlatacak kadar güçlü değildi. İşe yaramaz bir evlilikti bu. Dandik bir evlilik. Bir milyoncudan alınmış bir evlilik.

Çadır sallandı. Clementine yüzünde bir ıslaklık hissetti. Ağlıyor muydu? Yoksa yağmur muydu?

Nancy yukarıya bakarak, "Akıtıyor," dedi. "Her yandan sızdırıyor."

Yağmur aniden şiddetlendi.

Aralarındaki en pahalı enstrümanın sahibi Indira, "İşte bu kötü oldu," dedi. Kemanı emekli bir kemancıdan ödünç almıştı.

"Gidiyoruz." Kim kemanını indirdi. "Toparlanın."

Clementine tam arabasına dönmüş ve elini kontağa uzatmıştı ki telefonu çaldı. Tek bir kelimeyi ekranda görür görmez telefona uzandı: OKUL.

"Helen?" dedi nezaket cümleleriyle vakit kaybetmemek için zira okuldan arayan genellikle sekreter Helen olurdu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Artık her köşede pusuda bekleyen bir felaket vardı.

“Her şey yolunda, Clementine,” dedi Helen çabucak. “Sadece Holly yine ısrarla karnının ağrıdığını iddia ediyor. Dikkatini dağıtmak için her şeyi denedik ama ne yazık ki işe yaramadı. Ne yapacağımızı bilemez durumdayız, sınıfın düzenini bozuyor ve şey... o kadar inandırıcı görünüyor ki. Bunun yalancı çoban hikâyesine dönmesini istemiyoruz.”

Clementine iç geçirdi. Aynısı geçen hafta da olmuş ve Holly’yi eve getirince karın ağrısı ne hikmetse geçivermişti.

“Bugün davranışları nasıldı, biliyor musun?” diye sordu Clementine Helen’a.

Sevimli ama hafif kaçık anaokulu öğretmeni Bayan Trent’e göre Holly okulda zaman zaman “özdüzenlemede zorluklar” yaşıyor, bunun sonucu olarak da her zaman “doğru seçimler” yapamıyordu. Evdeki davranışları da pek iç açıcı sayılmazdı zaten. Yaramazlıkla mızızlık karışımı bir dönemden geçiyordu ve yakın zamanda “hayır” demek yerine martılarınki gibi bir çığlık koparmada ustalaşmıştı. Bu ses Clementine’in sinirlerini zıplatıyordu.

“Görüşüne bakılırsa *o kadar da* kötü değil,” dedi Helen temkinli bir sesle. “Yağmurun da hiç faydası olmuyor. Bütün çocuklar vahşileşti. Aslında biz de öyle. Bu havaların en az bir hafta daha devam edeceğini söylüyorlar, inanabiliyor musun?”

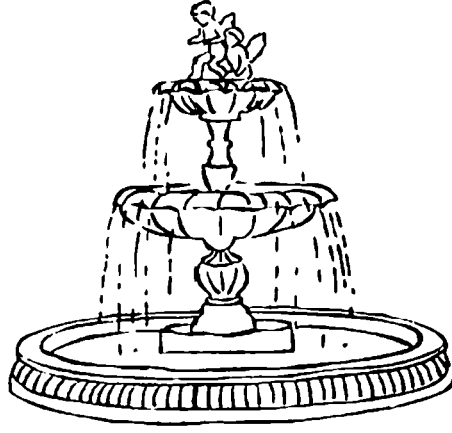
Clementine parkta gerçekleşen düğün törenine baktı. Gelinle damat el ele birbirlerine bakıyor, etraflarındaki insanlarsa başlarının üzerinde şemsiyeler tutuyordu. Gelin o kadar çok gülüyordu ki ayakta durmakta zorlanıyor, damat ise kahkahalar içinde onu desteklemeye çalışıyordu. Yaylı çalgılar dörtlüsünün ortadan kaybolması umurlarında değil gibiydi.

O ve Sam düğün törenleri boyunca bol bol gülmüşlerdi. “Bir gelinle damadın bu kadar güldüğünü hiç görmemiştim,” demişti nikâh memuru, sanki düğünlerini yeterince ciddiye almıyorlarmış gibi alaycı bir ses tonuyla. Sam, Clementine’in

Morticia saçına gülmekten kendini alamamıştı, bu da Clementine'i güldürmüştü ve meseleyi önemsiz hâle getirmişti.

Ama her şeyden gülerek sıyrılamazdınız. Sekiz yıl boyunca gülüp eğlenmişlerdi, fena bir süre değildi. İyi günde kötü günde birbirlerine sadık kalacaklarına yemin etmişlerdi ama bunu söylerken de gülüyorlardı çünkü onlara göre her şey öylesine ama öylesine komikti ki. Hayatta başa gelebilecek en kötü şeyin kötü bir saç modeli olduğunu sanıyorlardı. Nikâh memuru sinirlenmekte haklıydı. Kadın onları yakalarından tutup, “Bu ciddi bir mesele! Hayat ciddiye biniyor ve siz ikiniz hiç odaklanmıyorsunuz!” diye haykırsa yeriydi.

“Hemen geliyorum,” dedi Helen’a.



OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Vid beni zaten tanıyordu çünkü sahnede görmüştü,” dedi Tiffany, Clementine’e.

“Anne!” diye seslendi Holly, yumurta koltuktan. “Gel de şuna bak!”

“Bir dakika!” diye karşılık verdi Clementine, gözlerini Tiffany’dan ayırmadan.

“Yani sen de sahneye mi çıkıyordun?..”

Vid neşeyle, “Senin gibi bir sanatçıydı, Clementine!” dedi.

“Tam olarak Clementine gibi sayılmaz,” diye düzeltti Tiffany homurdanarak.

Ruby, “Anne!” diye bağırdı.

“Bir *dakika*,” diye geri bağırdı Clementine. Tiffany’ye baktı. “Müziyen misin?”

“Hayır, hayır, hayır.” Tiffany tabakları üst üste dizmeye başladı. “Dansçıydım.”

“Ünlü bir dansçıydı,” dedi Vid.

“Ünlü değildim,” dedi Tiffany, gerçi bazı çevrelerde bir bakıma ünlü sayılırdı.

“Ünlü bir limbo dansçısı mıydın yoksa?” diye sordu Sam gözlerinde belli belirsiz bir parıltıyla.

“Hayır ama bazen bir direğin dâhil olduğu oluyordu,” dedi Tiffany aynı parıltıyla karşılık vererek.

Masada bir sessizlik oldu. Vid gülümsüyordu.

“Yani direk dansçısı mıydın?” dedi Clementine sesini alçaltarak. “Yani... striptizci gibi mi?”

“Clementine, tabii ki *striptizci* değildi,” dedi Erika.

“Yani...” dedi Tiffany.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ah,” dedi Erika. “Özür dilerim, şey demek istemedim—”

“O işe fazlasıyla uygun bir vücudun var,” dedi Clementine.

“Yani...” dedi Tiffany yine. İşin sarpa sardığı yer burasıydı. *Aynen öyle canım, tabii ki var*, diyemezdi. Kadınların bedenleriyle gurur duymalarına izin verilmezdi. Bu konuda alçakgönüllü olmaları beklenirdi. “On dokuz yaşımdayken vardı,” dedi sonunda.

“Peki keyif alıyor muydun?” diye sordu Sam, Tiffany’ye.

Clementine ona bir bakış attı. “Ne?” dedi Sam ellerini kaldırarak. “Sadece önceki işini sevip sevmediğini sordum. Gayet yerinde bir soru.”

“Bayılıyordum,” dedi Tiffany. “Çoğunlukla. Her iş gibi iyi yanları da vardı kötü yanları da ama genel olarak keyif alıyordum.”

“Parası iyi miydi?” diye devam etti Sam.

“Harikaydı,” dedi Tiffany. “Zaten o yüzden yapıyordum. Üniversite okuyordum ve kasiyerlikten çok daha fazla para kazanabiliyordum.”

“Ben kasiyerlik yapıyordum,” dedi Clementine. “Bu arada merak eden varsa söyleyeyim, o işi pek sevdiğimi söyleyemem.”

“Ne yazık. Harika bir striptizci olurdun, hayatım,” dedi Sam.

“Teşekkür ederim, canım,” dedi Clementine istifini bozmadan.

“Üstelik direğin etrafında dönerken çello çalarkenki o yüz ifadelerini de yapabiliirdin. Epey bahşiş toplardın.” Sam başını

geriye attı, gözlerini kapadı ve büyük ihtimalle Clementine'in çello çalarkenki yüz ifadesini taklit ederek kaşlarını indirip kaldırmaya başladı.

Clementine başını masaya eğdi ve parmak uçlarını alnına bastırdı. Bütün bedeni zangırdıyordu. Tiffany şaşkınlık içinde kaldı. Ağlıyor muydu?

"Gülüyor," dedi Erika ilgisizce. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca ondan tek kelime duyamazsın."

Oliver boğazını temizledi. "Yakın zamanda direk dansını Olimpik bir spor dalı yapma girişimiyle ilgili bir makale okumuştum," dedi. "Görünüşe göre çok atletikmiş. Sağlam bir merkezi kas gücü lazım."

Tiffany sohbeti yeniden orta sınıf akşam yemeği muhabbetinin güvenli sınırlarına çekmek için elinden geleni yapan zavallı adama gülmeden edemedi.

Vid tek kaşını kaldırarak manalı manalı, "Ah evet, Oliver, çok atletik," deyince Clementine yeniden kahkahalara boğuldu.

Tiffany, *Cinsellikle ilgili konularda herkes Vid gibi neredeyse çocuksu bir yaklaşım benimsese dünya ne kadar basit olurdu*, diye düşündü. Vid cinselliği tıpkı klasik müzik, rokfor peyniri ve hızlı arabaları sevdiği gibi seviyordu. Ona göre hepsi aynıydı. Hayatın güzel yanlarıydı. Kulüpte dans eden güzel, çıplak kızlardı işte. Bu kadar büyütecek ne vardı ki bunda?

Erika bariz bir hareketle olduğu yerde dönüp omzunun üzerinden çocuklara doğru baktı. "Yani kızın senin?.." dedi Tiffany'ye.

"Dakota dansçı olduğumu biliyor," dedi Tiffany, çenesini yukarı kaldırarak. *Sakin ola ki ebeveynlik tercihlerimi sorgulamaya kalkma*. "Büyüyene kadar bundan fazlasını anlatmayı düşünmüyorum."

Vid'in büyük kızlarının da eski karısının da bundan haberi yoktu. Tanrı aşkına, kızlarının dağıtacağı *yargıları* bir düşünün! Kendileri de Kardashianlar gibi giyiniyor ama Tiffany'nin

yanında rahibelere mahsus bir ahlaki üstünlüğe sahipmiş gibi davranıyorlardı. Günün birinde öğrenecek olurlarsa bu sırrın üstüne kudurmuş köpekler gibi saldırırlardı.

“Doğru,” dedi Erika. “Elbette. Doğru.”

Clementine başını kaldırdı ve parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirdi. Sesi hâlâ kahkahadan titriyordu. “Yani, beni mazur gör çünkü sanırım ben oldukça, anlarsın ya, *ot gibi* bir hayat yaşadım,” dedi.

“Ondan pek emin değilim,” dedi Sam. “Ne ima ediyorsun sen? *Grinin Elli Tonu*’nu okudum. Üzerine incelemeler yaptım. Çalışma odasını *Kırmızı Acı Odası*’na çevirmeye çabaladım.”

Clementine dirseğiyle ona hafifçe vurdu. “Sadece büyüledim. Sence de bu... şey, nereden başlasam bilemiyorum! Seni izleyen adamlar biraz... ahlaksız değil miydi?”

“Tabii ki bazıları öyleydi ama çoğu sadece sıradan adamlardı.”

“Ben ahlaksız değildim,” dedi Vid. “Ah, gerçi, belki biraz ahlaksızdım. İyi anlamda ahlaksız!”

“Yani o tür yerlere sık sık gider miydin?” diye sordu Clementine. Tiffany, Clementine’in ses tonunu yargıdan uzak tutmak için gösterdiği çabayı duyabiliyordu.

Vid’in asla anlamadığı, Tiffany’ninse mütemadiyen unuttuğu şey işte buydu: insanlar onun dansçı olduğunu öğrendiğinde *karmakarışık* duygulara kapılırdı. Bu durum ne yazık ki çoğu insanın utanç, sınıf ve ahlakla ayrılmaz bağlarla bağlanmış olan seks konusundaki duygularıyla karışıyordu (bazıları Tiffany’nin yasa dışı bir şey yaptığını itiraf ettiğini zannediyordu); kadınlar açısından işin içine beden algısı, kıskançlık ve güvensizlik giriyor, erkeklerin çoğu gayet meraklı olmalarına rağmen fazla ilgiliymiş gibi görünmek istemiyor; bazı erkekler, sanki Tiffany onları tongaya düşürerek zayıf yönlerini açığa çıkarmaya çalışıyormuş gibi öfkeli ve savunmacı bir tavır takınıyor ve çoğu insan –kadın erkek fark etmez– ergenler gibi

kıkır kıkır gülmek istiyor ama bunu yapıp yapmamaları gerektiğini bilemiyordu. Bu konu lanet olası bir mayın tarlasıydı. Bir daha asla, Vid, asla.

Vid rahat bir tavırla, “Tabii, çok gittim!” dedi. “Evliliğim bittiğinde arkadaşlarım beni dışarı çıkarmak istedi ve anlarsın ya, arkadaşlarım senfoni konserlerine filan gitmezdi, anlarsın ya, kulübe giderdi. Ve bu kadını dans ederken gördüğümde, şey, beynimden vurulmuşa döndüm. Gerçekten beynimden vurulmuş gibiydim.” Elini tıpkı bir silah gibi kafasına dayayıp tetiğe bastı ve parmak uçlarını açarak patlamış gibi yaptı. “İşte bu yüzden onu o müzayedede görür görmez tanıdım. Giyinik olmasına rağmen.”

Vid dizine vura vura kahkaha atmaya başladı. Clementine ve Sam dehşet içinde kıkırdarken Erika kaşlarını çatmış, zavallı Oliver ise kızarmıştı.

“Neyse,” dedi Tiffany. “Bu kadar yeter herhâlde.”

Aniden kulakları tırmalayan bir çığlık koptu: “*Anne!*”

Düzenleme

Ny.ozlem



OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki Clementine ön kapının açıldığını duymadı. Sam'in birden Holly'nin odasının kapısında belirdiğini görünce yerinden sıçradı, mavi beyaz renkli ince çizgili gömleği artık ne kadar ıslandıysa şeffaflaşmıştı.

“Ödümü kopardın!” dedi elini göğsüne götürerek. “Neden bu kadar erken geldin?” Suçluyormuş gibi sorduğunun farkındaydı. Belki de şöyle demeliydi: “Ne güzel sürpriz bu böyle!” *Sonra da* sohbet eder gibi yumuşak bir sesle: “Neden bu kadar erken geldin, hayatım?”

Daha önce ona hiç *hayatım* dememişti.

Sam sırlıslıklam olmuş gömleğinin kumaşını çekiştirdi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Sam.

“Bir şey arıyorum,” dedi Clementine. “Her zamanki gibi.” Holly'nin yatağında, önünde bir yığın giysiyle oturuyor ve Holly'nin *çilekli üstünü* arıyordu; önünde devasa bir çilek deseni olan uzun kollu beyaz bir bluzdu bu ve Holly'nin yeniden mutlu olabilmek için hemen şimdi ona ihtiyacı vardı ama elbette ortalarda yoktu.

Clementine tuhaf bir çekingenlik hissetti. Normalde Sam'i gördüğünde ayağa fırlayıp ona merhaba öpücüğü mü verirdi? Hatırlayamadı. Kocasını için “doğru karşılama adabını” düşünmesi bile garipti.

Yine sıırıksıklam olmuşken ona sarılmak pek içinden gelmiyordu. Artık Sidney'deki hiç kimse yağmura şaşırırmıyordu. Yağmura yakalanmak düpedüz aptallıktı. Zaten herkesin konuştuğu tek konu buydu. Şemsiye satışları yüzde kırk artmıştı. Ne var ki yağmurlar başladığından beri Sam her gün feribota şemsiyesiz veya yağmurluksuz gidiyordu. Clementine her sabah mutfak penceresinden onu izliyordu; yağmurun altında çantasını başının üstüne kaldırmış, kaldırım boyunca koşuyordu ve sallana sallana uzaklaşıp gözden kaybolmasını seyrederken Clementine'in hem gülesi hem de ağlayası geliyordu. Belki de bir tür mazoşizmdi bu. Bir şemsiyeyi hak etmediğini düşünüyordu. Muhtemelen Clementine'in de hak etmediğini düşünüyordu.

"Neden bu kadar erken geldin?" diye sordu bir kez daha.

"Şey, mesajını aldım." Sam'in yüzünde kaygıyla karışık saldırgan bir savunma ifadesi vardı. "Bu yüzden de işten erken çıktım."

"Holly'nin gayet iyi olduğunu söyleyen mesajımı mı? Endişelenecek bir şey olmadığını söyleyen mesajımı mı?"

"Bu karın ağrısı meselesi ikinciye oluyor."

"Onu salonda gördün herhâlde. Hiçbir derdi yokmuş gibi mutlu mesut iPad'inde oyun oynuyor."

"Bence onu bir kontrole götürmemiz lazım. Apandisit falan olabilir. Belki de gelip giden bir şeydir."

"Evet, okuldayken geliyor, iPad'le oynarken gidiyor. Bizi *kandırıyor*. Arabaya bindirir bindirmez hiçbir şeyi kalmadı. Eve kadar yol boyunca partisinden bahsetti. Bu arada Dakota'yı davet etmek istiyor." Son kısmı çabucak, Sam'e hiç bakmadan söylemişti.

"Dakota," dedi Sam. Tehlike seziyormuş gibi doğruldu. "O Dakota mı?"

"Evet, o Dakota."

"Onu davet edemez. Tabii ki edemez. Yüce İsa."

“Ona Dakota’nın, altıncı yaş günü partisi içi biraz büyük olduğunu söyledim. Kıyameti kopardı. Ona, *istediğini davet edebilirsin*, dediğimizi söyledi ki gerçekten de demiştik. Bunu biraz büyük bir mesele hâline getirdik galiba.”

“Yani, tamam ama biz Dakota hariç herkes demek istemiştik.”

“İkna edemedim.”

“Dakota’yı *tanımıyor* bile,” dedi Sam. Gömleğini pantolonunun belinden çekip çıkardı, elleriyle sıkmak için davrandı ama sonra vazgeçti. “Onu bir kere gördü. Senin de dediğin gibi çok büyük. Holly’nin partisine gelmek istemez ki!”

“Pekâlâ, her neyse, pes ettim. İyice histerik olmaya başlamıştı. Biraz ürkütücüydü.”

“Karnı ağrıyor numarası yaptığını daha demin kendin söyledin. O zaman Dakota konusunda da numara yapıyor. Seni *oyuna getirdi*, Clementine.”

Bunu alay ederek söylemişti. Daha önce de ona hep takıldığı olurdu ama asla alay etmemişti.

“Sanmıyorum,” dedi Clementine. “Bak. Holly onu davet etmek istiyor, sonuçta onun doğum günü partisi ve şu sıralar belli ki zor bir dönemden geçiyor ki bu da çok şaşırtıcı değil, o hâlde Dakota’yı partisine davet etmek istiyorsa edecek. Büyütecek bir şey yok!”

Sam çenesini sıktı. “Gelmeyecek.”

Clementine ellerini havaya kaldırdı. “*Gelecek.*”

Gözlerini birbirlerine diktiler.

İşin içinden nasıl çıkacaklardı? Bir çift, uzlaşmanın mümkün olmadığı ve taraflardan birinin geri adım atması gereken bir meseleyi nasıl çözerdi? *Kimse* geri adım atmazsa ne olurdu?

“Bugün Erika’yı aradım,” dedi Clementine konuyu değiştirmek için. “Ona yumurtalarımı bağışlayacağımı söyledim.”

“Peki,” dedi Sam.

Gömleğini çıkarmaya başladı. Clementine tamamen olmasa bile başkasının kocası soyunurken yapacağı gibi nezaketen bakkışlarını kaçırırken buldu kendini.

“Biraz tuhaf tepki verdi,” dedi Clementine. “Bence o gün, biz üst kattayken söylediklerimi kesin duydu. Söylediğim o korkunç şeyleri.”

“Üstümü değiştirmem lazım,” dedi Sam ilgisizce, sanki Clementine onu sıkıyormuş gibi.

Clementine önemsiz bir şeyden bahsediyormuşçasına göz teması kurmadan, “Yani yumurtalarımı bağışlamam senin için sorun değil, öyle mi?” diye sordu.

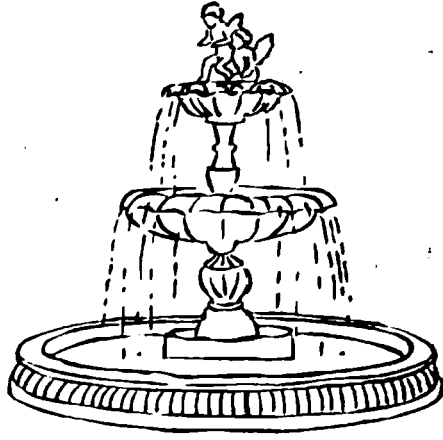
“Karar senin. O senin arkadaşın. Benimle alakası yok.”

İlgisizliği neredeyse dayanılmaz derecede acı vericiydi; sanki çekmesi gereken bir acıydı, kesip iltihabını akıtması gereken bir çıban gibiydi.

“Yani kesinlikle bir bebek daha istemiyor musun?” diye sordu Clementine. İşte yine aynı şey. Aynı geçen akşam restorandaki yemekte olduğu gibi. Kapana kısılıp kaldıkları bu uçurumdan Sam’i ittirip aşağı atma arzusu.

“Bir bebek daha mı?” dedi Sam. Islak gömleğini Holly’nin kapı koluna astı. “*Biz mi?* Bir bebek daha mı yapalım? Şaka yapıyorsun herhâlde.”

“Ah. Doğru,” dedi Clementine. Kıyafetleri üst üste yığıldı. “Holly’nin çilekli üstünü görmedin, değil mi? Kayıplara karıştı.” Öfkeyle etrafa bakındı ve ağlamamak için kendini tuttu. “Ah, dayanamıyorum artık, neden sürekli bir şeyler *kaybolup* duruyor?”



OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Anne!” Holly’ydi bu, sadece annesinin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“Holly!” diye iç çekti Clementine. “Ödümü kopardın! Her seferinde sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi bağırmana gerek yok.”

Ayağa kalktı ve Sam’in gözlerine bakmamaya özen göstererek masadan uzaklaştı. Bu gece yaşananları onunla arabada baş başa konuşmak için sabırsızlanıyordu. Bu gecenin hikâyesini sonsuza dek anlatıp duracaklardı. Her şey giderek daha da tuhaflaşmıştı. Sanki tavşan deliğinden aşağı düşmüşlerdi. Hiç çocuk istemeyen Erika şimdi bebek sahibi olmak istiyordu. Oliver, Clementine’in yumurtalarını istiyordu. Gecenin ev sahibi eskiden bir striptizciydi.

Holly’ye, “Yalancı çobanın hikâyesini duydun mu hiç?” dedi.

“Çoban adında birini tanımıyorum. Sana milyonlarca, trilyonlarca kez seslendim.” Dakota’nın yanında sallanan koltukta oturan Holly ona suçlayıcı gözlerle baktı.

“Özür dilerim,” dedi Clementine. “Ne oldu?”

“Yüzün neden kıpkırmızı?”

“Bilmem.” Clementine soğuk parmaklarını alev alev yanan yüzüne bastırdı. Hava serinlemeye başlamıştı. “Kızlar siz üşümüyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Holly. “Dakota’nın gösterdiği oyuna bak! Çok harika.”

Dakota’nın elinde tuttuğu iPad’in ekranındaki renkli, hareketli bir oyunu işaret etti.

“Vay canına!” dedi Clementine, oyuna bakıp aslında hiçbir şey görmeden. “Harika.”

“Onlara böyle göz kulak olduğun için teşekkür ederim,” dedi Dakota’ya. “Bunalınca bana haber ver, olur mu? Ya da sıkılınca.”

“Ruby ve ben sıkıcı değiliz!” diye itiraz etti Holly.

Dakota Clementine’e iş birlikçi bir tavırla gülümsedi. O kadar ciddi, o kadar iyi bir kız çocuğu gibi görünüyordu ki. Vid ve Tiffany gibi böylesine renkli insanların kızı olduğuna inanmak zordu.

“Burada her şey yolunda mı? Kızlar, uslu duruyor musunuz bakalım?” Sam Clementine’in yanında bitti.

Clementine kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler. Bir kıvılcım gördü. Uzun zamandır görmediği bir kıvılcım. Belki bu gece güzelce sevişirlerdi, olması gereken türden bir sevişme; son birkaç yıldır yaşadıkları gibi o garip, rahatsız edici, “bitse de gitsek” tarzı sevişmelerden değil. Ruby doğduktan sonra seks hayatlarında bir şeyler ters gitmişti ya da en azından Clementine’e göre öyleydi; bazen seks hayatlarını yitirdikleri için gerçek bir kayıp hissi, gerçek bir yas duygusu hissediyor, bazen de bunun tamamen kafasındaki bir şey olup olmadığını düşünüyor, doğal ve kaçınılmaz bir şeye aşırı duygusal yaklaşım yaklaşmadığını sorguluyordu. Herkesin başına geliyordu bu; adına “bayatlamak” deniyordu, evlilik deniyordu.

Bazen sevişirlerken korkunç bir *münasebetsizlik* hissine, neredeyse enestvari bir duyguya kapılıyordu. Sanki o ve Sam bir

sebepten –dini, yasal veya tıbbi bir sebepten– her birkaç haftada bir tarafsız bir gözlemci heyetinin önünde seks yapmak zorunda olan iki eski arkadaşları ve çekici bir eski arkadaşla seks yapmak tam anlamıyla nahoş olmasa da tuhaftı, iş bittikten sonra herkes derin bir oh çekiyordu.

Bu konuyu Sam’le hiç konuşmamıştı. Nasıl ifade edebilirdi ki? “Sam, seks hayatımız bazen biraz ensestvari, biraz dindar ve hatta birazcık iğrençmiş gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Bir önerin var mı?”

Bunu anlatacak kelimeleri yoktu ve zaten seks hakkında konuşmaktan da nefret ediyordu. Ona annesini ve tuhaftır ki Erika’yı hatırlatıyordu. Arabada doğum kontrolü ve öz saygı hakkında yapılan tüm o “açık” konuşmaları.

Sorunun bir kısmının kızların düzensiz uykularından kaynaklandığını biliyordu. Bu hem kendisinin hem de Sam’in büyüyü her an bozabilecek o kaçınılmaz ağlama sesini kollayarak mütemadiyen tetikte olmaları demekti. Zaman kısıtlıyken oyalanmak olmazdı. İş hızla halletmeleri, test edilmiş-onaylanmış hareketlere ve pozisyonlara yönelmeleri gerekiyordu çünkü aksi takdirde yine bir “görev iptal” vakası yaşanabilirdi. Yaşanan her şeye bir “hadi” gerginliği katıyordu. (Hatta bazen kendini *Çabuk, çabuk!* diye düşünürken buluyordu.) Ayrıca asla “Anne” ve “Baba” olmaktan çıkamadıkları anlamına da geliyordu; çocuklar uyurken alelacele, gizli saklı seks yapan anne-baba olmak öyle demode, sıradan ve albenisiz geliyordu ki. Son zamanlarda Sam pek sık seks teklifinde bulunmuyor, bu da Clementine’in biraz incinmesine neden oluyordu: Onu hâlâ çekici bulduğunu *varsayıyordu*; kendi bedeninden nefret etmenin o dipsiz kuyusuna düşmek işten bile değildi –dünya onu o kuyuya itmeye pek hevesliydi– ama Clementine şimdi-lik direniyordu. Bir yandan da yatakta birbirlerine arkalarını döndüklerinde hep bir rahatlama hissediyordu çünkü dürüst olmak gerekirse kim uğraşmak isterdi ki? Sam’in de aynı anda

hem incinme hem de bir rahatlama hissettiğinden şüpheleniyordu ve *onun* kendisiyle seks yapmak zorunda olmadığı için rahatladığını düşünmek Clementine'i daha da yaralıyordu, aynı şeyi kendi de hissediyor olsa bile. Ve bu böyle sürüp gidiyordu.

Fakat şimdi oralarda bir yerde bir kıvılcım vardı ve Clementine içinde büyük bir coşku, bir rahatlama hissetti. Demek ki ihtiyaçları olan tek şey buydu! Sıcakkanlı eski bir striptizci ve Tony Soprano'ya benzeyen, müzikten anlayan bir elektrikçiyle yapılan bir barbekü. Kendini bildi bileli Tony Soprano'yu çekici bulurdu.

"Niye gülüyorsun, anne?" diye sordu Holly.

"Gülmüyorum. Sadece gülümsüyorum. Mutluyum, o kadar."

Dakota'nın ona kuşku dolu bir bakış attığını fark edince kendini toparlamaya çalıştı.

"Babam da kıpkırmızı," dedi Holly.

"Pembe." Ruby parmağını ağzından çekip yorum yaptı. "Babam pembe."

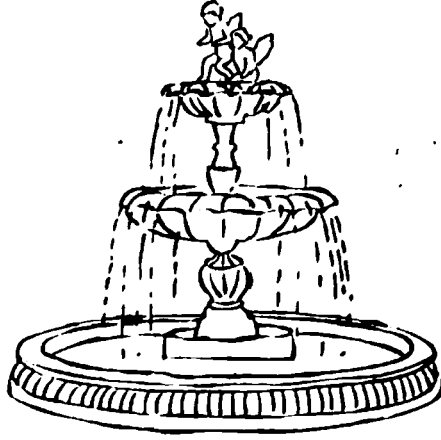
"Pembe," diye onayladı Holly.

"Sanırım onu biraz *ateş basmış*," dedi Clementine.

"Neden?" diye sordu Holly.

"Belki de soğuk bir duş almam lazım," dedi Sam, Clementine'in üst kolunu gizlice çimdikleyerek. "Gidip süs havuzunda mı dikilsem, ha?"

"Aptal baba," dedi Ruby.



OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Oliver Erika'nın koluna dokunarak usulca, "İyi misin?" diye sordu.

Erika ani bir huzursuzluk hissetti. "Evet. Neden? İyi değil gibi mi görünüyorum?"

Gözlerini mi kısmıştı? Bu onun suçu değildi. Puslu öğleden sonrası ışığı yüzünden her şey bulanık görünüyordu. Görüşünün net olmaması dengesini de etkiliyordu. Kendini sürekli ileri geri sallanırken buluyor, dengede kalmak için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyordu.

'Çardaktaki müzik artık öyle yüksekti ki başının zonklamasına sebep oluyordu. Tiffany, bir sebepten anlamı olan, o sefil geçmişle ilgili bir şeyler çağrıştıran *November Rain*'i çalıyordu; Erika neden olduğunu bilmek istemiyordu.

"Sanki her zamankinden daha fazla içiyormuşsun gibi," dedi Oliver ve Erika'nın içi bir anlığına öfkeyle kabardı çünkü bütün partilerde her zaman, *her zaman* en ayık olan kendisiydi. Çoğu zaman içki içmeye tenezzül bile etmezdi –tadını o kadar da sevmezdi– gerçi bu geceki şarap çok iyi, yumuşak ve lezzetli gelmişti; muhtemelen aşırı pahalıydı.

"Hayır, içmiyorum!"

“Özür dilerim.”

Erika’nın öfkesi uçup gitti çünkü anne babasının alkolik olması Oliver’in suçu değildi.

“İyiyim,” dedi Erika ve ayrı sandalyelerde oturmalarına rağmen sanki ona sarılacakmış gibi vücudunu ona doğru eğdi. Ona çocukluğu adına, yedi yaşındayken sarhoş ebeveynlerini uyandırıp onu okula götürmeleri için yataktan kaldıramadığı zamanlar adına sarılmak istedi; o sabah matematik sınavı vardı ve yataklarının ayak ucuna oturup hayal kırıklığı içinde göz yaşlarına boğulmuştu. Anne babası şimdi bunu çok komik bir hikâyeymiş gibi anlatıyordu: *Oliver’in matematik sınavını kaçırdıp da ağladığı zaman. Bizim küçük muhasebecimiz!* Ve bu hikâyeyi her anlattıklarında Oliver, görüp görebileceğiniz en hüzünlü gözlerle de olsa onlara ayak uydurup kıkırdıyordu. Ne var ki Erika ona doğru eğilirken Oliver yüzünde dehşete yakın bir ifadeyle ellerini uzattı, sanki düşecekmiş de onu tutacakmış gibi, sanki kendini rezil edecekmiş gibi; Erika küçük bir “hıh” sesi çıkararak arkasına yaslandı. O kocasına sarılmaya gelince sorun oluyordu ama Tiffany’nin bir aile barbeküsünde havadan sudan bahsedermiş gibi eskiden bir direk dansçısı, bir *striptizci* olduğunu söylemesinde hiçbir sakınca yoktu.

Bu durum Clementine ve Sam’in aklını başından almış gibiydi. Clementine’in suratı şu an *ışıl ışıl* parlıyordu. Heye-cana çabuk kapılan biri olmuştu hep. Gençken birlikte partiye gittiklerinde Clementine hemen coşardı. Bazı müzik türleri onu mutluluktan deliye döndürürdü, bazı kokteyller de öyle – müziğin mi yoksa alkolün mü onu daha çok sarhoş ettiğini asla anlayamazdınız. Her zamanki gibi şoförlük görevini üstlenen Erika birden çok kez onu bir adamın üzerinden almak zorunda kalmıştı; bu adamlar bazen saldırganlaşır, ertesi sabah Clementine ona teşekkür ederek, “İyi ki onunla yatmamışım,” der ve Erika’nın içi, filmlerdeki o en yakın arkadaşlar misali sıcacık bir memnuniyetle dolardı; ne var ki onlar filmlerdeki

gibi en yakın arkadaşlar değillerdi, değil mi? Duyduğu şeyler kelime kelimesine neydi? *Sanki hep benden bir parça daha istiyor.*

Utanç safra gibi içinde kabardı ve Erika elindeki boş şarap kadehini gereğinden fazla sert bir hamleyle masaya bıraktı. Beklendiği gibi Tiffany kadehi doldurmak için şarap şişesine uzandı. Striptizciliğin yanı sıra garsonluk da yapmış olmalıydı. Belki de şu üstsüz garsonlardan biriydi. Neden olmasın? Harika. Ne ilginç. Ne kadar da eğlenceli!

Tiffany şarabı doldururken, “Telefonun çalıyor, Vid,” dedi.

Vid telefonu aldı ve ekrandaki ismi görünce yüzü ekşidi. “Arkadaşımız Harry arıyor,” dedi. “Yan komşu. Müzik yüzünden arıyordur, anlarsın ya, rahatsız olmuştur. Birinin mutlu olmasından bile rahatsız oluyor.”

“Açsan iyi olur,” dedi Tiffany.

“Bugün köpeğimi tekmeledi!” dedi Vid. “Ona cevap vermek zorunda değilim. Hep huysuz biriydi ama masum bir hayvana zarar vermek! İşte bu benim için bardağı taşıran son damla, anlarsın ya.”

“Harry gerçekten de köpeği tekmelemedi, değil mi?” dedi Oliver.

“Sadece şüpheleniyoruz,” dedi Tiffany. “Kanıt yok.” Telefonu eline aldı. “Merhaba, Harry,” dedi. “Çok mu gürültülüüz?”

“Hiç de değiliz,” diye homurdandı Vid. “*Gündüz vaktindeyiz.*”

“Evet,” dedi Tiffany telefonda. “Hayır, sorun değil. Sesi kısarız. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.”

Telefonu Vid’e geri verdi ve müziğin sesini kısıtı.

“Hıh,” dedi Vid. “*Açsaydın keşke.*”

“Muhtemelen biraz fazla açıktı,” dedi Tiffany. “O yaşlı bir adam. Saygılı olmamız lazım.”

“O bize saygı göstermiyor ki,” diye homurdandı Vid.

Clementine'e döndü. Ona iyice tutulmaya başladığı apaçık ortadaydı. "Pekâlâ, dinle, söyle bakayım, düğünlerde çello çalıyor musun? En büyük kızım bu bahar evleniyor da, anlarsın ya."

"Yaylı çalgılar dörtlüsünde çalışıyorum. Grubun adı *Passing Notes*. İstersen bizi tutabilirsin. Yemekler iyi olacak mı?"

"*Yemekler iyi olacak mı,*" diye abartılı bir vurguyla tekrarladı Vid. "Yemekler tabii ki iyi olacak! Yemekler muhteşem olacak!"

"Biz bu sayede tanıştık," dedi Sam. "Clementine, arkadaşımın düğününde çalışıyordu."

"Ah! Tabii ya!" dedi Vid, sanki oradaymışçasına. "Sen de düşündün ki: Şu güzel çellist de kim!"

Clementine saçını düzeltiyormuş gibi yaptı. "Evet, aynen öyle."

"Peki ona ne diyerek yanaştın?" diye sordu Tiffany, Sam'e.

Kesin keşke flüt seçseydim diye düşünüyorsunuzdur, diye geçirdi Erika içinden, kadehini son damlasına kadar içerken. O ve Oliver pekâlâ eve dönebilir, bu dördünü kendi hâllerine bırakabilirlerdi. Hepsi flört etmekle ve birbirlerini büyüleyici bulmakla o kadar meşguldü ki.

"Çalmayı bitirip enstrümanlarını topladıkları âna kadar bekledim ve biliyorsunuz, Clementine'in boyu pek uzun değil, çello neredeyse boyu kadardı, ben de şöyle dedim –ki bence oldukça dâhiyaneydi– şöyle dedim: *Kesin keşke flüt seçseydim diye düşünüyorsunuzdur.*

"Dâhice!" Vid kendi bacağına bir şaplak attı.

"Pek sayılmaz," dedi Sam. "Çellistlere herkes sürekli bunu söyler. Seçebileceğim en kötü klişe gibi bir şeydi."

"Elbette!" dedi Vid. "Ben *asla* öyle bir şey söylemezdim!"

"Ama yine de bana acıdı," dedi Sam.

"Anne, üşüdüm." Ruby, kolunun altında bir oyuncak ayı misali taşıdığı Çırpıcıyla birlikte Clementine'in yanında belirdi.

“Anneanneninin sana aldığı o özel, yeni ceketini giymek ister misin?” dedi Clementine.

Clementine’in annesi David Jones’ta indirimde gördüğü çok güzel küçük kışlık mantolardan almıştı kızlara. Erika bunu biliyordu çünkü Pam o mantoları bulduğunda birlikte alışverişteydiler. Erika Pam’le alışverişe çıkmayı severdi çünkü Pam nadiren bir şey satın alırdı, hatta neredeyse hiç almazdı. Bu durum Clementine’i deli etse de Erika Pam’ın bir kıyafeti ters çevirip astarının kalitesini incelerken kaşlarını çatmasını izlemeye bayılır, ardından fiyat etiketini doğrulamak için çantasından ağır ağır okuma gözlüğünü çıkarmasını ve mırın kırın ederek en nihayetinde *Hayır* demesini keyifle seyrederdi.

Né var ki o şirin yün mantolar, siyah ahşap düğmeleri ve kapüşonlarıyla Pam’ın karşı koyamayacağı kadar güzeldi ve Sidney ikliminde muhtemelen pek fazla giyilmeyecek olsalar da Erika da ona hak vermişti.

Clementine Ruby’nin peri kanatlarını çıkarıp pembe mantosunu giymesine yardımcı olurken (Holly’ninki yeşildi) Erika, mantolar alınırken orada olduğundan hiç bahsetmedi. Yıllar içinde şunu öğrenmişti: Clementine annesiyle alışverişe gitmek istemese de Erika’nın onunla alışverişe gittiğini duymaktan pek memnun olmuyor gibiydi. Hiçbir zaman laf etmemişti. Sadece yüzünde bir kıpırtı olurdu. Clementine’e özgü, şöyle diyen bir kıpırtı: *Annemi çalmayı bırak. Senin kendi annen var.*

Pembe mantonun Ruby’ye tam oturduğunu görünce sevindi. Pam’e daha büyük bedeni almasını söyleyen oydu.

“Pembe Başlıklı Kız’a benzedin,” dedi Oliver, Ruby mantosuyla kendi etrafında dönerken.

Ruby kıkırdadı. Şakayı anlamıştı, küçük zeki şey. Annesinin kucağına tırmanıp sanki Clementine onun en sevdiği koltukmuş gibi keyifle sokuldu ve başparmağını ağzına götürdü.

“Peki Çırpıcı gerçekten hiç... çırpıyor mu?” diye sordu Tiffany, Clementine’e.

“Hayır. Çırpıcı, Çırpıcı olduğundan beri artık böyle önemsiz işler yapmasına izin yok,” dedi Clementine. “Çırpma günleri geride kaldı.”

Ruby parmağını ağzından çıkarıp, “Şşş. Çırpıcı’nın uykusu var,” dedi. Çırpıcı’yı âdeta bir bebekmiş gibi okşayınca herkes güldü ki Ruby güleceklerini zaten biliyordu. Memnun bir sırıtışla parmağını yeniden ağzına soktu.

“Sanırım Ruby *ve* Çırpıcı yorulmaya başladı,” dedi Clementine. “Artık yavaştan gitsek iyi olur.”

“Ama önce tatlıdan yemelisiniz,” dedi Vid kararlı bir sesle. “*Cremeschnitte* yaptım. İnternette bulduğum eski bir aile tarifi daha.”

“Vanilyalı ve kremalı bir pasta,” dedi Tiffany. “İnsan bunun için ölür.”

“Peki öyleyse,” dedi Clementine. “Kaçırmayalım o zaman.”

“Bir de senin getirdiğin o güzel çikolatalı bademler var, Erika,” dedi Tiffany. “Onlara bayılırım. Dedem her Noel’de mutlaka alırdı. Anılarımı canlandırdı.”

Erika zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Evet, anıların canlanır tabii. Sanki çikolatalı bademler, *insan bunun için ölür* denilen şu lanet *cremeschnitte*yle rekabet edebilirmiş gibi.

“Hey, bakın!” dedi Oliver birden hareketlenerek. “Çocuklar!” Bahçenin arka tarafındaki ağaçlardan birini işaret etti. “Orada bir keseli sıçan mı görüyorum acaba?”



OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lanet olası yağmur yine şiddetlenmişti. Artık Tiffany'nin sınırlarını bozmaya başlıyordu. Vid ve Tiffany günün geri kalanını evde geçirmek için randevularını iptal etmişler, mutfakta kahve içiyorlardı. Dakota'ysa bu esnada bitişikteki odada televizyon izliyor, Barney de onun yanında kanepeye kıvrılmış yatıyordu. Elbette onu okula göndermiyorlardı. "Diğer çocuklara alışma şansı verelim," demişti Vid.

Tiffany hâlâ Dakota'nın yol kenarında, arabanın içinde hıçkırarak yaptığı itirafın etkisi altındaydı.

Küçücük bir şeydi. Kocaman bir şeydi. Sağır sultan bile duysa Tiffany bunu sonsuza dek fark etmeyebilirdi. Vid Clementine'in ona çello öğretebileceğinin lafını hiç etmese Dakota belki de asla kendini kaybetmez, onlar da gerçeği asla öğrenemezdi.

Tiffany ve Vid, Dakota konuşmak isterse konuşsun, istemezse de sadece yanında olsunlar diye bütün gün onun iki yanında oturmaya hazırdı ancak nihayetinde Dakota, "Şey, millet? Yanlış anlamayın ama biraz yer açabilir misiniz?" demişti. Ne kadar bir alana ihtiyaç duyduğunu göstermek için de elleriyle dairesel bir hareket yapmıştı. Kendi gibi davranmaya başlamıştı bile, sanki kendini içine hapsettiği o cam fanus inceliyor ve çatlıyordu.

Artık akşam yemeğini düşünmenin zamanı gelmişti ama Tiffany'nin canı birden kahvesinin yanında çikolata istedi ve kilerde, rafın arkasında duran çikolatalı badem kavanozunu hatırladı.

Vid kapağı gevşetmeye çalışırken homurdandı. "Has..." Yüzü kızardı. Daha önce hiçbir kavanoz kapağına yenilmemişti. Kaldırıp etikete baktı. "Bunları nereden aldık ki zaten?"

"Erika barbeküye getirmişti," dedi Tiffany.

Vid'in yüzü bir anda kararınca Tiffany aradan onca hafta geçmesine ve Vid'in artık aklına bile gelmediğini söylemesine rağmen yaşananların onu hâlâ ne kadar etkilediğini şaşırtıcı bir netlikle gördü. Sözlerini olduğu gibi kabul ettiği için ne kadar aptaldı. Vid tepeden tırnağa bir göz aldatmacasıydı. Ne kadar üzgün olursa o kadar çok şaka yapardı.

"Bence bu kapağı süper yapıştırıcıyla yapıştırmışlar," dedi Vid son bir hamleyle. "Gerçekten öyle."

"Lanet olsun. Gerçekten canım çok istemişti."

Kavanozu ondan alıp annesinin her zaman yaptığı gibi tereyağı bıçağıyla kapağın kenarlarına hafifçe vurmaya başladı.

"İşe yaramaz," diyerek küçümsedi Vid. "Geri ver. Bir daha deneyeyim."

"Clementine seni geri aradı mı?" diye sordu Tiffany.

"Hayır."

"Gerçekten mesaj bırakıyor musun? Yoksa direkt kapatıyor musun?"

"Kapatıyorum," diye itiraf etti Vid. "Neden cevap vermiyor? Benden hoşlandığını sanıyordum."

Clementine'in Dakota'yla konuşmasını, meseleyi netleştirmesini istiyorlardı.

"Senden hoşlanıyordu," dedi Tiffany. "Hem de çok hoşlanıyordu. Sorunun bir kısmı da bu zaten."

Vid kavanozu Tiffany'den aldı ve homurdanıp söverek kapağı yeniden çevirmeye başladı. "Lanet olsun. Açıl artık, seni

HIÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

lanet şey. Herkesin... tekrar... birbirini görmesi lazım. Sanırım bu hepimize iyi gelecek. "Bu... *sessizlik* her şeyi... daha büyük, daha kötü yapıyor... Ah, canın cehenneme be!"

Kapağı öyle şiddetle çevirdi ki kavanoz elinden fırlayıp yere düştü ve ânında paramparça oldu, çikolatalı bademler ve cam kırıkları fayansların üzerine saçıldı.

"Al işte," dedi Vid somurtarak. "Şimdi açıldı."



KIRKINCI BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Gördün mü? Daha yakından bak!” Oliver çardağın hemen dışındaki ağacın altındaydı; Holly’yi yukarıya kaldırmış, küçük kızı bacaklarından tutarak ufak bir sirk cambazıymışçasına havada tutuyordu.

Yapraklar hışırdadı ve aniden ortaya çıkan keseli sıçanın şaşkın, parlak ve yuvarlak gözleri görünüyordu.

“Gördüm!” diye çığlık attı Holly.

“Halka kuyruklu bir keseli sıçan,” dedi Oliver. “Kuyruğunun ucundaki beyaz kısmı görüyor musun? Sana ufak bir bilgi kırıntısı: Ön patilerinin her ikisinde de tırmanmasına yardımcı olan ikişer başparmağı var. İki başparmak! Düşünsene!”

Tanrım, Oliver ne kadar harika bir baba olurdu, diye düşündü Clementine, dudaklarını Ruby’nin başına bastırırken. Belki de yapmalıydı. Onlara yumurtalarını vermeliydi. Kan bağışında bulunuyordu, yumurtalarını neden vermesindi ki? Hem sonra bebeğin biyolojik annesi olduğunu *unutabilirdi*. Neticede bu tamamen bir zihin ayarı meselesiydi.

Cömert ol, Clementine, nazik ol. Herkes senin kadar şanslı değil. Clementine annesinin, her ikisi de on üç yaşındayken Erika’yı onlarla birlikte bir sahil tatiline davet ettiği zamanı

düşündü; Clementine'in gitmek için yanıp tutuştuğu bir tatildi bu çünkü okulda her gün yaşadığı o utandırıcı, tüylerini diken diken eden duygudan iki haftalığına kurtulacaktı; Erika'nın her öğle yemeğinde koşa koşa yanına gelip dibinde durduğu ve sesini alçaltıp fısırlar, "Yemeğimizi şurada yiyelim. Daha özel bir yerde," dediği zamanki o duygudan. Clementine yalnızca çocuktuk. Annesinin her şeyden daha çok önem verdiği nezaket kuralları dâhilinde yürütmesi gereken müzakereler akılalmaz derecede karmaşık gelirdi. Bazen Erika'ya öğle arasının sadece yarısını onunla geçireceğine dair söz verirdi. Bazen de onu diğer çocuklara katılmaya ikna ederdi ancak Erika'nın en mutlu olduğu zaman baş başa oldukları zamanlardı. Oysa Clementine'in kurmak istediği başka arkadaşlıklar vardı: normal, rahat arkadaşlıklar. Clementine her gün bir seçim yapmak zorundaymış gibi hissedirdi: benim mutluluğum mu yoksa onunki mi?

Sadece abileriyle gideceği, onların maceralarına dâhil olacağı bir tatil istemişti ama bunun yerine kızların ve erkeklerin ayrı ayrı takıldığı bir tatil olmuş, Clementine öfkesini bastırmak ve bencilliğini gizlemek için her gün kendini zorlamak durumunda kalmıştı çünkü zavallı Erika hayatı boyunca hiç böyle bir aile tatiline çıkmamıştı ve sahip olduklarını paylaşman gerekiyordu.

Erika'ya baktı. Sandalyesine gömülmüş, ters ters şarap kadehine bakıyordu. Hiç şüphe yoktu. Erika çakırkeyifti.

Kulak misafiri olduğu o korkunç şeyler yüzünden mi her zamankinden fazla içiyordu? Clementine kolunu kucağında yatan Ruby'nin ufak bedeninin etrafından dolaştırıp kendi şarap kadehini yeniden eline aldı.

Vid ve Tiffany tabakları içeriye götürmek için üst üste diziyordu.

"Ben hallederim," dedi Sam Tiffany'ye. Ayağa kalktı ve tabakları almak için ellerini uzattı. "Sen biraz dinlen."

"Pekâlâ," dedi Tiffany ve tabakları ona devredip sandalyesine geri gömüldü. "İkiletmeyeceğim."

Sam Vid'in peşinden bahçeden çıkarken omzunun üstünden Clementine'e seslendi: "Kızlar sende mi?"

"Evet, kızlar bende," dedi Clementine kucağındaki Ruby'yi ve hâlâ Oliver'la birlikte keseli sığana bakan Holly'yi işaret ederek.

"Sanırım Dakota içeriye kitap okumaya gitti," dedi Tiffany etrafa bakınarak. "Kusura bakmayın. Bazen böyle şeyler yapıyor, ortadan kayboluyor ve bir bakmışsın yatağına uzanmış kitap okuyor."

"Hiç sorun değil," dedi Clementine. "Kızlarla en az bizim kadar oynaması harikaydı."

"Bu aralar Dakota'nın akli fikri kitap okumakta," dedi Tiffany, Clementine dudaklarının köşesini aşağı kıvrımından gururlandığını saklamaya çalıştığını görebiliyordu. "Ben onun yaşındayken aklım fikrim makyaj, kıyafetler ve oğlanlardaydı."

Evet, eminim aklın fikrin oğlanlardadır, diye düşündü Clementine.

"Senin aklın fikrin müzikte miydi?" Tiffany dudaklarına yapışan bir saç telini çekip aldı.

Resmen her hareketi şehvet doluydu. Yaşlandığında nasıl biri olurdu acaba? Tiffany'yi yaşlanmış hâliyle hayal etmek imkânsızdı, oysa Clementine'in kaşlarını çatmış sinirli sinirli uzaklara dalıp giden Erika'yı yaşlıyken hayal etmesi için tek yapması gereken ona bir bakış atmaktı; iki gözünün arasındaki çizgiler derin kırışıklıklara, sırtındaki hafif eğrilikse zamanla bir kambura dönüşecekti.

Erika'yı şikâyet ve inkâr etmekten başka hiçbir şey yapmayan huysuz bir ihtiyar olarak düşünmek Clementine'in içinin ona karşı ısınmasına neden oldu. Nedense yaşlandıklarında Tanrı bilir ne hakkında olduğu bile belli olmayan o sözsüz savaşların sözsüz bir ateşkesi olacağına emindi. İkisi de tabiatlarındaki huysuzluklara teslim olacak gibiydi. Hoş bir rahatlama olacaktı bu.

“Galiba benim için önemliydi,” dedi Clementine. Müzik onun için takıntıdan ziyade kaçış noktasıydı. Bu dünyayı Erika’yla paylaşmak zorunda değildi, onu izlemeye geldiği zamanlar hariç tabii ama o zamanlar da aralarında yeterince mesafe olurdu, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

“Annen baban müzikle ilgili miydi?” diye sordu Tiffany.

“Alakaları bile yoktu.” Clementine hafifçe güldü. “Sağım solum müzikle alakası olmayanlarla dolu. Annem, babam. Sam. Çocuklarım!”

“Zorlayıcı bir şey mi bu?”

“Zorlayıcı?” diye yeniledi Clementine.

Ne komik bir kelime seçimi. Müzikten anlamayan insanlarla çevrili olmak zorlayıcı mıydı?

Hiç kimse Clementine’in ebeveynlerini destekleyici olmamakla suçlayamazdı. Güzeller güzeli Viyana çellosunu satın almak için ona maddi destek vermişlerdi (Clementine bu paranın yarısından biraz fazlasını geri ödemiş, Ruby doğduktan sonra ise babası geri kalanını kafasına takmamasını, *mirasından düşeceğini* söylemişti). Bu enstrüman Clementine’de o kadar çok çelişkili duygu uyandırıyordu ki zaman zaman onu evliliğe benzetiyordu. Babası Clementine’e karşı mesafeli ama hayranlık dolu bir gurur duyardı. Bir keresinde babasını yanındaki koltukta yüzükoyun duran *Aptallar İçin Klasik Müzik* isimli kitabın bir kopyasıyla tenis izlerken görünce öyle duygulanmıştı ki. Fakat Clementine çaldığı hiçbir eserin babasının gözünde bir Johnny Cash şarkısının yakınına bile yaklaşamayacağını biliyordu.

Clementine’in annesi de destekleyici biriydi, elbette öyleydi –sonuçta bir kez bile şikâyet etmeden Clementine’i derslere, seçmelere ve konserlere götüren hep o olmuştu– ama yıllar içinde Clementine, annesinin müziğine karşı karmaşık duygular beslediğini hissetmeye başlamıştı. Bu bir onaylamama durumu değildi –neden olsundu ki zaten?– fakat çoğu zaman

öyleymiş gibi geliyordu. Bazen Pam'ın kariyerini biraz uçarı ya da daha ziyade bir hobi gibi görüp görmediğini merak ederdi, bilhassa da Erika'nın sağlam ve makul işiyle kıyasladığında. Pam Erika'yla işi hakkında konuşurken saygıyla başını salları, Clementine'in işini ise eğlenceli ve biraz da tuhaf buluyormuş gibi görünürdü. "Hayal görüyorsun," derdi hep Sam. Ona kalırsa bu durum daha ziyade Pam'ın Erika'yı ailelerinin bir parçası hâline getirip bu arkadaşlığı zorla dayatmasına karşı Clementine'in içten içe duyduğu kırgınlıkla alakalıydı.

Bir keresinde, "Muhtemelen Erika yüzünden pabucunun dama atıldığını hissettin," demişti.

"Hayır," diye karşılık vermişti Clementine. "Sadece kendi evine gitsin istiyordum."

"Kesinlikle," demişti Sam, sanki söylemek istediği tam da buymuş gibi.

Peki ya Sam? Onun müzisyen olmaması "zorlayıcı" mıydı? Bazen bir konserden sonra nasıl geçtiğini sorar, Clementine, "İyi," diyerek yanıt verir ve Sam de, "İyi o zaman," der, konu orada kapanırdı. Clementine buna biraz içerlerdi çünkü şayet Sam de müzisyen olsaydı onunla daha fazla şey paylaşabilirdi. Orkestralarda birlikte çalışan ve sürekli iş hakkında konuşan pek çok çift tanıyordu. Ainsley ve Hu mesela, aralarında şöyle bir anlaşma vardı: Anzak Köprüsü'nü geçene kadar iş konuşmak serbestti çünkü aksi takdirde "fazla boğucu" oluyordu. Clementine bunu hayal bile edemiyordu. O ve Sam başka şeylerden konuşurdu. Çocuklardan. *Taht Oyunları* dizisinden. Ailelerinden. Müzik konuşmalarına gerek yoktu. Önemli değildi.

Erika şimdi sanki kendine geliyormuş gibi doğrulmuştu. "Clementine çelloyu ilk duyduğunda oradaydım," dedi Tiffany'ye. Konuşmasında belirgin bir pelteklik vardı. "Sınıfımızdaki erkek çocuklarından birinin annesi çello çalışıyordu ve bir gün okula gelip bize çalmıştı. Bence güzeldi, fena değildi ama

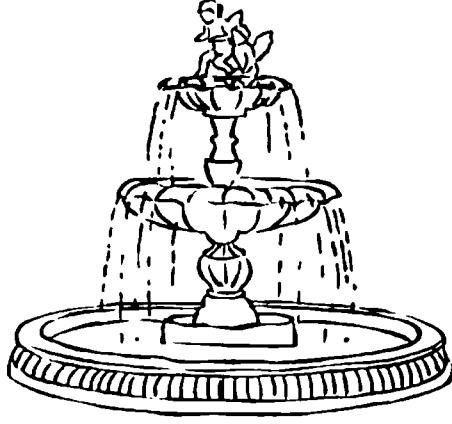
sonra Clementine'e baktım ve âdeta nirvanayı bulmuş gibi görünüyordu."

Clementine o mest eden sesi ilk duyduğu ânı hatırladı. Böyle bir sesin mümkün olabileceğini bile bilmiyordu, hele de sıradan görünüşlü bir annenin bu sesi çıkarabileceğini! O zamanlar Clementine'i çello dersi alıp alamayacağı konusunda ailesiyle konuşmaya yüreklendiren Erika'ydı ve Clementine sık sık acaba bunu kendi başına akıl eder miydi diye düşünürdü. Yanıt belki de hayırdı; muhtemelen tekrar çello *dinlemenin* bir yolunu arardı ancak bütün sülalede bile telli çalgı çalan bir kişi yoktu.

Erika bunu öne sürenin kendisi olduğunu hatırlamıyordu herhâlde, aksi takdirde Clementine'in kariyerine sahip çıkmak için her fırsatta dile getirmenin mutlaka bir yolunu bulurdu.

"Yani siz ikiniz çocukluktan beri birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Tiffany. "Bir arkadaşlığın bunca yıl sürmesi harika bir şey."

"Clementine'in annesi beni bir nevi evlat edindi," dedi Erika. "Çünkü pek iyi bir *aile ortamım* yoktu. Bu aslında *Clementine'in* tercihi değildi, değil mi, Clementine?"



KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

“Beni bugün araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim.” Erika onunkine bakacak şekilde yerleştirilmiş aynı modelden rahat bir koltukta oturan psikoloğunun karşısındaki mavi deriden yatar koltuğa yerleşti, sanki bir sohbet programına konuk olmuştu. Aralarında âdeta bir sehpaymışçasına üzerinde bir kutu mendil bulunan büyük, yuvarlak bir puf vardı. (Minik bir tatsızlık. Neden bir sehpa almıyordu ki?)

“Hiç sorun değil. Yağmur yüzünden birçok randevu iptal oldu. İnsanlara mümkünse yollardan uzak durmaları tavsiye ediliyor.” Erika’nın psikoloğunun adı görünüşe göre *Merilyn*’di. Kendini böyle tanıtmıştı ve kırtasiye malzemelerinin üzerinde de bu isim yazıyordu ancak Erika’ya göre bu tam bir muhakeme hatasıydı. Merilyn onun için tamamıyla yanlış bir isimdi. Asla Merilyn’e benzemiyordu. Ona daha çok “Pat” ismi giderdi.

Merilyn, Erika’nın uzun yıllar birlikte çalıştığı bir sekretere şaşılacak kadar çok benziyordu ve o sekreterin ismi tam da olması gerektiği gibi Pat’ti. Bu yüzden o belirgin yüz tipi (yuvarlak, al yanaklı) ve Pat ismi, Erika’nın bilinçaltında sonsuza kadar birbirine bağlanmıştı ve psikoloğuna her baktığında kendisine hatırlatmak zorunda kalıyordu: *Pat Değil*.

“Bu yağmur gerçekten olağanüstü, değil mi?” dedi Pat Değil pencereden dışarı bakarak.

Erika parasını ödediği bu sürenin bir dakikasını bile havadan sudan konuşarak ziyan etmeyecekti; bu boş lafı duymazdan gelerek hemen konuya girdi.

“Ne zaman birinin evine davet edilsem bir kavanoz çikolatalı badem götürürüm,” dedi. “Çikolatalı badem.”

“Mmm, nefis,” dedi Pat Değil neşeyle.

“Ben pek bayılmam gerçi.”

Pat Değil başını yana eğdi. “O zaman neden götürüyorsunuz?”

“Clementine’in annesi birinin evine giderken hep çikolatalı badem götürürdü. Sanırım toptan alıyordu. Bu konuda oldukça tutumluydu.”

“Sizin için bir rol model gibiydi.”

“Beni de yanlarında götürürlerdi. Barbekülere... filan. Ben de hep *evet* derdim. Evden çıkmak beni öyle mutlu ederdi ki.”

“Bu gayet anlaşılır,” dedi Pat Değil. Merakla Erika’ya bakıyordu.

“Annemin hikâye anlatırken yaptığı şeyi yapıyorum. O da konuyu dağıtıyor. Sadede gelemiyor. Bir yerde okumuştum, istifçilerde bu çok yaygınmış. Konuşmalarını da tıpkı evleri gibi düzenli tutamazlarmış.”

“Dağıtmak iyidir,” dedi Pat Değil. “Aslında bence etrafında dolaşıyorsunuz. Bir yere varmak üzeresiniz.”

“Şey, biliyorsunuz, çikolatalı badem artık pek uygun bir ev hediyesi değil. Alerjiler yüzünden. Artık herkesin bir şeye alerjisi var. Bir keresinde Clementine kavanoza bakıp, *Çocuğunun olmadığı çok belli, Erika*, demişti.”

“Bu sizi üzdü mü?”

“Pek değil,” dedi Erika, düşünerek. “Aslında üzülmem beklenirdi çünkü tam da o gün bir tüp bebek denemesinin daha başarısız olduğunu öğrenmiştik. Clementine bunu bilmiyordu tabii. Bilseydi öyle söylediği için kendini çok kötü hissederdi.”

Pat Değil ormandaki bir sesi dinleyen sevimli bir Disney sincabı gibi başını daha da yana eğdi. “Tüp bebek sürecinden mi geçtiniz? Yoksa hâlâ devam mı ediyor?”

Erika savunmaya geçerek, “Bunu şimdiye kadar hiç söylememiş olmam tuhaf, farkındayım,” diye yanıtladı.

“Tuhaf değil. Ama ilginç buldum.”

“Yaklaşık sekiz hafta önce,” dedi Erika, “yan komşumuzda bir barbeküye gitmiştik.”

“Peki,” dedi Pat Değil.

İzle bakalım nasıl etrafından dolaşıyorum, Pat Değil.

“Dün kocam komşumuzun cesedini buldu.” Bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti. Annesinin yaptığı da buydu: İnsanların dengesiniz bozar, sonra da yalpalamalarını izlemekten keyif alırdı. Eğlenceliydi.

Pat Değil kesinlikle yalpalamıştı. Muhtemelen şu anda bu acil randevuyu kabul ettiği için pişmanlık duyuyordu. “Şey... Barbekü yapan komşu mu?”

“Hayır. Onların diğer tarafındaki komşuydu. Yaşlı bir adamdı. Pek iyi biri sayılmazdı. Arkadaşı yoktu, ailesi yoktu. Cesedi haftalardır orada olduğu için herkes kendini berbat hissediyor. Ben hariç.”

“Sizce neden?”

“Berbat hissetmek *istemiyorum*,” dedi Erika sabırsızca. “Berbat hissetmeye ayıracak vaktim yok. Kafamda buna ayıracak... yer yok. Bakın, bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Konuyla alakası yok. Neyse... Tüp bebekten vazgeçtik çünkü yumurtalarım çürük ve o barbeküden önce Clementine’in bana yumurta bağışlayıp bağışlamayacağını sorduk. Bize yani.”

Pat Değil cesurca başını salladı. “Peki, o nasıl tepki verdi?”

“Barbeküde bir şey oldu.”

“Ne oldu?” Zavallı Pat Değil’i neredeyse ter basmak üzereydi.

“Şöyle ki barbeküden önce bana yazdığınız o haplardan birini içtim. Bütün bir hap. Yarım ya da çeyrekle başlamamı söylemiştiniz biliyorum ama ben bir bütün içtim çünkü hapi kıramadım, sonra da barbeküde normalde içtiğimden daha fazla içki içmiş olabilirim.” Clementine’in köpürüp taşan şampanyayı yakalamaya çalışarak oradan oraya koşuşturduğu geldi gözünün önüne.

“Aman Tanrım,” dedi Pat Değil, neredeyse komik sayılabilecek abartılı bir yüz ifadesiyle.

“Bildiğiniz üzere kutunun önünde kocaman bir uyarı etiketi var,” dedi Erika. “Bu hapların alkolün etkisini artırabileceğini söylüyor ama ben düşündüm ki: *Asla çok içki içmem, bir şey olmaz.* Fakat bir kadeh şampanya içtim ve belki de çok hızlı içtim. Stres seviyem biraz yüksekti. Neyse. Sanırım gerçekten sarhoş oldum –ki bu şimdiye kadar hiç yaptığım bir şey değildi– ve o geceyle ilgili hafıza boşlukları yaşıyorum. Kapkara bölümler. Hani... göz kararması gibi?”

“Bunlar muhtemelen tam bir kararma değil de kısmi bir kararma. Alkol anıları kısa süreli hafızadan uzun süreli hafızaya aktarma yeteneğini etkiler.”

“Yani sonsuza kadar kaybolmuş olabilirler mi diyorsunuz?”

Pat Değil omuz silkti. Erika ona ters ters baktı. *Omuz silksin diye para ödemiyordu.*

“Bir şey hafızanızı tetikleyebilir. Bir tat. Bir koku. Birinin söylediği bir şey bir anda hatırlamanızı sağlayabilir. Ya da bazen aynı yere geri dönmek de yardımcı olur. Yani, tabiri caizse *olay yerine geri dönebilirsiniz!*” Olay yeri derken hafifçe güldü ama Erika karşılık vermedi. Pat Değil’in yüzündeki gülümse ânında silindi.

“Pekâlâ,” dedi Erika.

Bunu sonra düşünecekti.

“Her neyse... Barbeküye çikolatalı badem götürdüm. Hep yaptığım gibi.”

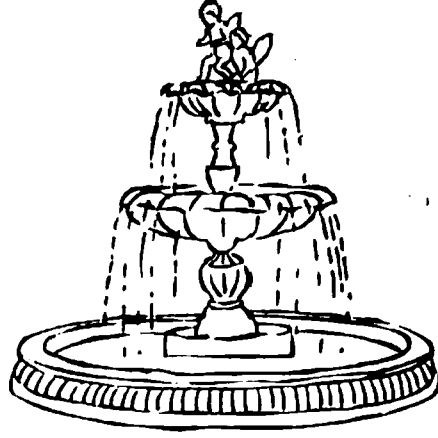
Pat Değil bekledi.

“Sanırım Clementine’in annesinin beni aile toplantılarına çağırdığı o zamanları düşünüyordum. Arabayı babası kullanır, annesi kucağında çikolata kavanozuyla oturur, ben de Clementine’le arka koltukta olurdum. Abileri o zamanlar çoğunlukla kendi hayatlarıyla meşguldü, bu yüzden çoğu zaman sadece ikimiz olurduk. Pencereden dışarı bakar, kendimle öyle gurur duyar öyle mutlu olurdum ki sanki Clementine’le ikimiz kardeşmişiz de onun anne babası benim de anne babammış gibi yapardım.”

Etrafında dolaştığı şeyin, Oliver’in deyişiyle çok da çarpıcı olmayan ufak bilgi kırıntısının *tam da bu* olduğunu fark edince şok içinde başını kaldırıp Pat Değil’e baktı. “Clementine güle oynaya ben onun kardeşiymişim gibi yapmıyordu. Clementine beni orada hiç istemiyordu.”

“Ah,” dedi Pat Değil.

“Elbette bunu hep biliyordum. İçten içe hep biliyordum. Ama son zamanlarda kendimi *onun yerine* koymaya, arabanın öbür camından dışarı bakan o *gerçek* kız evlat olmaya çalışıyorum, etrafında sürekli bir sahtekârın dolaştığı o kız.” Erika Pat Değil’in pufunun pelüş, kapitone döşemesine dalgın gözlerle bakarak, “Acaba bu ona kendisini nasıl hissettirmiştir?” dedi.



KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Erika'nın yüzünde sırları ifşa etmek üzere olan sarhoş birinin tehlikeli ve gaddar ifadesi vardı.

Clementine'in midesi kasıldı. Sakince, "Hâlâ arkadaşız, değil mi?" dedi.

Erika kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı.

Tanrı aşkına, Erika'yla olan arkadaşlığının acı verici karmaşıklığının ortaya dökülmesi, Tiffany'nin bir zamanlar striptizci olduğu haberinden daha mahrem, sosyal olarak daha kabul edilemez bir ifşaat gibi geliyordu.

Tiffany boğazını temizledi ve Clementine onun şarap şişesini hafifçe kaydırarak Erika'dan uzaklaştırdığını fark etti.

"İzninizle," dedi Erika. Ayağa kalktı. Sendelemiyordu ama zeminin her an oynayabileceğinin farkında olan, ilk kez bir tekneye binen acemi bir yolcunun temkinli duruşuna sahipti. "Sadece içeri, banyoya gideceğim." Hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. "Bir dakikalığına."

"Ah, burada bir tane var," dedi Tiffany, çardaktaki arka kapıyı işaret ederek. Olmaz olur muydu? Clementine'in bütün ailesi o çardakta rahatlıkla yaşayabilirdi.

Fakat Erika çoktan eve yönelmişti.

“Galiba biraz çakırkeyif,” dedi Clementine özür diler gibi, Erika’nın tuhaf hâllerinden belli ki o sorumluydu. İkisinin gençlik zamanlarını düşündü, Clementine fazla içtiğinde taksi çağıran da kahve yapan da hep Erika olurdu. Erika adına özür dilemek garip gelmişti.

“Muhtemelen benim suçum, kadehini fazla sık doldurdum,” dedi Tiffany. “Sorumlu alkol sunum lisansımı kaybedeceğim.”

“Ah, lisansın mı var?” dedi Clementine. Belki striptizcilerin böyle bir lisans alması gerekiyordu.

Tiffany ağız ucuyla gülümsedi. “Hayır. Şaka yapıyorum.”

Clementine’in kolu ağrımaya başlamıştı, Ruby’yi biraz kaydırıp daha rahat bir pozisyona getirmeye çalıştı. Başparmağını bu kadar gürültülü emmesine bakılırsa uykuya dalmak üzereydi ama Clementine’in kolunu oynatması onu uyandırmaya yetti ve aniden başını kaldırdı.

“Holly,” dedi başparmağı ağzındayken, belli belirsiz.

“Orada.” Clementine hâlâ keseli sıçan aramakta olan Oliver’la Holly’yi işaret etti.

Ruby kayarak Clementine’in kucağından indi. “Bay bay,” dedi çırpıcısını sallayarak ve sallana sallana onlara doğru yürüdü.

“Bu pembe mont üzerinde harika duruyor,” dedi Tiffany, ikisi birlikte Oliver’ın Ruby’yi kucağına almak için eğilişini seyredelerken.

“Muhtemelen bir dakika geçmeden çok sıcak olduğundan şikâyet edecek. Bir ton ağırlığında.”

Clementine dönüp boynunun yanını kaşıyan Tiffany’ye baktı ama kadın bunu bile erotik göstermeyi başarıyordu. Böyle bir vücuda sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Aynaya bakıp kendini çekici hissettiğin için bu seni otomatik olarak cinsel açıdan daha mı maceracı yapardı? Bu yüzden striptizci olmak kaderinde mi vardı? Yoksa böylesi bir vücuda sahip kütüphaneciler de var mıydı? Elbette, porno filmlerinde *tam da böyle* kütüphaneciler olurdu.

Bu kadın onu öylesine cezbediyor, öylesine içini gıdıklıyordu ki. Bir yudum daha şarap içti ve masanın üzerinden eğildi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Tiffany.

“Seni izleyen erkeklerin –dansını izleyenlerin yani– çoğu evliydi, değil mi?”

“Kapıda sorguya çekmiyorduk. Ama evet, muhtemelen.”

“Sence çocuklarla evde bekleyen orta yaşlı eşlerini, anlarsın ya, öylece oturup on dokuz yaşındaki güzel bir kıza şehvetle bakarak bir nevi aldatmış olmuyorlar mıydı? Fiilen aldatma değil mi bu?”

“O orta yaşlı eşler muhtemelen evde *Grinin Elli Tonu* okuyorlardı. Ya da bir kadın filmindeki başrol oyuncusunu arzuluyorlardı.”

“Ama o kurgu.”

“Ben de kurguydum.”

“Doğru,” dedi Clementine kararsızca. *Hayır, kurgu falan değildin.* “Ama sence – aaa!” Yüzlerce minik ışık birden yanıp sönerik bahçeyi ıslı ıslı, büyülmüş bir peri diyarına dönüştürdü. Bir sahne dekoru gibiydi.

“Deli bir elektrikçiyle evli olunca böyle oluyor işte,” dedi Tiffany. “Yılın bu zamanında ışıklar beş buçukta yanacak şekilde ayarlı. Hatta daha da erkene çekebiliriz. Hey, çocuklarına bak.”

Holly ve Ruby akıllarını kaçırmışlardı. Bahçenin etrafında daireler çizerek çılgınca koşuyor, gülüyor, sağı solu işaret ediyorlardı; parlak küçük suratları büyülenmişti ve ışıkları baloncuklar misali yakalamak istercesine ellerini uzatıyor, avuçları bir açılıp bir kapanıyordu. Barney de onlarla birlikte koşuyor, kuyruğunu sallıyor, neşeyle havlıyordu. Oliver elleri cebinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları izliyordu.

Vid ve Sam yiyecek dolu tepsilerle birlikte yeniden çardakta belirdi. Tiffany ve Clementine derhâl ayağa kalkıp onlara yardım etmeye yöneldi.

"*Ve ışık oldu,*" dedi Sam. "Vid'i çağırıp bizim zavallı arka bahçemiz için de bir şeyler yapmasını istemeliyiz. Kızlar sanki hayatlarında ilk kez elektrik görmüş gibiler."

Oliver masaya yaklaştı. "Bu az önce bahsettiğin tatlı mı, Vid?" dedi o mahcup, samimi tavrıyla. "Neydi adı?"

"*Cremeschnitte,*" dedi Vid. "Bekle. Bekle de gör."

"Tabak getirdin mi?" diye sordu Tiffany.

"Erika senin o güzel mavi tabaklarını getiriyor," dedi Vid. "Hemen arkamızda. Ayrıca küçük kızlar tatlımı sevmese diye buzdolabında dondurma da var ama kesinlikle sevecekler."

"Tiffany az evvel şurada bir banyo mu var demiştin?" diye sordu Oliver, çardağın arka tarafını işaret ederek.

"Evet, orada," dedi Tiffany. Oliver alelacele oraya doğru gitti. Masanın ucunda ayakta dikilen yalnızca dört kişi kalmıştı.

"Tatlıma eşlik edecek müziği de seçtim," dedi Vid. Telefonunu tekrar eline aldı. "Karımın sevdiği şu kafa ütülermelik şeyler yetti artık. Clementine, Yo-Yo Ma diye birini duydun mu hiç?" İsmi tane tane telaffuz etti. "Bence bayağı iyi."

Clementine ona gülümsedi. Gerçekten çok tatlıydı. "Evet, Vid. Yo-Yo Ma'yı duydum. Bayağı iyi."

"Tamam, bu o, değil mi? Ve şöyle söyleyeyim, işte bu benim *cremeschnitte*imin tadının sesi."

Yo-Yo Ma'nın Elgar'ın *Çello Konçertosu*'nun açılış bölümünü çaldığı tarif edilemez ses çardağı doldurdu. Clementine'in içi ürperdi. Muhteşemdi.

Sam, "Erika'nın getirdiği şu çikolatalı badem toplarını açayım mı?" dedi.

"Ah evet, lütfen," dedi Tiffany. "Tam da canımın çektiği şey."

"Demek topları seviyorsun?"

"Şekerli toplara bayılırım," dedi Tiffany.

"Öyle mi?" dedi Sam, eli kapağın üzerindeyken.

“Ah kesin artık, ikiniz de çok kabasınız,” dedi Clementine ve içinde ani bir sıcaklık patlaması hissetti çünkü aralarında eğlenceli, hafif flörtöz bir arkadaşlığın gelişmekte olduğunu şimdiden görebiliyordu. İyi yemeğin, şarabın ve müziğin olduğu, yaptıkları her şeyde hafif bir cinsel heyecanın hissedileceği bir arkadaşlık olacaktı bu ve Tanrı biliyor ya Clementine, hayatında böyle bir cinsel heyecan olmasına hayır diyemezdi.

(Sam’le en son ne zaman *sevişmişlerdi*? Bir hafta önce mi? Hayır, iki hafta önce. Zirveye ulaşabilmişler miydi? Hayır. Çünkü Holly, “Bir bardak su, lüüüütfen!” diye seslenmişti. Tuhaftır ki zamanlaması komik denecek kadar kusursuzdu.)

Erika ve Oliver’la birlikte o ızdırap dolu, ufak dörtlü grubun yerine artık uyumlu bir altılı olmuşlardı. Vid ve Tiffany’nin tampon görevi görmesiyle Erika ve Oliver’ı sevmek çok daha kolay olacaktı. Vid ve Tiffany tüm o diğer hoş, normal, orta sınıf arkadaşlarından daha sivri, daha filtresiz (ve daha zengin) insanlardı. Vid ve Tiffany olasılıkların kapısını aralıyordu. Tam olarak hangi olasılıkların? Bilmiyordu. Önemi yoktu. Yeniyetme yaşlardaki o ne olduğunu bilmediğiniz ama içinizi kıpır kıpır eden beklenti hissine benziyordu.

Müzik etrafında dalga dalga kabarırken Clementine Vid’e, “Yani bu *cremeschnitte* senin *strudel*inden nasıl daha iyi olabilir, aklım almıyor,” dedi.

Vid bir kaşını kaldırdı. “Ah Clementine, hani derler ya, kendi borusunu öttürecek biri değilim. Ha ha! Aslında tam da öyleyim! Kendi borumu öttürmeye bayılırım. Ha ha. Harika bir borazancı olurdum çünkü akciğer kapasitem olağanüstü.” King Kong gibi göğsüne vurdu.

“Kişiliğin kendi borunu öttürmeye çok müsait,” dedi Clementine.

“Kendini bir şey sanan mı demek istiyorsun?” diye sordu Tiffany.

“Bir ampulü değiştirmek için kaç borazancı gerekir?” dedi Clementine.

“Kaç?”

“Beş. Biri değiştirir, dördü de etrafında dikilip, *Ben daha iyi yapardım*, der.”

“Bir ampulü değiştirmek için kaç ışıkı gerekir?” dedi Vid.

“Kaç?”

“Bir,” dedi Vid.

“Bir mi?”

“Evet, bir,” dedi Vid. Omuz silkti. “Ben *elektrikçiyim*.”

Clementine güldü. “Hiç komik değil.”

“Gölüyorsun ama, anlarsın ya. Neyse, dinle, Clementine, kararı sen ver,” dedi Vid. Gösterişli tatlıya bir kaşık daldırıp Clementine’in ağızına götürdü. “Tadına bak.”

Clementine kocaman bir lokma aldı. *Gerçekten* güzeldi. Adam rüya gibi yemek yapıyordu. Clementine bayılıyormuş numarası yapıp elini alnına götürdü. Kendini Vid’in kollarına doğru bırakınca Vid onu tuttu. Adamın kokusu, sigara dumanı ve alkolün hoş bir karışımı gibiydi. Pahalı barlar gibi kokuyordu.

Sam kavanozu kolunun altında bir futbol topu misali tutarken dişlerini sıkarak, “Tanrım, bu kapak çok sıkı,” dedi.

“Hadi ama, Kaslı ocuk.”

“Dinleyin!” dedi Vid, ikinci bölüm başlarken başını yana eğdi.

“Ama bununla da *dans* edilmez ki, gerçi, edilir mi dersiniz?” dedi Tiffany.

Clementine Tiffany’yi karanlık, dumanlı bir kulüpte, tavandan sarkan aynalı disko toplanının altında dans ederken hayal etmeye çalıştı. Bu da nereden gelmişti ki aklına? Hiçbir zaman gerçek bir striptiz kulübüne gitmemişti. Bildiği her şey televizyon programlarından ibaretti. Etrafa bakındı. Erika ve Oliver orada değildi, yani kınayan bakışlar da yoktu. Daha fazlasını öğrenmek için bir fırsattı bu. Birazcık akırkeyifti,

bunun farkındaydı ama konu hem ilgi çekiciydi hem de eğlenceliydi ve entelektüel arkadaşlarına anlatabileceği dandik, eğlenceli dedikodular peşindeydi. Tiffany'ye doğru eğilip sesini alçalttı. "Eskiden şey yapıyor muydun... anlarsın ya, ne deniyordu?" Ne dendiğini gayet iyi biliyordu. "Kucak dansı?"

Tiffany ona şüpheyile baktı.

"Elbette," dedi. "Niye sordun? İstiyor musun?"



KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Aradığımızı bulamıyoruz çünkü çok fazla eşyamız var,” dedi Sam. “Düzenli olarak eşya atmamız lazım. Dağınıklığı azaltmamız lazım.”

Holly’nin şifonyerine gitti, çekmecelerden birini komple çıkarıp içindekileri yatağın üzerine döktü ve rastgele bir tişört aldı. “Bak! Bunu hiç giymiyor. Hep kaşındırıyor diyor.”

Clementine giysi yığınınına bakarak, “Böyle yapmanın çilekli bluzunu bulmama faydası yok,” dedi. Aklına Erika’nın annesi geldi. İnsanların eşyalarının kontrolünü nasıl kaybedebileceğini neredeyse anlıyordu, her şey öylesine bunaltıcı hâle gelebilirdi ki nereden başlayacağını bilemezdin. “Ortalığı dağıttığınla kalıyor.”

Sam başka bir çekmeceyi daha çekmeye çalıştı ama sıkışmıştı. Daha sert çekerken küfretti. Şifonyer zangırdadı. Onu orada iş pantolonuyla ama gömleksiz, çenesi kilitlenmiş ve kasları gerilmiş vaziyette küçük beyaz çekmeceyi şiddetle çekerken görmek rahatsız ediciydi. Tanrı aşkına!

“Bırak şunu!” dedi Clementine. “Kıracaksın!”

Sam onu duymazdan gelip bir daha sertçe asıldı, bu kez çekmece nihayet yerinden çıktı ve yatağın üzerine bir giysi yığını daha boşaldı.

“Ne yapıyordum biliyor musun?” dedi birden, elinde sallanan boş çekmeceyle ayakta dikilirken. “Olay olmadan hemen önce?” Tanrım.

“Badem kavanozunu açmaya çalışıyordun,” dedi Clementine ruhsuz bir sesle. Biliyordu. Sam ona bunu daha önce de söylemişti. Neden sürekli o kavanozdan bahsettiğini anlamıyordu. Hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

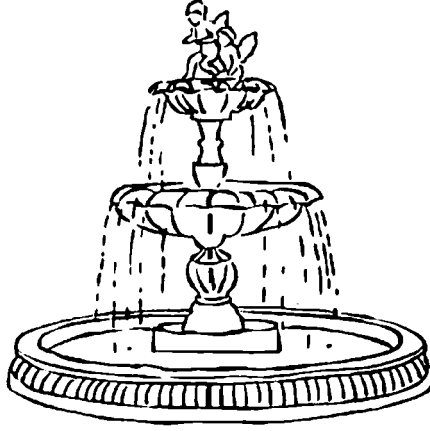
“O lanet kavanozu açmaya öyle ihtiyacım vardı ki. Alnım boncuk boncuk terlemişti çünkü biliyordum ki Vid kavanozu benden alacak ve o dolgun ellerinden biriyle tek seferde açacaktı, sen gözlerini ondan alamıyordun.”

“Ne?” dedi Clementine. Bunu ilk kez duyuyordu. “Benim için yaptığını falan iddia etme. Onun içindi. Tiffany’yi etkilemek içindi!”

“Evet, peki sen ne yapıyordun? Söyle bana! *Sen* ne yapıyordun?” Boş çekmeceyi Holly’nin yatağına sertçe vurgu, Clementine’e doğru yürüdü ve üzerine eğildi. Clementine tükürük damlacıklarının yüzüne düştüğünü hissetti.

Vur bana, diye düşündü. Yüzünü yukarı kaldırdı. Bu o kadar doğru hissettirecekti ki. Bir şey başlatacaktı. Bir şey bitirecekti. *Lütfen, lütfen vur bana*. Ancak Sam aniden geri adım atıp tıpkı bir bar kavgasında “ben karışmıyorum” der gibi ellerini havaya kaldırdı.

“*Hepimiz yapıyorduk!*” diye bağırdı Clementine. “Dördümüz de!”



KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Niye sordun? İstiyor musun?” Tiffany kendini tutamadı. Bu insanlar o kadar tatlıydı ve o kadar kolay şaşıyorlardı ki.

“Kucak dansı mı?” Clementine’in gözleri parladı. Tiffany onun hem yeterince içmiş hem de evet, yeterince gelenekçi olduğunu biliyordu – mükemmel hedefti. “Hayır!”

“Tabii. Kucak dansı.”

Tanrım aşkına, Tiffany bundan ne kadar keyif aldığını unutmıştu. Cinsel gücün, bir çizgi kokain gibi doğrudan kafaya hücum edişini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“İndirim var mı?” diye sordu Sam.

“Ücretsiz,” dedi Tiffany. “Mekânımızın ikramı.”

“Karımın kucak dansının keyfini çıkar,” dedi Vid, Clementine’e. Bir sandalye çekti. “İsrar ediyorum.”

“Ah, kesin şunu,” diye kıkırdadı Clementine. “Zaten müzik yanlış. *Çello konçertosunda* kucak dansı yapamaz.”

“Deneyebilirim,” dedi Tiffany. Komşusunun arkadaşına gerçekten kucak dansı yapmaya hiç niyeti yoktu. Bu bir şakaydı. Hepsi eğlence içindi.

“Her şeye uyum sağlar o,” dedi Vid.

“Çok nazıksınız ama gerçekten kucak dansı istemiyorum,” dedi Clementine. “Yine de teşekkür ederim.” Sesi boğuk çıkmıştı. Mahcup mahcup boğazını temizledi.

“Bence istiyorsun,” dedi Sam.

“*Sam,*” dedi Clementine.

Tiffany, Sam’le Clementine’in birbirlerine bakışmalarını seyretti; yüzleri kızarmış, göz bebekleri büyümüştü. Bir iyilik yapmış olurdu. Bir amme hizmeti. Cinsel hayatlarının tam olarak hangi aşamada olduğunu görebiliyordu. Küçük çocukları olan yorgun ebeveynlerdi onlar. Her şeyin bittiğini düşünüyorlardı ama bitmemişti; yasak ilişkiye ya da bir orta yaş krizine ihtiyaçları yoktu, her şey hâlâ olduğu gibi içlerinde duruyordu, birbirlerinden hâlâ etkileniyorlardı, sadece sisteme minik bir elektrik şoku vermek gerekiyordu, ufak bir teşvik, belki birkaç seks oyuncağı, kaliteli hafif bir porno. Onların kaliteli, hafif pornosu olabilirdi.

Tiffany Vid’in bakışını yakaladı. Vid tek kaşını kaldırdı. Bundan *hoşlanıyordu*, tabii ki hoşlanıyordu. Belli belirsiz çenesini kıpırdattı. Şu demekti: *Hadi. Onların o küçücük banliyö-lü akıllarını başlarından al.*

Sam Clementine’in arkasına geçti ve omuzlarına bastırarak onu oturttu. Bakışları Tiffany’ninkilere kilitlendi. Tiffany’nin en sevdiği müşteri tipiydi: Takdir eden, arkadaş canlısı, işi fazla değil ama yeterince ciddiye alan biri. Cömertçe ve minnetle bahşiş verirdi.

Karısının kucak dansı izlemesini gerçekten istiyordu. Tabii ki istiyordu. Sonuçta o da bir insandı. Tiffany Clementine’e baktı, gülmekten (ve arzudan, Tiffany bunu biliyordu, kendisi bilmese bile) o kadar bitap düşmüştü ki sandalyesinde doğrulmakta bile zorlanıyordu.

Tiffany bunu gerçekten yapacak değildi, olması gerektiği gibi değil, hele de arka bahçede çocuklar varken asla ama şaka olsun, eğlencesine diye o lanet olası *konçertonun* ritmine uyarak

(ah evet, bir çello konçertosunda da kucak dansı yapılabilirdi, hiç sorun değildi) yavaşça hareket etmeye başladı, âdeta kendinin bir parodisi gibiydi ama tam olarak da değildi çünkü mesleki gururu hâlâ olduğu gibi duruyordu ve vaktizamanında işinin en iyilerindendi; konu hiçbir zaman para olmamıştı, bağ kurmakla ilgiliydi, insani bir bağla ve bu oyunu yeterli dozda teatrallik, gerçeklik ve *şiiressellik* katarak oynamakla ilgiliydi.

Vid hayranlık dolu bir ıslık çaldı.

Clementine eliyle gözlerini kapadı ve onu parmaklarının arasından seyretti.

Derken aniden müthiş bir tabak çanak şangırtısı koptu, peşinden gecenin karanlığını delip geçen müstesna bir çığlık yükseldi: "*Clementine!*"



KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

“Umarım yakında kendinizi daha iyi hissedersiniz,” dedi kadın polis, Oliver ön kapıda durmuş ona ve ortağına el sallıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Oliver. Sesi belki de gereğinden fazla minnettar çıkmıştı çünkü polis memuru ona sanki bir şey kaçırmış gibi kısa bir bakış attı. Oysa sadece memurun sağlığı hakkında yorum yapma zahmetine girmesinden etkilenmişti. Minnettarlığı şüpheli mi görünmüştü? Suçlu mu? Polis arabası yanından geçince kendini suçlu hissedene o tiplerden olmamıştı hiç. Vicdanı ekseriyetle tertemizdi. Çoğu insan hız sınırının on kilometre üzerinde giderken o beş kilometre altında gitmeyi âdet edinmişti.

Polis Harry’nin ölümünü takip etmek üzere gelmişti. Yakın akrabalarını bulmakta zorlanıyorlardı. Oliver daha fazla yardımcı olabilmeyi isterdi. Harry’yle sohbetlerinin hiçbir zaman kişisel konulara kaymadığını söylemişti. Havadan sudan, bahçeden ve sokaktaki terk edilmiş arabadan konuşmuşlardı. Haklı olsun ya da olmasın, Harry’nin kişisel soruları hoş karşılamayacağını düşünmüştü.

Polis Harry’yi en son ne zaman gördüğünü yeniden doğrulamak istemiş ve Oliver onlara net bir tarih verebilmişti: barbeküden önceki gün. Harry’nin sağlığının yerinde olduğunu söylemişti. Vid’in köpeğinden şikâyet etmesinden hiç söz et-

memiştii. Bunun konuyla alakası var gibi gelmemiştii. Harry'yi kötü göstermek istemiyordu.

"Bu tarihten çok emin gibisiniz," demiştii nazik polis memuru.

"Şey, evet," demiştii Oliver. "Çünkü sonraki gün bir... hadise oldu. Yan komşuda."

Kadın kaşlarını kaldırıncı Oliver ona detayları kısaca anlatmıştı çünkü konuşurken nefesinin kesildiğini fark edip kendine şaşırmıştı. Kadın polis hiç yorum yapmamıştı. Belki de zaten biliyordu. Sonuçta dosyada bir polis raporu vardı.

Tabii ki polis Harry'nin ölümüyle barbekü arasında bir bağlantı, bir ortak nokta görmeyecekti ancak Oliver kapıyı kapadıktan sonra ballı limonlu bir sıcak içecek hazırlamak üzere mutfığa dönerken kendini o iki dakikayı düşünürken buldu.

İki dakika civarında sürdüğünü tahmin ediyordu. İki dakikalık zavallılık. Her şeyi değiştirebilecek iki dakika çünkü o sırada dışarıda olsaydı neler olduğunu görebilecekti. Görme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu.

Hadi ama. Bu kadarı biraz abartıydı. Kendini olayın merkezine koyuyordu. "Tüm dünyadan sen sorumlu değilsin, Oliver," demiştii bir keresinde annesi, ayık mıydı sarhoş muydu belli değildi, aradaki farkı anlamak hep zor olmuştu.

Su ısıtıcısını çalıştırdı.

Ancak abartmıyordu çünkü barbeküde yaşananlar hayatlarına bir meteor gibi düşmüştü ve eğer bu kadar dalgın olmasaydı, hayat olağan ve öngörülebilir akışında devam edebilseydi, Harry'nin ortalıkta olmadığını kesin çok daha erken fark eder, belki de haftalar önce kapısını çalabilirdi.

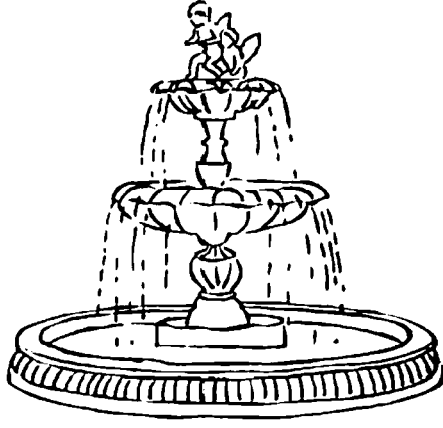
Harry muhtemelen yine de ölmüş olurdu ama böylesi affedilemez, trajik bir süre boyunca ölü vaziyette kalmazdı.

Veya belki de onu kurtarabilirdi bile.

Su ısıtıcısı fokurdayıp tıslarken Oliver'ın aklına çardağın arka tarafındaki o küçük lüks banyo geldi; sıcak su ellerinin

HIÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

üzerinden manasızca akıp giderken öylece dikilmiş kendi üz-
gün, aptal suratına bakıyordu.



KIRK ALTINCI BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Oliver çardağın banyosunda dikilmiş ellerini yıkıyordu. Banyo şık, yumuşak ışıklı ve güzel kokuluydu. Aydınlatma armatürü, tamamı ışıltılı taklit bir avizeydi. Şayet annesi burada, bu barbeküde olsaydı da adım adım sarhoşluğa giden önlemez yolculuğunun o çirkin aşamasında bulunsaydı kulağına eğilip, “Ne kadar zevksiz!” diye öyle yüksek sesle fısıldardı ki biri duyacak diye Oliver’ın ödü kopardı.

Suyun ellerinin üzerinden manasızca akıp gitmesine izin verdi. Tekrar dışarı çıkmak zorunda kalacağı ânı erteliyordu. Açıkçası gına gelmişti. Buradaki herkesi yeterince seviyordu, mesele bu değildi, sadece sosyalleşmek onu tüketen ve bitiren zihinsel ve fiziksel bir çabaydı; sağlam bir antrenmandan sonra kaslarında laktik asit biriktiği için hissettiği türden güzel bir yorgunluk değildi.

Dışarıdan kahkahalar duydu. Vid’in gür, yankılı kahkahasını. Oliver şakaya katılmaya hazır olsun diye yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Ha ha. İyiymiş. Her neyse artık. Muhtemelen gerçekten komik bulacağı bir şey değildi.

Erika sarhoştı. Onu eve götürüp bir çocuk gibi yatağına yatırmak ve yeniden sevdiği karısına dönüşmesi için sabahı

beklemek istiyordu. Daha önce Erika'nın kelimeleri ağzında gevelediğine veya donuk, odaklanamayan gözlerle kendisine baktığına hiç şahit olmamıştı. Bunda kafasına takacak bir şey yoktu. Erika ne kendisi düşüyor ne bir şeyler düşürüyor ne de bahçeye kusuyordu. Sıradan bir sarhoşluktu bu. Bazı insanlar bunu her hafta sonu yapardı. Clementine de hafiften neşeliydi, yanakları al al olmuştu ama Clementine'in ne yaptığı Oliver'ın umurunda bile değildi.

Çocukken ebeveynleri kafayı bulduğunda sanki ortadan kayboluyorlarmış gibi gelirdi. Bardaklarındaki içki azaldıkça ikisi bir tekneye binmiş de yavaş yavaş ondan uzaklaşarak denize açılıyorlarmış gibi hissedirdi; Oliver kıyıda mahsur kalırdı, hâlâ kendindeydi, hâlâ sıkıcı ve akli başında Oliver'dı, *Lütfen gitmeyin, burada benimle kalın*, diye geçirirdi içinden çünkü gerçek annesi eğlenceli, gerçek babasıysa zekiydi ama onlar her defasında tekneye binip giderdi. Önce babası aptallaşır ve annesi kıkırdamaya başlardı, ardından annesi çirkinleşir ve babası sinirlenirdi; bu böyle devam eder ve Oliver orada durmanın bir anlamı kalmadıktan sonra odasına gidip film izlerdi. Yatak odasında kendine ait bir VCR ünitesi vardı. İmtiyazlı bir çocukluk geçirmiş, hiçbir şeyden mahrum kalmamıştı.

Aynada kendiyle göz göze geldi. Hadi ama. Toparlan. Yeniden dışarı çık.

Bugün Erika'nın evlilikleri boyunca ilk kez sarhoş olduğu gün olmamalıydı. Bugün Clementine'e tekliflerini sunmaları gereken gündü ve Oliver umuyordu ki –gerçekçi olmadığının farkındaydı– ama gerçekten umuyordu ki Clementine belki...

Erika'nın çığlık attığını duydu. "*Clementine!*"

Musluğu kapamak için bile durmadı.



KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Clementine'in ciğerlerindeki hava bir anda çekildi. Sonrasında herkes, "O kadar hızlı oldu ki," diyecekti ve gerçekten çok hızlı olmuştu ancak aynı anda zaman da yavaşlamıştı, her bir saniye altın renkli peri ışıklarının aydınlattığı, unutulması mümkün olmayan o rengârenk sahneler gibi donup kalmıştı.

Clementine o kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi devrildi. Ne? Nerede? Kim?

Aklına ilk gelen kızlardan birine bir şey olduğu oldu. Hem de çok kötü. Kan. Kan olacaktı. Kana dayanamazdı. Belki di-kiş atılması gerekecekti. Ya da deriden dışarı fırlamış kırık bir kemik. Dişler. Kırık dişler. Holly mi yoksa Ruby mi? Muhtemelen Holly. Arka bahçe, etrafında bir renk girdabıymışçasına dönüyordu. Ağlama sesi duyamıyordu. Ağlama neredeydi? İkisi de öyle yüksek sesle ağlardı ki. Holly canı yandığında öfkeden çıldırırdı. Ruby ise acil ebeveyn müdahalesine ihtiyaç duyduğuna muhakkak duyurmak isterdi.

Önce Holly'yi gördü; küçük mavi payetli çantasıyla kameriyede dikilmiş, gayet iyi durumda, duygusuzca... neye bakıyordu?

Erika koşuyordu. Koşan Erika'ya bakıyordu.

Erika çeşmeye doğru koşuyordu. Vid'in *Trevi Çeşmesi*'ne. Ne yapıyordu? Suyu atlayacakmış gibiydi.

Erika aklını kaçırmıştı. Bir sinir krizi, bir tür psikoz atağı geçiriyordu. Clementine bu gece onun iyi olmadığını farkındaydı. Asla sarhoş olmazdı ve çok tuhaf davranıyordu. Hepsi Clementine'in suçuydu.

Erika hızlı ve atletik bir hareketle süs havuzunun kenarından atlayıp içine girdi. Su bel hizasındaydı. Ayağı kaydı, neredeyse düşüyordu, dengesini toparlayıp merkeze doğru ilerlemeye başladı. Tanrı aşkına, ne yapıyordu böyle? Clementine onun adına yerin dibine geçmişti.

Ve şimdi Oliver, Erika'yı oradan çekip çıkarmak için çardaktan süs havuzuna doğru koşuyordu. Kendini daha fazla rezil etmesini engellemek için. Süs havuzuna vardığında bile duraksamadı, doğrudan kenarından içeri daldı. O ve Erika, süs havuzunun zıt köşelerinden birbirlerine doğru suyun içinde bata çıka, kayarak ilerlediler, filmlerde uzun bir ayrılıktan sonra kucaklaşmak için koşan iki âşık gibiydiler.

Ama kucaklaşmadılar. Ruby'nin küçücük, cansız bedenini aralarında yukarı kaldırdılar.



KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Ruby'nin başı yana doğru düştü. Üzerinden sular akıyordu. Kolları bir bez bebeğinki gibi amaçsızca sallanıyordu.

Clementine düşündü: *Üşüyecek. Çok üşüyecek.*

Ruby soğuktan nefret ederdi. Çok üşüdüğünde dişleri kurmalı oyuncaklar gibi takırdardı. Yüzme derslerindeki su, yazın ortasında bile onun için asla yeterince sıcak olmazdı. "Soğuk, soğuk!" diye ağlardı.

Clementine, Ruby'yi Oliver'ın elinden kapıp göğsüne bastırarak ısıtmak için koştu. Sırılsıklam bedeninin kendi kıyafetlerini nasıl ıslatacağını şimdiden hissedebiliyordu. Süs havuzunun kenarına ulaştı ve kollarını uzattı ama Oliver Ruby'yi kollarında sarılı tutarak havuzdan çıkarken Clementine'i görmezden geldi.

"Bana," dedi Clementine aval aval. Demek istediği şuydu: *Onu bana ver.*

Oliver Ruby'yi süs havuzunun yanındaki sert, rahatsız edici terakota karoların üzerine sırtüstü yatırdı.

"Ruby!" dedi Oliver yüksek sesle, sanki Ruby başını belaya sokmuş gibi. Küçük omzunu salladı. Hem de fazlasıyla

sertçe. “Ruby! Uyan Ruby!” Sesi öfkeliydi. Daha önce hiç öfkeli çıkmamıştı.

Clementine onların yanında karoların üstüne yığılarak diz çöktü. “Onu bana ver,” dedi çaresizce ama yanına yaklaşıyordu. Oliver ve Erika tüm alanı kaplıyordu.

Ruby’nin teni bembeyazdı. Dudakları mora dönmüştü. Başı yana düşmüş, gevşekçe sallanıyordu. Gözleri açıktı ama boş boş karşıya bakıyordu. Dişleri takırdamıyordu. Oliver bir elini Ruby’nin boynunun altına, diğerini alnına koydu ve başını gökyüzüne bakıyormuş gibi geriye doğru itti. Başparmağını çenesine koydu, ağzını açtı ve sanki içinden bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi iki parmağını içeri soktu.

“Oliver, onu bana ver,” diye emretti Clementine. Sadece kollarına alması yeterliydi, böylece onu iyileştirebilirdi.

Oliver başını Ruby’nin yüzüne iyice yaklaştırdı ve bir fısıltı duymaya çalışıyormuş gibi kulağını ağzına dayadı. Erika’ya baktı ve başını salladı. Ufak bir hareketti, anlamı: *Hayır*.

Ruby’nin pembe montundaki siyah ahşap düğmeleri çözdü. Tam müzik kesildiği an gerçeklik, Clementine’in bedeninde şiddetli bir patlama yaratarak infilâk etti. Sam sanki hararetli bir tartışmadaymışçasına bağırmaya başlamadan önce arka bahçe ürkütücü, kesintisiz bir sessizlik ânına sahne oldu. “Ambulans lazım!” Ceplerini yoklayarak anlamsızca ve çılgınca sağa sola koşturuyordu. “Telefonumu bulamıyorum. Telefonum nerede? *Telefonum!*”

Vid sakın bir tonla, “Ben ambulansı arıyorum, Sam,” dedi. Kanıtlamak için telefonu kulağından çekip gösterdi. “Çalıyor. Şu anda çalıyor.”

“Onlara nefes almadığını söyle,” dedi Erika. O ve Oliver Ruby’nin yakınında yan yana duruyorlardı.

“Ruby’nin nesi var?” dedi Holly. Gelip Clementine’in yanında durdu ve yenini çekiştirdi. Clementine cevap vermeye çalıştı ama göğsü öylesine sıkışmıştı ki konuşamadı.

“Çırpıcı’yı istiyor mu?” dedi Holly. “İşte Çırpıcı. Anne, çabuk, Ruby’ye Çırpıcı’yı ver. O zaman kendini daha iyi hisseder.”

Clementine Çırpıcı’yı aldı. Parmaklarını soğuk tellerin etrafına kenetledi.

“Benimle gel, Holly.” Tiffany Holly’nin elini tuttu ve onu geri çekti.

Oliver, “On beş ve iki, değil mi?” dedi Erika’ya. Beti benzi atmıştı. Gözlüğünün üstü yağmurda ıslanmışçasına su damlacıklarıyla kaplıydı ve yüzünden aşağı boncuk boncuk tere benzeyen damlalar süzülüyordu. Bakışları Erika’nınkilere sabitlenmişti, sanki orada sadece ikisi varmış gibi.

“Evet. On beş ve iki,” dedi Erika. Islak saçlarını gözlerinden çekti.

Oliver parmaklarını kenetledi, dirseklerini sabitledi ve kocaman ellerini Ruby’nin göğsünün üzerine yerleştirdi.

“Ah Tanrım,” dedi Sam. Elleriyle ensesini kavradı, kafasını öne düşürdü ve bir darbeye karşı kendini korumaya çalışıyormuş gibi daireler çizerek yürüdü. “Aman Tanrım.”

Oliver ileri geri sallanmaya başladı, Ruby’nin göğsüne ritmik hareketlerle bastırırken yüksek sesle sayıyordu: “Bir ve iki ve üç ve dört ve beş.”

“Oliver Ruby’nin canını acıtıyor!” diye ağladı Holly.

“Hayır,” dedi Tiffany. “Canını acıtmıyor. Yardım ediyor. O ve Erika tam olarak doğru şeyi yapıyorlar. Ona yardım ediyorlar.” Sesi titriyordu.

“On iki ve on üç ve on dört ve on beş ve bir ve iki.”

On beşe gelince Erika Ruby’nin burnunu sıkıştırdı ve sanki bir sevgiliyi öper gibi ağzı açık vaziyette yüzünü Ruby’ninkine doğru eğdi; hem duygusal ve mahrem, hem ürkütücü ve yanlış, hem de tanıdık ve şoka uğratan bir hareketti. Yapılması gereken buydu. Herkes hayat kurtarmak için yapılması gerekenin bu olduğunu bilirdi ama bunun yaşandığına şahit olmazdınız;

gerçek hayatta değil, birinin arka bahçesinde değil, daha az evvel ışıkları yakalamaya çalışarak koşuşturan *kendi* çocuğunun başına geldiğine hiç değil.

Hiçbir şey olmadı.

Erika Ruby'nin ağzına bir kez daha nefes verdi, Oliver'sa, "Bir ve iki ve üç ve dört ve beş," diye sallanarak saymaya devam ediyordu.

Clementine kendini onunla aynı ritimde sallanırken buldu, tekrar tekrar mırıldanıyordu: lütfenlütfenlütfenlütfenlütfen.

Bir yandan ileri geri sallanıp yalvarırken bir yandan düşündü: Demek böyle oluyor. Böyle bir his. Sen değişmiyorsun. Sıradan hayatla trajedilerin yaşandığı paralel dünyayı birbirinden ayıran o görünmez çizgiyi geçtiğinde seni koruyan özel bir kalkan yok. Böyle oluyor işte. Başka biri olmuyorsun. Hâlâ aynı sensin. Etrafındaki her şey hâlâ aynı kokuyor, aynı görünüyor, aynı hissediliyor. Vid'in tatlısının tadı hâlâ damağındaydı. Barbeküden gelen kızarmış etin kokusu hâlâ burnundaydı. Köpeğin durmadan havlamasını duyabiliyor, dizlerini yer karolarına sertçe vurduğu için kanın kaval kemiğinden aşağıya doğru incecik bir hat hâlinde süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Tanrım, lütfen Tanrım," diye inledi Sam; sesi öylesine zayıf ve umutsuz geliyordu ki, üstelik Tanrı'ya inanmıyordu, ateistti, içinde bulunduğu dehşet Clementine'inkiyle aynıydı ama Clementine bunu bilmek istemiyordu ve zihninde vahşi düşünceler belirdi: *Kes sesini, Sam, ne olur kes sesini.*

Clementine Vid'in söylediklerini duyabiliyordu. "Burada nefes almayan çok küçük bir kız çocuğu var. Beni anlıyor musunuz? Nefes almıyor. Size hemen ihtiyacımız var. Lütfen *derhâl* bir ambulans gönderin." Clementine böyle söylediği için ona karşı muazzam bir düşmanlık hissetti; sanki Ruby hakkında korkunç bir şey söylüyormuş, sanki nefes almadığını söyleyerek bunu gerçeğe dönüştürüyormuş gibi. "Listenizin başında olma-

lıyız, en öncelikli biz olmalıyız, eğer fazladan ödeme yapmak gerekiyorsa sorun değil, ne gerekiyorsa öderiz.”

Ciddi ciddi daha hızlı bir ambulans için ödeme yapabileceğini mi zannediyordu? Zengin insanların VIP ambulans hizmeti ayarlayabileceğini mi sanıyordu?

“Ve dokuz ve on ve on bir ve on iki ve on üç ve on dört ve on beş.”

Erika bir kez daha başını eğdi.

Sam, Clementine’in yanına çömelip elini tuttu. Clementine eline öyle bir yapıştı ki sanki Sam onu her şeyin öncesindeki âna, sadece birkaç dakika geriye götürebilirmiş gibiydi.

Daha az önce olmamış mıydı? Hemen az önce? Bir önceki dakikada? Sadece bir dakikalığına başka tarafa baktığına emindi. Bir dakikadan fazla olması mümkün değildi.

“Ambulans yolda,” dedi Vid. “Sokağa çıkıp bekleyeceğim ki nereye geleceklerini bilsinler.”

“Biz de geliyoruz,” dedi Tiffany. “Holly, hadi gel, ambulansı bulmamıza yardım et.”

Holly, sanki başka bir evcil hayvana bakmaya gidiyorlarmış gibi hiç direnmeden, arkasına bile bakmadan Tiffany’nin güvenli elini tutarak yürüdü.

Elbette bir dakika bile yeterliydi.

Gözlerini asla onlardan ayırma. Asla başka tarafa bakma. O kadar hızlı olur ki. Hem de çıt bile çıkarmadan. Haberlerdeki tüm o hikâyeler. Tüm o anne babalar. Okuduğu tüm o hatalar. Arka bahçe boğulmaları. Çit çekilmemiş havuzlar. Banyoda başıboş bırakılmış çocuklar. Aptal, dikkatsiz, umursamaz ebeveynleri olan çocuklar. Sözde sorumlu yetişkinlerle çevriliyken ölen çocuklar. Ve her seferinde yargılamıyormuş gibi yapsa da aslında içten içe hep şunu düşünürdü: *Bana olmaz. Bu bana asla olmaz.*

Erika ikinci nefesi verdikten sonra başını kaldırdı ve Clementine’inle göz göze geldi, bakışlarında tarif edilemez bir ça-

HİÇBİRİMİZ MASUM DEĞİLİZ

resizlik vardı. Kirpiklerine minik su damlaları yapışmıştı. Ruby'nin dudaklarına bastırıldığı dudakları çatlamıştı.

Oliver'ın sesi hiç değişmedi. "Bir ve iki ve üç ve dört ve beş."



KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“...ve altı ve yedi ve sekiz ve dokuz ve on.”

Erika Oliver’ın saymasını dinledi, kendi sırasını bekliyordu. On beş sayısını. Tişörtü vücuduna yapışmıştı. Uyluklarına değen kot pantolonu buz gibi ve yapış yapıştı.

Clementine’in yüzü bir kafatasına benziyordu. Sanki derisi olması gerekenden fazla gerilmişti. Bu Clementine’in bilinmedik bir versiyonuydu: Erika’ya merhamet dilenir gibi bakan bir versiyonu.

Ruby tepki vermiyordu.

Harfi harfine doğru yapmalarına rağmen işe yaramıyordu. Her on beş basıdan sonra iki kurtarma nefesi ama *basıları durdurmadan*. En son ilk yardım eğitimi aldıklarından beri kuralları değiştirmişlerdi, artık basılar durmaksızın yapılıyordu. Erika bunun doğru olduğunu biliyordu.

O ve Oliver mart ayında bir ilk yardım güncelleme eğitimine katılmışlardı. Oliver’ın iş yerinin sunduğu ücretsiz bir eğitimdi. Oliver’ın girdiği yeni muhasebe şirketindeki yönetici ortak, tutkulu bir ilk yardım savunucusuydu. Toplantıları bölüp birini işaret ederek, “Sanjeev kalp krizi geçiriyor!” demeyi sever, Sanjeev duruma ayak uydurup göğsünü tutuyormuş gibi

yaparken yönetici ortak da sandalyesini döndürerek yönünü genellikle hiçbir şeyin farkında olmayan bir stajyere çevirdi: “Sen, oradaki! Ne yapıyorsun? Sanjeev’i kurtar!” Ardından da Sanjeev ölene ve artık her şey için çok geç olana kadar zaman tutardı.

Eğitim eğlenceli geçmişti. Oliver ve Erika yıldız öğrenciydi. İkisi de daha önce ilk yardım eğitimlerine katılmıştı. Tabii ki katılmışlardı. Bronz madalyaları, kurtarma dalışı sertifikaları vardı. İlk yardım eğitimlerinin önemine inanan türden insanlardı ve zaten konu her ne olursa olsun Oliver ve Erika hep yıldız öğrenciydi. Hayat memat meselesi olmasa dahi her şeyi sanki öyleymiş gibi ciddiye alırlardı.

Erika şimdi öğretmenlerini gözünün önüne getirebiliyordu. Paul, yüzü al al olan, zar zor nefes alan, her an kalp krizi geçirebilecekmiş biri gibi görünen adamın biriydi. Erika ve Oliver her doğru yaptığında Paul onaylayan bir hareketle parmaklarını şaklatarak, “Tek seferde yaptın,” diyordu.

On beş bası ve iki kurtarma nefesi. Doğru yapıyorlardı. Harfiyen doğru yapıyorlardı. Kurallara uyuyorlardı, Paul, peki neden Ruby öylece yatıyor, neden tepki vermiyordu, Paul, seni *menfur, aptal, kıpkırmızı suratlı, parmak şaklatan herif?*

“...on üç ve on dört ve on beş ve bir...”

“Ambulans nerede?” dedi Sam. “Siren sesini duyamıyorum. Neden siren duyamıyorum?”

Erika yeniden Ruby’nin burun deliklerini sıktı, başını eğdi ve küçük bedenine sessiz bir öfke çığlığı üfledi. *BEN NE DİYORSAM ONU YAPACAKSIN, RUBY. NEFES AL.* Annesinin sesiydi bu; onun en çılgın, en saldırgan, en korkutucu hâliydi, Erika’yı bir şeyi çöpe atarken yakaladığındaki hâli. *HEMEN ŞİMDİ NEFES AL, RUBY, BENİ NASIL DUYMAZDAN GELİRSİN, NEFES AL, ŞİMDİ, HEMEN ŞİMDİ.*

Erika başını kaldırdı.

Ruby'nin göğsü aniden sarsıldı. Ağzından su fışkırdı. Oliver şaşkınlıktan incecik, köpek iniltisini andıran bir ses çıkardı ve ellerini havaya kaldırdı.

Tek seferde yaptın, dedi Paul Erika'nın zihninde parmak şaklatarak ve Erika Ruby'nin başını yana çevirdi, tıpkı o kauçuk tadı olan plastik mankene yaptıkları gibi ve Ruby su kusmaya devam etti, tekrar tekrar kustu, bu esnada Clementine de sanki midesi bulanmış gibi hıçkırıp öğürüyordu. Ambulansın uzun ve ince uluması en başından beri oradaymışçasına Erika'nın zihnini delip geçti ve Oliver'la birlikte Ruby'yi yan çevirip kendilerine öğretildiği gibi koma pozisyonuna getirdiler.

Aferin kızım, diye düşündü Erika ve elini nazıkçe Ruby'nin kafasının üzerinde gezdirdi, Ruby su kusmaya devam ederken gözlerine düşen ıslak saç tutamlarını geriye itti. *Aferin sana.*



ELLİNCİ BÖLÜM

“Erika?”

“Hımm.” Erika kıpırdandı ve Pat Değil’in penceresinin dışında yağın yağmura odaklandı. Hafifliyor muydu sanki?

Hayatında ilk kez Pat Değil’le seansının bitmesini istiyordu. Normalde terapiyi çok yatıştırıcı bulurdu, sanki masaj yaptırmak gibi, egosuna tatlı bir onay masajı gibi... fakat bugün Pat Değil onu sadece sınırlendiriyordu. Clementine’le arkadaşlığı konusuna küçük bir *rat terrier* köpeğinin kemiğe yapışması gibi takılıp kalmıştı.

Pat Değil her Clementine dediğinde Erika biri onu sertçe çimdikliyormuş gibi hissediyordu.

Sonuçta parasını ödüyordu. Buna katlanmak zorunda değildi.

“Artık Clementine hakkında konuşmak istemiyorum!” diye çıkıştı.

“Pekâlâ,” dedi Pat Değil o kendine has samimi tavrıyla ve not defterine bir şeyler yazdı. Erika uzanıp da o defteri Pat Değil’in kucağından almamak için kendini zor tuttu. Pat Değil’in notlarına erişim talep etmeyle ilgili yasal bir hakkı var mıydı? Bunu öğrenecekti.

Bu esnada Ruby’nin geçirdiği kazayı anlatarak Pat Değil’i oyaladı.

“Aman Tanrım!” Pat Değil elini hızla ağzına götürdü.

Erika anlatmayı bitirdiğinde Pat Değil, “Biliyorsunuz Erika, o öğleden sonraya dair anılarınızı bölük pörçük hatırlamanız gayet anlaşılır. Bir şok yaşadınız. Bu travmatik bir olay,” dedi.

Erika, “Ben bunun hafızamı daha da netleştireceğini düşünmüştüm,” dedi ve aslına bakılırsa hafızasındaki bazı kısımlar korkutucu derecede canlıydı. Süs havuzuna atladığında bacaklarının etrafındaki suyun yarattığı şoku hâlâ hissedebiliyordu, fışkıran sular onu yağan yağmur gibi sırlıslam etmişti.

“Sizce o öğleden sonrayla ilgili hatırladıklarınız konusunda bu kadar endişeli olmanızın sebebi ne?” diye sordu Pat Değil.

“Önemli bir şeyi unutmuşum gibi geliyor,” dedi Erika. “Sanki *yapmayı* unuttuğum bir şey varmış gibi. Hani insanlar evden çıktıktan sonra ütüyü açık mı bıraktım diye içlerini kemiren bir histen bahseder ya, onun gibi.”

“O hissi bilirim,” dedi Pat Değil acı bir gülümsemeyle.

“Ama işte mesele de bu: *Ben o hissi bilmem!* Ben öyle biri değilim. Hafızam kusursuzdur! Böyle şeyleri asla unutmam.”

Ütüyü açık bırakıp bırakmadığını hiç dert etmezdi çünkü böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilirdi. Bir keresinde Clementine evden çıkarken ocağın iki gözünü de son ayarda açık bırakmıştı. “Ev yanıp kül olmadı!” demişti neşeyle, sanki bu ilginç bir deneymiş gibi. “Hiçbir şey yanmadı!” Başka bir seferinde de ön kapıyı ardına kadar açık bırakarak dışarı çıkmıştı. “Mahalle hırsızlarına açık davetiye,” demişti Sam. “Buyurun beyler, üç yüz bin dolarlık çellomla keyfinize bakın. Yatakta uzanmış sizi bekliyor. Harika bir yer seçmiş, değil mi!”

Clementine’in bahanesi “derin düşüncelere dalmış” olmasıydı.

Oliver, “Müziğin üzerine mi düşünüyordun?” diye sormuştu yeteneğine saygı duyarak; Clementine ise buna, “Hayır, *Caramello Koalas*’ın tadının neden eskisi kadar güzel olmadığını anlamaya çalışıyordum. Düşünüyordum: Değişen çikolatası mı

yoksa ben miyim?” diyerek yanıt vermişti. Ardından da çok önemliymiş gibi Sam’le birlikte Caramello Koalas üzerine tartışmaya başlamışlardı. Clementine’in bu ihmalkârlığının hiçbir bedeli olmamıştı. O pazar öğleden sonrasına kadar Clementine’in ihmalkârlığının hiçbir zaman bir bedeli olmamıştı ve Erika, bunun olmasını asla dilememişti.

Sadece para cezası belki. Bir güneş yanığı. Bir akşamdan kalmalık. Clementine hiç akşamdan kalma bile olmamıştı.

“Sadece kafamda netleştirmem gerekiyor,” dedi Pat Değil’e.

“Yani, daha önce de söylediğim gibi, eğer henüz yapmadıysanız komşunuzun arka bahçesine dönmeyi deneyebilirsiniz ve bazı gevşeme egzersizleri size yardımcı olabilir. Geçmişte size verdiğim iç meditasyon çalışmalarından bazılarını da deneyebilirsiniz. Ama dürüst olmak gerekirse Erika, o öğleden sonra aldığınız ilacı ve üzerine içtiğiniz içkiyi göz önünde bulundursak, kaybetmeye mahkûm bir mücadele veriyor olabilirsiniz. Muhtemelen hatırlayabileceğiniz kadarını zaten hatırladınız. Hatta bilinçaltınızın sizi koruyor olması da imkân dahilinde, içinizdeki bir parça hatırlamak istemiyor olabilir.”

“Bastırıyorum mu demek istiyorsunuz?” dedi Erika küçümseyerek. “Aslında belleğin bastırılmasının geçerliliği üzerine yapılmış hiçbir deneysel çalışma yok! Hatta isterseniz size sahte anı sendromuyla alakalı bazı makalelerin linklerini de gönderebilirim—”

Derken Pat Değil’in masasındaki küçük zamanlayıcı seansın bittiğini haber veren o kendini beğenmiş minik tıklama sesini çıkardı. Pat Değil, yaylı bir oyuncak misali yerinden fırladı. Normalde bu kadar hızlı ayağa kalkmazdı. Belki de bu seansı o da pek keyifli bulmamıştı.

Erika koşar adımlarla Pat Değil’in ofis olarak kullandığı evinin dışındaki sessiz sakin sokağa park ettiği arabasına gitti, birkaç dakika boyunca kontak açık vaziyette arabanın içinde

oturup yağmurun tavana çarparken çıkardığı gümbürtüyü dinledi ve sileceklerin hararetle çalışmasını izledi.

“Sakin olun,” dedi sileceklerle. Onların o manik ritmi, annesinin önemsiz bir şey yüzünden kendini paraladığı anları hatırlattı. Annesinin evine geri dönmek istemiyordu. Annesine yardım etmek için bütün gün işten izin almıştı ama oraya *aynı gün iki kez* gitmeyi kaldıracak gücü olduğunu sanmıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Sabah buz gibi bir havuzda yüz tur yüzdükten sonra duş alıp ısınmış ve kurulanmış birinin yeniden o havuza girip yüz tur daha atmasını istemek gibiydi.

Gözlerini kapadı ve Pat Değil’in daha önceki seanslardan birinde öğrettiği nefes egzersizlerinden bazılarını denedi. Nefes al. Tut. Ver. Nefes al. Tut. Ver. Anıların zihninde dönüp durmasına izin verdi: Ağaçlardaki peri ışıkları. Pişmiş, marine edilmiş et kokusu. Fazla şarabın ağızda bıraktığı ekşi tat.

Tekrar o suratı gördü. Dün ofisinde gördüğü o korkunç, yüz hatları belirsiz surat. Tıpkı bir hortlak gibi.

Birden aklına geldi: *Harry*. O Harry’nin yüzüydü. Haysuz ihtiyar Harry’nin. Harry *için* yapması gereken önemli bir şey mi vardı? Hayır. Harry *yüzünden*. Harry’yle ilgili bir şey. Anıyı kovalama yoksa kaybolur. Bunu öğrenmişti. Rahatla, *nefes al*. Harry’nin özenle taranmış beyaz saçları. Hayır, bu bir anı değildi. Bu Oliver’ın zihnine yerleştirdiği bir görüntüydü: Harry’nin saçları ölüyken bile düzgünce taranmış vaziyetteydi.

Harry posta kutusunun orada, bir zarfı incelerken kendi kendine homurdanıyordu. Barney avlunun bir köşesinden dışarı doğru ok gibi fırlıyordu. Vid evinin ön kapısından dışarı çıkıyordu.

Bir yükümlülük. Bir rica. Bir sorumluluk. Harry’nin ondan istediği bir şey. Kırılıp terakota karoların üzerine saçılmış mavi tabak çanak parçaları.

Yukarı bak. *Yukarı* bak.

Camları buğulanmış arabada gözlerini açtı ve yukarı baktı. Yağmurdan başka görülecek bir şey yoktu.

Tanrı aşkına, Harry'yi düşünmesinin tek nedeni ölmüş olmasıydı. Sahte anı sendromuna kitap gibi bir örnekti bu. Şayet Erika'nın daha zayıf bir kişiliği, daha kolay şekil alan bir zihni olsaydı fazla hevesli bir terapist, barbekü ve Harry hakkında tastamam bir anı uydurmasına yardımcı olabilirdi. Ardından da Harry'nin barbeküde olduğuna ve Ruby'yi taciz ettiğine ya da böyle saçma sapan bir şeye ikna olabilirdi.

Kontaktaki anahtarı çevirdi, sinyal verdi ve trafikteki araçlara omzunun üzerinden baktı. Pat Değil'in *suç mahalline geri dönme* fikrini deneyecekti. Eve vardığında Vid ve Tiffany'ye, arka bahçelerinde bir süre yağmurun altında tek başına durup duramayacağını soracaktı. Bu hiç de tuhaf gelmezdi. Ha ha. Hayır, en iyisi onların evde olmadığını bildiği bir zaman gitmekti.

Muhtemelen işe yaramayacaktı ama zararı da olmazdı.



ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Mavi üniformalı iki paramedik sahneye çıkan bir orkestra şefinin mutlak otoritesiyle arka bahçeye girdi. Koşmuyorlardı ama katı bir sakinlikle hızlı hızlı hareket ediyorlardı.

Sanki onlar hariç herkes artık yetişkin değilmiş gibiydi. Sanki hepsi bir oyun oynuyordu; hayatlarının kontrolü ellerindeymiş gibi yaptıkları, ilgi çekici meslekleri, sağlam banka hesapları, aileleri ve arka bahçe barbeküleri varmış gibi davrandıkları bir oyundu bu ama şimdi perde hızla çekilmiş ve kurallar çiğnendiği için gerçek yetişkinler içeri girmişti.

Kurallar çok fena çiğnenmişti. Ruby'nin etrafını saran insan çemberi paramediklerin ona ulaşabilmesi için kendiliğinden açıldı. Ruby anlaşılmaz, ürkütücü bir sesle mırıldandı. Uyuşuk ve sersemlemiş görünüyordu, anesteziden yeni çıkıyormuş gibiydi.

Sağlık görevlileri daha önce defalarca yaptıkları koreografik bir dans sergiliyorlarmış gibi hareket ediyordu. Plastik eldivenli elleriyle Ruby'yi muayene ederlerken yaşça büyük olan adam başını bile kaldırmadan hızlı birtakım sorular sordu, cevapların verileceğinden emindi. Normal konuşma sesinden biraz daha yüksek ve daha yavaş bir sesle konuşuyordu, çocuklarla konuşuyormuş gibiydi.

“Ne oldu burada?”

“Adı ne?”

“Peki Ruby kaç yaşında?”

“Ruby’yi en son ne zaman gördünüz?”

“Yani düştüğünü kimse görmedi mi? Başını vurup vurmadığını bilmiyorsunuz?”

“Süs havuzundan çıkarıldığında nabızı var mıydı?”

“Anne babası siz misiniz?”

Son soruyu sorarken başını kaldırıp kısaca Erika ve Oliver’a baktı. Mantıklı bir varsayımdı. Kıyafetleri ıslak olanlar onlardı.

“Hayır,” dedi Sam. “Biziz.” Clementine’i işaret etti.

“Onlar kurtardı,” dedi Clementine. Bunu kayda geçirmek önemli gelmişti. “Arkadaşlarımız. Kalp masajı yaptılar. Nefes almasını sağladılar.”

“Ne kadar süre kalp masajı uyguladınız?” diye sordu paramedik.

“Beş dakika kadar olmuştur,” dedi Oliver. Onay almak için Erika’ya baktı.

“En fazla,” dedi Erika.

“Her on beş basıya iki kurtarma nefesi verdik,” dedi Oliver endişeyle.

Beş dakika mı? Mümkün değil, diye düşündü Clementine. Dayanılmayacak kadar uzun bir zaman dilimiydi.

Ruby’nin ağzında bir şey, burnunda bir tüp, yüzünde de bir maske vardı. Sıradan bir hastaya dönüşmüştü. Onların yaramaz, küçük komik Rubyleri değildi.

“Havlunuz var mı?” diye sordu genç paramedik. Ruby’nin kıyafetlerini düz bir çizgi hâlinde kesmek için büyük, tırtıklı bir makas kullanıyordu: tütüsünü, uzun kollu tişörtünü, giysilerini kat kat soyup Ruby’nin minik beyaz göğsünü ortaya çıkardı.

“Elbette.” Vid aceleyle içeri girdi ve güzelce katlanmış bir yığın yumuşacık beyaz havluyla geri döndü.

Sağlık görevlisi Ruby'nin vücudunu sertçe kurulayıp göğsüne iki yapışkan ped bastırdığında Sam, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu sert bir sesle.

"Bunlar defibrilatör pedleri," dedi paramedik. "Yeniden kalbi durursa diye. Sadece en kötü ihtimale hazırlanıyoruz. Ayrıca bize faydalı bilgiler de verebilir."

Ruby'nin ufacık kolları çırpınıyordu.

"Ona sakinleştirici vereceğiz," dedi yaşça büyük olan paramedik. "Bilmem gereken herhangi bir alerjisi var mı?"

"Yok," dedi Sam.

"Herhangi bir ilaç kullanıyor mu? Tıbbi geçmişi nedir?"

"Henüz antibiyotik bile kullanmadı," dedi Clementine.

Paramedik bir iğnenin yan tarafına hafifçe tıklattı. Clementine gözlerinin önünde beyaz noktalar gördü.

"Dikkat edin ona," dedi paramedik sertçe ve Clementine, Sam kolunu tutunca bunun kendisi için söylendiğini fark etti.

Kızları aşuya götüren hep Sam olmuştu. Clementine iğne görmeye dayanamazdı.

"Başınızı dizlerinizin arasına alın," dedi paramedik.

Clementine derin nefesler alarak, "İyiim," dedi.

"Polis neden burada?" diye sordu Sam. Clementine başını kaldırınca Vid'in, saçını at kuyruğu yapmış epey genç görünen bir kadın polisle konuştuğunu gördü. Vid konuşurken kadın polis notlar alıyordu. Ne söylüyordu ona? *Anne çocuğu izlemiyordu. Benimle konuşuyordu. Şakalar yapıyordu.*

Clementine, Erika'nın Ruby'nin yanında durduğu süs havuzunun kenarındaki yerinden kalkıp çardağa girdiğini fark etti. Omuzlarına iki beyaz havlu atmıştı, bir diğeriye kucağında; Holly şimdi sırtı Clementine'e dönük orada oturuyor, başını Erika'nın omzuna yaslıyordu.

"Böyle olaylarda standart prosedür," dedi paramedik, Ruby'yi tedavi etmeye devam ederken. "Ne olduğunu netleştirmek

için birkaç soru soracaklar sadece. Ayrıca kurtarma helikopteri için sokağın trafiğe kapatılmasına da yardım etmeleri gerek.”

“Helikopter mi?” dedi Sam. “Helikopter mi gönderiyorlar? Nereye indirecekler?”

“Esasen ön kapının hemen dışına,” dedi paramedik. Ruby’nin kolunun üzerine eğildi. Clementine başını çevirdi.

“Şaka yapıyorsunuz,” dedi Sam.

“Otoyollara, arka bahçelere, tenis kortlarına inerler. Burası mükemmel. Güzel, geniş bir çıkmaz sokak. Yer altı elektrik hatları. Bunu hep yapıyorlar.”

“Hıh,” dedi Sam.

“Evet, pervaneleri normal bir helikopterden daha kısa.”

Tanrı aşkına, helikopterlerle ilgili erkek muhabbeti mi yapıyorlardı?

Ne var ki Clementine, Sam’in sesi normalmiş gibi gelse de aslında öyle olmadığını görebiliyordu; Sam sanki donuyormuş ya da çıldırıyormuş gibi yumruklarını hızlı ve takıntılı bir hareketle bir açıp bir kapıyordu.

“Ama neden helikoptere ihtiyaçları var ki?” diye sordu Clementine. Ruby’nin göğsünün hareket ettiğini gördüğünde biraz olsun azalan ve paramedikler geldiğinde daha da sakinleyen panik duygusu yeniden zirve yaptı. “Şimdi iyi, değil mi? İyi olacak, değil mi? Şu anda nefes alıyor. Nefes alıyor, değil mi?”

Sam’e baktı ve gözlerindeki dehşeti gördü. O tehlikeleri önceden fark etme konusunda hep Clementine’den bir adım önde olmuştu. Clementine buna *bardağın boş yarısı* derdi. Sam ise *tetikte olmak*. Kaba ve çirkin mi çirkin iki kelime ilk kez aklına düştü: *beyin hasarı*.

“Bu ciddi pediatrik vakalar için oldukça standart bir prosedür. Helikopterde bir doktor olacak. Muhtemelen onu entübe edecekler ve helikoptere binmeden önce tamamen stabil olduğundan emin olacaklar,” dedi paramedik. Başını kaldırıp Clementine’e baktı. Adamın cildi açık havada uzun zaman ge-

çirenlerinki gibi pürüzlüydü. Gözlerinde bir sivilin asla anlayamayacağı şeyler görmüş savaş gazilerinininkilere benzeyen mesleki bir bezginlik vardı. “Arkadaşlarınız her şeyi doğru yapmış.”



ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Hepimiz yapıyorduk. Clementine'in sözleri havada asılı kaldı. O ve Sam Holly'nin kıyafet yığını üzerinden birbirlerine bakarken derin derin nefes alıyorlardı.

Clementine yağmurun Holly'nin penceresine şiddetle vurduğunu duydu ve küçük evlerinin bu havaya daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Belki de duvarlar en nihayetinde yumuşayıp çökecek, tamamen yerle bir olacaktı.

"Biliyorum, hepimiz yapıyorduk," dedi Sam. "Dördümüz de. Aptalca davranıyorduk. Ergenler gibi. Davranışımız iğrençti. Düşündükçe midem bulanıyor."

Sözlerindeki aşırılık Clementine'in içinde onları savunmak için öne atılma isteği uyandırdı. Sadece bir barbeküde gülüp eğlenen, flört eden, aptalca şeyler yapan insanlardılar. Hiçbir anlamı yoktu. Kızlar peri ışıklarının peşinden koşmaya devam etseydi hiçbir şey olmayacaktı. O günü utançla değil, kahkahayla yâd edeceklerdi.

"Kötü şanstı," dedi Clementine. "Çok kötü şanstı."

"Hayır değil!" diye patladı Sam. "İhmaldi! İhmalkârlıktı! *Bizim* ihmalkârlığımız. Kızları gözetlemem gerekirdi. Sana güvenemeyeceğimi bilmeliydim."

"Ne?" Clementine çılgın, neredeyse coşkun bir öfke ve haksızlık hissinin akkor bir alev gibi tüm bedenini sardığını his-

setti, dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi oldu. Bunca haftadan sonra nihayet kavga edeceklerdi.

“Tek seferdi,” dedi Sam soğuk bir sesle. “Dikkatimin dağılmasına izin verdiğim *tek sefer*.”

“Evet, belki de arkama yaslanıp biraz rahatlayabileceğimi düşündüm,” dedi Clementine. Sesi öfkeyle titriyordu. “Nasıl olsa *daha iyi* ebeveyn oradaydı ya, nasıl olsa Bay Lanet Olası Mükemmel görev başındaydı ya!”

Sam acı bir yarım kahkaha attı. “Pekâlâ öyleyse, hepsi benim suçumdu.”

“Ah, Tanrı aşkına, hemen mağduru oynama,” dedi Clementine. “İkimiz de oradaydık, ikimiz de eşit derecede sorumluyduk. Saçmalık bu.”

Birbirlerine katıksız bir nefretle baktılar. Farklı ebeveynlik tarzları en başından beri tartışmalı bir didişme noktası, sağlam evliliklerinde incecik bir çatlak olmuştu fakat şimdi o minicik çatlak derin bir yarığa dönüşmüştü.

“Galiba ben vazgeçtim,” dedi Sam.

“Anlamsız bir konuşma bu,” diyerek ona katıldı Clementine.

“Hayır,” dedi Sam. “Sanırım bizden vazgeçtim.”

“Vazgeçtin,” diye tekrarladı Clementine yavaşça. Kurşun yiyen insanların başta acı hissetmemeleri gibi bir şey miydi bu? “Bizden *vazgeçtin*.”

“Bence ayrılmayı düşünmeliyiz,” dedi Sam. “Belki. Bilmiyorum. Sence de öyle değil mi?”



ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Tiffany arka bahçesinde genç bir polis memuru tarafından sorgulanıyordu. Omzunun üzerinden Ruby'nin minicik bedeninin yanındaki paramediklere baktı. Sam ve Clementine onlarla konuşuyordu, yalnızca dakikalar önce masanın etrafında oturan insanlara hiç mi hiç benzemiyorlardı. Yüzleri patlak balonlar misali içe çökmüştü.

“Burada ne oldu?” dedi kadın polis Tiffany'ye. Ayağıyla arka kapıya kadar uzanan patika üzerindeki kırık tabak çanağı işaret etti. Her yerde tehlikeli görünen mavi porselen kırıkları vardı. Tiffany o mavi tabakları çok severdi.

“Ah,” dedi Tiffany. Sahneyi kadın polisin gözünden hayal etmeye çalıştı. Bir suç mahalli gibi mi görünüyordu? Acaba kavga çıktığını mı düşünüyordu? Ya da hepsinin sarhoş olduğunu mu? Kadın polis zaten Vid'le konuşmuştu, yani muhtemelen tam olarak neler olduğunu biliyordu. Hikâyelerini tekrar kontrol ediyor, her şeyin birbirini tuttuğundan emin oluyordu. Bu durum Tiffany'yi geriordu.

“Misafirimiz Erika –yan komşumuz– içeriden tabakları getiriyordu ve sanırım Ruby'nin süs havuzunda olduğunu o sırada fark etti...” Tiffany'nin sesi titredi. Ruby'nin küçücük

tıknaз çocuk bedenini, sarı buklelerini düşündü. “Sonra sanırım tabakları elinden attı çünkü onu sudan çıkarmaya koştı.”

Tiffany ne yapıyordu peki? Ruby’nin ebeveynlerinin dikkatini dağıtıyordu. Onlara ebeveyn olduklarını unutturuyordu.

“O kadar hızlı oldu ki,” dedi kadın polise.

“Maalesef bu alışılmadık bir senaryo değil,” dedi polis. “Çocuklar etrafları insanlarla çevriliyken göz göre göre boğulur. Sessizdir. Hızlıdır. Ebeveyn gözetimi eksikliği, boğulmaların en yaygın nedenidir.”

“Evet,” dedi Tiffany. Aslında şöyle demek istiyordu: Hayır, anlamıyorsunuz. Biz öyle insanlar değiliz. Çocukları *izliyorduk*. Sadece o anlığına değil. Tam o anda değil. Sessizdi. Hızlıydı. Bir anlığına hepsi başka tarafa bakmıştı.

Tiffany ablalarını düşündü. Onlara bunu asla anlatamazdı. “Lanet olsun, Tiffany,” derlerdi çünkü Collins kızları ayakları yere basan tavırlarıyla gurur duyardı. Sağduyularıyla. Batı banliyölerinde yetişmişlerdi ve bununla gurur duyarlardı. Böyle hatalar yapmazlardı. Böyle bir şeyin kendi küçük kardeşlerinin evinde olmasına çok üzülürlerdi. Bunu paraya bağlarlardı. Şişkin banka hesabına. Laflarını sakınmazlardı.

Şayet olay olduğu esnada çocuğun annesine kucak dansı yapıyormuş gibi davrandığını öğrenseler ortak bir dehşete kapılırlardı. Tiffany’nin dans kariyeri hâlâ onları hem şaşırtıyor hem de utandırıyor. Ailenin dramatik ablası Emma bunca yıl sonra bile, “Seni o leş kulüpte düşünmek bile midemi bulandırıyor,” demeyi severdi ve aslında olayı dramatize etmiyordu, ciddiydi, hakikaten midesini bulandırıyor. Feminizmi kısa süre önce keşfetmiş olan Louise de “Kadın dayanışmasına bir hakaretti,” diyerek ablasına katılırdı ve o da ciddiydi. Ne var ki onların sözleri, âdeta teflondan yapılmışçasına Tiffany’nin üstüne yapışmazdı. Şimdiyse yapışıp kalacaktı, Tiffany’nin niyeti ne kadar masum olursa olsun bir çocuğun güvenliği denildi mi akan sular dururdu ki durmalıydı da.

Helikopter pervanelerinin çıkardığı o telaşlı ve dramatik ses aniden havayı doldurunca Tiffany başını kaldırdı. “Bu helikopter... bizim için mi?”

“Aynen, bizim için.” Kadın polis de başını kaldırdı ve pantolonunun cebinden bir telsiz çıkardı. “Affedersiniz.”

Aceleyle uzaklaştı.

“Nereye inecek bu?” dedi Tiffany kendi kendine. Helikopter devasa bir kuş misali üzerlerinde asılı durdu ve ses daha da şiddetlendi. Göz ucuyla zavallı Barney’nin yüksek sestten kaçmak için bahçeyi hızla boydan boya geçtiğini gördü.

“Anne!” Dakota yuvalarından fırlamış gözlerle arka bahçede yanında belirdi. Kitabını elinde tutuyordu, parmağı hâlâ kaldığı sayfadaydı. “Ne oldu? Burada niye bir helikopter var? Az önce ambulansı duydum ama *bize* geldiğini düşünmemiştim.”

Tiffany koluyla onu sarıp kendine çekti, zayıf küçük bedenini bir anlığına hissetmek istemişti. O âna kadar Dakota tamamen aklından çıkmıştı. “Ruby süs havuzuna düşmüş. Neredeyse boğuluyordu.”

Dakota derhâl Tiffany’nin kucağından kurtulup kolunu yakaladı. Bir şey söyledi ama helikopterin giderek artan sesi yüzünden Tiffany onu duyamadı.

Evin yanından aşağı inen patikanın sonunda Vid’i gördü, ön tarafa gelmesi için Tiffany’ye el ediyordu. Yanında bir polis memuru daha vardı. Bundan hoşlanmayacaktı. Vid’in polis fobisi vardı. En büyük, gerçek ama bir o kadar da komik korkularından biri, işlemediği bir suçtan hapse girmektir. “Masumlar insanlar her gün hapsi boyluyor,” derdi sık sık Tiffany’ye ciddi bir ifadeyle, sanki başına gelme ihtimali bayağı yüksekmiş gibi. Bu durum onu kanunlara aşırı bağlı biri hâline getirmişti. Tiffany mali işlerini devralana kadar gereğinden fazla vergi öde-mişti. Sırf ne olur ne olmaz diye vergi memuruna hâlâ fazladan para vermek istiyordu.

“Babanın bana ihtiyacı var. Gidip evin içinde bekle!” diye bağırdı Dakota’ya. “Her şey yolunda.”

Dakota yeniden Tiffany’nin koluna yapıştı, etini acıtacak kadar çok sıktı. Tiffany silkinip ondan kurtuldu. “Sonra!” diye bağırdı. “Git!”

Dakota omuzları düşmüş, yüzünü ellerinin arasına almış vaziyette koşarak uzaklaşırken daha bir saniye bile geçmeden Tiffany şunları düşünüyordu: *Aman Tanrım, şimdi seninle uğraşacak vaktim yok Dakota, konu sen değilsin.*



ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tiffany ve Vid yağmuru dinlerken mutfak zeminine düşen çikolatalı badem kavanozunun enkazına boş boş baktılar.

“O kavanozda bu kadar cam olacağı kimsenin aklına gelmez,” dedi Vid.

“Ya da bu kadar çok badem,” diye onayladı Tiffany. “Bir şey yok, Dakota!” diye seslendi. “Merak ediyorsan diye söyleyeyim! Baban kavanozu düşürdü!”

Sessizlik oldu. Tiffany yağmurun sesinin altından televizyonun hafif uğultusunu zar zor seçebiliyordu.

“Kimse yaralanmadı!” diye seslendi Vid. “Yardıma ihtiyacımız yok!”

Bir duraksama oldu. “*Tamam!*” diye seslendi Dakota, son derece umursamaz bir tonda.

Tiffany ve Vid birbirlerine gülümsediler.

“Niye bu kadar tuhaf davrandığını tahmin etmeliydim,” dedi Tiffany. “Suçu kendinde arayacağı şu an o kadar bariz geliyor ki.”

“Bana bir sorun olduğunu söyleyip duruyordun,” dedi Vid. “Peki o zaman nasıl hissettiğini neden daha önce bize söylemedi ki?” Dakota’nın duyması mümkün olmasa bile sesini alçalttı. “Neden her şeyi böyle içine atıyor? Bu iyi değil.”

“Sanırım bizim de onu suçladığımızdan endişelenmiş,” dedi Tiffany. “Ona kızgın olduğumuzu düşünmüş gibi görünüyordu.”

“Çılgınlık!” dedi Vid öfkeyle.

“Biliyorum. Yani üzgündük tabii ki, dikkatimiz de dağılmıştı ama çocuklar böyledir işte. Her şeyden kendilerini sorumlu tutarlar. Bu yüzden de yaptığımız her şeyi yanlış yorumlamış.”

“Ama olay esnasında orada bile değildi ki!”

“Mesele de bu ya.” Tiffany sabırsızlığını belli etmemeye çalıştı. Dakota neden herkesin Ruby’nin geçirdiği kazadan onu sorumlu tuttuğunu düşündüğünü hıçkırarak anlatırken Vid de oradaydı ama ellerini havaya kaldırıp inanmadığını göstermekle o kadar meşguldü ki Dakota’nın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı. “Clementine’in, çocuklardan Dakota’nın sorumlu olduğuna inandığını kafasına koymuş. Yani, sonuçta biz de ona sürekli ne kadar iyi bir bakıcı olduğunu söyleyip duruyorduk.”

“Evet ama—”

“Biliyorum,” dedi Tiffany. “Tabii ki Clementine ve Sam onu suçlamayacak. Kimsenin onu suçladığı yok. Tanrım, daha on yaşında. Hepimiz kitabını okumak için içeri gittiğini biliyorduk. Bu aileden birini suçlayacaksak o ben olurum. Misafirlerimize kucak dansı teklif eden bendim.”

“Kes şunu,” dedi Vid hızlıca, tahmin edileceği gibi. Barbeküden beri bu minvaldeki her türlü konuşmayı ânında kestirip atıyordu. “Korkunç bir *kazaydı*.”

Evet, her şeyi içine atmaktan bahset bakalım. Dakota’nın barbeküde olanların utanç verici bir sır olduğunu düşünmesine şaşmamalı. *Ona bu konuda tek kelime bile etmemişlerdi!* Zavallı çocuk için bu inanılmaz tuhaf ve ürkütücü olmalıydı. Elbette konunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünecekti.

Tiffany barbeküden hemen sonraki hafta işe kendini ne kadar kaptırdığını hatırladı. En başından beri dertten başka bir şey getirmeyen o lanet ev açık artırmada elinde kalmış ve

Çevre ve Arazi Mahkemesi kararı istediği gibi sonuçlanmamıştı. Her açıdan berbat bir hafta olmuştu ve tüm bu stresin temelinde, yaşananların mutlak dehşeti yatıyordu. Dakota'yı hiç düşünmemişti. Bir kez bile. Listesindeki tik atılacak başka bir işti sadece. Üniforması ve öğle yemeği olduğu ve okula güvenle bırakıldığı sürece iş bitmiş sayılıyordu. Vid de aynıydı. Onun için de berbat bir haftaydı. Şu devlet ihalesini kaybetmişti ki sonradan bunun hayırlı bir kayıp olduğu ortaya çıkmıştı ama o zamanlar bunu bilmiyordu. Vid ve Tiffany kendi sis bulutlarının içinden çıkıp da Dakota'yla yeniden doğru düzgün konuşmaya başlayana kadar olanlar olmuştu. Zavallı çocuk, ikisinin yeniden meydana çıkmasını, *ebeveynlerinin onu affetmesi* olarak yorumlamıştı.

Onu affetmek!

"Faraşı getireyim," dedi Vid. "Kıpırdama. Ayakların çıplak."

Faraş ve süpürgeyi almaya gitti.

Vid çömelip camları ve bademleri dikkatle süpürürken Tiffany onun kocaman omuzlarına baktı. Gizli sırlar ve verdikleri zarar üzerine düşündü.

"Bugün okulda velilerden biri tanıdık çıktı," dedi.

"Öyle mi, kimmiş?" Vid süpürmeye devam etti.

"Dans günlerimden."

Vid başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Düzenli müşterilerimden biriydi. Aslında bir nevi arkadaş sayılırdı. İyi bir adam."

"İyi bahşiş bırakır mıydı?"

"Harika bahşiş bırakırdı."

"Mükemmel."

"Çok sayıda özel şov ayırtırdı," dedi Tiffany dikkatle.

"Aferin ona. Zevkli adammış." Dikkatle yere baktı ve minik cam parçalarını süpürmeye devam etti.

"Vid," dedi Tiffany. "Hadi ama. Biraz... rahatsız edici değil mi? Karının soyunduğunu görmüş bir adamın yanında netbol sahasında dikilmek?"

"Neden rahatsız olayım ki?" Yerden başını kaldırıp ona baktı. "Seninle gurur duyuyorum. Muhtemelen onun karısının soyunmasını görmek istemezdim. Onunla yattın mı?"

"Hiçbiriyle yatmadım," dedi Tiffany. "Bunu biliyorsun."

Vid ona düşünceli bir edayla baktı. "Öyleyse mesele ne o zaman?" dedi sonunda. "Sen fahişe değildin."

"Ama bu prestijli bir özel okul. O kadınların bazıları için dansçıyla fahişe arasında muhtemelen pek fark yoktur. Eğer kulaklarına giderse, eğer karısına söylerse..."

"Karısına söylemeyecek," dedi Vid. Ayağa kalktı ve bademlerin yuvarlandığı diğer köşeye geçti.

"Karısına söyleyebilir, sonra bütün kızlar öğrenir, Dakota zorbalığa uğrar, bu depresyona neden olur, o da uyuşturucu bağımlılığına yol açar."

"Şu uyuşturucu, buz dedikleri şey, gerçekten korkunç bir uyuşturucu," dedi Vid. "İnsanı gevşeten, derini yüzmek istemene neden olanlara değil de iyi uyuşturuculara yönelmesini söyleyelim."

"Vid."

"Karısına söylemeyecek," dedi Vid. "Bir milyon dolar bahse girerim ki karısına söylemeyecek. Ayrıca diyelim ki söyledi, ne mi olur? Kızların tek diyeceği şu olur: Ah Dakota, ne kadar şanslısın, annen çok yetenekli, çok güzel, çok esnek."

"Vid."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Banka mı soydun? Hayır, soymadın. Eğer endişelendiğin şey gerçekleşirse –ki gerçekleşmeyecek– ama diyelim ki olursa ve Dakota'yı mutsuz ederse onu o okuldan alırız! Bu kadar basit. Başka bir okula göndeririz. Hadi ama. Sidney'deki bütün erkekler seni dans ederken görmedi. Kimsenin seni tanımadığı başka bir okul buluruz."

“O kadar basit değil,” dedi Tiffany.

“İstersek o kadar basit olur.” Son cam kırıklarını da süpürüp ayağa kalktı. “Ortada hiçbir şey yokken kendini harap ediyorsun. Felaket senaryoları uyduruyorsun. Aynı yan komşumuz huysuz ihtiyar Harry meselesinde olduğu gibi...”

“Ona denecek bir şey yok. Yan komşumuz ölüyor ve bizim haberimiz bile olmuyor. Buna hiçbir şey denmez.”

Vid omuz silkti. “Tamam, peki Dakota bugün arabada ne dedi? *Pişmanlık* duyuyoruz. Evet, duyuyoruz. Tabii ki duyuyoruz. Harry konusunda pişmanlık duyuyoruz. Kapıyı yüzümüze çarptığında bile onu daha sık ziyaret etmeliydik. Eğer istersen dans kariyerin konusunda da pişmanlık duyabilirsin ama işinde iyiydin, seviyordun, kimseye zarar vermiyordun ve çok para kazandın, anlarsın ya, bu yüzden bence sana aferin ama tamam, eğer istersen, pişmanlık duy. Tıpkı küçük Ruby konusunda pişmanlık duyduğumuz gibi, anlarsın ya, elbette duyuyoruz. Hepimiz berbat hissediyoruz. Keşke her şey farklı olsaydı diyoruz. Öyle olmasını çok isterdik. Hepimiz istiyoruz, ben istiyorum. O insanları daha en başından hiç davet etmemiş olmayı ve o küçük kızlara daha iyi göz kulak olmuş olmayı, böylece kendi arka bahçeme her adım attığımda bunu hatırlamak zorunda kalmamayı...”

Durdu. Sert bir et parçasını çiğniyormuşçasına ağzını oynattı.

“Onun o küçük, bembeyaz yüzünü asla unutmayacağım,” dedi sonunda. Sesini kontrol altına almıştı ama gözleri pasparlaklı. Çikolatalı badem ve cam dolu mavi farası elinde sıkıca tutuyordu. “Onun o mavi dudaklarını. Ambulansı aradığım süre boyunca kendi kendime düşündüm: Çok geç. Çok geç. Öldü.”

Yüzünü başka tarafa çevirdi, Tiffany ise kısa bir an için gözlerini kapadı.

Geçen hafta bir hız cezası gelmişti ve tarihi görür görmez tanımıştı. Clementine’i hastaneye götürürken hız sınırını aş-

tığı için bir kameraya yakalanmış olmalıydı. O yolculuğu asla unutmayacaktı. Sonsuza kadar peşini bırakmayacak bir kâbus gibiydi. O ânı Clementine'le *birlikte* yaşamışlardı. Tiffany ve ailesinin Clementine'in hayatından tamamen kopartılması doğru değildi.

Dakota'yı düşündü; yersiz pişmanlığını o kadar derine gömmüştü ki sonunda kendi benliğinin ürkütücü bir hayale-tine dönüşmüştü.

"Pekâlâ," dedi. Aniden çok ama çok öfkelenmişti. "Anah-tarlar nerede? Dışarı çıkıyoruz."



ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Tiffany mahallesindeki ani ve ürkütücü fısıltı sessizliğini fark etti. Polisler, paramedikler ve helikopter gitmişti. Banliyölerde bir pazar gecesi. Ödev, ütü ve *60 Dakika* izleme saati.

Hava artık kararmıştı. Sokak lambaları yanıyordu. Ön bahçede dikiliyorlardı. Tiffany Clementine'i hastaneye götürmek üzereydi. Araba anahtarları avucunun içinde hazırды. Helikoptere Ruby'yle birlikte yalnızca bir ebeveynin binmesine izin verilmiş ve Sam gitmişti, bu da Clementine'in hastaneye tek başına gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Kendim kullanırım," dedi Clementine şimdi. Parmaklarını saçlarına geçirmiş olmalıydı zira saçları kafasının etrafında çılgın bir hale oluşturuyor, elektriğe kapılmış gibi görünüyordu.

"Hayır, kullanamazsın. Muhtemelen promil sınırını da aşmışsındır zaten," dedi Tiffany.

"Sen içmedin mi?" dedi Clementine.

"Sadece bir tane az alkollü bira içtim," dedi Tiffany.

"Ah," dedi Clementine. Tiffany Clementine'in kanatacak kadar dudaklarını ısırıldığını gördü.

"Peki."

Plan Holly'ye Oliver ve Erika'nın bakmasıydı, gerçi aslında sadece Oliver'ın çünkü titremesi nihayet durmuş olsa da Erika hâlâ kendinde değildi.

"Bu iki hanımefendiyi DVD ve biraz patlamış mısırla kol-tuğa oturturum," dedi Oliver. Zavallı adam hâlâ sıırıslıklam kıyafetlerle duruyordu.

Clementine aniden Oliver'a öyle şiddetle sarıldı ki adam neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. "Daha teşekkür bile edemedim," dedi, yüzü Oliver'ın göğsüne gömülüken. "İkinize de teşekkür etmedim." Sesi o kadar yoğun saf duygu yüklüydü ki duymak neredeyse acı vericiydi.

Erika'ya da sarılmak için kolunu uzattı ama Erika geri çekildi. "Saçını düzelt, Clementine," dedi. Clementine'in yüzünün etrafındaki saç tutamlarını iki eliyle düzeltti. "Ruby'yi korkutacaksın. Cadıya benziyorsun."

"Teşekkürler," dedi Clementine nefesi titreyerek. "Haklısın."

Holly'nin boyuna eğildi. "Erika ve Oliver'ın yanında uslu bir kız ol, tamam mı? Ayrıca bu gece büyükannede kalabilirsin!"

"Yaşasın!" dedi Holly. Duraksadı. "Peki Ruby de mi?"

"Sanırım bu gece sadece sen olacaksın, Holly," dedi Clementine. Helikopterin az önce gözden kaybolduğu gökyüzüne baktı ve hırkasına daha sıkı sarındı. Holly annesine baktı ve alt dudağı titredi.

"Hadi gidelim, Holly," dedi Oliver kızın elini tutarak. Tiffany'ye döndü. "Şey. Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Tiffany. Vid."

Vid omzuna hafifçe pat pat vurdu. "Dostum."

Oliver Holly'i kolundan tutup birazdan izleyecekleri film-den bahsederek hızlıca garaj yolundan aşağı götürdü.

"Bize haber verirsin?" Erika elini Clementine'in koluna koydu, Tiffany bunun onun kendince sarılma tarzı olduğunu görebiliyordu. Ablası Karen da aynı böyleydi.

“Şu anda o helikopterde olduğuna inanamıyorum.” Clementine gökyüzüne baktı. “Onunla gitmesi gereken *bendim*, Sam değil. Neden onun gitmesine izin verdim ki – ya, ya eğer...”

“Kendine gel,” dedi Erika. “Helikoptere kimin bindiğinin ne önemi var? Ona sakinleştirici verdiler. Uyandığında hatırlamayacak bile. Hadi git. Yoksa yüzüne bir tokat mı patlatayım?”

“Ne?” Clementine gözünü kırptırdı. “Hayır!”

“Öyleyse bizi ara, tamam mı?” dedi Erika.

“Tabii ki arayacağım,” dedi Clementine tersleyerek.

Gerçekten de kız kardeşler gibiydiler.

Erika ıslak ayakkabılarını eline almış yalınayak vaziyette Oliver ve Holly’nin arkasından garaj yolundan aşağıya inerken Vid elinde Tiffany’nin cüzdanıyla içeriden çıktı, peşinden de Dakota.

“Şey. Yani. Küçük Ruby’nin tamamen iyi olacağını, kısa sürede yine o küçük maymun hâline döneceğini umuyoruz. Döneceğine eminim,” dedi Vid, Clementine’e. “Özel sağlık sigortanız var, değil mi? En iyi doktorları istediğinizi söyleyin. Stajyer olmasın.”

Zavallı Vid. Böyle zamanlarda etrafa pek ışık saçmazdı. Tiffany onun omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu, kavgaya hazırlanıyormuş gibiydi. Sanki tüm bedeni olumsuz duygulara karşı koymaya çalışıyordu.

Clementine Vid’i inceledi. Okunması mümkün olmayan bir duyguyla yüzü ekşimişti. “Evet,” dedi resmî bir tonla. “Teşekkür ederim.” Tiffany’ye baktı. “Biz artık–”

“Tabii,” dedi Tiffany.

Anahtarlığındaki kumandayı garaj kapısını açmak için doğrulttuğu esnada Dakota’nın cesurca ağzını açıp Clementine’e bir şey söylemeye çalıştığını gördü ancak Clementine gözünü arabaya dikmiş vaziyette yanından geçip gitti, belli ki bir an önce hastaneye varmak için yanıp tutuşuyordu.



ELLİ ALTINCI BÖLÜM

“Azıcık yan komşuya uğrayacağım,” dedi Erika Oliver’a eve varınca. “Psikoloğum hafızamı geri kazanmanın en iyi yolunun tabiri caizse *suç mahalline geri dönmek* olduğunu düşünüyor.”

“Ortada bir suç yoktu,” dedi Oliver boğuk bir sesle.

“Bu bir deyim. O yüzden *tabiri caizse* dedim zaten.”

“Vid ve Tiffany’nin şu anda evde olduklarını sanmıyorum,” dedi Oliver. “Sen gelirken arabalarının gittiğini gördüm.”

“Biliyorum. Ben de gördüm. Aslında onların evde olmadığı bir zamanda gitmeyi tercih ederim,” dedi Erika. “Daha az dikkat dağıtıcı.”

“Ne? Onlar evde yokken gidemezsin,” dedi Oliver. “Bu izinsiz girmek olur.”

“Aman Tanrım, Vid ve Tiffany’nin umurunda olmaz. Onlara açıklarım... yani, ne yaptığımı açıklarım.” Garip olacaktı ama buna değerdı. Pat Değil’le yaptığı seansa ödediğı paranın karşılığını almak istiyordu.

“Hem yağmur yağıyor,” dedi Oliver. Şimdi öksürük pastilini dişlerinin arasında kırıyordu. “Yağmurda gitmenin bir anlamı yok. O gün yağmur yağmıyordu.” Aniden şekeri tek lokmada yuttu ve Erika’ya sert bir bakış attı. “Arka bahçelerinde dikilerek hiçbir şey hatırlayamayacaksın. Sarhoştun, hepsi bu. Sana

daha önce de söyledim. Sarhoş insanlar bir şeyleri unutur. Bu gayet normal.”

“Ben de sana daha önce söyledim, *ilaç* yüzünden sarhoş oldum,” dedi Erika. Çocukluk meselelerinin acısını benden çıkarma.

“Nasıl ya da neden sarhoş olduğun önemli değil, ben sadece söylüyorum. Bir işe yaramayacak. Hadi ama. Bu çılgınca bir fikir. Burada kal. Bana annenin evini anlat. Ne kadar kötüydü?”

“Bir dakikamı bile almaz,” dedi Erika ön kapıya doğru yürürken. “Birazdan dönerim. Annemi o zaman anlatırım.”

“Akşam yemeği için körili tavuk yaptım.” Oliver arkasından yürürken konuşmaya devam etti. Erika kapıyı açtığı anda ona kapıyı tuttu. “Bugün öğleden sonra kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım ve Hindistan cevizi sütümüzün olup olmadığından emin değildim ama varmış. Ah, az kalsın unuttuyordum, bugün polis geldi! Harry’yle ilgili. Şeyi bulmakta zorlanıyorlarmış—”

“Bu düşünceleri aklında tut!” Erika şemsiyesini aldı. Oliver normalde bu kadar konuşkan biri değildi ama evde hasta yatarak geçirdiği bir gün onu daima konuşma isteğiyle doldurup taşıyordu. Ayrıca Erika’ya göre aldığı soğuk algınlığı ilaçları onu biraz hiperaktif yapmıştı ama bunu asla ona söyleyecek değildi çünkü ilaçlardan ve alkolden etkilenme fikri Oliver’ı dehşete düşürürdü. Böylesi lafazan birine dönüşmesi çok tatlıydı.

Erika yağmurun altında hızla ön bahçeden geçip Vid ve Tiffany’nin garaj yoluna çıktı.

Evde biri varsa ya da bir yerlerden gizlice onu dikizleyen biri olursa diye önce usulen zili çaldı, gerçi bunu yapabilecek tek komşu Harry’ydi ve o da ölmüştü. Bir dakika kadar bekleyip arka bahçeye yöneldi. Evin yanındaki patikadan inerken otomatik olarak devreye giren güvenlik lambaları yağmuru al-tın rengine boyadı. Herhangi bir alarmı tetiklememeyi umdu.

Arka bahçedeki tüm peri ışıkları yanıyordu; Tiffany'nin bunların bir tür otomatik zamanlayıcıya bağlı olduğunu söylediğini hatırladı. Sadece peri ışıklarını görmek bile o öğleden sonraya dair duysal bir hafıza seli yarattı. Clementine'in baş tacı ettiği Vid'in karamelize soğanlarının kokusunu duyabiliyordu. Ayağının altındaki zeminin hafifçe sallandığını hissedebiliyordu. Kafasındaki o bulanıklık hissini. *İşe yarıyordu*. Pat Değil tam bir dâhiydi, ödediği her kuruşa değermişti.

Dikkatin dağılmasın, diye hatırlattı kendine. *Odaklan ama çok da fazla değil. Sakin ol ve hatırla*.

Arka kapıdan çıkıp bu patikadan aşağı yürümüştü. Elinde mavi beyaz tabakları taşıyordu. Tabaklara bakıyordu. Tabakları beğenmişti. Tabaklara *göz dikmişti*. Aman Tanrım, tabakları almış mıydı yoksa? Hayır, tabakları düşürmüştü. Bunu hatırlıyordu.

Müzik. Müzik vardı ve müziğin altından ya da üstünden duyulan bir ses vardı, aciliyet bildiren bir ses ve bu ses bir şekilde... Harry'yle ilgiliydi. Ah, neden sürekli Harry'ye varıyordu? Bu ne anlama geliyordu? Sırf müziği kısımları için ettiği telefon yüzünden miydi?

Patikada biraz daha ilerledi. Buradan bakınca çeşmeyi göremiyordu. Çeşmeyi görmesi gerekiyordu. Kalbi şemsiyesine vuran yağmur damlalarının ritmiyle bir atıyordu.

Durdu, kafası karıştı. Çeşme neredeydi? Sola döndü. Sağa döndü. Şemsiyenin başının arkasına doğru düşmesine izin verdi ve gözlerini kısıp yağmura baktı.

Çeşme gitmişti. Bir zamanlar durduğu yerde çirkin, bomboş bir beton plakadan başka hiçbir şey yoktu ve Erika'nın anıları çözülüyor, kayboluyor, kaldırıma tebeşirle çizilmişçesine yağmurla birlikte yıkanıp gidiyordu; şu anda hissettiği tek şey soğuk, ıslaklık ve aptallıktı.



ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Clementine Sam'ın peşinden yatak odalarına girdiğinde Sam çekmecedен bir tişört çıkarıp üzerine geçirdi. İş pantolonunu çıkarıp kot pantolon giydi. Hareketleri sarsak ve gergindi, sanki bir doz uyuşturucu arayan tedirgin bir bağımlı gibiydi. Clementine'le göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Bilerek mi öyle dedin? Ciddi misin? Ayrılma konusunda?”

“Muhtemelen hayır,” dedi Sam omuz silkerek, sanki evliliklerinin ne durumda olduğu onun için pek bir şey ifade etmiyormuş gibi.

Clementine öylesine telaşlanmıştı ki nefesini düzenleyemiyordu. Nefes alıp vermenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor gibiydi. Nefesini tutup tutup aniden havayı içine çekiyordu.

“Tanrı aşkına, böyle şeyleri öylesine söyleyemezsin! Sen hiç, biz hiç...”

Clementine'in kastettiği şey, en kötü kavgalarında bile *ayrılık* ve *boşanma* gibi kelimeleri kullanmamış olmalarıydı. “Sinir bozucusun!”, “Hiç düşünmüyorsun!”, “Sıkıcı kadınlar tarihindeki en sıkıcı kadın sensin!”, “Senden nefret ediyorum!”, “Ben senden daha çok nefret ediyorum!” gibi şeyler söyleyerek bağırarak olurdular ve her ne kadar Clementine'in annesi kocanla tartışırken o kelimeyi asla kullanmamalıydın demiş olsa da daima ama daima “hep” kelimesini kullanırlardı; mesela,

“Sürahiye doldurmayı hep unutuyorsun!” gibi. (Yalnız Sam gerçekten de hep unutuyordu. Yani doğrudu.)

Ama evliliklerinin bitme ihtimalini hiç hesaba katmamışlardı. Kurdukları hayatın temelini kaya gibi sağlam olduğunu bilmenin verdiği güvenle tepinip bağırabilir, surat asabilirlerdi. Mantığa aykırı olarak bu daha yüksek sesle bağırımlarına, daha aptalca, daha saçma, daha mantıksız şeyler haykırmalarına, duygudan duyguya özgürce savrulmalarına izin veriyordu çünkü sabah olunca her şey yoluna girecekti.

“Üzgünüm,” dedi Sam. “Öyle söylememeliydim.” Clementine’e baktı ve yüzünden saf bir yorgunluk ifadesi gelip geçti; o an o soğuk, tuhaf yabancı değil de yine kendisiydi. “Sadece Dakota’nın Holly’nin partisine gelmesi fikrine üzül müştüm. Holly’nin o aileyle hiçbir alakası olmasını istemiyorum.”

Sam’in ses tonundaki tiksinti yüzünden dikkati asıl konudan bir anlığına uzaklaşan Clementine, “Onlar kötü insanlar değiller,” dedi. Vid ve Tiffany’yi görmek istemiyordu çünkü ona hayatının en kötü gününü hatırlatıyorlardı. Onları düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu; hani bir yiyeceği ya da içeceği kendinizi hasta edecek kadar aşırıya kaçırır da sonra hatırlayınca bile irkilirsiniz ya, işte öyle. Fakat onlardan tiksiniyordu.

“Bak, onlar bizim tarzımız insanlar değil,” dedi Sam. “Dürüst olmak gerekirse çocuğumun onlar gibilerle ilişki kurmasını istemiyorum.”

“Ne? Eskiden dansçıydı diye mi?”

“Eskiden *striptizciydi*,” dedi Sam, bunu Clementine’in Tiffany’yi savunmaya geçmesine neden olacak kadar büyük bir tiksintiyle söylemişti.

Tiffany’yi “belli bir insan türü” kutusuna koymak ve Tiffany ona kucak dansı teklif ettiğinde Clementine’in hissettiği o güçlü arzu patlamasının yalnızca bedeninin ucuz bir oyunu, vibratör kullanmak gibi istemsiz bir tepki olduğunu söylemek

kolaydı. Clementine'in davranışının iğrenç olduğuna, Tiffany'nin iğrenç olduğuna ve yaşanan her şeyin baştan aşağı iğrenç olduğuna kanaat getirmek de kolaydı. Ancak bu sorumluluktan kaçmak olurdu. Eğer "doğru türden insanlarla" bir barbeküde olsalardı Ruby'nin başına gelenlerin asla yaşanmayacağını söylemek gibi bir şeydi bu. Bir felsefe, siyaset veya ödüllü edebiyat sohbeti dikkatlerini dağıtmış olsaydı da tüm bunlar bittabi yine yaşanabilirdi.

"Tiffany iyi biri. Gerçekten iyi! Onlar iyi insanlar!" dedi Clementine. O gece Vid ve Tiffany'nin kendilerine gösterdiği sıcaklığı ve dostluğu düşündü. İkisi de kendileri olmaktan hiç çekinmeyen insanlardı. Ortada hiçbir alavere dalavere yoktu. "Gerçekten tatlı insanlar."

"Tatlı mı!" diye patladı Sam. "Aklını mı kaçırdın sen? Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok. O striptiz kulüplerine *gittim* ben. Sen hiç gittin mi?"

"Hayır ama ne olmuş yani?"

"Oralar iğrenç, moral bozucu yerler. Gösterişli falan değil-ler. Seksi de değiller. Gerçeklikle bağın kopmuş senin. Cidden."

Evliliklerindeki bitmek bilmeyen tartışmanın başka bir versiyonuydu bu. Gerçekçi olan Sam'di. Görünüşe göre Clementine değildi. Sam havaalanına erken gitmek isterdi. Clementine'se uçağa en son binen olmak. Sam önceden yer ayırtmak isterdi. Clementine'se doğaçlama takılmak. Eskiden bu birbirini dengelerdi. Eskiden bir şakaydı.

"*Cidden.*" Clementine alay ederek onun ses tonunu kısık sesle taklit etti.

"Cidden," dedi Sam. "Kimse oralara gitmek istemez. Ne kızlar. Ne de müşteri tayfası."

"Ah, doğru, kimse oralara gitmek istemez," diyerek tekrarladı Clementine. "Müşteri tayfası" kelimesi sinirini bozmuştu (muhafazakâr, yaşlı adam kelimesiydi) ya da acaba şimdi onunla

ilgili her şey batıyor muydu? “Yani o zaman seni de diğer *müşteri tayfasını* da oraya zorla mı götürdüler?”

“Çoğu zaman ortada sarhoş bir grup herif olur ve içlerinden biri, *Hadi eğlencesine gidelim*, der ve sen de gidersin, komik gelir ancak sonra o arsız kadınların etrafta kıvırdığını görünce fark edersin ki orası ne kadar hastalıklı, ne kadar iğrenç—”

“Evet, tabii Sam çünkü o gece Tiffany’den bayağı *iğrenmiş* gibiydin,” dedi Clementine. Delilikti bu. Tarihi yeniden yazmanın en şahane örneği idi ve Sam zaten *hep* bu işin ustası olmamış mıydı; Clementine de hep hayatlarının daima kayıt altına alınan bir film olmasını, bu sayede geri dönüp de şimdi inkâr ettiği şeyleri evet, bunu gerçekten söylemişti diyerek kanıtlayabilmeyi istememiş miydi? “Gülüyordun. Onu teşvik ediyordun. Ondan hoşlandın, hoşlanmamış gibi yapma, hoşlandığını biliyorum.”

Bunu söyleri söylemez pişman oldu çünkü Sam’i o kadar iyi tanıyordu ki sözlerinin onu ne kadar yaraladığını görebiliyordu.

“Haklısın. Ve bununla yaşamak zorundayım,” dedi Sam. “Bununla sonsuza dek yaşamak zorundayım ama bu onunla sosyalleşmek istediğim anlamına gelmez. Muhtemelen bir fahişeydi, biliyorsun değil mi?”

“Değildi! Dans etmek sadece bir işti. Sadece eğlenceli bir işti.”

“Nereden biliyorsun?”

“Konuştuk. Beni hastaneye götürürken.”

Sam durdu. “Demek hastaneye giderken Tiffany’nin strip-tiz günleri hakkında keyifli bir sohbet ettiniz, o sırada Ruby... o sırada Ruby...” Sesi çatallaştı. Nefes aldı ve yeniden konuşmaya başladığında sesinin hâkimiyetini geri kazanmıştı. “Ne tatlı. Ne kadar da *masum*.”

Clementine’in hissettiği öfke bir kas kasılması kadar güçlü, karşı konulamaz ve olağanüstüydü. Nefesini toparlaması biraz zaman aldı. Ruby’ye olan sevgisini sorguluyordu. Bir biçimde

Ruby'ye ihanet ettiğini, onu umursamadığını, sevgisinin onun-
kinden aşağı olduğunu ima ediyordu ve aslına bakılırsa, şimdi
düşününce, hep ima ettiği şey bu değil miydi zaten, çocukları
ondan daha çok sevdiği çünkü onlar için daha çok endişelen-
diği ve daha çok üzerlerine titrediği?

“O hastane yolculuğunun nasıl bir şey olduğuna dair zerre
fikrin yok,” dedi Clementine dikkatlice. Zapt etmeye çalıştığı
öfkenin konuşmasına nasıl dalga dalga yayıldığını kendi kula-
ğıyla işitebiliyordu, her bir kelimenin vurgusu bozuk çıkıyordu.
“Hayatımın en berbat—”

Sam dur dercesine elini kaldırdı. “Bunu duymaya hiç me-
raklı değilim.”

Clementine öfkeyle iki elini havaya kaldırdı ve ardından
aşağı bıraktı. İlişkileri öyle karmaşık ve dolambaçlı bir hâl
alıyordu ki masallardaki sık ormanda kaybolmuş gibiydiler ve
Clementine hâlâ oralarda olduğunu bildiği yere, birbirlerini
hâlâ sevdikleri o noktaya geri dönüş yolunu nasıl açacaklarını
bilmiyordu.



ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Tiffany arabayı Westmead Çocuk Hastanesi'ne doğru olabildiğince hızlı sürerken Clementine de kendi anne babasıyla kocasınıninkileri aradı. Kısa ama şahit olması korkunç telefon görüşmeleri idi bunlar. Clementine annesinin sesini duyar duymaz gözyaşlarına boğulmuştu. Tiffany zavallı kadının telefonda bas bas bağırdığını duyabiliyordu: "Ne var? Ne oldu? Tanrı aşkına Clementine, ağlamayı kes de *söyle* bana!"

Görüşmelerin ardından Clementine kucığında telefonu, yüzü pencereye dönük vaziyette yüksek sesle burnunu çekerken sessizlik içinde ilerlediler.

Sonunda ağzını açan Tiffany oldu. "Çok üzgünüm," diye başladı söze.

"Senin bir suçun yok," dedi Clementine. "Bizim suçumuz. Benim suçum."

Tiffany sessizdi, gözleri yoldaydı. Ya küçücük bir kız çocuğu sırf Tiffany hâlâ beğenilmekten hoşlanıyor diye ölürse? Vid'in hoşuna gittiğini biliyor diye? Kendini acayip *havalı* sanıyor diye?

"Dikkatini dağıtıyordum," dedi. Biri onu suçlamadan önce bunun kayıtlara geçmesini istiyordu.

“Ben başlattım,” dedi Clementine donuk bir sesle. Başını çevirip pencereden dışarı baktı. “Benim çocuğum. Benim sorumluluğum.”

Tiffany ne diyeceğini bilmiyordu. Akşam yemeğini kim ödeyecek tartışması gibi bir şey değildi bu. *Hayır, ısrar ediyorum! Bu seferkini ben ödeyeyim.*

“İki kızı da tüm öğleden sonra izledim,” dedi Clementine. “Her an tam olarak nerede olduklarını biliyordum. O an hariç. Sam onun kadar dikkatli olmadığımı düşünüyor ama onları izliyordum. Gerçekten izliyordum.”

“Elbette izliyordun. İzlediğini biliyorum.”

“Çok korkmuş olmalı,” dedi Clementine. “Su...”

Tiffany yanına bakınca Clementine’in ileri geri sallandığını, emniyet kemerinin göğsünü sıkıttığını, yumruğunu ağzına bastırıldığını gördü. “Bütün o suyu yutmuş, paniklemiş olmalı ve...”

Tiffany ışıklarda dururken kelimeleri seçmekte zorlandı.

Clementine öne eğildi ve sanki düşen bir uçakta çarpışma pozisyonu alıyormuş gibi kollarını torpidoya dayadı. Sonra yeniden arkasına yaslandı, ellerini alt karnına bastırdı ve inledi; Tiffany’nin aklına doğum yapan kadınlar geldi.

“Derin nefesler,” dedi Tiffany. “Burundan al, ağızdan ver. *Vhuu* gibi bir ses çıkar, şöyle: *Ha*.”

Clementine dediğini yaptı.

“Bazen yoga yapıyorum,” dedi Tiffany. *Dikkatini dağıt. Elinden gelen tek şey bu.* “Sen yoga yapıyor musun?”

“Hep niyetleniyorum,” dedi Clementine.

“Bir keresinde Vid’i götürdüm. Hayatımda gördüğüm en komik şeydi.”

“İlerideki de ne? Lütfen bunun trafik sıkışıklığı olmadığını söyle.”

“Eminim değildir,” dedi Tiffany. Önünde yanıp sönen kırmızı fren ışıklarına baktı ve yüreği sıkıştı. “Gecenin bu saatinde değildir. Değildir herhâlde.”

Clementine gözlerine inanamıyordu. Sanki evren onunla oyun oynuyor, ona gülüyor, onu cezalandırıyordu.

“Şaka yapıyorsun,” dedi duran bir arabanın arkasına çektiklerinde. Koltuğunda arkasına döndü. Arabalar arkalarında birbiri ardına dizilmiş, tamamen duruyordu. Yan şerit de tamamen durmuştu. Bir metal denizinin içinde kapana kısılmışlardı.

“Eğer ileride bir ara sokak varsa” –Tiffany, parmağıyla arabanın yerleşik uydu navigasyonuna dokundu– “oraya sapıp arka bir yol bulabiliriz ama göremiyorum gibi...”

“Ruby’nin yanında gitmeliydim,” dedi Clementine.

Doktor ebeveynlerden yalnızca birinin helikoptere binebileceğini söylediğinde Sam’le bunu tartışmamışlardı bile. Sam Clementine’in yüzüne dahi bakmadan, “Ben giderim,” demişti. Normalde böyle durumlarda gidecek kişi hep anne olurdu. Çocuklar hastalandığında annelerine ihtiyaç duyardı. Sam sırf kızları aşıya götürüyor diye acil sağlık sorunlarında öncelik sırası ona geçmiş olmuyordu. Geceleri hastalandıklarında “Anne!” diye seslenirlerdi ve Sam ilacı ölçmeye giderken yanlarına oturup onlara sarılan Clementine olurdu. Neden öylece pasif pasif kenarda durup da onun gitmesine müsaade etmişti ki? *Anne* olan oydu. Gitmesi gereken Clementine’di. Israr etmediği için kendinden nefret ediyordu. Ona seçenek sunmadığı için Sam’den nefret ediyordu.

“Tanrım,” dedi yüksek sesle. Midesi şiddetle kasıldı. “Bir adım bile ilerlemiyoruz.”

Öndeki arabanın fren ışıkları sönünce Tiffany bir umut direksiyona doğru eğildi. Birazcık ilerleyip hemen durdular. Arkalarındaki bir araba korna çalınca diğeri öfkeli, saçma bir çığlıkla karşılık verdi.

“Ah, kahretsin,” diye inledi Clementine. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

Yerinde duramıyordu. Emniyet kemerinin çapraz kayışını çekiştirdi. Sanki Ruby'yi görmekten fiziksel olarak alıkonuluyormuş gibi hissediyordu. Şu anda onun yanında olmaya duyduğu ihtiyaç müthiş bir baskı yaratıyordu. Bu baskının şiddetinden çılgılık atmak istiyordu. Kollarının ona sarılma arzusuyla gerildiğini hissedebiliyordu.

“O emin ellerde,” dedi Tiffany. “Bir keresinde yeğenim Westmead’de yoğun bakıma alınmıştı, kız kardeşim harika olduklarını söylemişti. O kadar... şey, etkilenmişti ki ve...” Sessizliğe büründü.

Clementine camdan dışarı baktı ve içeriye biraz hava girsin diye camı açtı. Kendini kapıyı açıp koşarken hayal etti. Kaldırım yoktu. Bütün o aptal, berbat metal arabaların yanından otoyol boyunca koşacak, “Çekilin önümden!” diye bağıracaktı.

“Bakalım trafik yayını bulabilecek miyiz?” Tiffany radyoyu açtı. Tuşlara bastı, çeşitli ses parçacıklarını hızla geçip en nihayetinde haber bültenine benzeyen bir şey buldu. “Hadi ama,” dedi radyoya.

Sonunda duydular: “Üç arabalık zincirleme kaza,” dedi *gezici trafik muhabiri Vince*, helikopterdeki görüş noktasından neşeyle. Helikopterdeki bir başkası, “Trafik tamamen durmuş durumda,” diye devam etti. “İnanılmaz! Bu sıradan bir pazar akşamı değil! Pazartesi sabahlarındaki iş trafiği yoğunluğuna benziyor.”

Tiffany radyoyu kapadı.

“Demek trafikte kaldığımız kesinleşti,” dedi.

Çıt çıkarmadan oturdular.

Önlerindeki araba ilerler gibi yapıp saniyesinde durdu.

“Yapamıyorum... şey... ben...” Clementine emniyet kemerini çözdü. Arabanın tavanı kafasına değdi degecek gibiydi. “Buradan çıkmak zorundayım, burada öylece oturamam.”

“Gidecek yer yok.” Tiffany paniklemiş görünüyordu. “Hareket ediyoruz. Bak! Hareket ediyoruz. Açılacak.”

“Ne kadar beyaz olduğunu gördün mü?” dedi Clementine. “Yüzü o kadar beyazdı ki. Normalde yanakları böyle pespembedir.” Kendini kaybettiğini hissedebiliyordu, âdeta mıcırdı yürürken ayağının kayması gibiydi. Tiffany’ye baktı. “Bana başka bir şeyden bahset. Herhangi bir şeyden.”

“Tamam,” dedi Tiffany. “Eee.”

Clementine dayanamadı.

“Yakında bir seçmem var. Çok önemli bir seçme. Bu sabah hayatımdaki en önemli şey buydu. Dansçı olmak için seçmeye girmen gerekti mi?” Ellerini yüzüne bastırdı ve parmaklarının arasından konuşmaya devam etti. “Ya yine nefesi durursa?”

“Nefesinin duracağını sanmıyorum çünkü entübe edildi. Nefes almasına yardımcı olsun diye.”

Trafik yeniden hareket etti. Durdu.

“Laaaaanet olsun!” Clementine yumruğuyla torpidoya vurdu.

“Evet, seçmelere girmem gerekmişti,” dedi Tiffany çabucak. “Kulüpteki işim için. Arkadaşım Erin’le birlikte gitmiştim. Yoksa korkup vazgeçebilirdim.”

Durdu.

“Devam et,” dedi Clementine. “Susma. Lütfen konuşmaya devam et.”

“Biz de kulübe gittik ve bunu ciddiye almakta zorlanabilirmişiz gibi gelmişti ama seçmelerin başında bir kadın vardı. Adı Emerald Blaze’di. Biliyorum. Kulağa komik geliyor ama gerçekten dişli biriydi. Kadını görür görmez meseleyi ciddiye aldık. Harika bir dansçıydı. Yavaş çekimde hareket ediyordu. Bana ipek kumaşları düşündürmüştü. Kaygan ipek kumaşları. Neredeyse fazla seksiydi. Sanki görmemen gereken bir şeyi görüyormuşsun gibi. Bize dedi ki, *Kızlar, mesele havalı direk numaraları değil. Mesele baştan çıkarmak.* Bu tavsiye bana dünyanın parasını kazandırdı. Ve ilk yapmamız gereken sadece sahneye çıkmak, direğin etrafında yürümek ve sahneden inmekti. Kulağa pek bir şey değilmiş gibi geliyor ama bütün kızların seni

izlediğini ve yargıladığını bilmek dehşet vericiydi, ayrıca topuklu ayakkabılara da alışkın değildik –düşecekmişim gibi gelmişti– ve başka ne vardı? Emerald’ın kendin olmama konusunda uzunca bir öğüdünü hatırlıyorum. Bir sahne adı bulmalı ve kendine bir hayat geçmişi uydurmalıydın. Durayım mı?”

“Ne?” Clementine yumruklarını karnına bastırdı. Trafik milim milim ilerliyordu. “Hayır. Lütfen durma. Konuşmaya devam et. Sahne adın neydi?”

“Barbie. Biraz utanç verici. Barbie bebeklerimi çok severdim.”

“Lütfen konuşmaya devam et.”

Ve Tiffany konuşmaya devam etti.

Müziğin derin bas ritminden, sigara dumanının sisinden, uyuşturuculardan, kızlardan, kurallardan, direkte nasıl ustalaştığından, pek çok dönme hareketi yapabildiğinden, direğe dik bir açıyla paralel durabildiğinden bahsetti, gerçi sonrasında omuzlarını ağrıtıyordu ama çocukken yarışmalara katılacak seviyede jimnastik yapmıştı, o yüzden...

Clementine Holly’nin jimnastik derslerini düşündü. Belki de bunun yerine keman öğrenme zamanı gelmişti.

Araba bir milim daha ilerledi.

“Devam et.”

Tiffany devam etti.

Yalnızca bir keresinde özel bir şov sırasında panik düğmesine basmak zorunda kaldığını anlattı ama dürüst olması gerekirse kendini güvende hissetmediği tek sefer de oydu ve tek istediği orada oturup nazikçe ayaklarını tutmak olan avukattan, onu nasıl birkaç hafta sonra televizyonda bir dava hakkında röportaj verirken gördüğünden ve rengi solmuş polo tişört giyen, dağınık görünümlü bir adamın aslında Karun kadar zengin çıktığından ve bir tomar doları bahşiş bıraktığından bahsetti ki pahalı takımlar giyip sizi tek bir jetonla sinir eden bankacılar gibi değildi, Tanrı aşkına o jeton ancak iki dolar ederdi.

Sonra sürekli bankamatiğe gidip daha fazla nakit çekerek ona tekrar tekrar yer ayırtan genç taşralı çocuklardan, sonunda onlara, “Beyler, bu kadar yeter. Size gösterecek başka bir şeyim kalmadı,” dediğinden ve Erin’le ikisinden duş şovu ayırtıp operadaymışçasına, *Bravo! Bravo!* diyen B sınıfı ünlüden bahsetti.

“Ya da senfoni konserindeymişçesine.” Tiffany yan yan Clementine’e baktı.

“Duş şovları mı?” dedi Clementine.

“Evet, müşteri bir koltukta otururken sen duş alırsın ve liflenirken seni seyreder – ya da iki kişiye birbirinizi sabunlarsınız. Duş şovlarını severdim. Kulüp gerçekten sıcak ve yapış yapış olurdu. Serinlemek iyi gelirdi.”

“Anladım,” dedi Clementine. Yüce Tanrım. Duş şovları. Midesinin bulanıp bulanmayacağını merak etti. Büyük ihtimalle kusacaktı.

“Peki şimdi durayım mı?” dedi Tiffany.

“Hayır,” dedi Clementine. Gözlerini kapadı, Ruby’yi gördü ve tekrar açtı. “Konuşmaya devam et!” dedi daha yüksek bir sesle.

Böylece sonraki yirmi gerçeküstü dakika boyunca Clementine gözlerini önlerindeki arabanın fren ışıklarına dikip onların yok olmasını dilerken Tiffany anlattı da anlattı; kelimeler Clementine’in bir kulağından girip diğerinden çıkıyor, konuşmayı takip edemiyor, yalnızca bölük pörçük bir şeyler duyuyordu: *özel odalardaki podyumlar gerçekten çok sertti, bu yüzden yanında küçük tüylü bir kilim taşırdın... Bazı kızlar içki içmeden çalışamıyordu ama ben... hırslıydım, bir gece lanet olsun, diye düşündüm...*

Nihayetinde trafik ikaz kukalarına, yanıp sönen parlak beyaz ışıklara ve küçük, hurdaya dönmüş kırmızı bir arabayı tampon demirinden tutup sıra dışı bir açıyla yavaşça yukarı kaldıran bir çekiciye vardılar; bir polis memuru onlara el edince Tiffany bambaşka bir ses tonuyla aniden, “Pekâlâ o zaman,” diyerek gaz pedalına asıldı. Hastanenin otoparkına girene kadar ikisi de tek kelime etmedi.



ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Peki işe yaradı mı? Daha fazla bir şey hatırladın mı?” diye sordu Oliver. Yemek masasında oturmuş, yaptığı körili tavuğu yiyorlardı. Dışarıda yağmur sanki durmayı düşünüyormuş gibi çisentiye dönmüş olsa da Erika buna kanmıyordu. Cilalı maun masanın üzerinde ihtiyaç duyduklarından başka hiçbir şey yoktu: pırıl pırıl çatal bıçaklar, Amerikan servisler ve altlıkların üzerindeki tertemiz buzlu su bardakları. Böylesi bir masada oturup yemek yemek ikisinin de asla değerini hafife almadığı bir şeydi. Her yemekten önce kısa bir onaylama için göz göze gelir, mekân ve düzen sebebiyle dillendirilmemiş bir minnet duyarlardı.

“Hayır,” dedi Erika. “Çeşmenin yerinde yeller esiyor. Her yer betonla kaplanmış. Arka bahçe yaralı gibi duruyor. Biraz üzücüydü.”

“Herhâlde o anıyı tutmak istemediler.”

“Oysa ben o anıyı istiyordum,” dedi Erika. Bıçağını ve çatalını dikkatle masaya bıraktı. (“Çatal bıçağı sallamayı bırakın!” Pam, Clementine ve erkek kardeşlerine hep böyle söyler, kale alan tek kişi ise Erika olurdu. Clementine konuşurken bir noktaya çatalıyla vurgu yapmayı hâlâ severdi.)

“Evet,” dedi Oliver. “Biliyorum.”

“Her şeyi yazdım, biliyor musun, hatırladığım ve hatırlamadığım her şeyi.” Aslında bunu profesyonel bir sorun gibi ele almanın profesyonel bir çözüm getireceği umuduyla bir Word belgesine (Anılar.doc olarak kaydetmişti) yazmıştı.

“İyi fikir,” dedi Oliver. Oliver onu dinliyordu ama Erika aynı zamanda taşan oluklardan arka verandalarına gürül gürül akan yağmur suyunun sesini dinlediğinin farkındaydı. Oliver kerestelerin çürümeye başlamasından endişe duyuyordu.

“Elimde tabaklarla evden çıktığımı hatırlıyorum,” dedi Erika. Anıları bir flaşörün hızlı parlamaları gibiydi: yanıyor, sönüyor, yanıyor, sönüyordu. “Sonra bir bakıyorum süs havuzunun içindeyim, sen de oradasın ve birlikte Ruby’yi aramızda tutup yukarı kaldırıyoruz ama aradaki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Bomboş. Ruby’yi gördüğümü hatırlamıyorum, süs havuzuna nasıl gittiğimi de. Sadece aniden kendimi onun içinde buluyorum.”

“Tabakları düşürüp koştun. Clementine diye bağırdın ve sonra koştun. Koştüğünü gördüm.”

“Evet ama bunu neden hatırlayamıyorum? *Aman Tanrım, Ruby süs havuzunda!* diye düşündüğümü neden hatırlamıyorum? Bunu nasıl unutabilirim?”

“Şok, alkol, ilaçlar, hepsi,” dedi Oliver. “Açıkçası bunun peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum.”

“Evet,” diyerek iç geçirdi Erika. Çatal bıçağını yeniden eline aldı. “Biliyorum. Haklısın.”

Clementine’in yumurta donörü olmayı kabul ettiğini şimdi ona söylemeliydi. Bu kadar mutlu edecek bir bilgiyi ondan saklamak zalimlikti.

“Annenin evi bugün ne kadar kötüydü?” dedi Oliver.

“Uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştı.”

“Üzgünüm. Tek başına gitmek zorunda kaldığın için de üzgünüm.”

“Sorun değil. Çok bir şey yapmadım. Bir nevi pes ettim. Kötü haber şu ki yan evdeki kadın evini satıyor.”

“Peki,” dedi Oliver lokmasını dikkatle çiğneyerek. “Yani bu bir sorun.” Erika onun her şeyi kafasında ölçüp biçtiğini gördü.

“Bu konuya kibar yaklaştı,” dedi Erika.

“Onunla birlikte hareket etmemiz gerekecek,” dedi Oliver. “Evi tam olarak ne zaman ilana koyacağını, ziyaret saatlerini filan öğrenelim.”

“Annem onu kasten sabote edebilir gibi geliyor. Sırf kötülük olsun diye.”

“Muhtemelen,” dedi Oliver. O da amaçsız kötülükle büyümüştü ama bunu hava durumunu kabullenir gibi kabullenmişti. Oysa Erika hâlâ direniyor, içerliyor ve altında bir anlam bulmaya çalışıyordu. Çöp torbası yırtıldığında annesinin gülüşünü düşündü. Neden gülerdi ki? Bunun nesi komikti?

“Hallederiz. Şimdilik içeriği boş verip dışarıya odaklanı-
rız. Komşu evi satıncaya kadar önemli olan tek şey bu.” Sylvia meselesi ne zaman gündeme gelse inanılmaz derecede sakin tepki verirdi.

Erika’nın annesinin evine her gidişinde ne kadar sarsıldığını fark ettiğinde –ki bu eskiden haftada birkaç kez olurdu– oraya gitmeyi bırakması için ısrar etmiş ancak Erika’nın annesine karşı duyduğu sorumluluk duygusu buna mâni olmuştu. Annesinin yaşam koşullarının yangın ya da sağlık riski teşkil etmediğinden emin olması gerekiyordu. Bunun üzerine Oliver bir plan geliştirmişti, tabii ki ziyaret programını belirleyen elektronik bir tabloydu bu. Ana fikir Erika’nın annesinin evine yılda yalnızca altı kez Oliver’la birlikte gitmesi ve her gidişlerinde en az altı saatlerini tamamen buna ayırmalarıydı; eldivenler, maskeler ve çöp torbalarıyla donanıp savaşa hazır olacaklardı. Sylvia sanki normal bir annemiş gibi *akşam yemeğine* gitmek diye bir şey artık yoktu. O akşam yemeği davetleri zaten ne hastalıklı bir şakaydı. Sylvia Erika’nın çocukluğundan kalma

bir yemek yapacağına söz verirdi –çok, çok uzun zaman önce, henüz mutfak yok olmamışken iyi bir aşçıydı– ama o yemek hiçbir zaman gerçeğe dönüşmezdi, yine de Erika’nın bir yanı, Sylvia’nın mutfağının artık kullanılabilir olmadığını çok iyi bilmesine rağmen her seferinde bunun gerçekleşeceğine inanırdı. “Biraz yorgundum,” derdi Sylvia. “Dışarıdan bir şeyler mi söylesek?” O akşamlar istisnasız her zaman evin vaziyetiyle ilgili bağırış çağırışla sonlanırdı. Artık Erika profesyonel yardım alması için annesine yalvarmayı bırakmıştı. Oliver, Sylvia’nın asla değişmeyeceğini görmesine yardım etmişti. Asla iyileşmeyecekti. Şöyle demişti: “Profesyonel yardımı *sen* al. Onu değiştiremezsin ama ona nasıl tepki verdiğini değiştirebilirsin.” Ve Erika da bunu yapmıştı.

En harika, en sakın, en bilge baba o olurdu. Erika onu dünyayı oğluna anlatırken hayal etti; Ruby ve Holly’nin masmavi gözlerini taşıyan küçük bir erkek çocuğu, kendi Amerikan servisi ve su bardağıyla masada onlarla birlikte oturuyordu. Çocukları, yemek odasındaki masa çöp yığınlarının altında kaybolduğu için asla yatağında yemek zorunda kalmayacaktı. Çocuklarının arkadaşları istedikleri zaman onlara oynamaya gelebilecekti. İstedikleri zaman! Hatta akşam yemeğine bile. Fazladan Amerikan servisleri olacaktı.

Plan buydu. Hayal buydu. Bir çocuğa, sıradan bir çocukluğun kıymetli armağanını vermek. Yalnız bu hayalin içinde kendisinden ziyade Oliver’ı çok daha net görebiliyordu. *Söyle ona*, dedi kendi kendine. *Söyle gitsin. Bunu hak ediyor.*

“Clementine bugün yine aradı,” dedi. Küçücük beyaz bir yalan. “Annemdeyken.”

Oliver başını kaldırıncı Erika o kadar saf, o kadar katıksız bir umut gördü ki midesi bulandı.

“Seve seve yapacak,” dedi. “Yumurtalarını bağışlayacak.”

Bırak yapsın. Ruby’nin hayatını onlar kurtarmıştı. Bir cana karşılık bir can. Clementine onlara borçluydu. Bırak yapsın.

Oliver çatal bıçağını dikkatlice tabağının iki yanına koydu. Gözleri parlıyordu. “Sence...” diye başladı. “Yanlış gerekçelerle bu teklifi yapıyor diye endişeleniyor musun? Ruby yüzünden mi?”

Erika omuz silkti. Omuzlarının hareketi doğal gelmemiştir. Kulak misafiri olduklarını Oliver’a söylemeyecekti. Bu onu sadece üzerdi. Ayrıca Erika’yı da utandırıyor. En yakın arkadaşının aslında onu umursamadığını Oliver’ın bilmesini istemiyordu. “Hiçbir alakası olmadığını söylüyor ama sanırım bunu asla tam olarak bilemeyeceğiz, değil mi? Her neyse, adil bir takas bu. Biz Ruby’yi kurtardık, o da bize bir bebek veriyor.”

“Hımm... şaka mı yapıyorsun?” dedi Oliver.

“Şaka yapıp yapmadığımı bilmiyorum,” dedi Erika dalgın dalgın. “Ciddi olabilirim. Ruby’nin hayatını biz *kurtardık*. Bu bir gerçek. Neden karşılığında bir şey yaparak borçlarını ödemesinler ki? Ayrıca motivasyonlarının ne olduğunun ne önemi var?”

Oliver düşündü. “Önemi var,” dedi. “Yok mu? Eğer bu konuda gerçekten rahat hissetmiyorsa? İşler başka türlü gitse yapmayacak olsa?”

“Pekâlâ, zaten klinikteki danışmanla görüşmesi gerekiyor,” dedi Erika. “Her şey başlamadan önce. Bu tür şeyler hakkında onunla konuşmak danışmanın işi. Motivasyonu. Psikolojik... durumu.”

Oliver’ın kaşları gevşedi. İzlenecek bir prosedür vardı. Karar verecek uzmanlar.

“Haklısın,” dedi neşeyle. Çatal bıçağını eline aldı. “Bu harika bir haber. İnanılmaz bir haber. Doğru istikamette atılmış bir adım. Oraya ulaşacağız. Ebeveyn olacağız. Öyle ya da böyle.”

“Evet,” dedi Erika. “Evet, olacağız.”

Oliver çatalını bıçağını tekrar bıraktı ve ağzının kenarını sildi. “Sana ruhaf gelebilecek bir şey sorabilir miyim?”

Erika kaskatı kesildi. “Elbette.”

“Barbekü günü Clementine ona hep çocuk istemediğini söylediğini anlattı. Tüm bunları sadece benim için yapmıyor-

sun, değil mi?” Kaşlarını çatınca gözlüğü bir miktar öne kaydı. “Son birkaç yılda yaşamak zorunda kaldığın onca şey...”

“O kadar da kötü değildi,” dedi Erika.

Tüp bebek süreci iyi düzenlenmiş bir süreçti. Erika bu sürecin disiplinini, kurallarını ve bilimselliğini takdir ediyordu. Bilhassa o steril ortamdan hoşlanıyordu: yalnızca bir kez giyildikten sonra doğrudan sepete atılan önlükler, ayakkabıların üzerine geçirilen galoşlar, mavi kâğıttan saç boneleri. Oliver’la vakit geçirmek, bu önemli gizli proje üzerinde birlikte çalışmak güzeldi. Her bir yumurta toplama ve transfer işlemini hatırlıyordu; o güzel antiseptik kokuyu içine çektiğini, Oliver’ın elini tuttuğunu, sürece teslim olmaktan başka yapacak hiçbir şeyinin olmadığını. Tüm ilaçların sorumluluğunu Oliver üstlenmişti. Tüm enjeksiyonlarını şefkatle, profesyonelce o yapmıştı. Tek bir morluk bile bırakmamıştı. Sabahın erken saatlerindeki kan testlerini dert etmiyordu. Başına hücum eden sersemliği. Hemşire mavi eldivenli eliyle düzgünce etiketlenmiş kan tüpünü kontrol etmesi için ona doğru kaldırırken, “Evet, doğru, adım bu,” derdi.

Clementine olsa o iğnelerden nefret ederdi. Oliver’ın mutluluğuna karşılık Clementine’in dehşeti. Adil bir anlaşmaydı, değil mi?

“Evet ama *sen* de bir bebek istiyorsun, değil mi?” dedi Oliver. “Kendin için? Sadece benim için değil?”

“Elbette istiyorum.” Oliver içindi aslında. Her zaman. Kendi küçük Holly ya da Ruby’sine sahip olma arzusu artık yoktu. Nedeninden tam olarak emin değildi. Muhtemelen kulak misafiri olduğu şeyler yüzünden ve belki de başka bir nedenden: hafızasından silinip giden o kayıp anlarla ilişkili bulanık duygular yüzünden.

Ama hiçbirinin önemi yoktu. Körili tavuğunu yedi ve derli toplu, güzel odalarına şöyle bir baktı.

“Şu da ne?” dedi aniden.

Ayağa kalkıp kitaplığa gitti. İki kitabın ciltleri arasında mavi bir pırıltı vardı. Oliver dönüp baktı.

Erika Holly'nin küçük mavi payetli çantasını çıkarırken, "Ah," dedi Oliver. "O."

Erika Holly'nin taşlarıyla dolu çantayı açtı.

"Burada unutmuş olmalı," dedi küçük, beyaz, cilalı bir çakıl taşını çıkarırken.

"Barbekü gecesi," dedi Oliver.

"Bunu Clementine'e geri veririm."

"Holly onu geri istemiyor." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirip bir yudum su aldı ve bardağı özenle altlığın üzerine geri bıraktı.

"Gerçekten mi? Çok sevdiğini sanıyordum—"

"Noel gelmeden hamile olabiliriz," dedi Oliver düşüncelere dalıp giderek. "Düşünsene."

"Düşünsene," diye onayladı Erika ve taşı çantaya geri bıraktı.



ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

“Ruby öldü mü?” diye sordu Holly, kucağında iki eliyle tuttuğu, taşlarla dolu küçük mavi payetli el çantasının sapıyla oynayarak.

“Hayır,” dedi Erika. “Ölmedi. Babanla birlikte helikopterle hastaneye gitti. Şimdiye kadar oraya varmıştır ve doktorlar onu iyileştirecek.”

Oliver onlara sıcak çikolata yaparken kanepede örtünün altında oturuyorlardı. Televizyonda *Madagaskar* oynuyordu. Erika lenslerini çıkardığından ekranda renk parlamalarından başka bir şey görmüyordu.

Yaklaşan bir uyku hissi vardı içinde, sanki üzerine çökecek devasa siyah bir dalga gibi. Ancak uyuyamıyordu. Holly buradayken olmazdı. Hem de saat daha... kaçtı ki? Akşam altı ya da yedi civarıydı. Çok daha geçmiş gibi geliyordu. Sanki gece yarısı olmuş gibi.

“Ölebilir.” Holly pürdikkat televizyona bakıyordu.

“Öleceğini sanmıyorum ama çok hasta. Ciddi bir durum. Evet, ölebilir.”

“Erika,” dedi Oliver, sıcak çikolataların olduğu tepsiyle odaya girerken.

“Ne var?” Çocuklara karşı olabildiğince dürüst olmak gerekmez miydi? Sudan çıkarılmadan önce Ruby’nin ne kadar süre suyun altında kaldığını kimse bilmiyordu. Hiçbir garanti yoktu. Ciddi beyin hasarı söz konusu olabilirdi. Hipotermi. Geceyi atlatamayabilirdi. Erika neden Ruby’nin tam olarak ne kadar süre suyun altında kaldığını bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu? Neden garip bir şekilde, sanki bir sebepten başarısız olmuş gibi kendini sorumlu hissediyordu? Ruby’ye ilk ulaşan oydu. İlk harekete geçen oydu. Ruby’nin ebeveyni değildi. Ama bir şey vardı. Yaptığı ya da yapmadığı bir şey.

“Alın bakalım,” dedi Oliver. Hâlâ ıslak kıyafetleriyle duruyordu. Hasta olacaktı. Holly’ye sıcak çikolata kupasını uzattı. “Çok sıcak yapmadım ama sen yine de küçük bir yudum al, tamam mı?”

“Teşekkür ederim,” dedi Holly yüksek sesle.

“Terbiyeli kız,” dedi Oliver.

“Üstünü değiştir,” dedi Erika sıcak çikolatayı ondan alırken. “Üşüteceksin.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Oliver.

“Neden? İyi görünmüyor muyum?” Sıcak çikolatasından bir yudum alırken nedense ağzını ıskaladı. Parmağıyla çenesini sildi.

“Hayır,” dedi Oliver. “Görünmüyorsun.”

“Terbiyeli ol,” dedi Holly Erika’ya.

“Ne diyorsun sen?” diye çıkıştı Erika. Çocuğun ne dediği anlaşılmıyordu. Az önce Holly’ye, tıpkı kendisi çocukken Sylvia’nın ona yaptığı gibi çıkıştığını fark etti. Erika annesine bir şey anlatmaya başlar başlamaz annesi derhâl, “Ne diyorsun sen?” diye çıkışırdı. Erika da içinden, *Bırak da bitireyim, o zaman ne dediğimi anlayacaksın!* diye düşünürdü.

“Teşekkür etmeyi unuttun,” dedi Holly. Ürkmüş görünüyordu. “Oliver’a.”

“Ah,” dedi Erika. “Tabii ki. Haklısın. Özür dilerim, Holly, sana çıkışmak istememiştim.”

Erika Holly'nin iri mavi gözlerinin alt kirpiklerinde iki kocaman gözyaşı damlasının titrettiğini gördü. Bu yalnızca ona çıkışmasıyla olacak şey değildi. Holly o kadar hassas değildi.

"Holly," dedi. "Holly. Tatlım. Sorun yok, her şey yolunda, gel sarıl bana, gerçi sanırım ben... şey olabilirim... özür dilerim." Dayanamıyordu. Holly'nin şu anda onun tesellisine ihtiyacı vardı ama Erika bunu ona veremiyordu. Kupasını Oliver'a geri uzattı ve Oliver elinden kayıp düşmeden hemen önce şaşkınlıkla uzanıp kupayı tutmayı başardı. "Sadece çok uykum var."

Erika o devasa siyah hiçlik havuzunun onu içine almasına, dibe çekmesine izin verdi. Telefonun çaldığını duyabiliyordu ama artık çok geçti, artık geri dönemezdi; hiçlik, karşı koyamayacağı kadar büyük ve güçlüydü.

Oliver koma hâlindeki karısına rahatsız edici bir tanışıklık duygusuyla boş boş baktı. Sarhoş olup sızmıştı. Fiilen aralarından ayrıldığı anlamına geliyordu bu. Gitmişti. Sabaha kadar geri dönmeyecekti. Eşine daha önce hiç ama hiç nefretle bakmamıştı ama sarkmış kafasını ve açık kalmış ağzını incelerken yüzünün kızgınlıkla buruş buruş olduğunu hissetti. Ruby'nin iyi olup olmayacağını henüz bilmiyorlardı bile. Nasıl uyuyabilirdi? Ama tabii, ayyaşlar her durumda uyuyabilirdi.

O bir ayyaş değil, diye hatırlattı kendine. Sadece sarhoş. Onu tanıdığından beri ilk defa.

"Çok bitkin olmalı," dedi Holly Erika'ya hayranlıkla bakarak.

Oliver, Holly'nin *bitkin* kelimesini kullanmasına gülümsedi. "Galiba haklısın," dedi. "Çok bitkin. İçeceğin nasıl? Çok sıcak değil ya?"

"Hayır, çok sıcak değil." Oldukça dikkatli, çekingen bir yudum aldı. Üst dudağında küçük bir süt bıyığı oluşmuştu.

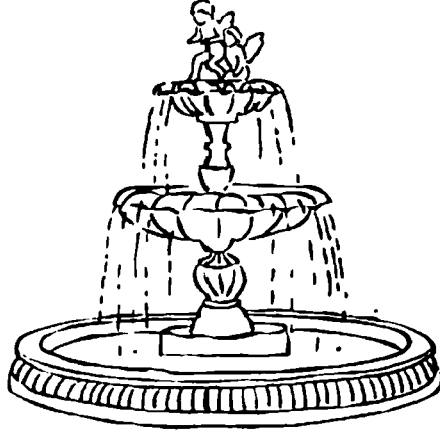
“Oliver,” dedi Holly sessizce. Küçük mavi çantasını havaya kaldırınca gözleri iyice yaşlarla doldu.

“Onu güvenli bir yere koymamı ister misin?” Oliver elini uzattı.

“Oliver,” dedi yeniden Holly ama bu sefer çok daha kısık bir sesle.

“Ne oldu, canım?” Oliver onun önünde çömeldi. Kıyafetleri hâlâ ıslaktı ve süs havuzu yüzünden kirliydi.

Holly öne doğru eğildi ve alelacele kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.



ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Büyükanne ve büyükbabalardan oluşan dörtlü hastaneye aynı anda vardı.

Clementine, Ruby'nin durumundaki gelişmeler hakkında bilgi vermek için Erika'yı hızlıca aramak ve Holly'nin geceyi nerede geçireceğini ayarlayana kadar biraz daha onlarla kalıp kalamayacağından emin olmak için yoğun bakımdan çıkmıştı.

Erika'nın telefonunu Oliver açınca şaşırdı. Oliver Holly'nin iyi olduğunu söyledi. Erika'yla birlikte battaniyenin altında kanepede oturmuş DVD izliyordu. Erika'nın uyuduğunu söylemiş ve bundan dolayı utanmış ya da afallamış gibiydi ama onun haricinde her zamanki Oliver gibi kibar, boğazını temizlercesine bir çekingenlikle konuşuyordu; sanki sıradan bir geceymiş gibi, sanki o ve Erika az önce Ruby'nin hayatını kurtarmamışlar gibi.

Clementine birinci kattaki sahanlıkta durduğu yerden hastanenin zemin katını ve girişteki kayar kapıları görebiliyordu. İlk olarak içeri aceleyle girerlerken yarı koşar yarı yürür vaziyetlerinden telaşları açıkça belli olan Sam'in anne babasını tanıdı. Onlar da Clementine ve Tiffany gibi aynı trafiğe yakalanmış,

aynı çılgın hayal kırıklığını hissetmiş olmalıydılar. Sam'in babası taşrada büyümüştü ve trafik ışıklarından tiksiniirdi.

Dördünün âdeta bir mülteci kampındaki doğal afetten kurtulanlar gibi birbirlerine sarılışlarını izledi. Clementine'in babası, normalde asla dışarıda görülmeyecek olan *ev hâli* kıyafetleriyle, kot pantolonu ve biçimsiz kazağıyla Sam'in ufak tefek annesine sarıldı; kadın ise alışılmadık olduğu için neredeyse korkutucu görünen bir hamleyle kollarını kaldırarak adama dolayıp öylece kaldı. Clementine, Sam'in babasının elini kendi annesinin koluna koyduğunu gördü; ikisi birlikte dönüp başlarını kaldırdılar ve nereye gideceklerine dair bir ipucu arar gibi hastane tabelalarını incelemeye başladılar.

Clementine'i ilk fark eden annesi oldu; Clementine elini kaldırırken annesi de aynı anda onu işaret etti ve ardından hep beraber uzun, geniş koridor boyunca koşar adım ona doğru ilerlediler.

Clementine onlarla yarı yolda buluşmak için aşağı yürüdü. En önde annesi vardı, ardından Sam'in anne babası geliyordu, en arkada ise babası; aylar önce bir kayak kazası geçirmiş ve dizinden ameliyat olmuştu. Yüzlerindeki ifade insanın içini acıtıyordu. Her biri dehşete düşmüş, hasta ve nefes almakta zorlanıyormuş gibiydi, sanki o koridor Clementine'in onları tırmanmaya zorladığı bir dağdı. Bunlar emekliliklerinin keyfini süren, fit ve dinç dört büyükanne ve büyükbabaydı ama şimdi çok daha yaşlı görünüyorlardı. İlk defa yaşlı görünüyorlardı.

Ruby ve Holly ailenin her iki tarafındaki tek torunlardı. Onlara tapılıyor ve şımartılıyorlardı; Sam ve Clementine ise bu hayranlığı öyle boş bir *kibirle* kabul ediyordu ki neticede bu zarif minik melekler onların eseri değil miydi? Evet, onların eseriydi, bu yüzden bedava çocuk bakıcıları arasında seçim yapmayı da ziyarete gittiklerinde arkalarına yaslanıp ev yapımı ikramlarla beslenmeyi de hak ediyorlardı zira karşılığında sundukları şeye bir bakın: bu muhteşem torunlar!

“Durumu iyi,” dedi Clementine. “İyi” derken “hayatta” demek istiyordu; Ruby’nin hâlâ hayatta olduğunu bilmelerini istiyordu. Ama fazla erken davranmış, doğru düzgün duymalarına fırsat bırakmadan söylemişti ve dördünün de ona bir an önce ulaşma paniğiyle duyduklarını anlamakta zorlandığını görebiliyordu; Sam’in annesi sanki haberler kötüymüş gibi korkuluklara tutundu.

“Ruby iyi,” diye tekrar seslendi daha yüksek sesle, derken hepsi etrafını sarıp sorular sormaya başladı, koridordan yukarıya doğru yürümeye çalışan insanlara engel oluyorlardı.

“Ona sakinleştirici verdiler,” dedi Clementine. “Hâlâ da... entübe vaziyette.”

O korkunç kelimeye takıldı ve Ruby’nin küçücük, bembeyaz yüzünü ve ağzından uzanan kocaman tüpü düşündü. Nefes almasına yardımcı olmaktan çok onu boğuyormuş gibi görünüyordu.

“Tomografi çektiler, şişlik ya da beyin hasarı belirtisi yok, her şey iyi görünüyor,” dedi Clementine. *Şişlik ya da beyin hasarı*. Tıbbi kelimeleri tıpkı yabancı bir dilmişçesine ağzından çıkan anlamsız seslere dönüştürmeye çalıştı zira tam anlamlarını idrak etme riskini göze alamazdı. “Göğüs röntgeni çektiler, akciğerlerde bir miktar sıvı var ama beklenen bir durum, çok endişeli değiller, antibiyotik tedavisine başladılar. Kaburgaları iyi. Kırık yok.”

“Kaburgaları neden iyi olmasın ki?” diye sordu babası. Clementine kendine lanet okudu. Onlara mümkün mertebe her olumlu gelişmeyi söylemeye çalışıyordu ama ters gidebilecek olup da gitmeyen onca şeyi anlatmasına gerek yoktu.

“Bazen kompresyonların şiddeti, kalp masajı... Ama sorun yok, bir şey olmadı.” Oliver’ın yüksek sesle saydığını duydu ve bir anlığına konuşamadı. “Sabah ilacı azaltacaklar, onu uyardıracaklar ve kendi başına nefes almasını sağlayacaklar.”

“Onu görebilir miyiz?” dedi Clementine’in annesi.

“Bilmiyorum,” dedi Clementine. “Sorarım.” Hastaneye gelmelerine müsaade etmemeliydi. Evde beklemelerini söylemek daha mantıklı olurdu, ihtiyar kalpleri için böylesi daha iyiydi. Düşünememişti. Sanki hâlâ çocukmuş da büyüklere ihtiyacı varmış gibi gelmelerini beklemişti.

Bir keresinde Erika ve Oliver’la birlikte akşam yemeğine çıkmışlar ve kendilerini yetişkin gibi hissedip hissetmedikleri üzerine bir sohbeta dalmışlardı. O ve Sam hissetmediklerini söylemişti. Pek sayılmaz. Erika ve Oliver ise onlara şaşkın ve biraz da dehşete düşmüş gözlerle bakmıştı.

“Elbette kendimi yetişkin gibi hissediyorum,” demişti Erika. “Özgürüm. Kontrol bende.”

Oliver ise, “Yetişkin olmaya *can atıyordum*,” demişti.

“Ee peki,” dedi Clementine’in annesi güçlkle nefes alarak. Kalp krizi mi geçiriyordu acaba? Derken aniden Clementine’in üzerine yürüdü. “Neden onu izlemiyordun?” O kadar yakındı ki Clementine akşam yemeğinde artık her ne yediyse, nefesindeki baharat kokusunu alabiliyordu. “Gözünü ondan ayırmamalıydın. Tek bir saniye bile. Hele de suyun etrafındayken asla, Tanrı aşkına.”

“Pam,” dedi Clementine’in babası. Karısının kolunu tutmaya yeltendi ama annesi silkinerek kurtuldu. Genç, hamile bir kadın yanlarından güç bela geçerken merakla baktı.

“Bu kadar aptal değilsin. Bunu bilmen gerekir!” diye devam etti Pam, gözlerini Clementine’e öyle bir dikmişti ki sanki Clementine yabancı biriymiş de torununa zarar veren bu kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibiydi. “Sarhoş muydun? Nasıl yapabildin? Nasıl bu kadar aptal olabildin?” Yüzünü iki eliyle kapamadan önce suratı buruş buruş oldu.

Clementine daha ona Ruby’yi kurtaranın Erika olduğunu söylememişti bile. Erika. Daha iyi olan kız evlat. Minnettar olan evlat. Asla böyle bir hata yapmayacak olan evlat.

Clementine'in babası kolunu karısına doladı. "Geçti," dedi kafasının üzerinden dudaklarını oynatarak sessizce. Onu kordondan yukarı doğru götürdü. "Hadi gidip oturalım."

"Şoktan," dedi Sam'in annesi Joy. Makyaj yapmadan katiyen evden çıkmayan bir kadındı ama bu gece makyajsızdı. Clementine onu daha önce hiç ruhsuz görmemişti, belki de kimse görmemişti. Dudakları yokmuş gibi görünüyordu. Telefon geldiğinde her gece yaptığı gibi küvette kitap okuyor olmalıydı. Clementine yaşadığı paniği hayal etti! Doğru düzgün kurulanamadan kıyafetlerini alelacele üstüne geçişini.

"Hadi ama, tatlım," dedi Joy. "Moralini bozma."

Clementine utançtan güçlkle ayakta durabiliyordu.



ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜDEN SONRAKİ SABAH

“Clementine.”

“Ne?”

Uyuyakalmış olmalıydı. Bütün gece gözünü kapamadığını sanıyordu ama Ruby'nin yatağının yanında oturduğu yeşil deri sandalyeye doğru eğilmiş olan Sam omzunu sarsıyordu.

Sam'in kan çanağına dönmüş gözlerinin altına gölge düşüren mor halkalar, çenesi boyunca karaltılar yaratan kirli bir sakal ve dudaklarının çevresinde beyaz, incecik bir salya çizgisi vardı. Oturmayı tamamen reddetmişti. Hemşire ona her ne kadar, *Şekerim, bütün gece ayakta durarak kızına yardım etmiş olmuyorsun*, demiş olsa da Sam, sanki Ruby'nin hayatı buna bağıymış gibi, sanki onu her türlü beladan koruyormuş gibi psikopatça ayakta durmaya kararlı görünüyordu; hemşire sonunda pes etmiş olsa da ara sıra koluna bir iğne saplayıp onu bayıltmaya can atıyormuş gibi bir bakış atıyordu.

Hemşirenin adı Kylie'ydi. Yeni Zelandalıydı ve İngilizce ana dili değilmiş gibi her şeyi iki kez söyleyerek, yavaş ve sade bir üslupla konuşuyordu. Muhtemelen bütün ebeveynler şoktan sersemlemişti. Kylie yoğun bakımda her hastaya bir hemşire düştüğünü açıklamıştı: “Bu gece benim tek bir görevim var, o

da Ruby.” Aynı katta uyuyabilecekleri bir oda olduğunu söylemiş ve ayrıcalıklı bir gece uçuşunda verilecek türden, içinde diş fırçası ve tarak bulunan küçük kişisel bakım çantalarından vermişti. Ruby uyutulduğu için orada olup olmadıklarını bilemeyeceğini söyleyerek biraz uyumayı denemelerini tavsiye etmiş olsa da Ruby’yi zaten bir kez yüzüstü bırakmışlardı, onu bir kez daha terk etmeyeceklerdi.

Sam, geceyi Ruby’yi ve sanki ne anlama geldiklerini biliyormuş gibi Ruby’nin kalp ritmini, ateşini, solunum hızını ve oksijen seviyelerini ölçen ekranları seyrederek geçirmişti; gerçi Kylie’den açıklamasını istemişti, belki gerçekten anlamıştı. Clementine ise açıklamaları dinlememişti. Bütün gece bir Ruby’ye bir Kylie’ye bakıp durmuştu. Endişelenecek bir şey olup olmadığını Kylie’nin yüzünden okuyabileceğini zannediyordu ama yanıliyordu çünkü gece boyunca Ruby’nin oksijen seviyeleri düşmüş ancak Kylie’nin yüzünde mimik oynamamıştı ve nöbetçi doktor göreve çağrılırken Sam sessizce odanın bir köşesine geçmiş, kendini bayıltmaya hazırlanıyormuşçasına sıkı yumruğunu sertçe yanağına bastırmıştı. Ruby’nin oksijen seviyeleri yeniden kabul edilebilir bir düzeye çıksa da adrenalin sonraki birkaç saat boyunca Clementine’in kafasında vızıldayıp durmuştu. Bir anlığına bile olsa rahatlayamayacaklarının, rahatlamamaları gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı bu.

“Doktor geldi,” dedi Sam, Clementine gözlerini ovuşturup yutkunurken; ağzı kurumuş ve ekşimişti. “Solunum tüpünü çıkarıp onu uyandıracaklar.”

“Günaydın!” dedi soluk saçlı, soluk tenli bir doktor. “Bakalım bu küçük uyuyan güzeli uyandırabilecek miyiz?”

Her şey çok hızlı oldu. Tüpler çekildi. Maske çıkarıldı.

Yirmi dakika sonra Ruby ağır ağır kaşlarını çattı. Göz kapakları seğirdi.

“Ruby?” dedi Sam hayatı için yalvarıyormuşçasına.

Ruby'nin gözleri sonunda titreyerek açıldı. Kolundaki damar yoluna saf bir tiksintiyle baktı. Neyse ki parmak emdiği eli serbestti de başparmağını hızla ağzına tıktı. Başını yukarı kaldırdı, anne babasını gördü ve daha da öfkeli baktı.

“Çırpıcı,” dedi talepkâr ve boğuk bir sesle.

Clementine'in Çırpıcı'yı vermek için acele ederken hissettiği rahatlama öylesine büyük, öylesine muhteşemdi ki kıvrım kıvrım kıvrandıran bir acının durması gibiydi, sanki nefesini tutmaya zorlandıktan sonra havayı ciğerlerine çekmişsin gibi.

Gözleri Sam'i aradı; şimdi aralarında önemli, olağanüstü bir şey yaşanacakmış gibi silik bir beklenti içindeydi. Örneğin el ele tutuşacaklardı, parmakları ortak bir sevinçle birbirine kenetlenecek ve gözyaşları yağmur damlaları misali yüzlerinden süzülürken gülümseyerek Ruby'ye bakacaklardı.

Ama bu olmadı. Birbirlerine baktılar ve evet, *gülümsediler*, evet, gözleri yaşlarla *doluydu* ama bir şeyler doğru değildi. Clementine gözlerini ilk kimin kaçırdığını bilmiyordu, bu soğukluğun kendisinden mi yoksa Sam'den mi kaynaklandığını bilmiyordu, Clementine mi onu yoksa o mu Clementine'i suçluyordu bunu da bilmiyordu. Derken Ruby tüpün yol açtığı boğaz ağrısından rahatsız olup ağlamaya, doktor ise konuşmaya başladı ve artık her şey için çok geçti. Doğru şeyi yapmak için asla geri alamayacakları anlardan biriydi bu.



ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Akşam yemeği hazır!” diye seslendi Sam, sesi gayet normal geliyordu, bir saatten daha kısa bir süre önce ayrılıktan bahsedene o yabancıya hiç benzemiyordu. *Sanırım bizden vazgeçtim.* Şimdiyse sesi tıpkı Babacık gibi, Sam gibi, kendisi gibiydi.

Sam’in meşhur yemeği olan çoban turtasının kokusu bütün evi sardı. Clementine onun çoban turtasını çok severdi ama kızlar nefret ederdi. Bu oldukça sinir bozucuydu çünkü sevmeleri gereken türden besleyici ve çocuklara uygun bir yemek gibi görünüyordu, bu yüzden de her hafta kendilerini kandırıp tekrar tekrar denemeye devam ediyorlardı.

“Bu yağmur ne zaman denecek?” diye sordu Holly, milenyum çocuklarına özgü o teknolojik kayıtsızlıkla iPad’ini kapatırken. “Gerçekten beni *deli* ediyor.”

“Beni de,” dedi Clementine. “Ruby! Hadi! Yemek vakti.”

Ruby oyuncak bebekler ve pelüş oyuncaklardan oluşan bir çemberin ortasında oturduğu yerden başını kaldırdı. Kreşteki *hikâye çemberini* taklit ederek etrafına yerleştirdiği oyuncaklara *Meraklı Maymun* kitabını okuyormuş gibi yapıyordu; kitabı belli ki öğretmeninin yaptığı gibi tutuyor ve her sayfa çevirişinde parmağını dikkatlice yalıyordu.

“Uyku zamanı!” dedi Ruby neşeyle ve oyuncakları alelade bir hareketmişçesine elinin tersiyle vurarak yatış pozisyonuna devirdi. Clementine bunu da kreşte öğrenmediğini umdu.

“Akşam yemeğinde ne var?” Holly masaya koşup yerine yerleşti. Çatal bıçağını endişeli bir hevesle kaptı. “Makarna? Makarna, değil mi?”

Clementine Ruby’yi artık mama sandalyesi yerine *büyük kızlar için* yükseltici koltuğa bağlarken, “Çoban turtası,” diye yanıtladı Sam.

“Ne?” Holly sanki büyük bir haksızlığı öğrenmiş gibi omuzlarını düşürdü. “Çoban turtası mı? Yine mi? Daha dün gece yedik.”

“Dün gece onu yemedin,” dedi Sam sakın bir sesle, tabağı önüne koyarken. “Anneyle baba dışarıda yemekten anneye makarna yedin.”

“Buzdolabında hâlâ var!” dedi Holly heyecanla. “Hatırlıyorum! Hepsini yememiştik! Ve anneannem dedi ki—”

“Buzdolabında hiç kalmadı,” dedi Clementine. “Dün gece yedim ben onu.”

“Ne?” diye haykırdı Holly. Hayat bir dizi haksızlıklar silsilesiydi. “Ama siz restorana gitmiştiniz!”

“Pek iyi bir restoran değildi, o yüzden erken döndük,” dedi Clementine. Anne ile baba artık birlikte dışarı çıkmaya tahammül edemiyor. Anne ile baba artık birbirini pek sevmiyor. Anne ile baba *ayrılıyor* olabilir.

“Ne?”

“Dik otur, Holly,” dedi Clementine mekanik bir sesle. Holly ciyakladı.

“Lütfen o sesi çıkarma,” dedi Clementine. “Lütfen.”

Holly aynı sesi tekrar çıkardı ama bu kez daha kısık sesle.

“Holly.”

“Öğk,” dedi Ruby. Kaşığına aldı ve tabağın üzerinde parmak uçlarıyla gevşekçe havada tuttu. İleri geri sallandırdı. “*Hayıl teşküller.*”

“Ben sana *hayıl teşkülleri* gösteririm şimdi,” dedi Sam. “Haydi kızlar. Azıcık.”

“Mmm, nefis,” dedi Clementine bir lokma alarak. “Eline sağlık, babacık.”

“Ben ondan hiç *yemeyeceğim*,” dedi Holly. Kollarını kavuşturup dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok fazla tat tomurcuğum var.”

“Çok fazla tat tomurcuğum var derken ne demek istiyorsun?” dedi Sam, kararlı bir tavırla yemeği ağzına kaşık kaşık tıkarken.

“Çocukların yetişkinlerden daha fazla tat tomurcuğu var, bu yüzden tadı iğrenç geliyor,” dedi Holly.

“Şu televizyon programında görmüş,” dedi Clementine. “Hatırlıyor musun? Hani şu şeyli olan...”

“Kaç tane tat tomurcuğun olduğu umurumda değil,” dedi Sam. “Bir lokma deneyebilirsin.”

“İyk,” dedi Holly.

“Biraz terbiyeli olalım bakalım,” dedi Clementine.

Sam ona bakmadı.

Sanki Clementine’den nefret etmek için bunca yıldır kursuz bir bahane arıyormuş da sonunda bulmuş gibiydi. Clementine’in boğazı düğümlendi. Çoban turtası her zamanki kadar iyi değildi. *Worcestershire* sosu fazla kaçmıştı. Çatalını bırakıp bir yudum içti.

“Karnım ağrıyor,” diye inledi Holly.

“Hayır, ağrııyor,” dedi Clementine.

Clementine’in annesi evliliklerindeki sorunun, dozunda bir sağduyu ve alın teriyle çözülebileceğini düşünüyordu. Evlilikler emek isterdi! Ama danışmana anlatacak neleri vardı ki? Para, cinsellik ya da ev işleri yüzünden kavga etmiyorlardı.

Ortada çözülmesi gereken çetrefilli bir mesele yoktu. Her şey barbeküden önce nasılsa şimdi de öyleydi. Ne var ki hiçbir şey aynıymış gibi gelmiyordu.

Önünde oturan kusursuz, pembe yanaklı, kıkırdayan ve yaramazlığından hiçbir şey eksilmemiş Ruby'ye baktı ve yoğun bakımın o sessiz, ciddi ortamından alınıp dikkati dağınık meşgul hemşireler ve sıradan hastalarla dolu sıradan hastane servisine nakledildiğinde ne kadar tuhaf hissettiğini hatırladı. Artık sadece onlarla ilgilenen o tatlı Kylie yoktu. Beş yıldızlı bir otelden öğrenci pansiyonuna geçmek gibiydi. Sonrasında sıradan serviste geçen iki gecenin ardından olağanüstü genç ve yorgun bir doktor Ruby'nin evrakına şöyle bir göz atıp, "Yarın onu eve götürebilirsiniz," demişti. Akciğerleri temizdi. Fizyoterapiye ihtiyacı yoktu. Antibiyotikler, göğüs enfeksiyonunu iyice yerleşmeden başarıyla savuşturmuştu. Elbette nörolojik kontroller ve ayakta tedavi yapılacak, durumu takip edilecekti ama iyiydi.

Birinci dünya tıbbı, birinci dünya ihmallerinin bedelini ödemek zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu. Ruby'yi bir yığın hediyeyle dolu ve pek huyu olmadığı hâlde ara sıra onu kucaklamaya ve sarılmaya yeltenen, aşırı sevgi dolu bir ablanın yanına eve geri getirmişlerdi; Holly kaçınılmaz olarak fazla sıkıştırınca Ruby çılgılık atıyor, Holly de azar işitiyordu.

Bu yaygaranın bir an evvel bitmesini istediği her hâlinde belli olan Ruby hariç kimse normal davranmıyordu. Anne ya da babasından biriyle büyük yatakta uyumak istemiyordu. Ebeveynlerinden birinin odasının zemininde yatmasını da istemiyordu. Sendeleyerek beşikte ayağa kalkıp başparmağı ağzındayken Çırpıcı'yı suçlu ebeveynine doğrultarak, "Git!" diyordu. Onlar da gidiyordu. Ruby birinin fazla yapışkan ya da duygusal olup olmadığını hissediyor gibiydi. Clementine bazen onu kucağında tutup sessizce ağlardı; Ruby bunu fark ederse öfkeyle

başını kaldırır, “*Keş şunu,*” derdi. Ekstra bir bisküvi söz konusu olmadığı müddetçe şımartılmak istemiyordu, çok teşekkürler.

Lotodan büyük ikramiyeyi kazanmış insanlar gibi hissetmeliydiler. Bir infaz erteleme, son anda verilmiş bir af kazanmışlardı. Sıradan hayatlarına ve sıradan dertlerine, çoban turtası üzerine yapılan tartışmalara geri dönmelerine izin verilmişti. Öyleyse neden hayatlarını kalıcı bir sevinç ve rahatlama hâli içinde yaşamıyorlardı?

“Bunun tek bir lokmasını bile yemeyeceğim,” dedi Holly. Kollarını dramatik bir hareketle kavuşturdu. “Tek. Bir. Lokma. Bile.”

“O zaman iPad’imde tek bir dakika bile geçirmene izin vermeyeceğim,” dedi Sam. “Tek. Bir. Dakika. Bile.”

“Ne?” diye haykırdı Holly. Tahmin edileceği üzere şaşırmış ve öfkelenmişti, sanki bu neredeyse hayatının her günü duyduğu değil de yepyeni bir tehditmiş gibi. “Haksızlık!”

“Sadece bir lokma,” dedi Sam, Holly’ye. “Sen de, Ruby.”

“Bugün *Bal Arıları* sınıfında Isabel’le oynadın mı?” diye sordu Clementine Ruby’ye.

“Hmmm... evet,” dedi Ruby. Hatırlamaya çalışarak gözlerini yukarı kaldırdı ve parmaklarıyla ağzına vurdu. “Yani hayıy.”

Kreşte iyi olduğunu söylüyorlardı. Gördükleri kadarıyla travma geçirmemiş ya da herhangi bir şekilde etkilenmemişti, sadece geri dönmüş olmaktan mutluydu. Kazadan sonraki o ilk ay Clementine o zamanlar gerçekten ciddi olduğu bir karar almıştı: kariyerinden vazgeçecek ve evde oturan bir anne olacaktı. (Hatta ev kredisi taksitlerini karşılayamayacaklarını da hesaba katmıştı; evi ve çelloyu satacaklar, mütevazı bir daire kiralayacaklardı; Clementine günlerini sebze rendeleyerek, el işi yaparak ve gözlerini çocuklarından bir an bile ayırmayarak geçirecekti.) Ruby’ye, “*Bal Arıları* sınıfından ayrılıp her gün anneyle evde kalmak ister misin?” diye sormuştu. Ruby ise ona, sanki bir ödül istemiş de karşılığında çiğ bir havuç teklif

edilmiş gibi bakmıştı. “*Hayıl, teşküller,*” demişti kelimeleri tane tane söyleyerek. Böylece bu kefaret yolunun da sonuna gelmişti.

“Peki öyleyse, bir lokma alırım.” Holly çatalını aldı ve mümkün olan en minicik, en ufacık lokmayı ağzına attı. Ani bir tiksinti kriziyle yüzünü buruşturdu.

“Ah, Tanrı aşkına!” Sam avucunun içini masa tablasına öyle sert vurdu ki bütün tabaklar zangırdadı. Ayağa kalktı, kızların iki tabağını birden kaptığı gibi mutfığa götürüp şangır şungur lavabonun içine bıraktı.

Ortalık sessizdi. Holly ve Ruby’nin ağzı bir karış açıktı. Çoban turtası rutinde böyle bir şey hiç olmamıştı. Meselenin ciddiye binmesini beklemiyorlardı. Bağırıp çağırıp masalara vuran türden bir aile değillerdi onlar.

Ruby’nin dudağı titredi. Gözleri yaşlarla doldu.

“Bir şey yok, Ruby,” dedi Clementine.

Ruby başını eğdi ve saklanmaya çalışır gibi yüzünü elle-riyle kapadı.

“Ah Tanrım, Ruby, çok özür dilerim, canım,” dedi Sam mutfaktan. Sesi ağlamaklıydı. “Sadece çok bunaldım. Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim.”

Ruby gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve başparmağını bilerek yüksek sesle emmeye başladı.

“Bu gerçekten çok yüksek bir sesti, baba,” dedi Holly sesi titreyerek. “Kulaklarımı acıttı.”

“Biliyorum, özür dilerim. Kim dondurma ister?” dedi Sam. “Bol bol dondurma!”

“Ne? Akşam yemeği yerine dondurma yiyemezler.” Sandalyesinde mutfığa sırtı dönük oturan Clementine ona bakmak için başını çevirdi.

“Tabii ki yiyebilirler,” dedi Sam hararetle. “Neden olmasın?” Dondurucuya gitti.

“En azından önce birer ekmek yesinler.”

“Dondurma istiyorum!” diye haykırdı Ruby, aniden toparlanmıştı ve öfkeliydi, isteğini vurgulamak istercesine buruş buruş olmuş pembe parmağını havada sallıyordu.

“Ben de!” dedi Holly.

“Lanet olsun, Sam,” dedi Clementine. “Akşam yemeği yerine dondurma yemeyecekler.”

Bugünlerde ebeveynlikleri tam bir keşmekeşti. Aşırı hoş görüyle aşırı katılık arasında savrulup duruyorlardı.

“Dondurma yiyecekler,” dedi Sam. Dondurma kabını tezgâhın üzerine koydu ve kapağını açtı. Çılgına dönmüştü, tedirgindi. Uyuşturucunun etkisinde gibiydi. “Akşam yemeğinde dondurma yeseler n’olur yani? Günü yakala. Ânı yaşa. Hayat kısa. Hiç kimse izlemiyormuş gibi dans et ya da o laf her ne boks a işte ondan.”

Clementine ona bakakaldı. “Neden bu kadar böyle...”

“Dondurma kaşığı nerede?” dedi Sam, başını eğmiş çatal bıçak çekmecesini karıştırırken. “Hani şu üzerinde kutup ayısı olan—”

“*Kayboldu!*” diye bağırdı Clementine. “Diğer her şey gibi!”



ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜDEN SONRAKİ SABAH

Dakota daha gözlerini bile açmadan mutsuz hissetmeye başlamıştı. Sanki bütün bedeni farklıymış gibi geliyordu; daha düz, daha ağır ama aynı zamanda içinden bir şey çekilip alınmış gibi daha boştu. Dün korkunç, iğrenç ve sorumsuzca bir şey yapmıştı. Güzel küçük bir kızla oyuncak bebekmiş gibi oynamış, sonra sıkılınca onu bir kenara fırlatıp başka bir şeyle oynamaya gitmişti ve *o küçük kız neredeyse boğuluyordu*. Köşe başında oturan hamile kadını düşündü. Dakota ve annesi onunla daha geçen hafta alışverişte karşılaşmışlar ve annesi günün birinde büyüdüğünde Dakota'nın ona bakıcılık yapabileceğini öne sürmüştü, kadın da, "Bu harika olur!" diyerek sevinmişti; herkes etrafa gülücükler saçıyordu, Dakota'nın asla bir bebek bakıcısı olamayacak kadar sorumsuz biri olduğunu bilmiyorlardı; ya bebeğin elektriğe kapılmasına müsaade eder ya onu ütüyle yakar ya da fokur fokur kaynayan bir çorba tenceresinin üzerine devrilmesine göz yumar ya da-

BAM!

Dakota yerinden sıçradı. Arka bahçeden korkunç bir vurma, çarpma ve kırılma sesi geliyordu. Üzerindeki örtüyü attı ve

yatak odasının penceresine koştı. Pencere sedirinde dizlerinin üzerine kalkıp jaluziyi çekti.

Babası süs havuzunun içinde dikiliyordu ama su tamamen boşaltılmış, geriye sadece çirkin, çamurlu bir zemin kalmıştı. Havuzun ortasındaki dev anıta, beyzbol sopasına benzeyen büyük metal bir çubuk savuruyordu. Dakota bir keresinde televizyonda gördüğü, savaş veya devrimden ya da öyle bir şeyden kalma eski bir görüntüyü hatırladı; yüzlerce insan dev bir adamın heykelini halatlarla çekerek yıkmaya çalışıyor ve heykel yavaşça devrilirken tezahürat yapıyordu.

Ne var ki bu sefer sahnede yalnızca tek bir kişi vardı: Babası. Ve onu daha önce hiç böyle görmemişti: öfkeli, sessiz, vahşi, sanki birini ya da bir şeyi öldürmek istiyormuş gibi. Dakota bebek bir meleğin mermer kafasının havada uçtuğunu gördü ve daha fazlasını izlemeye dayanamadı. Yatağına geri koştı ve gök gürültülü bir fırtınadan saklanmaya çalışan küçük bir çocukmuşçasına örtülerin altına gizlendi.



ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Nereye gidiyoruz, anne?” diye sordu Dakota, arabanın arka koltuğundan üçüncü kez.

“Belki de bu sabah sana bahsettiğim o yeni Japon restoranıdır?” dedi Vid umutla, yolcu koltuğundan. “O bu taraftaydı, değil mi? Görünüşe göre Sidney’deki en iyi *tempura* oradaymış. Yer ayırttın mı? Bahse girerim ayırttın, değil mi? Sürpriz olsun diye?”

“Bir restorana gitmiyoruz,” dedi Tiffany, kavşaktan geçerken yol işaretlerinden gözünü ayırmadan.

Nereye gittiğini adı gibi biliyordu çünkü buralarda birkaç mülkü yenileme işi yapmıştı. Gayet iyi iş çıkarmıştı. Hippilere istediklerini vermek o kadar kolaydı ki: küçük hippie kalplerinin, orijinal (görünümlü) dekoratif bir tavan görünce heyecanla dolup taşacağı kesindi.

“Sadece hızlı bir ziyaret yapacağız,” dedi Tiffany. “Şöyle bir uğrayacağız.”

“İnsanlar artık pek böyle şeyler yapmıyor,” dedi Vid kasvetli bir sesle. İnsanlar hâlâ çat kapı gelse çok hoşuna giderdi. İç çekti. “Anlarsın ya, eğer düşündüğümüz yere gidiyorsak bu iyi bir fikir değil. Düşündüğüm yere mi gidiyoruz?”

“Evet,” dedi Tiffany. Ona şöyle bir baktı, omuz silktiğini gördü. Yüzleşmekten kaçınırdı. Sadece herkes mutlu olsun is-

terdi. Her cenaze yemeğinde (ailesi genişti, durmadan birileri ölüyordu) Vid'in yüzündeki o ikircikli ifadeyi görmek paha biçilmezdi: *Bütün bu harika insanlarla bir partide olmama rağmen mutlu görünmeme izin yok!*

"Nereye gidiyoruz, baba?" Dakota öne doğru eğilip yüzünü iki koltuğun arasından uzattı.

"Yemeğe çıkıyoruz," dedi Vid ve telefonunu çıkardı. "Şimdi hemen bizim için bir yer ayırtıyorum."

"İşte geldik," dedi Tiffany muzaffer bir edayla. Daracık, iki yanı arabalarla dolu bir sokakta yavaşça ilerledi. Şehir merkezindeki bu havalı semtlerin sorunu da buydu zaten; her şey pek eksantrikti ama asla lanet olası bir park yeri bulamazdın.

"Asla park yeri bulunmaz," dedi Vid ona. Telefonu kulağına götürmüştü. "Unut gitsin. İyi bir fikir değil bu. Evet, merhaba! Sidney'deki en iyi *tempuranın* sizde olduğunu duydum, doğru mu? Sahiden de öyleymiş?! Harika! Peki, bu akşam tadına bakmamız mümkün mü acaba? Hayır! Hadi ama, köşeye bir yere bizi sıkıştıramayacağınızdan emin misiniz? Sadece üç küçük insanız!"

"Neredeyiz biz?" dedi Dakota.

Tiffany şen şakrak bir cüretkârlıkla, "Clementine'le Sam'e uğrayacağız!" dedi. Daha öncesinde hissettiği inanmışlık birden sarsıldı. Evlerinin adresini sırf Ruby'ye geçmiş olsun hediyesi gönderebilmeleri için Erika verdi diye biliyordu ve buna karşılık iadeli postayla kibar ancak mesafeli bir teşekkür kartı almışlardı. Teşekkür kartının mesajı gayet açıktı: Sizi bir daha asla görmek istemiyoruz.

"Ne?" dedi Dakota. "Neden?"

"Şurada boş bir yer mi var? Girebilir miyim ki?" dedi Tiffany, Lexus'u iki hibrit aracın arasına geri geri park ederken. "Tabii ki girebilirim, şampiyonum ben."

"Bizim için rezervasyon yaptırdım!" dedi Vid, telefonunu zaferle sallayarak. Etrafına bakındı. "Demek yer buldun."

“Ben bir gidip kapıyı çalayım,” dedi Tiffany. “Evde olduklarından emin olayım.”

“Evet, biz burada bekleriz,” dedi Vid. “Sen bir bak bakalım... havaları yerinde mi değil mi diye.”

“Geleceğimizden haberleri var mı?” dedi Dakota.

“Hayır,” dedi Tiffany. “Sürpriz bir ziyaret. Yakınlardaydık derim.”

Vid homurdandı.

Tiffany arabadan indi, şemsiyesini açtı ve çantasını omzuna astı. Yola çıkmadan önce Vid’in dondurucudaki *strudeller*inden birini çantasına koymuştu.

Durdu. Yağmur, sanki o da kendinden sıkılmış gibi yılgın ve bıkkın bir tavırla usul usul yağıyordu. Tiffany duraksadı. Doğrusu bu muydu? En nihayetinde hepsi unutacaktı. Hayatlarına devam edeceklerdi.

“Anne?” Tiffany döndü. Dakota camını indirmiş, başını dışarı uzatıyordu. Yüzü kızarmıştı ve nefes nefeseydi. “Holly ile Ruby de oradaysa ve hani, beni gerçekten görmek isterlerse, şey, ben de hani, içeri girerim.”

“Ben de,” dedi Vid koltuğun üzerinden öne doğru eğilerek. “Ben de yani, girerim içeri.”

Doğrusu buydu.

Tiffany üstünü başını düzelterip eve doğru yürüdü. Gayriih-tiyari olarak kulüpteki iş için seçmelere girdiği geceyi, o yüksek topuklu platform ayakkabılarla podyumda yürümenin yarattığı dehşeti düşündü. Bunu Clementine’e anlattığını hatırladı. Evet, sahiden de Sidney Kraliyet Oda Orkestrası seçmeleriyle kıyaslanabilirdi ama Clementine’in dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Tiffany aklına gelen saçma sapan her ne varsa atlatmış ve sonrasında da geçmişine dair o pespaye, sefil hikâyeleri sanki Clementine’e *zorla* dinletmiş gibi utanmıştı.

Dokuz numara sevimli, büyüleyici, daracık, kumtaşından iki katlı bir evdi. Hemen hemen birbirinin aynı görünen diğer

iki sıra evin arasına sıkışmıştı. Tiffany evleri dikkatle inceledi ve koruma altında olup olmadıklarını merak etti. Bir yıkım topunun bütün o albenisini paramparça ettiğini ve yerine üç katlı bir apartman dikildiğini hayal etti. Yanlış! O kadar yanlış ve şeytaniceydi ki! Ama bir o kadar da kârlıydı.

Aslan başlı kapı tokmağını vururken çello müziği duyup duymayacağını merak etti ama onun yerine bağırان bir erkek sesi duydu. Sam mi? Mümkün değildi. Sam fazla iyi huyluydu. Şimdi bir kadının da bağırdiğini duyabiliyordu. Ah, Tanrım. Ne harika zamanlama. Tam kavganın ortasındaiken uğramıştı. Kararsızca sokağa doğru döndü. Görev iptal mi? Git de Sidney'in lanet olasıca en iyi *tempurasını* ye.

Kapı birden açıldı.

Açan Holly'ydi. Üzerinde mavi beyaz kareli bir okul üniforması, uzun kabarık mor çoraplar ve boynunda renkli boncuk dizileri vardı.

"Merhaba." Tiffany gülümsedi. "Beni hatırladın mı?"

"Sen Dakota'nın annesisin. Dakota'yı doğum günü partime davet edeceğim. Babam gelmek istemeyeceğini söyledi."

"Bence gelmeyi çok ister."

Holly'nin yüzünde saf bir haklılık ifadesi belirdi. Olduğu yerde arkasını dönüp koştu. "Ba-baaa!"

"Tiffany!" Clementine koridorda belirdi. Dehşete düşmüş gibiydi. "Selam. Nasıl... Kapının çalındığını bile duymadım... Eee, nasılsın?"

"İyiyim."

Clementine, Tiffany'nin onu en son gördüğü zamankinden daha zayıf, daha solgun, daha yaşlı görünüyordu.

"Akşam yemeğine çıkıyoruz," dedi Tiffany. "Yakınlarda oturduğunu biliyordum, ben de Vid'in *strudelinden* biraz bırakayım dedim, sevmiştin diye hatırlıyorum. Dakota ve Vid de arabada."

Çantasından donmuş *strudel*in bulunduğu kabı çıkarıp Clementine'e uzattı, Clementine kabı sanki radyoaktif maddeymiş gibi temkinle tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ruby'ye gönderdiğiniz o sevimli bebek için de tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Tiffany. "Teşekkür kartınızı aldık. Sanırım Vid seni aramaya çalışıyordu..."

Clementine irkildi.

"Üzgünüm, evet, biliyorum, aslında sizi aramak istiyordum, sadece..."

"Sadece bizimle aslında herhangi bir temas kurmak istemiyorsunuz çünkü o günü düşünmek istemiyorsunuz ve zaten en başta bizi öyle pek de iyi tanıımıyordunuz," dedi Tiffany. Bu saçmalıklardan sıkılmıştı. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Clementine bir adım geri çekildi.

"Fakat asıl mesele şu ki Dakota o gün Ruby'ye olanlar için kendini suçluyor. Suçluluktan kendini hasta edecek hâle geldi."

Clementine'in ağzı açık kaldı. Ağlayacak gibi görünüyordu. "Gerçekten mi? Cidden mi? Çok üzgünüm. Onunla konuşacağım. Bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyeceğim."

"Dakota'nın Ruby'yi görmesi gerekiyor," dedi Tiffany. "Onun iyi olduğunu görmesi lazım. Aslında bence Vid'in de onu görmesi gerekiyor. Sadece bir dakikalığına. Ailenizi öyle pek iyi tanımadığınızı biliyorum ama bu bizim *evimizde* yaşandı ve şunu anlamalısınız, bu bizi de etkiledi ve... ve..."

Birden durdu çünkü Ruby elinde Çırpıcı'yla birlikte koridordan koşarak gelmişti. Ön kapıdaki beklenmedik misafiri görünce kolunu annesinin bacağına doladı, başparmağını ağzına soktu ve Tiffany'yi süzdü.

"Merhaba, Ruby." Tiffany Ruby'nin boyuna çömeldi ve elinin tersini onun pembe, kadifemsi yanağına koydu. Ruby ona kocaman, mavi, ilgisiz gözlerle baktı. Yanında hediye getirmemiş gibi görünen rastgele bir yetişkindi işte.

Tiffany Clementine'e gülümseyerek baktı. Meğer Ruby'yi görmeye onun da ihtiyacı vardı. "Harika görünüyor," dedi.

Clementine ön kapıyı biraz daha araladı. "Neden gidip Vid'le Dakota'yı da getirmiyorsun?" dedi.



ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Başka bir yağmurlu sabah daha. Yaşlılardan oluşan bir grupta yapılacak bir konuşma daha. Clementine, Hills Bölgesi Emekliler Derneği'nin aylık toplantısını düzenlediği toplum merkezinin otoparkına girerken gözlerinin yandığını ve kuruduğunu hissetti. Neredeyse bütün geceyi, ayrılma kelimesinin kafasında dönüp durması yüzünden ayakta geçirmişti, sonunda da kalkmış, bir not defteri ve kalem bulup şöyle yazmıştı: *Evliliğimin bitmesinden endişeleniyorum*. Sonuçta endişelerini yazıya dökmenin stresi azalttığını öne süren araştırmalar yok muydu? Aslına bakılırsa bunu bu kadar açık açık yazılmış hâlde görmek sarsıcıydı. Stres düzeyine hiç faydası olmamıştı. Kâğıdı defterden koparıp parça pinçik etmişti.

Vid, Tiffany ve Dakota dün geceki beklenmedik ziyaretlerinin ardından gittiklerinde Clementine neredeyse neşeli hissetmişti. Belirgin bir rahatlama duygusu söz konusuydu: korkuyla beklenen bir olay nihayet gerçekleştiğinde hissedilen o çözülüp kurtulma, o, serbest kalma duygusu. Vid ile Tiffany'yi görme düşüncesi gerçeğin kendisinden çok daha sarsıcıydı. O geceye dair anılarında onların tüm özellikleri abartılı bir hâl almıştı. Oysa gerçekte sıradan, cana yakın insanlardı. Vid de o kadar karizmatik değildi. Öyle birtakım özel ve hipnotize edici cin-

sel güçleri yoktu. Zavallı küçük Dakota da taşımaması gereken korkunç bir suçluluk yükünü sırtlanmış bir çocuktuk sadece.

Ama Sam'in aynı şekilde hissetmediği hemen anlaşılmıştı. Onlar gider gitmez olduğu yerde arkasını dönmüş ve bulaşık makinesini yerleştirmek için doğruca mutfığa gitmişti. Hayatlarının idaresi dışındaki şeyler hakkında konuşmayı reddetmişti: Holly'yi okuldan önce tekvando dersine o götürecekti, Clementine kredi kartına biraz para aktaracaktı, yarın akşam yemeğini düşünmelerine gerek yoktu çünkü Clementine'in anne babasının evine gidiyorlardı. Ardından herkes ayrı ayrı kendi yatağına gitmişti. Uzun süren bir gece boyunca şunu fark etmişti: Sam ve o *zaten* ayrılmışlardı. İnsanlar hukuken ayrılıp aynı çatı altında yaşayabilirdi. Onların yaptığı da tam olarak buydu.

Alarmı çalıp da uyumaya çalışmayı bırakabilince rahatlamıştı. Kalkmış ve seçmeler için çalışmış, sonra da on üç yaşındaki Logan'la sabahın erken saatlerinde bir ders yapmıştı; son iki yıldır ders verdiği ve orada olmak istemediği hâlde sanki istiyormuş gibi son derece nazikçe gülümseyen Logan'la. Logan'ın müzik öğretmeni annesine onun yetenekli olduğunu söylemiş, *onu desteklememek suç olur*, demişti. Logan *sahiden* teknik açıdan yeterliydi ama gönlü elektro gitardan yanaydı. Tutkusu oydu. Logan o sabah Clementine'in her bir talimatını görev bilinciyle yerine getirerek çalarken Clementine, seçme parçalarını çalışırken kendisinin de Ainsley'ye böyle mi hissettirdiğini merak etti. Kullandığı o berbat kelime neydi? *Robotik*. Zavallı küçük Logan'a robotik duyulduğunu söylemeli miydi? Ama bunun ne anlamı olacaktı ki? Clementine Logan'ın elektro gitar çalarken kulağa robotik gelmediğine bahse girerdi.

Şimdi saat daha yalnızca on bir buçuktu ve sanki saatlerdir ayaktaymış gibi hissediyordu. Çünkü gerçekten de saatlerdir ayaktaydı, kalabalık otoparktan geçmek için şemsiyesini açarken kendine bunu hatırlattı.

Clementine kendini tanıttığında Hills Bölgesi Emekliler Derneği'nin başkanı, "Kemanın nerede, canım?" diye sordu.

"Kemanım mı?" dedi Clementine. "Ben aslında çellistim ama şey—"

Kadın, Clementine'in gereksiz ayrıntılara gösterdiği öneme dikkat çekmek için gözlerini hafifçe devirerek, "O zaman çellon," dedi. Sonuçta çello sadece büyük bir kemandı! "Çellon nerede, canım?"

"Ama ben çello çalmayacağım," dedi Clementine huzursuzca. "Konuk konuşmacıyım. Konuşma yapacağım."

Anlık bir dehşet yaşadı. Bir konuşma yapacaktı, değil mi? Bu bir konser değildi, değil mi? Tabii ki değildi. Konuşma yapacaktı.

"Ah, öyle mi?" dedi kadın hayal kırıklığıyla. Elindeki kâğıdı inceledi. "Burada *çellist* olduğun yazıyor. Biz de bizim için çalacaksın sanmıştık."

Sanki çözüm kendiliğinden ortaya çıkabilirmiş gibi Clementine'e umutla baktı. Clementine ellerini kaldırdı. "Üzgünüm," dedi. "Bir konuşma yapacağım. Adı da *Sıradan Bir Gün*."

Tanrı aşkına.

Kendini bitkin hissediyordu. Bütün bunların gerçekten bir anlamı var mıydı? Gerçekten yardım mı ediyordu yoksa sadece kendini iyi hissetmek için mi yapıyordu; kefarecini ödemek, borcunu kapamak, doğruyla yanlışın evrensel terazisinde hesabı dengelemek için miydi?

Annesine göre bütün topluluk konuşmaları kendini akla-maya çalışmaktan kaynaklanıyordu. Ruby'yi hastaneden eve getirdikten birkaç gün sonra Clementine annesiyle çay içerken (konuşurken kullandığı o zayıf, çekingen ses tonu hâlâ kulaklarındaydı) böyle bir kazanın ne kadar kolay yaşanabileceğine dair farkındalık yaratmak ve başka kimsenin aynı hataya düşmemesini sağlamak için bir şeyler yapması gerektiğini düşündüğünü söylemişti. *Hikâyesini anlatması* gerekiyormuş gibi geliyordu.

Kastettiği şey, “lütfen paylaşın” temalı o dokunaklı ve viral olacak Facebook gönderilerinden birini yazması gerektiği idi. (Muhtemelen bunu yapmaya bile fırsat bulamayacaktı.)

Ama annesi bu fikre bayılmıştı. “Ne harika bir fikir!” Clementine topluluklara, anne gruplarına, derneklere konuşmalar yapabiliirdi, zaten mütemadiyen konuk konuşmacı arıyorlardı. *St John Ambulance* gibi bir ilk yardım kursu sağlayıcısıyla iş birliği yapabilir, konuşmanın sonunda broşürler dağıtabilir ve belki kurs için indirim bile sunabilirdi. Hepsini Pam ayarlayacaktı. Hepsi için bağlantıları hazırды. Sidney’in dört bir yanındaki yardımsever topluluklara mensup geniş bir arkadaş çevresi vardı. Konuk konuşmacı bulmaya her zaman ihtiyaç olurdu. Clementine’in menajeri gibi bir şey olacaktı. Gözlerindeki o tanıdık misyonerlik coşkusuyla, “Bu nice hayat kurtarabilir, Clementine,” demişti. *Ah Tanrım*, diye düşünmüştü Clementine. Lakin iş işten geçmişti. Babası duysa her zamanki gibi, “Pam treni istasyondan kalktı. Artık onu hiçbir şey durduramaz,” derdi.

Yapılması gereken doğru şey *gerçekten* buymuş gibi hissediyordu. Sadece hâlihazırda tıklım tıklı olan hayatına bu konuşmaları sığdırması zordu; hele de bunları konserler, dersler, çocukları okuldan almalar ve seçme provalarının arasında Sidney’i köşe bucak arabayla turlarken yapmak.

Bir de hayatının en kötü, en utanç verici gününü yeniden yaşamak zorunda olması gerçeği vardı.

“Bir barbeküyle başlayan bir hikâye bu,” dedi bugün, konuşması esnasında soslu kuzu eti, fırında patates ve bezelyeden oluşan öğle yemeklerini yiyen Hills Bölgesi Emekliler Derneği üyelerine. “Sıradan bir arka bahçedeki sıradan bir mahalle barbeküsü.”

Hikâyeleştirmen lazım, demişti annesi. Hikâyeler güçlüydü.

Odanın arka tarafından biri, “Sizi duyamıyoruz!” diye seslendi. “Onu duyabiliyor musun? Söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum.”

Clementine mikrofona biraz daha yaklaştı.

Kürsüye en yakın masadan birinin, “Bugün bir kemancı gelecek diye düşünmüştüm,” dediğini duydu.

Sırtından aşağıya boncuk boncuk terler aktı.

Konuşmaya devam etti. Çatal bıçak takımlarının tabaklara sürtünürken çıkardığı sesler eşliğinde hikâyesini anlattı. Onlara gerçeklerden ve rakamlardan bahsetti. Bir çocuk on saniyede suya gömülebilir, iki dakikada bilincini yitirebilir ve dört ila altı dakikada kalıcı beyin hasarı oluşabilirdi. Suda ölen on çocuktan dokuzu yetişkin gözetimindeydi. Bir çocuk yalnızca beş santimetre suda bile boğulabilirdi. İlk yardım eğitiminin öneminden ve her yıl otuz bin Avustralyalının etraflarında hayatlarını kurtaracak temel kalp masajı bilgisine sahip kimse olmadığı için nasıl kalp durmasından öldüğünü anlattı. *CareFlight*’ın yaptığı harika işlerden ve bağışlara her zaman ne kadar minnettar olduklarından söz etti.

Bitirdiğinde dernek başkanı ona bir kutu çikolata verdi ve bugünkü çok ilginç konuk konuşmacılarını alkışlarken diğer üyelerden kendisine eşlik etmelerini istedi. Çok bilgilendiriciydi ve neyse ki kızı tamamen iyileşmişti ve belki bir dahaki sefere Clementine gelip onlara çello çalabilirdi!

Sonrasında, tam da sırtına yapışmış elbisesiyle kapıya doğru yönelmişken adamın biri peçetesiyle ağzını silerek yanma yaklaşmıştı. Clementine kendini hazırlamıştı. Bazen insanlar sonradan yanına gelip onu azarlamadan, küçücük çocuğunun üzerinden gözünü asla ayırmaması gerektiğini söylemeden duramazdı.

Ne var ki adamın yüzünü görür görmez bu türden biri olmadığını hemen anladı. O, diğer türdendi. Bir zamanlar patronluk yapmış olmanın verdiği rahat otoriteye ama yıkıcı bir kayıp yaşamış birinin bitap düşmüş gözlerine sahipti.

Paylaşması gereken bir hikâyesi vardı. Dinlemek Clementine’in işiydi. Günahının kefareti asıl buydu.

Adam muhtemelen ağlayacaktı. Kadınlar ağlamıyordu. Yaşlı kadınlar çelik gibiydi ama erkekler yaşlandıkça yumuşuyor gibiydi; duyguları onları gafil avlıyordu, sanki onları koruyan bir zırh zamanla aşınıp yok oluyordu.

Clementine kendini hazırladı.

“Torunum bu hafta sonu otuz iki yaşında olacaktı,” dedi.

“Ah,” dedi Clementine.

Hikâyeyi bekledi. Her zaman açıklanması gereken bir olaylar zinciri vardı: eğer bu olmasaydı, eğer şu olsaydı. Bu senaryoda her şey bozuk bir telefonla başlamıştı. Kızının alt kattaki telefonu bozuktur, bu yüzden telefona bakmak için üst kata koşmuştu ve o sırada yan komşu ön kapıyı çalıp damadını lafa tutmuştu ve bu arada küçük afacan dışarı çıkmıştı. Sandalyeyi tutup havuz kapısına doğru sürüklemişti. Havuzda yüzen bir tenis topu vardı. Oğlan topa ulaşmaya çalışıyordu. Kriket oynamayı severdi. Üstelik bayağı da iyiydi. Ufak tefek bir enerji küpüydü. Yerinde duramazdı. Sandalyeyi sürükleyecek kadar büyük olduğunu düşünmezsiniz ama yapmıştı. Kafasına koymuştu.

“Çok üzgünüm,” dedi Clementine.

“Şey, sadece şunu söylemek istedim, iyi bir şey yapıyorsunuz,” dedi adam. Tanrı’ya şükür ağlamamıştı. “Farkındalık yaratıyorsunuz. Bu iyi bir şey. İnsanları iki kez düşünmeye sevk ediyor. Böyle bir şey yaşandığında aileler bunu atlatamaz. Kızımın evliliği dağıldı. Karım da bir daha asla eskisi gibi olmadı. Telefondaki oydu, anlarsınız ya. O anda telefon açtığı için kendini asla affetmedi. Elbette onun suçu değildi, komşunun da suçu değildi, sadece şanssızlıktı, kötü zamanlamaydı ama işte böyle. Kazalar olur. Neyse. Bugün iyi bir iş çıkardınız, tatlım. Çok güzel konuştunuz.”

“Teşekkür ederim.”

“Kalıp tatlı için bize katılmak istemediğinizden emin misin? Burada çok lezzetli pavlova yapıyorlar.”

“Ne kadar nazıksınız. Ama gitmem gerekiyor.”

“Sorun değil, hadi gidin, eminim yoğunsunuzdur,” dedi adam. Clementine’in koluna pat pat dokundu.

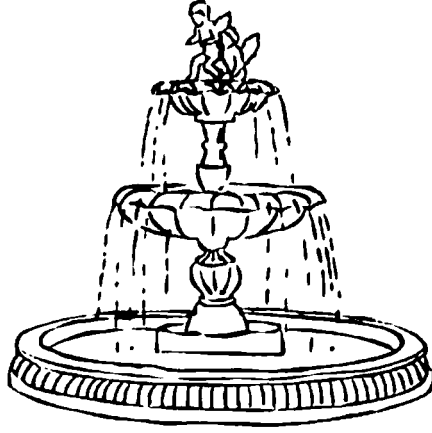
Clementine rahatlamış vaziyette kapıya yöneldi.

“Tom,” dedi aniden adam.

Clementine arkasını döndü, kendini hazırladı. İşte geliyordu.

Adamın gözleri yaşlarla doldu. Taştı. “Küçük afacanın adı. Merak ettiyseniz. Adı Tom’du.” :

Clementine eve varana kadar ağladı: küçük afacan için, o telefonu açan anneanne için, hikâyesini paylaşan dede için ve anne baba için çünkü evlilikleri ayakta kalamamıştı ve Clementine’in evliliği de ayakta kalamayacak gibiydi.



ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Perşembe akşamüstüne doğru oturma odasına giren Tiffany, Dakota'yı pencere sedirinde bağdaş kurmuş otururken gördü. Yağmur damlaları arkasındaki camdan aşağıya süzülürken bacaklarının üzerinde mavi kabarık battaniyesiyle lambanın aydınlattığı küçük bir ışık halesinin içinde kitap okuyordu. Barney kucağında yatıyordu. Dakota bir yandan kitap okurken diğer yandan dalgın dalgın onun kulaklarından birini okşuyordu.

Tiffany, "Kitap okuyorsun!" diye bağırarakken son anda kendini tuttu ve bunun yerine, "Sen... oradasın!" dedi.

Dakota sorgulayıcı bir ifadeyle başını kitaptan kaldırdı.

"Nerede olduğunu bilmiyordum," dedi Tiffany.

"Buradayım." Gözleri yeniden kitabına döndü.

"Evet, buradasın." Tiffany geri çekildi. "Evet, kesinlikle buradasın... orada."

Vid'i mutfak masasına oturmuş, dizüstü bilgisayarında mükemmel *tempura* hamurunun nasıl yapıldığını anlatan bir ustalık dersini izlerken buldu. Onu kendinden geçiren dün akşamki yemekten sonra resmen bu konuya kafayı takmıştı.

"Yine kitap okuyor," diye fısıldadı Tiffany, başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek.

Vid şöyle bir elini kaldırarak onay işareti yaptı ve ekrana bakmaya devam etti.

“Görüntüsüne göre değil sesine göre kızartıyorsun. İlginç, ha? Dinlemem lazım.” Elini kulağına götürüp işaret etti.

Tiffany yanına oturdu ve şefin bir karidesin nasıl “nazıkçe gerileceğini” göstermesini seyretti.

“Dün akşam iyi ki gittik,” dedi Tiffany.

Vid omuz silkti. “Tuhaflardı. Hiçbir şey söylemediler. Sessizdiler.”

“Konuşmaya fırsat vermedin de ondan,” dedi Tiffany. Vid gerilince çenesi açılırdı. Dün geceki on dakikalık o tuhaf ve kısa ziyaretleri boyunca nefes almadan konuşmuştu.

Normal davrananlar yalnızca üç çocuktü. Holly ve Ruby Dakota’yı gördüklerine çok sevinmiş ve yatak odalarını, oyuncaklarını ve evlerindeki diğer her şeyi göstermek için peşlerinden sürüklemişlerdi. “Bu bizim buzdolabımız,” demişti Holly. “Bu da bizim televizyonumuz. Şu da annemin çellosu. Sakın dokunma! Hiçbir *koşulda* dokunmaya izin yok.”

Bu esnada dört yetişkin, tuhaf ve rahatsız edici bir dörtlü hâlinde oturma odasında dikiliyordu. Sam, sanki yasadışı bir şeymişçesine Tiffany’yle göz göze gelmekten zinhar kaçınıyordu. Bütün vücudu kaskatı kesilmiş gibiydi.

“Bize bir içecek bile ikram etmediler!” dedi Vid. Buna bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Kendisi olsa deprem anında bile içecek ikram ederdi.

“Evet, yani. Orada olmamızı istemediler.”

“Hıh. Küçük kız iyi görünüyor. Gayet sağlıklı. Yanakları al al. Hepimiz mutlu olmalıydık. Kutlama yapmalıydık.”

“Sanırım kendilerini suçluyorlar,” dedi Tiffany.

“Ama kız iyi, mükemmel, çok güzel!” dedi Vid gür sesiyle. “Erika ve Oliver sayesinde. Her şey yolunda. Surat asmaya gerek yok. Şşş, tamam, *tempurama* odaklanmaya çalışıyorum.”

“Konuşan sensin.” Tiffany ayağa kalkarken onun ense köküne fiske vurdu. O da karşılık olarak Tiffany’nin poposuna şaplak attı. Kendine bir bardak su almak için lavaboya gitti ve

Dakota'yı kitap okurken seyretmeye başladı. Tiffany zor bir anlaşmayı başarıyla sonuçlandırmış gibi kendisiyle son derece gurur duyuyordu. Clementine ve Sam'i ziyaret etmek yapılabilecek en doğru şeydi. Sosyal açıdan biraz tuhaftı ama ailesi için kesinlikle en doğrusu buydu.

Dün gece tam ayrılmak üzere koridorda dikilirlerken ve Vid benekli okalıptüs ağacından yer döşemeleri hakkında konuşup dururken Clementine Dakota'yı bir kenara çekmiş ve neredeyse tören havasında elini tutup avuçlarının arasına alarak şöyle demişti: "Annen sizin evde Ruby'nin başına gelenler yüzünden kendini kötü hissettiğini söyledi. Dakota, bir dakika hatta bir saniye daha kendini kötü hissetmene müsaade yok, tamam mı? Bu benim sorumluluğumdur."

Tiffany onun tek kelime etmeden, dilini yutmuş gibi sadece başını sallamasını beklerken Dakota her ne kadar gözünü Clementine'in sımsıkı tuttuğu elinden ayıramasa da gayet açık konuşarak onu şaşırtmıştı.

"Kitabımı okumak için içeri gireceğimi söylemem gerekirdi."

"Ama bak, içeri girdiğini *biliyordum*," dedi Clementine. "İçeri girdiğin an bundan haberim vardı çünkü annen bana söylemişti, yani bunun şöyle... hiçbir şeyle ilgisi yok! Sen onların bakıcısı değildin. Büyüdüğünde muhtemelen bakıcılık yapacaksın ve çok sorumlu biri olacaksın, harika olacaksın, bundan eminim ama o öğleden sonra benim kızlarım senin sorumluluğunda *değildi*. Bu yüzden bana bir daha bu konuda endişelenmeyeceğine söz ver çünkü..." Clementine'in sesi bir anlığına titredi. "Çünkü o günle alakalı bir de senin kendini kötü hissetmene katlanamam. Gerçekten buna dayanamam."

Tiffany, Clementine'in sesindeki o ham, yetişkin duyguların yoğunluğundan ürken Dakota'nın gerildiğini fark etmişti. Dakota'nın neredeyse Clementine elini bırakır bırakmaz bir karara vardığını görmek mümkündü: günahlarının affedildiğini kabul edip yeniden çocuk olma kararına.

Ve şimdi okumaya geri dönmüştü.

Dakota Tiffany'ye dünyadaki en sevdiği şey olduğu için kendini *cezalandırmak* maksadıyla okumayı bıraktığını söylemişti. Tiffany, "Okumayı *sonsuz* kadar mı bırakacaktın?" diye sorunca Dakota omuz silkmekle yetinmişti. Ruby'nin az kalsın boğulduğu esnada okuduğu kitap olduğundan elindeki *Açlık Oyunları* kopyasını da yok ettiğini itiraf etmişti. Tiffany ona eşyalarına zarar vermemesi gerektiğini söylemeyi düşünmüştü –kitaplar parayla alınıyordu, para da ağaçta yetişmiyordu vesaire– ama bunun yerine, "Sana bir kopya daha alırım," demişti; Dakota önce sessizce, "Yok, sorun değil," dese de Tiffany ısrar edince, "Teşekkürler anne, harika olur çünkü aslında gerçekten müthiş bir kitaptı," diye karşılık vermişti.

Şimdi Tiffany onu kendi dünyasının derinliklerine dalmış vaziyette sayfaları çevirirken izliyordu. O gizli suçluluk duygusu için için büyürken bunca hafta gerçekte nasıl hissettiğine dair tek kelime bile etmemişti. Yüce İsa, bu çocuğu bir şahin misali gözetlemesi gerekecekti. Annesinin de dediği gibi, Tiffany'nin "derin sulara yüzen" kız kardeşi Louise'e benziyordu ki buna karşılık Tiffany'nin muhtemelen fazla sığ dolaştığı söylenebilirdi.

Kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedi Tiffany lüzumsuzca, Vid'in de Dakota'nın da yerinden kıpırdamayacağı aşikardı. Bir deja vu hissi yaşadı. Dakota'nın pencere sedirine uzanmış hâli. Kapı zilinin çalması. Barbekünün olduğu sabah.

"Merhaba, ben–" Kapının eşiğindeki adam durakladı. Bakışları Tiffany'nin vücudunda tepeden tırnağa düz bir hat çizerek indi. Üzerinde yoga taytı ve eski bir tişört vardı ama adam ona sanki dans ettiği günlerden kalma bir okul kızı üniforması giyiyormuş gibi bakıyordu. Tiffany kalçasını bir tarafa doğru dışarı çıkarıp bekledi (dürüst olmak gerekirse hoşuna gitmişti, keyfi yerindeydi).

Adam bakışlarını yeniden Tiffany'nin yüzüne çevirdi.

Bu sana on dolara patlar, dostum.

“Merhaba,” dedi adam boğazını temizleyerek. Yirmili yaşlarının sonlarında idi, çok açık tenliydi ve yanakları kızarıyordu. Sevimliydi. *Peki, bu sefer bedava olsun.*

“Merhaba,” dedi Tiffany boğuk bir sesle. Onu biraz daha utandırıp utandıramayacağını görmek için gözlerinin tam içine bakarak konuşmuştu ki evet, görünüşe bakılırsa bunu başara-biliyordu. Zavallı adam şimdi kıpkırmızıydı.

“Ben Steve.” Elini uzattı. “Steve Lunt.” Hafif sosyetik bir havası vardı. Sesi insanda taklit etme isteği uyandıran, kelimeleri özenle telaffuz eden şu seslerdendi. “Amcam, büyük amcam Harry Lunt, yan evde yaşıyordu.”

“Ah, tamam.” Tiffany onunla tokalaşırken doğruldu. Kahretsin. “Merhaba. Ben Tiffany. Amcanız için gerçekten çok üzgünüz.”

“Teşekkür ederim ama aslında onunla sadece bir kez, o da çocukken tanışmıştım. Ve dürüst olmak gerekirse ödümü koparmıştı.”

“Ailesi olduğunu bilmiyordum.”

“Hepimiz Adelaide’da yaşıyoruz,” dedi Steve. Rengi artık normale dönmüştü. “Ve eminim fark etmişsinizdir ki Harry pek de sosyal biri değildi.”

“Yani.”

“Harry’nin tek akrabaları bizdik ve annem elinden geleni yaptı ama aslında iş sadece ara sıra gönderilen Noel kartları ve birkaç telefon konuşmasından ibaretti. Zavallı annem öylece oturur, o da anneme bağıra çağıra hakaret ederdi.”

“Biz, bütün komşular, biz... üstünden bu kadar hafta geçmeden fark etmediğimiz için kendimizi çok kötü hissettik...” Tiffany durdu.

“Anladığım kadarıyla cesedini siz bulmuşsunuz. Epey sarı-sarı olmuştur.”

“Evet,” dedi Tiffany. “Öyleydi.” Kumtaşından saksının içine kustuğunu hatırladı. O saksıya ne olmuştu acaba? O iş, bu zavallı adama mı kalacaktı? “Ona daha iyi göz kulak olmadığımız için kötü hissediyorum,” dedi.

“Birilerinin ona göz kulak olmasını memnuniyetle karşılayacağını sanmam. Eğer içiniz rahat edecekse görünen o ki anneme sizin iyi insanlar olduğunuzu söylemiş.”

“İyi insanlar olduğumuzu mu söylemiş?” Tiffany hayrete düşmüştü.

Steve gülümsedi. “Sanırım kullandığı kelimeler tam olarak *olduğu kadar iyi* idi. Her neyse, evi satışa çıkarmadan önce biraz tadilat yapacağımızı haber vermek istedim. Umarım çok fazla gürültü ya da rahatsızlık çıkarmayız.”

“Teşekkürler,” dedi Tiffany. Harry’nin evinin değeri üzerine kabaca bir hesap yaptı. Teklif mi verseydi acaba? “Eminim sorun olmaz. Erken kalkanlardanız biz.”

“Peki öyleyse. Tanıştığımıza memnun oldum. İşe geri dönsen iyi olur.”

Tiffany kapıyı kapadı ve Harry’nin çimlerin üzerinden kendi evine doğru ağır adımlarla ilerlerkenki o savunmasız, kamburlaşmış sırtını düşündü. Tiffany’ye, *Salak mısın?* diye bağırıldığı sırada gözlerindeki öfkeyi hatırladı.

Öfke ile korkunun birbirine bu kadar benzeyebilmesi ilginçti.



ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Anlaşılan o ki annem iptal etmeyecek,” dedi Erika. Bütün gün annesinin aramasını ve ya başının ağrıdığını ya “kendini pek iyi hissetmediğini” ya havanın çok yağmurlu olduğunu ya da daha da fenası, “biraz ev işi yapacağını” söyleyip neticesinde Clementine’in anne babasının evindeki akşam yemeğine katılamayacağını haber vermesini beklemişti.

Ama beklediği telefon gelmemişti. Birazdan Sylvia’yı alacaklar ve bu akşam için hangi kişiliği seçtiğini öğreneceklerdi.

Sylvia, Clementine’in anne babasını ziyarete giderken kendine sıklıkla hayalperest, bohem bir kişilik seçerdi; sanki bir tür sanatçıymış ve onlar da kendisi sanatıyla meşgul olurken dikkatini veremediği kızına bakmak için devreye giren sıkıcı banliyö çiftiymiş gibi. Bir diğer popüler seçenek ise hayattan bıkmış, alkolik bir seks kediciğiydi (Elizabeth Taylor’ı çağrıştıran tarzda); gerçi Sylvia içki içmezdi, sadece su bardağını martini kadehiymişçesine kayıtsız bir zarafetle tutarak kısık ve boğuk bir sesle konuşurdu. Hangi kişiliği seçerse seçsin asıl mesele bir sebepten özel ve farklı olduğunu açıkça ortaya koymaktı; dolayısıyla Erika’nın çocukken Clementine’in evinde geçirdiği onca zaman için suçluluk duymasına, hele de minnettar olmasına hiç gerek yoktu.

“Canı sağ olsun,” dedi Oliver. Keyfi çok yerindeydi. Clementine geçici evrakın hepsini doldurmuş, kan tahlili yaptırmış ve tüp bebek kliniğindeki danışmanla görüşmek için randevu almıştı. İşler yolunda gidiyordu. Bu akşam Clementine ona masanın üzerinden ne zaman bir şey uzatsa Oliver muhtemelen onun kemik yapısını inceleyecek ve süper verimli spermelerinin (testler mükemmel hareketlilik gösteriyordu) onun yumurtalarıyla birlikte petri kabında dört döndüğünü hayal edecekti. “Clementine’in ebeveynleri onu idare eder.”

Oliver annesinin sokağına döndüğü anda Erika’nın telefonu bipledi ve Erika’nın içi umutla doldu. “Son dakika ertelenmesi!” diye sevinçle haykırdı. Ancak gelen mesajda annesi, yaklaştıklarında ona haber vermelerini istiyordu, böylece ön tarafta onları bekleyebilecekti.

Erika yanıt verdi: *Şu anda yaklaşıyoruz.*

Annesi geri yazdı: *Harika!! xx*

Aman Tanrım. Çifte ünlem ve öpücükler. Ne demekti ki bu?

“Görünüşe bakılırsa komşular *Satılık* levhasını çoktan asmış,” dedi Oliver, arabayı park ederken. “Vay canına. Kendini yine aşmış.”

“Sana demiştim,” dedi Erika. Annesinin ön bahçesi önceki ziyaretinde görüldüğü hâliyleydi. Belki daha mı kötüydü? Hatırlayamadı.

“Bence profesyonelleri çağırmak lazım,” dedi Oliver, gözlerini bahçeden ayırmadan. “Onu bir yerlere dolaşmaya götürür, ortalıkta yokken de hallederiz.”

“Buna bir daha kanmaz,” dedi Erika. Bir keresinde annesini hafta sonu için bir yerlere götürmüş, temizlikçileri çağırmış ve annesini tanınmayacak kadar güzel bir eve geri getirmişti. Geri döndüklerinde annesi Erika’nın yüzüne bir tokat atmış ve *ihaneti* yüzünden altı ay boyunca onunla konuşmayı reddetmişti. Erika ona ihanet ettiğini biliyordu. O hafta sonu boyunca kendini Yahuda gibi hissetmişti.

“Bir şekilde hallederiz. İşte geliyor. Görünüşü... Tanrım, harika görünüyor.” Oliver yağmurun altında arabadan atlayıp elinde büyük, beyaz, ahşap saplı bir şemsiye taşıyan ve Jane Fonda’nın yaşam boyu başarı ödülü almaya giderken giyebileceği türden kusursuz dikimli krem rengi bir takım elbise giymiş olan Sylvia’ya arka kapıyı açtı. Saçları hacimli ve parlaktı, kuaföre gitmiş olmalıydı ve arabaya bindiğinde Erika’nın alabildiği tek koku parfümdü – rutubetten, küften veya çürümüşlükten eser yoktu.

Bir hileydi bu. En büyük hile. Bu gece, Clementine’in anne babasının Erika’yı neredeyse evlat edinmiş olmasının bir sebebi varmış gibi davranmayacaklardı. Bu gece, sanki *bunların hiçbirini yaşamamış gibi* yapacaklar ve elbette herkes buna ayak uyduracak, Sylvia’nın paçayı kurtarmasına izin verecekti. Herkes, sanki Sylvia üzerindeki o güzel, yepyeni kıyafete yakışan bir evde yaşıyormuş gibi davranacaktı.

“Merhaba, canım,” dedi annesi nefes nefese, kadınsı ve ben-ne-kadar-şahane-bir-anneyim tonunda bir sesle.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Erika.

“Öyle mi? Teşekkür ederim. Önceden Pam’i arayıp bir şey getirip getiremeyeceğimi sordum ve kesinlikle eli boş gelmemde ısrar etti. Akşamın senin ve Oliver’in onuruna düzenlendiğiyle ilgili epey gizemli bir şeyler söyledi; gerçi ikinizin de bundan söz etmekten hoşlanmadığını biliyor ama belli ki size sonsuza dek minnettar kalacak. Acaba dedim kendi kendime, Tanrım, sevgili yaşlı Pam sonunda keçileri mi kaçırıyor?”

Oliver boğazını temizledi ve Erika’ya mahcup bir gülümsemeyle baktı. Erika doğal olarak barbeküde olanlar hakkında annesine tek kelime etmemişti. Bunun basit bir hikâye olduğunu düşünebilirdiniz ama onun ne tepki vereceğini kim kestirebilirdi ki?

“Yan komşularla birlikte barbeküdeydik ve Ruby süs havuzunun içine düştü,” dedi Erika. “Oliver’la ben de bir bakıma... onu kurtardık. Ona kalp masajı yapmamız gerekti. İyileşti.”

Arka koltukta bir sessizlik oldu.

“Ruby küçük olan, değil mi?” dedi Erika’nın annesi her zamanki ses tonuyla. “Kaç yaşında? İki mi?”

“Evet,” dedi Oliver.

“Ne oldu? Kimse onun düştüğünü görmedi mi? Annesi neredeydi? Clementine ne yapıyordu?”

“Kimse düşerken görmedi,” dedi Erika. “Talihsiz bir kazaydı işte.”

“Yani... onu çıkardığınızda nefes almıyor muydu?”

“Hayır,” dedi Erika. Oliver’ın direksiyonu kavrayan ellerini sıktığını gördü.

“İkiniz birlikte mi yaptınız?”

“Oliver göğüs kompresyonlarını yaptı, ben de suni solunumu.”

“Ne kadar sürede yanıt verdi?”

“Bir ömür gibi geldi,” dedi Erika.

“Eminim öyledir,” dedi Sylvia sessizce. “Eminim öyledir.” Sonra öne doğru eğildi ve her ikisinin omuzlarını okşadı.

“Aferin,” dedi. “İkinizle de çok gurur duyuyorum. Çok ama çok.”

Ne Erika ne de Oliver bir şey söyledi ama Erika ortak mutluluklarının arabanın içini doldurduğunu hissedebiliyordu; söz konusu ebeveyn onayı olunca her ikisi de suya hasret bitkiler gibi tepki veriyordu.

“Demek Küçük Bayan Mükemmel Clementine aslında o kadar da mükemmel değilmiş!” diye sevinçle haykırdı Sylvia koltuğuna geri yaslanırken. Sesinde zafer kazanmış, iğneleyici bir ton vardı. “Ha! Pam buna ne diyecek bakalım? Onun torununun hayatını *benim* kızım kurtardı!”

Erika iç çekti, Oliver'ın omuzları düştü. Tabii ki bu ânı mahvedecekti, tabii ki.

"Pam çok minnettar," dedi Erika, duygularını belli etmeden.

"Pekâlâ, öyleyse bu durum o ailenin sözde senin için yaptığı onca şeyin hesabını kesinlikle dengeliyor, öyle değil mi?"

"Yaptıkları hiçbir şey *sözde* değildi, anne," dedi Erika. "Evleri benim için bir sığınaktı.

"Sığınakmış," diye homurdandı Sylvia.

"Evet, doğru, bir sığınak; akan suyu, elektriği ve buzdolabında gerçekten yiyecek olan bir sığınak. Ah, bir de fareler yoktu. Hoştu. Faresiz olması."

"Yeter artık," dedi Oliver sessizce.

"Yani, tek söylediğim şu ki sevgili kızım, artık onlara bu kadar minnettar hissetmek zorunda değiliz, değil mi? Bu kadar boyun eğmiş. Sanki feodal beylerimizmiş gibi. Sen o çocuğun hayatını kurtardın!"

"Evet ama şimdi de Clementine bebek sahibi olmamıza yardım etmek için yumurtalarını bağışlayacak, yani onlara yeniden minnettar hissetmeye başlayacağız," dedi Erika.

Bu bir hataydı. Laf ağzından çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anlamıştı.

Kısa bir sessizlik oldu. Erika Oliver'a baktı. İsteksizce sağ sinyali yakarken başını salladı.

"Pardon... *ne* dedin sen?" Sylvia emniyet kemeri izin verdiği kadar öne eğildi.

"Kâhretsin, Erika," diye iç geçirdi Oliver.

"Son iki yıldır tüp bebek tedavisi görüyoruz," dedi Erika. "Ve benim yumurtalarım... bozuk." *Senin yüzünden*, diye düşündü. Çünkü pis, çürük, bozuk ve küflü ne varsa onunla çevrili büyüdüm, bu yüzden de mikroplar, sporlar ve her türlü kötü niyetli şey vücuduma girdi. Hamile kalamayınca hiç şaşırma-mıştı. Yumurtaları tabii ki bozulmuştu. Hiç şaşırtıcı değildi!

"*Bozuk* değiller," dedi Oliver acıyla. "Öyle deme."

“Tüp bebek tedavisi gördüğünüzü bana hiç söylemedin,” dedi Sylvia. “Söylemeyi unuttun mu? Hemşireyim ben! Sana destek olabilirdim... tavsiye verebilirdim!”

“Tabii canım,” dedi Erika.

“Ne demek *tabii canım*?”

“Kimseye söylemedik,” dedi Oliver. “Kendimize sakladık.”

“Biz tuhaf insanlarız,” dedi Erika. “Bunun farkındayız.”

“Sen hep katiyen çocuk istemediğini söyledin,” dedi Sylvia.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Erika. İnsanların bunu ona durmadan hatırlatmasına bakılırsa sanki sözleşme imzalamıştı.

“Yani Clementine yumurtalarını bağışlamayı mı teklif etti?” dedi Sylvia.

“Biz sorduk,” dedi Erika. “Ruby’ye olanlardan önce... biz sormuştuk.”

“Bahse girerim ki yapmasının sebebi budur.”

“Bak, hiçbir şey henüz kesin değil,” dedi Oliver. “Daha çok başındayız. Daha Clementine’in testlerden geçmesi, danışmanla görüşmesi gerekiyor...”

“Korkunç bir fikir bu,” dedi Erika’nın annesi. “Kesinlikle korkunç bir fikir. Mutlaka başka seçenekler vardır.”

“Sylvia,” diye söze başladı Oliver.

“Torunum aslında benim torunum olmayacak!” dedi Sylvia.

Narsist. Erika’nın psikoloğu onu böyle tanımlamıştı. Tipik bir narsist.

“Benim torunum *Pam’in* torunu olacak,” diye devam etti Sylvia.

“Kızımı elimden aldığı yetmezmiş gibi, ah hayır, şimdi bir de başımda bununla efelenebilecek: *Yardım edebildiğimize o kadar mutluyuz ki, Sylvia*. Ne kadar büyük burunlu ve kendini beğenmiş. Korkunç bir fikir bu! Sakın yapmayın. Felaket olur.”

“Konu seninle ilgili değil, Sylvia,” dedi Oliver. Erika se-sindeki öfkenin titreşimlerini duyabiliyordu. Huzursuz oldu.

Oliver nadiren öfkelenirdi ve kayınvalidesiyle her zaman son derece özenli bir nezaketle konuşurdu.

“Hangi akla hizmet ona sordunuz ki? Anonim bir bağışçı bulun. Torunumun Pam’ın DNA’sını taşımasını istemiyorum! Kadının kulakları fil gibi! Erika! Ya çocuğun kulakları Pam’in-kilere çekerse?”

“Tanrı aşkına, anne,” dedi Erika. “Bir yerde istifçilik bağımlılığıyla ilişkili bir gen olduğunu okumuştum. Çocuğumun istifçi olmasındansa büyük kulaklı olmasını yeğlerim.”

“Lütfen o kelimeyi kullanma. O kelimeden iğreniyorum. Fazla...”

“Yerinde mi?” diye mırıldandı Erika.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu fakat Sylvia hızla toparlandı.

“Clementine ziyarete geldiğinde ne diyeceksiniz? *Aaa, bak, tatlım, işte gerçek annen geliyor! Hadi gidin beraber çello çalın.*”

“Sylvia, lütfen,” dedi Oliver.

“Bu doğal değil, bütün mesele bu. Bilim çok ilerledi. Bir şeyi yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez.”

Clementine’in ailesinin sokağına girdiler. Çocukken Erika’nın tüm o kiri ve utancı geride bırakarak buraya yürümesi sadece on dakika sürerdi. Zeytin yeşili ön kapısıyla derli toplu Kaliforniya tarzı bungalovun önünde dururlarken Erika camdan dışarı baktı. Sadece o zeytin yeşili kapıyı görmek bile kalp atışlarının yavaşlamasına yetiyordu.

Oliver silecekleri kapadı, kontağı çevirdi, emniyet kemerini çözdü ve dönüp kayınvalidesine baktı.

“Akşam yemeği boyunca bunu konuşmasak olur mu lütfen? Senden bunu rica edebilir miyim, Sylvia?”

“Elbette konuşmam.” Sylvia sesini alçalttı. “Ama sen yine de Pam’ın kulaklarına bir bak, ben söyleyeyim de.” Kulak memelerinden birini okşadı. “Oysa benimkiler ne kadar zarif.”



ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Çın, çın, çın! Pam kaşığıny su bardağının kenarına vurarak ayağı kalktı. “Dikkatinizi rica edebilir miyim, lütfen?”

Clementine tahmin etmeliydi. Konuşma yapılacaktı. Tabii ki yapılacaktı. Annesi hayatı boyunca konuşma yapmıştı. Her doğum günü, her tatil, her küçük akademik, sportif ya da müzikal başarı bir konuşmayı hak ederdi.

“Ay canım, bize şarkı mı söyleyeceksin, Pam?” dedi Sylvia, sandalyesinde Pam’e doğru dönerek. Clementine’e göz kırptı.

Clementine ona başını salladı. Sylvia’nın Erika’ya korkunç bir anne olduğunu, yıllar boyunca affedilemez şeyler söylediğini ve yaptığını, tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de istifçilik problemi olduğunu biliyordu ancak yine de ona karşı her zaman haince bir şefkat beslemişti. Sylvia’nın yıkıcı mizacından, tuhaf yorumlarından, dolambaçlı hikâyelerinden ve iğneleyici, sinsi küçük laf sokmalarından keyif alıyordu. Buna karşılık kendi annesi iyi niyetli bir papazın karısıymış gibi mütemadiyen fazla ağırbaşlı ve ciddi görünürdü. Clementine bilhassa Sylvia’nın kıyafetlerini görmeyi severdi. Bohem bir entelektüel gibi de görünebilirdi, bir Rus prensesi veya bir evsiz gibi de. (Ne yazık ki Erika’nın düğününde çoktan unutulmuş, karmaşık ve anlamsız bir noktaya parmak basmak istercesine *evsiz* gibi görünmeyi seçmişti.)

Bu gece Sylvia ögle yemeğine çıkmış şık bir hanımefendiye benziyordu. Bankacı kocasıyla birlikte gösterişli, büyük bir eve dönecek zannederdiniz.

“Birkaç söz söyleme ayrıcalığını bana bahşedersiniz umarım,” dedi Pam. “Bu akşam buradaki iki kişiyi ancak şu şekilde tanımlayabiliriz...” Durakladı ve derin, titrek bir nefes aldı. “Sessiz kahramanlar.”

“Dinleyin, dinleyin,” dedi Clementine’in babası hafiften bağırarak. Her zamankinden fazla içmişti. Erika’nın annesi onu tedirgin ediyordu. Bir keresinde okul konserinde yanına oturmuş ve anlaşılan o ki yerel siyasetten konuşurlarken elini “onun şeyinin... hani anlarsın ya çok yakınına” koymuştu (Pam anlatırken böyle tarif etmişti) ve Clementine’in babası da buna karşılık “acayip bir ses çıkararak, âdeta inler gibi” tepki vermişti.

“Evet, onların adı bu; sessiz, mütevazı, adı sanı duyulmamış kahramanlar ama yine de kahramanlar,” diye devam etti Pam.

“Ayy.” Sylvia, sanki Pam kendisinden söz ediyormuş gibi başını *aman canım* dercesine yana eğdi.

Erika boynu tutulmuş gibi omzunu çevirdi. Oliver gözlüğünü düzeltti ve boğazını temizledi. İkisi de son derece huzursuz görünüyordu. Akşamın öncesinde Clementine, “Erika’nın annesini niye çağırdın?” diye sormuştu Pam’e.

“Erika için hoş olur diye düşündüm,” demişti Pam savunmaya geçerek. “Sylvia’yı epeydir görmedik ve son zamanlarda istifleme sorunu yeniden kötüye gitmişti, ben de faydalı olur diye düşündüm.”

“Ama Erika annesinden nefret ediyor,” dedi Clementine.

“Ondan *nefret* etmiyor,” demişti Pam ama üzgün görünüyordu. “Ah Tanrım, onu davet etmesem daha iyiydi, haklısın. O olmasa Erika’nın gecesi daha mutlu geçebilirdi. İnsan doğru olanı yapmaya çalışıyor, değil mi? Ama ne yazık ki işler hep öyle gitmiyor.”

Şimdiyse neşeyle etrafa bakıyordu.

“Onlar övgü beklemiyorlar. Madalya da istemiyorlar. Muhtemelen bu konuşmayı bile istemiyorlar!” Neşeli bir kahkaha attı,

“Ben madalya isterim,” dedi Holly.

“Şşşt, Holly,” dedi Holly’nin öbür yanında oturan Sam. Tabağındaki yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı.

“Yine de bazı şeyleri söylemeden olmaz,” dedi Pam.

“Ama ben madalya istiyorum!” diye ısrar etti Holly.

“*Ortada madalya falan yok,*” diye tısladı Clementine.

“Peki o zaman, anneannem neden var dedi?”

“Öyle bir şey demedi!” dedi Sam.

Erika’nın annesi keyifle kıkırdadı.

“Erika ve Oliver’a duyduğumuz minnet borcu o kadar büyük ki,” dedi Pam, “ki buna nereden başlayacağımı bile...”

“Martin, zahmet olmazsa suyu uzatır mısın?” dedi Sylvia, Clementine’in babasına yüksek sesli bir fısıltıyla.

Pam durdu ve kocasının yarı oturur yarı ayağa kalkık vaziyette, göz temasından kaçınarak sürahiyi beceriksizce Sylvia’nın yakınına koymasını izledi.

“Pardon, Pam,” dedi Sylvia. “Devam et. Bu arada küpelerin çok hoş.”

Pam şaşkınlıkla elini kulağına götürdü. Her zamanki sade altın top küpelerini takmıştı. “Teşekkürler, Sylvia. Nerede kalmıştım?”

“Minnet borcu,” dedi Sylvia yardımsever bir edayla, kendine bir bardak su koyarken.

Oliver başını geriye yaslayıp ilham ya da kurtuluş arar gibi tavana baktı.

“Evet, ah, minnet borcu,” dedi Pam.

Clementine’in yanındaki sandalyede bir yastığın üstünde oturan Ruby kararlı bir hamleyle aniden kaşığını bıraktı ve yere kayd.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı Clementine.

Ruby elini ağzının kenarına götürdü. "Dedemin kucağına oturmaya gidiyorum."

"Dedemin kucağına ben oturmak istiyordum," diye ofladı Holly. "Aslında tam da kalkıp dedemin kucağına oturmaya gidiyordum."

"Şöyle bir söz vardır," dedi Pam. (Hep olurdu.) Avuç içleri tavana bakacak şekilde ellerini genişçe açtı. Alıntıları kendine özgü bir politikacı edasıyla yapmayı severdi. *"Arkadaşlar, seçtiğimiz ailelerimizdir."*

"Kesinlikle," dedi Sylvia. "Çok doğru."

"Kimin sözü olduğundan emin değilim," diye itiraf etti Pam. Alıntılarını sahibine atfetmeyi severdi. "Bakacaktım."

"Merak etme, Pam, daha sonra da bakabiliriz," dedi Clementine'in babası.

"Oliver hemen şimdi bakabilir!" diye ortaya atıldı Sylvia. "Oliver! Telefonun nerede? Çok hızlıdır o. Pıtı-pıtı-pıt ve hemen cevabı bulur!"

"Anne," dedi Erika.

"Ne?" dedi Sylvia.

"Arkadaşlar, seçtiğimiz ailelerimizdir," diye tekrarladı Pam. "Ve Clementine ile Erika'nın arkadaş olmayı seçmelerine o kadar seviniyorum ki." Clementine'e kısa bir bakış atıp derhâl gözlerini başka yöne çevirdi.

"Erika. Oliver. O günkü muhteşem hareketiniz sayesinde sevgili Ruby'mizin hayatı kurtuldu. Elbette bunun borcunu asla tam anlamıyla ödeyemeyiz. Minnet borcumuz—"

"Bence minnet borcuna zaten değindik," dedi Sylvia. "Değinmedik mi? Her neyse, duyduğuma göre o borç yakında kapatılacaktı—"

"Sylvia," dedi Oliver.

Sylvia Clementine'e yaramaz bir bakış attı. Oliver ve Erika duymasın diye ona doğru eğilip fısıldadı: "Demek seninle Oliver, ha?"

Clementine kaşlarını çattı. Anlamamıştı.

“Birlikte bebek yapıyormuşsunuz!” diye açıkladı Sylvia. Gözleri kötücül bir keyifle parıldadı. Clementine Erika’nın çenesinin acı verici ama gerekli bir tıbbi müdahaleye katlanıyormuşçasına kilitlendiğini gördü.

“Erika ve Oliver. Sizi seviyoruz. Size teşekkür ediyoruz. Sizi selamlıyoruz.” Pam kadehini kaldırdı. “Erika ve Oliver’a.”

Herkes telaşla şarap veya su bardağına uzanıp havaya kaldırdı.

“Şerefe!” diye bağırdı Holly. Limonata bardağını Clementine’in şarap kadehine çarptırmaya çalıştı. “Şerefe, anneciğim!”

“Evet, şerefe. Dikkatli ol, Holly,” dedi Clementine. Holly’nin çılgınlığın eşiğinde olduğunu görebiliyordu. Bu aralar ne yapacağı hiç belli olmuyordu ve şimdi de limonatayı fazla kaçırıp sarhoş olmuştu.

“Şerefe, babacığım!” dedi Holly. Sam onu fark etmedi. Şarap kadehini hâlâ havada tutuyordu ama gözleri Martin’in kucağında oturup Çırpıcı’ya bir şeyler fısıldayan Ruby’deydi.

“Şerefe dedim, babacığım,” diyerek öfkeyle çıkıştı Holly, sandalyede dizlerinin üstüne çıkıp su bardağını babasının şarap kadehine öyle sert çarptı ki Sam’in kadehi paramparça oldu.

“Yüce İsa!” diye bağırdı Sam kurşun yemişçesine yerinden fırlayarak. Holly’ye döndü ve bağırdı: “Bu yaptığın yaramazlık! Sen çok yaramaz, çok kötü bir kızsın!”

Holly korkup sindi. “Özür dilerim, babacığım. Kazara oldu.”

“Aptalca bir kaza!” diye kükredi Sam.

“Tamam, bu kadar *yeter*,” dedi Clementine.

“Tanrım,” dedi Pam.

Sam ayağa kalktı. Eli kanıyordu. Bir anlığına duyulan tek ses, durmak bilmeden yağan yağmurun pıtırıtısı oldu.

Sylvia, “Şu kesiğe bir bakmamı ister misin?” diye teklif etti.

“Hayır,” dedi Sam kabaca. Elinin yanını emdi. Güçlkle nefes alıyordu. “Biraz hava almam lazım.” Odadan çıktı. Sam’in bu aralar yaptığı tek şey buydu: odadan çıkmak.

“Eh! Ortamı şenlendirecek küçük bir drama,” dedi Sylvia.

Oliver ayağa kalktı ve cam kırıklarını avucunun içine toplamaya başladı.

“Gel yanıma otur, Holly,” dedi Erika, sandalyesini geriye itip pat pat dizlerine vurarak. Holly sandalyesinden kayarak inip ona doğru koşunca Clementine şaşkınlık içinde kaldı.

“Sana dikkatli ol *demiştim*, Holly,” dedi Clementine ve bu sert çıkışının tek nedeninin, Holly’nin bedeninin kendi bedenine teselli vermesini beklemesi olduğunu biliyordu. Holly’nin Erika’nın değil, kendi kucağına oturmasını istiyordu ki bu çocukça bir istektir. Bütün duyguları küçücük kalmış ve çarpıklaşmıştı. Seçmelerini gerçekten iptal etmeliydi. İyi bir müzisyen olmak için duygusal açıdan fazla körelmişti. Arşesinin tellere sürtünerek ciyak ciyak sesler çıkardığını hayal etti, sanki birden acemileşmişti: kendi cırtlak, nahoş duygularına yaraşır cırtlak ve nahoş sesler.

“Pekâlâ. Şey. Birer fincan çay? Kahve?” dedi Pam. “Erika çayın yanında çok iyi gidecek, çikolatalı şahane bademler getirmiş. Tam isabet!”

“Ne kadar da zeki, değil mi?” dedi Sylvia.

“Kayda değer biriyim,” dedi Erika.

Pam herkesin çay ve kahve taleplerini netleştirme karmaşasına dalarken Clementine tabakları toplayıp mutfığa götürdü. Babası kucağında Ruby’yle onu takip etti; Ruby uzun boylu bir adamın kucağına çıkan her çocuk gibi rahat ve üstenci bir ifadeyle bakıyordu, tombul yanaklı küçük bir sultana benziyordu.

“İyi misin?” dedi babası.

“İyiyim. Sam’in kusuruna bakma. Sanırım iş yüzünden stresli.”

“Evet, yeni işi yüzünden stresli görünüyor,” dedi Martin. Kıpırdanmaya başlayan Ruby’yi yere indirdi. “Ama bence mesele bu kadar değil.”

“Şey, o... kazadan beri zorlanıyor,” dedi Clementine. Buna kaza demeye hakkı var mıydı ki, eğer kendisini sorumlu görmediği anlamına geliyorsa bundan emin değildi.

“Sam Ruby’ye göz kulak olmadığı için kendini suçluyor ve sanıyorum ki, yok yok biliyorum ki beni de suçluyor,” dedi Clementine. Bunu her şeyi kendi duygularının süzgecinden geçirerek aşırı ilgili ve empatik bir tavırla dinleyecek olan annesindense söylediklerini olduğu gibi kabul edecek babasına açıkça itiraf etmek daha kolaydı.

“Sanırım ben de onu suçluyorum,” dedi. “Ama ikimiz de birbirimizi hiç suçlamıyormuşuz gibi davranıyoruz.”

“Doğru,” dedi babası. “Şey, bunun adı evlilik. Her zaman bir şeyler için birbirinizi suçlarsınız.” Mutfak dolaplarından birini açtı ve kupaları çıkarmaya başladı. “Yanlış olanları çıkardığıma bahse var mısınız?” İki kupayı parmak uçlarıyla kulp-larından tutarak Clementine’e döndü. “Ama bence bundan da fazlası var. O iyi değil. Kafası pek yerinde değil.”

“Onlar değil, Martin.” Pam telaşla mutfığa girdi. “Güzel olanları istiyoruz.” Kupaları babasının elinden alıp hızla yerlerine koydu. “Kimin kafası yerinde değil?”

“Sam’in,” dedi Clementine.

“Ben bunu haftalardır söylüyorum ki zaten,” dedi Pam.



YETMİŞİNCİ BÖLÜM

“Tekrar merhaba.”

Tiffany kimin konuştuğunu görmek için şemsiyesini kaldırdı. Dakota’nın gelecek yılki okul üniformasını almak üzere Saint Anastasias mağazasına doğru avluda yürüyordu.

Yine Andrew’un karısıydı. Tabii ki oydu. Murphy Kanunu, Dakota liseyi bitirene kadar Tiffany’nin okula her adım atışında, her okul etkinliğinde mutlaka bu kadına ve/veya kocasına rastlayacağını garanti ederdi. Hiç de huzursuz etmeyecekti. Hayır! Acayip harika olacaktı. Cara ve Dakota can ciğer arkadaş olacaktı. Onları barbeküye davet edeceklerdi. O hoş karısı, *Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?* diye masumca soracak, kocası da göğsünü tutarak kalp krizinden (ne âlâ!) pat diye düşüp ölecekti. Tabii sonra Oliver yan evden koşarak gelip onu hayata döndürecekti.

“Tiffany’ydi, değil mi? Lisa ben,” dedi Andrew’un karısı. Yıpranmış şemsiyesini geriye doğru eğerek yüzünü gösterdi. Gözlerinin altında pembemsi torbalar vardı. Şemsiyesinin metal tellerinden biri kumaştan çıkmış, bir silah misali yüzüne yönelmişti. “Beni muhtemelen hatırlamıyoursundur. Bilgilendirme Sabahı’nda yanında oturuyordum.”

“Hatırlıyorum. Nasılsın?”

“Pek iyi sayılmaz. Dinmek bilmeyen bu yağmur beni deli ediyor.” Tiffany’yi süzdü. “İyi görünüyorsun. Gizli bir takviye falan mı alıyorsun?”

“Kafein?”

“Ciddi söylüyorum, sana bakmak bir zevk.”

Tiffany huzursuzca güldü. Acaba şimdi, “Anladığım kadarıyla kocam sırf sana bakmak için bir zamanlar ciddi paralar dökmüş?” mü diyecekti?

“Sen de Cara’ya üniforma almaya mı geldin?” diye sordu Tiffany. *Kıymetli gönüllülerimiz* tarafından işletilen üniforma dükkânının bu saatte sadece kırk beş dakikalığına açıldığını ve *kesinlikle bir dakika daha açık tutulmayacağını* ve *ilk gelenin en iyi giyindiğini* (kelimenin tam anlamıyla!) biliyordu. Lisa’nın kızının adını hatırlaması garip mi kaçmıştı? Şüpheli?

“Aslında çoktan almıştım ama iade etmeye geldim. Önümüzdeki beş yıl için Dubai’ye taşınıyoruz, yani neticede Cara Saint Anastasias’a devam etmeyecek.”

“Aaa, öyle mi, bu...” *Harika haber* demek yerine cümleyi daha uygun bitirmenin bir yolunu aradı, gerçi mantıksızca ve beklenenin aksine kendini bir sebepten hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Lisa’yı sevmişti. *Sana bakmak bir zevk*. Böyle şeyleri kim söylerdi? Hoş bir şeydi.

“Peki sen bu konuda nasıl hissediyorsun?”

“Bu fikre alışmaya çalışıyorum. Çocuklar küçükken yabancı bir ülkede yaşamıştım ve her şey yolunda gitmişti ama bunu tekrar yapacak enerjim olduğunu sanmıyorum. Sidney’e iyice yerleşmiş durumdayız, derken damdan düşer gibi böyle bir şey çıktı ortaya. Aslında çarşamba günü oldu, Bilgilendirme Sabahı’nın yapıldığı gün yani... Kocam kaçıramayacağı, harika, inanılmaz bir fırsat duydu ya da... ya da her ne boksaya işte.” Elini ağzına götürdü. “Katolik bir okulun sınırları içinde küfretmemek lazımdır herhâlde.” Başını yukarı kaldırdı. “Tanrı’nın hoşuna gitmez.”

“Senin bu konuda söz hakkın yok mu?” dedi Tiffany.

Lisa yenilgiyi kabullenmiş gibi ellerini kaldırdı. “Bazı savaşlar kazanılamaz, bu da onlardan biri. Dubai’de fazla yağmur yağdığını sanmıyorum. En azından bu da bir şey.” Aniden elinde tuttuğu torbayı uzatıverdi. “Al. Al bunu. İçinde her şey var. Çocuklarımız aşağı yukarı aynı bedende. Paramı geri alma tantanasıyla uğraşamam. Dükkânı Roxanne Silverman işletiyor. Bana habire kilo verip vermediğimi soruyor ki bu da zayıflamam gerektiğini söylemenin pasif-agresif bir yolu.”

Tiffany gönülsüzce torbayı aldı. “Parasını öderim.”

“Olmaz! Al işte. Israr ediyorum. Belli ki okul ücretlerine ödediğimiz bütün o iadesi kabul edilmeyen kaporaları kaybetmeyi göze alabiliyoruz.”

“Lütfen,” dedi Tiffany. “Lütfen, ödememe izin ver...” Torbayı ayaklarının dibine koydu ve şemsiyesini elinden bırakmadan çantasından cüzdanını çıkarmaya çalıştı.

“Gittim ben. Kendine dikkat et,” dedi Lisa. Olduğu yerde arkasına dönüp uzaklaştı, şemsiyesi rüzgârdan yana savruluyordu.

“Peki, teşekkür ederim!” diye seslendi Tiffany.

Lisa teşekkürünü kabul eder gibi şemsiyesini yukarı kaldırıp yürümeye devam etti. Tiffany onun gidişini seyretti. Derken bir zilin çalmasıyla en yakın binadan kız seslerinden oluşan martı sürüsü misali bir uğultu yükseldi. Güzel bir özel okul aksanma sahip martılar.

Tiffany Lisa’nın kocasını düşündü.

Lisa’nın kocası kibar, yumuşak sesle konuşan bir adamdı. Tiffany’nin üniversite diplomasıyla ilgilenmişti. En çok da okul kızı kostümünü sevmişti; şimdi elinde tuttuğu torbada hâlâ selofan ambalajında duran, bu okula gitseydi kızının giyeceği üniformaya pek de benzemeyen yeşil-beyaz kareli okul kıyafetini. Lisa’nın kocası Baileys’i sütle içerdi. *Kız içkisi*, Tiffany ona böyle diyerek takılırdı. Lisa’nın kocası hak etmesi için onu uğraştırmak veya daha da kötüsü ödül maması verirmiş gibi

alay etmek yerine bahşişleri tek seferde tomar hâlinde jartiye-rine sıkıştırırdı. Kahretsin.

Lisa'nın kocası onu işten sonra birkaç kez dışarı çıkarmıştı. Bir keresinde onu gündüz izlemeye gelmiş ve işini bitirdikten sonra öğle yemeği için açık bir yer bulamadıklarından sırf *oda servisi sipariş edebilsinler diye* otel odası kiralamıştı. Bu Tiffany için bir aydınlanma olmuştu: parayı kendi dünyanı manipüle etmek için nasıl kullanabileceğinin aydınlanması. İşler ters git-tiğinde tek yapman gereken kredi kartını sihirli bir değnek gibi sallamaktı. Öğle yemeğinden sonra adam işine geri dönmüş, Tiffany'nin ise geceyi şehirde geçirebileceği bedava bir odası olmuştu. Üniversiteden birkaç arkadaşını kalmaya davet etmişti. Hiçbiri adamla yatmadığına inanmamıştı ama gerçekten de yat-mamıştı. Sadece kulüp sandviç yiyip film izlemişlerdi. Adam ona arkadaşlık etmişti. Tiffany ise onun kuaförü gibiydi; tek fark saçını kesmemişti de onun için dans etmişti. Aralarındaki ilişki haysiyetli gibi gelmişti.

Bunun üzerinden belki bir yıl geçtikten sonra, ona özel bir şovun ardından Lisa'nın kocası o nazik ve çekingen üslubuyla Tiffany'ye daha önce hiç *Ahlaksız Teklif* adlı filmi izleyip iz-lememediğini sormuştu. Şu Robert Redford ve Demi Moore'un oynadığı film hani? Robert Redford'un Demi Moore'la yatmak için akılalmaz bir para ödediği film hani?

Tiffany filmi izlemişti. Ne sormaya çalıştığını anlamıştı.

"Yüz bin dolar," demişti sormasına fırsat vermeden. Fiyatı, bir olasılık teşkil edecek kadar düşük ama yine de bir şaka, bir meydan okuma, bir fantezi olarak bırakacak ve onu fahişe yapmaya yetmeyecek kadar yüksek bir rakamda tutmuştu.

Adam tereddüt etmemişti. "Çek kabul eder misin?" demişti.

Bilmem-ne Holding adına düzenlenmiş bir şirket çekiydi ve Vid'le tanıştığı müzayedede satın aldığı dairenin peşinatını ödemeye yetiyordu. Tiffany'nin finansal kalesinin temellerini o para atmıştı.

Vid'e hiçbir müşterisiyle yatmadığını söylemişti –dansçıydı o, fahişe değildi– ki bu hâlâ doğru geliyordu. Andrew'le olan şey, varlıklı ve yaşça büyük bir arkadaşla yaşanmış tek seferlik bir olaydı. Bir şaka. Bir meydan okuma. Eğlenceli bir fikir. Bir barda tanışmış olsalar ve Tiffany'yi güldürseydi de iki içki parasına bile bunu yapmış olabilirdi. Onunla yattıktan sonra bile ilişkilerinde hâlâ bir tür haysiyet varmış gibi hissetmişti. Kondom kullanarak basit, misyoner pozisyonunda seks yapmışlardı. Vid'le olan ilişkisi çok daha edepsizdi.

Sonrasında birlikte yatakta uzanırlarken Andrew'un şehirde sahip olduğu tek yatak odalı bir daireden, bir vakıftan, vergi avantajlarından bahsetmeye başladığını hatırladı. Ona bir *fırsat* sunduğunu, ortak faydaya dayalı, uzun vadeli bir anlaşma önerdiğini anlaması biraz zaman almıştı. Tiffany bu teklifi kibarca reddetmişti. Andrew ise fikrini değiştirmek isterse ona haber vermesini söylemişti.

Yaklaşık altı ay sonra kulübe gelmiş ve özel bir şov için yer ayırtmıştı. Ailesini bir yıllığına yurt dışına götüreceğini söylemişti. Kısa bir süre sonraysa Tiffany okulunu bitirmiş, dansı bırakmış ve ilk tam zamanlı işine girmişti.

Andrew'le olan ilişkileri boyunca adamın karısı hiç aklına gelmemişti. "Peki ya eşler?" demişti Clementine o akşam arabada. "Çocuklarla eve hapsolmuş eşler."

Tiffany omuz silkerek cevap vermişti. Suratını bilmediği orta yaşlı eşler hiçbir zaman onun sorumluluğu olmamıştı. Onların başına bir şey gelmesini istemiyordu. Onlara karşı herhangi bir yükümlülüğü de yoktu. Muhtemelen harika vücutları yoktu ama harika kredi kartları vardı.

Andrew'le yaptığı anlaşma Vid'den sakladığı tek sırdı. Utanmıyordu ve açıkçası bunun gerçekten gerekli olup olmadığından bile emin değildi ancak yıllar içinde ağzını açıp da hikâyesini anlatmaya her yeltendiğinde içgüdüleri şöyle haykırmıştı: *Lanet olası çeneni kapa*. Özgür ruhlu Vid'inin bile sınırları vardı

ve Tiffany bu sınırların ne olduğunu onları aşarak öğrenmek istemiyordu.

Yani hayır, Andrew'le arasında olanlar yüzünden hiç utanç duymamıştı, ta ki elinde içi bedavaya pahalı okul üniformalarıyla dolu çevre dostu bir torbayla yağmurda dikilirken adamın o yorgun, hayal kırıklığına uğramış, kalın belli karısının damlalar altında siyah, dört çeker Porsche'sine doğru yürüdüğünü izlediği şu âna kadar çünkü bu beklenmedik Dubai taşınmasının zamanlaması muazzam bir tesadüf olabilirdi ama muhtemelen değildi.



YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Hepsi yağmur yüzündendi.

Eğer şu yağmur bir dinseydi, Erika şu anda bir cumartesi sabahı evinin salonunda dikilmiş, küt küt atan kalbinin sesi kulaklarındayken sanki tutuklanmış gibi hissetmeyecekti – tek farkla, onu tutuklayan polis kocasıydı.

Aslında Oliver pek de polise benzemiyordu. Üzgün ve kafası karışmış görünüyordu. Çocukken ebeveynlerinin içkiyi bırakacaklarına dair heyecanlı vaatlerine inanmaktan vazgeçmeden önce evin sağına soluna sakladıkları votka ve cin şişelerini bulduğunda yüzünde oluşan ifade bu muydu acaba diye merak etti. (Abartılı vaatlerde bulunmayı bırakmamışlardı. “Alkolsüz Temmuz yapıyoruz! Ayık Kasım yapıyoruz!”)

Erika ehliyetini yenilemek için dışarı çıktığı sırada olmuştu. Eve döndüğünde keyfi yerindeydi. Hafta sonuna, annesinin sık sık yapmadığı türden günlük idari işleri hallederek başlamayı severdi: ödenmemiş faturalar, görmezden gelinen bağlantı kesme bildirimleri, kargaşada ânında kaybolup giden imzalanmamış izin belgeleri.

Fakat sonra Oliver onu kapıda karşılamıştı. “Bir sızıntı var,” demişti. “Çatı akıyor. Depoda.”

Valizlerini, kamp eşyalarını ve kayak takımlarını koydukları küçük bir depoları vardı.

“Olsun, dünyanın sonu değil ya, değil mi?” diye sormuştu Erika ama kalbi iki kat hızla atmaya başlamıştı. İçine bir kurt düşmüştü.

Oliver her zamanki Oliverliğini yaparak hemen işe koyulmuş, eşyaları koridora taşımaya başlamış ve bir battaniyenin altında bu eski kilitli valizi bulmuştu. Valiz doluydu ve içinde ne olabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Anahtarları koydukları çekmecede, üzerinde işaret olmayan tek anahtarı bulması sadece bir saniyesini almıştı.

Bak işte. Eğer gerçekten annesinin kızı olsaydı Oliver o anahtarı asla bulamazdı.

“Ben de açtım,” demiş ve ardından Erika’yı nazikçe elinden tutarak yemek odasına götürmüş, orada valizin içindekilerin tamamını, bir suç mahallindeki delilleri gösteren dedektif edasıyla muntazam sıralar hâlinde ortalığa sermişti. Bir numaralı delil. İki numaralı delil.

Erika, “Sadece aptalca bir alışkanlık,” diyerek savunmaya geçmiş ve yüzünde annesininkine benzeyen bir ifade belirlediğini hissedince dehşete kapılmıştı: sinsi, kaçamak bir bakış. “Şayet düşündüğün buysa, buna *istifçilik* denmez.”

“Başta gözüme sadece rastgele şeylermiş gibi göründü,” dedi Oliver. “Sonra Ruby’nin spor ayakkabısını tanıdım.” Renkli ışıklar yanıp sönsün diye spor ayakkabıyı kaldırıp avucuna vurdu. “Sonra Clementine ve Sam’in onun ışıklı ayakkabılarının tekini kaybettiklerini söylediğini hatırladım. Bu Ruby’nin ayakkabısı, değil mi?”

Erika ağzını bile açmadan başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

“Sonra bu bileklik.” Zinciri havaya kaldırdı. “Clementine’in, değil mi? Ona Yunanistan’dan aldığın bileklik?”

“Evet,” dedi Erika. Sanki alerjik reaksiyon geçiriyormuşçasına alev alev, kaşıntıdırıran türden bir kızarıklığın boynundan

yukarı yayıldığını hissetti. “Beğenmemişti. Beğenmediğini anlamıştım.”

“Buradaki her şey Clementine’e ait, değil mi?” Eline bir makas aldı. Clementine’in anneannesinin sedef saplı makasıydı bu. Erika onu aldığı günü bile hatırlamıyordu.

Parmağını önünde çilek deseni olan Holly’nin uzun kollu bluzuna bastırdı. Hemen yanında üstünde bir sol anahtarı deseni olan bez bir çanta vardı: Clementine’in ilk sevgilisi, korno çalan çocuk onu yirminci doğum gününde hediye etmişti.

“Neden?” dedi Oliver. “Bana nedenini söyleyebilir misin?”

“Sadece bir alışkanlık,” dedi Erika. Nedenini açıklayacak kelime bulamıyordu. “Bir tür... şey, dürtü. Orada gerçekten değerli hiçbir şey yok.”

Dürtü: Gerçeği güzelce paketlemeye yarayan, kulağa ciddi ve saygın gelen o psikolojik tınılı sözcüklerden biri. Alice Harikalar Diyarı’ndaki Şapkacı kadar deli, aç pireler kadar çıldırmış olduğu gerçeğini. Ah, hayatı boyunca o pirelerle yeterince koyun koyuna yatmıştı zaten!

Boynunun yanını kaşıdı.

“Bunları atmamı isteme benden,” dedi aniden.

“Atmak mı?” dedi Oliver. “Şaka mı yapıyorsun? Hepsini *geri* vermen gerekiyor! Ona demen lazım ki sen... Ne yapıyordun sahi? Eşyalarını mı yürütüyordun? Olan bu mu? Kleptoman mısın sen? Sen... Aman Tanrım, mağazalardan da bir şeyler alıyor musun?”

“Elbette mağazalardan çalmıyorum!” Asla yasa dışı bir şey yapmazdı.

“Clementine aklını kaçırdığını düşünüyor olmalı.”

“Eh, aslında biraz daha düzenli, biraz daha derli toplu olması lazım,” diye başladı Erika ama nedense bu sözler Oliver’ın, Erika’nın fark etmediği bir uçurumun kenarından aşağı yuvarlanmasına sebep oldu.

“Tanrı aşkına neden bahsediyorsun sen? Ona asıl eşyalarını çalmayan bir arkadaş lazım!” Gerçekten bağırıyordu. Daha önce Erika’ya hiç bağırırmamıştı. Her zaman onun tarafında olmuştu.

Erika yaptığıнын pek de sıradan bir şey olmadığını gayet iyi biliyordu. Tırnak etlerini kemirmek ya da burnunu karıştırmak gibi tuhaf, nahoş bir alışkanlıktı ve bunu kontrol edilebilir düzeyde tutması gerektiğini biliyordu ama bir yanı hep Oliver’ın bunu bir şekilde anlayacağını ya da en azından onunla ilgili diğer her şeyi kabullendiği gibi bunu da kabulleneceğini varsaymıştı. *Annesinin evini görmüş olmasına* rağmen hâlâ Erika’yı seviyordu. Bazı kocaların eşlerinin en ufak şeylerini bile eleştirdiğini biliyordu, Oliver onu asla öyle eleştirmezdi. “Bu kadın bir dolap kapısını bile kapayamıyor,” derdi Sam Clementine için. Oliver, Erika hakkında toplum içinde böyle bir şey söylemeyecek kadar sadık biriydi ancak şimdi sadece azıcık öfkelenmiş gibi değildi, gerçekten dehşete düşmüştü.

Erika’nın gözleri yaşlarla dolarken oda bulanıklaştı. Oliver onu terk edecekti. Erika deliliğini küçücük bir valizin içine hapsedmeye çalıştıysa da Oliver’ın eninde sonunda onu terk etmesinin kaçınılmaz olduğundan içten içe hep şüphelenmişti; işte şimdi o işe yaramaz, döküntü eşyaların bütün ihtişamıyla ortaya saçıldığını görmek bunu garantilemişti: Annesinin kızıydı o.

İçinde bir öfke patlaması hissetti ve nedense bu öfke Clementine’e yönelmişti.

“Evet, yani, o kadar da harika sayılmaz. Clementine o kadar da harika biri değil,” dedi titrek, aptalca, çocukça bir sesle ama sözcüklerin bir taşkın gibi dudaklarından dökülmesinin önüne geçemiyordu. “Barbeküde Sam’e söylediklerini bir duysaydın. Yukarı çıktığımda! Bize yumurtalarını verme fikrinden ne kadar *iğrendiğini* anlatıyordu. Kullandığı kelime buydu. *İğrenmek*.”

Oliver ona bakmadı. Masadan bir dondurma kaşığı alıp, mekanizmasıyla oynamaya başladı. Sapının üzerinde bir kutup ayısı resmi vardı. Erika geçen sene, Clementine’in *Yıldızların*

Altında Senfonisi'nde sahne almasından sonraki sıcak yaz günlerinden birinde, evinin arka bahçesinde dondurma yedikten sonra kaşığı çantasına atmıştı. Erika başarısız bir başka tüp bebek denemesini haber veren telefonu daha yeni almıştı ama bunun tüp bebekle alakası yoktu. Koleksiyonunun ilk parçası Clementine'in on üç yaşındayken Fiji tatilinden getirdiği bir deniz kabuğu kolyesiydi. Neredeydi? İşte oradaydı. Erika kolyeye uzanıp onun o kaba, pürüzlü dokusunu avucunda hissetmeyi o kadar çok istedi ki sağ kolunu kendine çekmek zorunda kaldı.

"Neden bana söylemedin?" dedi Oliver.

"Bunu mu diyorsun? Çünkü bunun tuhaf ve yanlış olduğunu biliyorum ve—"

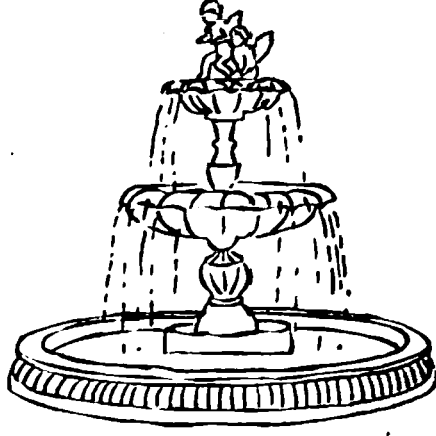
"Hayır. Neden Clementine'in söylediklerine kulak misafiri olduğunu bana söylemedin?"

"Bilmiyorum." Duraksadı. "Sanırım utandım... en yakın arkadaşımın benim hakkımda böyle hissettiğini bilmeni istemedim."

Oliver dondurma kaşığını elinden bıraktı. Dudağının kenarında zar zor fark edilen minicik bir yumuşama oldu ama bu bile Erika'nın bacaklarının rahatlayarak gevşeyip titremesine yetti. Bir sandalye çekip oturdu, Oliver'a baktı ve çene hattı boyunca uzanan hafif sakal tıraşını inceledi. Yıllar önce duvar tenisi turnuvası kuralları için ilk kez birlikte oturdukları zamanı hatırladı. Oliver gözlüklü, çizgili gömlekli, temiz tıraşlı, elektronik tabloya kaşlarını çatarak bakan bir inekti; tıpkı kendisi gibi meseleyi çok ciddiye alıyor, kuranın doğru ve adil yapılmasını istiyordu. Erika sakal tıraşına bakmış ve şöyle düşünmüştü: *Clark Kent'e benziyor ama belki de aslında Superman'dir.*

Oliver karşısındaki masaya oturdu, gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu.

"Senin en yakın arkadaşın benim, Erika," dedi hüzünle. "Bunu bilmiyor musun?"



YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

“Geçen gece annemlerdeki yemek için üzgünüm,” dedi Clementine, Erika’ya kahvesini uzatırken. Clementine’in orijinal (ama çalışmayan) şöminesi, yuvarlak vitray pencereleri ve geniş yer döşemeleri olan oturma odasındaydılar. Sam’le bu odayı ilk gördüklerinde emlakçının arkasından birbirlerine ısıl ısıl parlayan, memnun gözlerle bakmışlardı. Odanın bir *karakteri* vardı ve tam “onlara” göreydi. (Başka bir deyişle Erika ve Oliver’in tercih ettiği “modern, steril ve ruhsuz” tarzın tam tersiydi. Clementine kişiliğinin bütünüyle bir kurgu olup olmadığını, Erika’nın kişiliğine verilmiş bir tepki olmaktan öteye geçip geçmediğini merak etmeye başlamıştı. Sen *öyleysen* o zaman ben de *böyleyim*.)

Oturma odası şimdi eski püskü, karanlık ve epey rutubetli görünüyordu. “Rutubet kokusu alıyor musun? Her yerden küf çıkmaya başladı. İğrenç. Yağmur yakında durmazsa ne yaparız bilmiyorum.”

Erika kahve fincanını aldı ve ısınmak istemiş gibi iki eliyle aniden kavradı.

“Üşüyor musun?” Clementine kalkmaya yeltendi. “İstersen—”

“İyiyim,” dedi Erika kısa keserek.

Clementine koltuğa geri oturdu. “Hatırlıyor musun, burayı alırken yapı raporunda rutubetten duvarların kabardığını

söylemişlerdi, sen de bu konuyu etraflıca düşünmek gerektiğine dikkat çekmiştin ama ben şey modundaydım: *Kim takar rutubeti?* Pekâlâ haklıymışsın. Durum gerçekten kötü. Tamir ettirmek lazım. Bir yerden fiyat aldım...”

Durdu. Kendine o kadar sıkıcı gelmişti ki cümlesini bitirmeye bile zahmet etmedi. Zaten bütün bunlar apaçık bir kendini aklama girişimiydi. Sen çocuğumun hayatını kurtardın, benimse şimdiye kadar yaptığım tek şey senden şikâyet etmek; sen iyiliğin vücut bulmuş hâlisin, bense kötülüğün ama bütün bu kendimi yerden yere vurmalarım karşılığında ekstra puan alırım herhâlde, suçumu itiraf ettiğim için de cezam hafifler, değil mi?

“Ailenin evindeki akşam yemeği güzeldi,” dedi Erika. “Keyif aldım.”

“Ah, ne iyi,” dedi Clementine. Şimdi de kendini kötü hissediyordu. Erika’nın, o kahramanlık yemeğini hak etmediğini ima ettiğini düşünmesini istemiyordu. “Sadece demek istedim ki bardağın kırılması ve Sam’in öfkeyle çıkıp gitmesi ve...”

Tekrar düşüncelere daldı, kahvesini yudumladı ve Erika’nın neden burada olduğunu açıklamasını bekledi. Öncesinde aramış ve uğrayabilir miyim diye sormuştu. Zamanlama berbattı: Sam, Clementine çalışabilsin diye kızları filme götürmüştü – seçmelere sadece on gün kalmıştı, artık son geri sayımdı– ama Clementine tabii ki evet demişti. Herhâlde yumurta bağışi sürecindeki bir sonraki adımla ilgili bir şeydi.

Erika Clementine’in köşede duran çellosuna doğru başını salladı. “Bu yağmurlu havalar çellonu etkiliyor mu?”

Yüzünde Clementine’in çellosuna her baktığında takındığı o hafif savunma ifadesi vardı yine, sanki çello ona kendini daha aşağı hissettiren sükseli bir arkadaşmış gibi.

“Kurt sesimle her zamankinden çok daha fazla sorun yaşıyorum,” dedi Clementine.

“Kurt sesin mi?” dedi Erika şaşkınlıkla.

Clementine şaşırmıştı. Daha önce Erika'ya çellosundaki kurt sesinden bahsettiğine emindi ve Erika böyle şeyleri, bil-hassa da olumsuz olanları muhakkak aklında tutardı. Kötü haberlere bayılırdı.

“Çoğu çelloda olur, sorunlu bir nota gibi bir şeydir, sanırım en basit böyle açıklanır. Havalı deliciler ya da oyuncak silahların çıkardığı gibi korkunç bir ses çıkarır. Bir süre kurt sesi giderici kullandım ama rezonans ve tını kaybı yaşadığımı hissedince çıkardım. Bu sesle başa çıkabiliyorum, sadece çellou dizlerimle hafifçe sıkmam gerekiyor ve bazen de arşeyi aşağı çekerken kurt sesine denk gelecek şekilde ayarlayabiliyorum, bu sayede—”

“Ah evet, hatırladım, sanırım daha önce bahsetmiştin,” dedi Erika. Birdenbire konuyu değiştirdi. “Bu arada, aklıma gelmişken, geçen gün Ruby'nin ayakkabılarından birini benim evde buldum.”

Erika Ruby'nin kayıp ışıklı spor ayakkabısını el çantasından çıkarıp orta sehpanın üzerine koyunca ışıkları yanıp söndü. Karanlık odada epey parlak görünüyordu.

“Lanet olası ayakkabıyı *aramadığımız yer* kalmadı. Senin evinde miydi? O ayakkabıları hiç size giderken giydiğini hatırlamı—”

“Güzel. Her neyse, bugün konuşmak istediğim şey,” dedi Erika. “Yumurta bağı.”

“Tabii,” dedi Clementine görev bilinciyle. Ayakkabıyı tekrar kucağına koydu. “Evet, senin de bildiğin gibi, şeyle randevum var—”

“Fikrimizi değiştirdik,” dedi Erika.

“Ah!” Clementine'in zihni altüst oldu. Beklediği son şeydi. “Nasıl yani? Çünkü ben seve seve—”

“Kişisel nedenler.”

“*Kişisel nedenler mi?*” Bu genelde işverene söylenecek türden bir ifadeydi.

“Evet, yani kan testleri için filan da vaktini aldık, kusurumuza bakma. Hele de seçmelerin yaklaşmışken.”

“Erika,” dedi Clementine. “Neler oluyor?”

Erika’nın yüzünü okumak mümkün değildi.

“Hiçbir şey. Sadece devam etmek istemiyoruz.”

“Şeyden dolayı mı...” Clementine’in midesi bulandı. “Barbekünün olduğu gün. Sam’le konuşuyordum ve başta senin, eee, istediğin şeyle ilgili ne hissettiğimden emin değildim ve senin kulak misafiri olmuş olabileceğinden ve yanlış anlamandan biraz endişeleniyorum...”

“Hiçbir şey duymadım.”

“Duydun.”

“Tamam, duydum ama önemi yok, mevzu bu değil.”

“Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm.”

Erika, mümkün olan en küçük omuz silkme hareketini yaparak omuzlarından birini kaldırdı.

“Şimdi yapmak istiyorum,” dedi Clementine. “Sadece Ruby yüzünden değil. Bunu kafamda oturttum. Bu meseleyle ilgili iyi hissediyorum.”

Yalan mı söylüyordu? Merak etti.

Belki de doğruydu. İçten içe aslında annesinin kızı olduğu, yani iyi yürekli, cömert biri olduğu ihtimali onu heyecanlandırmıştı.

“Gerçekten yapmak istiyorum,” dedi Clementine.

“Benim kararım değildi. Şimdi de Oliver başka seçeneklere bakmak istiyor.”

“Ah. Neden ki?”

“Kişisel nedenler,” dedi Erika yine.

Erika Clementine’in neler söylediğini duyduğundan Oliver’a bahsetmiş miydi? Nazik, onurlu, Clementine’e mütemadiyen kusursuz bir nezaket gösteren, çocuklarını gördüğünde yüzü aydınlanan Oliver’ın bu sözleri duymuş olma ihtimali Clementine’in ağlamak istemesine yol açtı. Oliver’ın Ruby’yi

hayata döndürdüğü an çıkardığı sesi düşündü: o hayvansı, rahatlatma dolu iniltiyi.

Fincanını sehpanın üzerine koydu ve koltuktan kayarak Erika'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Spor ayakkabı yere düştü. "Erika, lütfen bunu yapmama izin ver. Lütfen."

"Kes şunu." Erika dehşete düşmüş görünüyordu. "Kalk ayağa. Bana annemi hatırlatıyorsun. O da aynen böyle şeyler yapar. Bu arada ayakkabı koltuğun altına kaçtı. Yine kaybedeceksin."

Sesi huysuz çıkıyordu ama bir bakıma da canlanmış gibiydi. Yanaklarına renk gelmişti.

Clementine spor ayakkabıyı buldu ve tekrar yerine oturdu. Kahvesini aldı, yudumlarken fincanın üzerinden Erika'yla göze göze geldi.

"*Idiot*," dedi Erika.

"*Dummkopf*," diye mırıldandı Clementine fincanına doğru.

"*Arschlich*," diye çıkıştı Erika. "Hayır. O değil. *Arschloch*."

"Güzel," dedi Clementine. "Seni koca *Vollidiot* seni"

Erika gülümsedi. "Onu unutmuşum," dedi. "Ve bu arada, *verpiss dich*."

"Asıl sen defol," dedi Clementine.

"Ben onun *siktir git* demek olduğunu sanıyordum."

"Sen daha iyi bilirsin. Yüksek not alan sensin."

"Elbette öyle," diye onayladı Erika.

Clementine gülmekten mi yoksa kederden mi aktığını tam olarak anlayamadığı yaşları, gözlerini kırıştırtarak geri itti. Bu tuhaftı çünkü Erika'dan hep kendini sakladığını, "gerçek" arkadaşlarının yanında daha çok "kendisi" olduğunu düşündü; onlarla dostluk daha sıradan, daha karmaşık olmayan, daha yetişkin bir akışta ilerlerdi: e-postalar, telefon konuşmaları, içkiler, akşam yemekleri, herkesin anladığı takılmalar ve şakalar. Ancak tam şu an, o arkadaşlarının hiçbirisi Clementi-

ne'i Erika'nın bildiği gibi ham, çirkin, çocuksu ve yalın hâliyle bilmiyor gibi geliyordu.

"Her neyse, işin doğrusu kararsızım," dedi Erika. Başını geriye attı ve kahvesini neredeyse tek yudumda içti. Bu onun tuhaflıklarından biriydi. Kahveyi sanki *shot* yapıyormuş gibi içerdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin de bildiğin, insanların da durmadan hatırlattığı gibi hiçbir zaman ille de çocuk sahibi olmak istemedim. Bu yüzden süreci yöneten kişi Oliver. Bense kararsız hissediyorum." Sanki kararsız kelimesini daha yeni benimsemiş, mümkün olduğunda sık kullanmak istiyormuş gibiydi. Politikacı misali söylemin-den sapmamaya çalışıyordu. Parmağını Clementine'e doğrultup uyarır gibi salladı. "Bu arada kararsız olduğum gizli bilgi."

"Evet, tabii. Ama gerçekten bebek istemiyorsan bunu ona söylemelisin! Sırf o istiyor diye çocuk yapmamalısın. Bu senin seçimin!"

"Evet ve ben evliliğimi seçiyorum," dedi Erika. "Benim seçimim bu: evliliğim." Ayağa kalktı. "Oliver'ın hayali bir bebek sahibi olmak ve ona bundan vazgeçmesini söylemeyeceğim." Çantasını aldı. "Aa, bu arada!" Ses tonu değişip sertleşmişti. "Geçen gün eski bir hatıra kutusunu karıştırıyordum da bu kolyeyi buldum. Sanırım senindi."

Son derece çirkin bir deniz kabuğu kolyesini çıkarıp havaya kaldırdı.

"Benim değil," dedi Clementine. "O kolyelerden hep nefret etmişimdir."

"Gayet eminim – gerçi belki de yanılıyorumdur." Erika kolyeyi çantaya geri koymaya niyetlendi. "Ama belki kızların hoşuna gider?"

Clementine'e sanki bu gerçekten çok önemliymiş gibi tuhaf ve deli deli bakıyordu. Gerçekten çok tuhaf bir kadındı. "Olur. Teşekkürler." Clementine kolyeyi aldı. Kızların onunla

oynamasına izin vermezdi. Pek temiz görünmüyordu ve boyunda dikenli tel taşımak gibi bir şeydi.

Erika, sanki bir yükü omuzlarından atmışçasına rahatlamış görünüyordu. “Umarım çalışmaların iyi geçer. Seçmelere sadece on gün kaldı, değil mi?”

“Evet.”

“Nasıl gidiyor?”

“Pek iyi değil. Odaklanmakta zorlanıyorum. Olan biten her şey –Sam’le aramızda olanlar– sadece... şey, anlarsın ya.”

“O zaman artık işi ciddiye alma zamanı,” dedi Erika kestirip atarak. “Bu *senin* hayalin, *Dummkopf*.”

Ardından dönüp gitti ve rahat ayakkabılarıyla yağmura karıştı. Vedalaşırken öpüşmek veya sarılmak yoktu, hiç huy-ları değildi. Almanca hakaretler, onların kendilerince sarılma biçimiydi.

Bu beladan kurtuldun, diye düşündü Clementine, kahve kupalarını kaldırırken. Her gün iğne vurulmak yok. Dün seyrettiği, “Yumurta donörü olmayı mı düşünüyorsunuz?” video-sunu düşündü ve o iyi kalpli, cömert kadının vücudunun bir-den fazla yumurta üretmesine neden olacak ilacı karnına seri hareketlerle enjekte edişini izlerken midesinin nasıl dehşetle kasıldığını hatırladı. Çellosunun başına oturdu, arşeyi aldı ve kromatik gamlarını çalışmaya odaklandı.

Son birkaç gündür zihninde bir görüntünün belirmesine müsaade ediyordu: Ruby’nin badem gözlerini ve Oliver’ın kömür karası saçlarını taşıyan küçük bir erkek çocuğunun görüntüsü.

Görüntü sudaki bir yansıma misali titreyip kayboldu.

Tanrı aşkına, Clementine, ne *haddine*. Elindeki arşeyi daha da sıktı. Zira bu görüntünün hiçbir mantığı yoktu çünkü Ruby’nin gözleri Sam’in ailesine çekmişti.

İşte yine oradaydı. O bilindik kurt sesi. Gerçekten dehşet verici bir sestti. Dişlerini kamaştırıyordu.

Sam her seferinde müzisyen olduğu için seslere karşı aşırı duyarlı olduğunu söylerdi ama Clementine buna katılmıyordu, asıl Sam şaşırtıcı derecede duyarsızdı. Clementine'in dişlerini kamaştıran sadece birkaç ses vardı: çellosundaki kurt sesi, Ruby haksızlık yaptığında Holly'nin attığı belli frekanstaki tiz çığlık ve Macmasters Plajı'nda acı acı bağırarak köpek balığı alarmının sesi.

Birden aklına on üç yaşındayken gittikleri o tatilde köpek balığı alarmını son kez duyduğu zaman geliverdi. Alarm çalmaya başladığında Clementine ve Erika birlikte sörf yapıyorlardı. Erika iyi bir yüzücüydü. Clementine'den iyiydi. Alarmı duyan Clementine paniklemiş (o ses) ve kıyıya doğru yürürken ayağı kayınca Erika onu kolundan yakalamıştı. "İyiyim," diye terslemişti Clementine, iki haftadır içinde taşıdığı korkunç öfkeyle onu silkeleyip uzaklaştırmış ancak sadece bir saniye sonra bacağının üzerinden garip, kaygan bir şeyin geçtiğini zannedip içgüdüsel olarak Erika'ya uzanmıştı. Erika onu dengeleyerek, "Bir şeyin yok," demişti sakın, nazik ve yatıştırıcı bir sesle. Clementine Erika'nın ıslak kolunu hâlâ kendi kolunun üzerinde görebiliyordu; beyaz tenine tutunan tuzlu su damlaları elmas kırıntılarına benziyordu ve iltihaplanmış üç kırmızı ısırık izi kemikli bileğini tıpkı bir bilezik gibi sarıyordu. Erika'nın evi, pireler için yol geçen hanı gibiydi.

Clementine arşeyi elinden bıraktı ve Erika'sız bir hayat hayal etmeye çalıştı: öfkenin ve her seferinde hemen peşinden gelen suçluluk duygusunun olmadığı bir hayat. Yalnızca iki notadan oluşan bir melodi: öfke, suçluluk, öfke, suçluluk. Ardından arşeyi eline aldı ve bilerek kurt sesini defalarca çaldı; sesin onu öfkelendirmesine, yavaşça kulak kanalından içeriye süzülmesine, kulak zarını titreştirmesine, sinsice beynine doğru ilerlemesine ve alnının tam orta yerinde zonklamasına izin verdi.

Durdu.

“Kurt sesine katlanmak zorunda değilsin,” demişti Ainsley. “Bir bilene göster.”

Kurt sesi gidericiyi ilk dediğinde önce bir rahatlamıştı. Kurt sesiyle birlikte başka bir şeyin de yok olduğunu fark etmesi ise biraz zaman almıştı. Çellosunun sesi artık eskisi kadar tok değildi. Kurt sesini çevreleyen sesler de bir sebepten sönümlenmiş, odağı şaşmış gibiydi. Clementine bunun, insanların ilk kez antidepresan aldığındaki hisleriyle benzer olup olmadığını düşündü; acılar geçiyor ancak beraberinde sanki diğer her türlü duygu da bastırılmış gibi daha yavan ve donuk geliyordu.

Nihayetinde o kurt sesinin yüzyıllardır çellosunun kıızıl-altın kıvrımlarının içinde saklı kalan zamanın sesi için ödemesi gereken bedel olduğuna karar verdi. Belki de Erika onun kurt sesiydi. Belki de Erika olmasaydı Clementine’in hayatı fark etmesi güç ancak çok temel bir şeyden yoksun kalacaktı: belli bir zenginlikten, belli bir derinlikten.

Ya da belki de hayır. Erika olmasaydı belki de hayatı *muh-teşem* olacaktı.

Clementine acıktığını fark etti. Çellosunu bir kenara bıraktı ve mutfağa giderken o korkunç, boğum boğum deniz kabuğu kolyesini alıp doğruca çöpe attı. Buzdolabına gitti, kendine bir kap yoğurt çıkardı, kaşık almak için çekmeceye yöneldi ve gördüğü ilk şey Sam’in geçen gece aradığı kutup ayısı desenli dondurma kaşığı oldu. Erkekler. Muhtemelen başından beri tam gözünün önündeydi.

Yoğurdu açıp bir kaşık aldı. Tadı gerçekten çok iyiydi. Reklamlarda söyledikleri gibi kremamsıydı. Clementine reklamlardan kolay etkilenirdi ama bu yoğurt gerçekten çok iyiydi. Oruç tuttuktan sonraki ilk lokmanın tadını hatırlatmıştı.

Oruçlu değildi.

İçinde kabaran bir his vardı. Huzursuz bir his. Yoğurdu çabuk çabuk kaşıklıyordu. Stravinsky’nin *Bahar Ayini* adlı eserinin açılış melodisini düşündü. Tiz fagot sesini. Coşkulu bir açılışa

doğru ilerleyen tuhaf, inişli çıkışlı anları. O parçayı dinlemek istiyordu. O parçayı *çalmak* istiyordu çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyordu. Bir his, kıvrıla kıvrıla göğsünden yukarı doğru çıkıyordu. Yoğurduna ilaç mı katılmıştı? Yoksa bu sadece yumurtalarını bağışlamaya kesinlikle istekli olduğunu gösterip de *bunu yapmak zorunda kalmamanın* getirdiği muazzam bir rahatlama mıydı: eylem gerektirmeyen diğerkâmlık, bundan iyisi Şam'da kayısıydı!

Acaba sadece olanlar yüzünden kendini kötü hissetmekten mi bıkmıştı? O öğleden sonrasını unutmak mümkün değildi ama kendini affedebilirdi. Sam'i de. Şayet Sam bu yüzden evliliklerini bitirmek isterse Clementine sanki o ölmüş gibi arkasından yas tutar ama kahretsin, bunun üstesinden gelir ve yaşamaya devam edebilirdi. Kendisiyle ilgili hep şundan şüphelenmişti; ruhunun tam merkezinde küçük ama kırılmaz bir kaya vardı, soğuk ve sert bir hayatta kalma içgüdü. Çocukları için ölürdü ama başka kimse için değil. Tek bir hatanın, tek bir yanlış yargının hayatını tanımlamasına müsaade etmezdi; hele ki Ruby iyiyken ve hayat pastasının dilimleri önünde durmuş yenilmeyi beklerken.

Aklına Erika'nın söyledikleri geldi: *Bu senin hayalin, Dummkopf.*

O işi alacaktı. O iş onundu. Boş yoğurt kabını fırlatıp attı, parmaklarını yaladı ve bu kez tekniği üzerinde çalışmak için değil, müzik çalmak için çellosunun başına geri döndü. Bir yerlerde asıl meselenin müzik olduğunu, müziğin o saf, yalın mutluluğunu unuttuğunu fark etti.



YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Adam onu çalacak!” dedi Holly, yüksek ve net bir sesle.

“Şşş!” dedi Sam. Film izlerken Holly’yi katiyen susturamıyorlardı.

“Ama çalışıyor işte, baksana!”

“Haklısın ama...” Sam parmağını dudaklarına götürdü, gerçi kimin umurundaydı ki; sinema salonu yerinde duramayan, carcar konuşan ve yağmurdan çıldırmış çocuklar ve onların bitap düşmüş ebeveynleriyle doluydu.

Holly bir avuç patlamış mısırı ağzına tıktırıp arkasına yaslandı, gözleri *Pixar* filminin yanıp sönen renklerindeydi. Ruby Sam’in diğer yanında oturuyor, başparmağını emiyor ve Çırpıcı’nın kavisli tellerini okşuyordu. Göz kapakları aşağı düşüyordu. Birazdan uyuyakalacak ve filmin bitmesine beş dakika kala uyanıp başa sarmalarını isteyecekti.

Sam normalde güzel animasyon filmlerini severdi ama bu filmin ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İşini ve yavaştan alarak daha ne kadar idare edebileceğini düşünüyordu. Yeni çalışandı, hâlâ “işin inceliklerini öğreniyordu” ancak şimdiye kadar da öğrenmiş olması gerekiyordu. İnsanlar fark etmeye başlamış olmalıydı. Bölümünün başındaki adam dün Sam’in sıırıslıkam kıyafetlerine sorgulayıcı bir bakış atarak, “Bir şemsiyeye yatırım yapma zamanı gelmiş sanki,” demişti.

Her şey yerle bir olmak üzereydi. Birisi çıkıp, “Bu garip yeni adam *hiçbir şey yapmıyor*,” deyiverecekti.

Kritik eşik çoktan aşıldı, Sam. Bunu atlatman, yoluna devam etmen ve ön kapıya lanet olası bir şemsiye bırakman gerekiyor. Neden böylesi ufacak şeyler bile bugünlerde bu kadar imkânsız görünüyordu? Ruby’nin başı nazikçe koluna yaslandı. Sam kolçağı kaldırdı ve Ruby iyice yanına sokuldu.

Clementine yoluna devam ediyordu. Vid, Tiffany ve Dakota’nın ziyaretinden sonra Sam onda bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. “Onları gördükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum,” demişti, “sen de öyle değil misin?” Sam buna karşılık haykırmak istemişti. “Hayır! Ben kendimi daha kötü hissediyorum! Çok daha kötü hissediyorum!”

Clementine’e sahiden bağırması mıydı? Hatırlayamıyordu. Yaşlılık onu yumuşatmadan önce tıpkı zamanında babasının olduğu gibi bağırıp çağıran birine dönüşüyordu.

Koltuğunda kıpırdandı.

“Kıpırdanıyorsun,” diye fısıltıyla bağırdı Holly.

“Pardon,” dedi Sam. Patlamış mısırın tadı her ne kadar tuz ve tereyağı aromalı kartona benzese de yemeden duramıyordu.

Evet, Clementine’de kesinlikle değişen bir şeyler vardı. Onda yeni bir tür sabırsızlık, bir kırılganlık söz konusuydu ancak kırılganlık hassasiyet demekti ve Clementine hiç de hassas görünmüyordu; daha ziyade bıkmış gibiydi. Ruby’nin geçirdiği kazadan sonra hayatına devam etmek istiyordu ve haklıydı. Takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Yaşananları zihninde tekrar tekrar başa sarıp oynatmanın manası yoktu. Sam’e göre ilişkilerindeki duygusal açıdan dirençli taraf hep kendisiydi. Clementine ise her şeyi gereğinden fazla büyüten, dramatikleşen, bazen küçücük şeyler yüzünden neredeyse histeriye varan tepkiler veren taraftı –mesela seçmeler gibi, gerçi seçmeler küçücük şeyler değildi tabii, çok önemliydi ve insanın sinirlerini altüst ederdi, Sam bunu kabul ediyordu– ama Clementine bunların

kendisini tüketmesine izin verirdi. Bir keresinde Sam Holly'nin Ruby'ye, "Annem seçme hastalığına yakalandı," dediğini duymuş ve gülmüştü çünkü durum tam olarak böyleydi. Seçmeler onu bir virüs gibi çarpardı.

Ne var ki kariyerinin en önemli seçmelerinden biri olmasına rağmen bu son seçmelerde durum pek öyle görünmüyordu. Bu konuda tek kelime etmiyordu. Sadece çalışmaya devam ediyordu. Yakında gerçekleşeceğini bilmesine rağmen Sam, seçmelerin tarihinden bile tam olarak emin değildi.

Eskiden seçmelere ne kadar kaldığını günü gününe söyleyebilirdi zira bu yeniden seks yapmalarına kaç gün kaldığı anlamına da geliyordu. Ancak bu çok uzun zaman önceydi; henüz seksin karmaşıklaşmadığı, denklemin doğal ve sıradan bir parçası olduğu zamanlardı. Seksin bu kadar karmaşık bir hâl alması tuhaftı çünkü uzun yıllar boyunca ilişkilerinin *en az* karmaşık yönünün bu olduğunu söylerdi. Hep böyle kalacağına bahse girebilirdi.

En başından, daha ilk kez birlikte oldukları andan itibaren her şey son derece normaldi. Vücutları ve libidoları kusursuz bir uyum içindeydi. Sam genellikle seksin iyi olmadan önce biraz tuhaf başladığını bilecek kadar çok ilişki yaşamıştı ama Clementine'le daha en başından iyiydi. İlişkilerinde başka kırmızı bayraklar da vardı: Sam müzisyen değildi, Clementine ise müzisyen olmayan biriyle daha önce randevuya bile çıkmamıştı; Sam büyük bir aile istiyordu, Clementine ise tek çocukla da yetinebilirdi. Fakat sekse gelince görünürde hiç kırmızı bayrak olmamıştı. Hatta Sam gençliğin o masum ve aptalca bakış açısıyla aralarındaki muazzam cinsel uyumun birlikte olmaları gerektiğinin bir kanıtı olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu çünkü *en dürüst, en gerçek ve en yalın* oldukları zamanlar o anlardı. Gerisi teferruattı.

Sam ve Clementine'in seks hakkında konuşmaya hiç ihtiyaçları olmamıştı ve bu neredeyse evleneceği eski sevgilisi Da-

niella'dan sonra büyük bir rahatlama yaratmıştı. Daniella cinsel hayatlarını didik didik etmeyi, her birleşme sonrasında hemen bir değerlendirme yapmayı severdi: Bir dahaki sefere daha iyi sonuçlar elde etmek için birlikte neler yapabiliriz? (Kendisi bir iş danışmanıydı. Bu kelimeleri kullanmasa da Sam ne demek istediğini anlayabiliyordu.) Daniella kahvaltı sohbetine, "Dün gece sana oral seks yaparken..." gibi bir cümleyle başlamakta hiçbir beis görmezdi; buna karşılık Sam ise yediği mısır gevreğini boğazına kaçırır ve ayın esnasında papaza yardım eden çocuklar misali kızarıp bozarırdı. (Daniella, "Çok tatlı!" diyerek sevinçle bağırdı.)

Clementine'le seks hayatlarını bir miktar gizemli tutmalarını seviyordu. İkisi de bu konuya utangaç bir saygıyla yaklaşıyordu. Seks aralarındaki hoş bir sır gibiydi.

Ne var ki belki de en başından beri haklı olan Daniela'ydı. Belki de çöküşü getiren o lanet olası saygıydı çünkü cinsel hayatları yavaş yavaş değişip baştan savma ve aceleci bir hâl aldığında bunu ifade edecek kelimeleri yoktu. Artık Clementine'in seksten keyif alıp almadığını bile kestiremiyordu (ve şayet yanıtı hayır ise bunu duymak istemiyordu). "Performans" fikri kafasında yer etmeye başlamıştı. Her şey hâlâ olması gerektiği gibi işliyordu ama ilk kez kendini Clementine'in eski erkek arkadaşlarıyla kıyaslamaya başlamıştı; müzikal becerilerinin şu ya da bu şekilde cinsel yeteneğe dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu.

Muhtemelen önemli bir şey olmadığını biliyordu. Küçük çocukları olan tüm ebeveynler bunu yaşıyordu. O kadar yaygındı ki artık klişe hâline gelmişti. *Bir yeniden doğuş yaşanacak*, demişti kendi kendine. İki kız da geceleri düzenli olarak deliksiz uyumaya başladığı zaman. Bu kadar yorgun ve stresli olmadıkları zaman. Sam o yeniden doğuşu dört gözle bekliyordu.

Ve sonra o barbekü gecesi sanki Tiffany, kendi üzerlerine kapadıkları kapının anahtarını onlara sunuyormuş gibi gel-

mişti. “İşte, yeniden harika sekse buradan buyurun, hanımlar beyler!” diye haykıran göz alıcı bir sirk ustası gibiydi. Aniden her şey çok kolay görünmüştü. Bunu Clementine’in bakışında görmüştü. Clementine de aynısını Sam’de görmüştü.

Yeniden gözünün önüne geldi: Oliver ve Erika’nın küçük kızını havaya kaldırdığı an. Bu sahneyi her gün defalarca kez görüyordu. Yüzlerce kez. Bunu asla ama asla atlatamayacaktı. Bir çıkış yolu göremiyordu. Bir *çözümü* yoktu. Bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu. Bir şeyleri onarması. Bir şeyleri kırması. Ayrılıktan söz ettiğinde Clementine’in nasıl irkildiğini hatırladı. Bir anlığına ürkmüş bir çocuğa benzemişti. Sam kötü hissetmişti ya da kötü hissetmesi gerektiğinin farkındaydı ama aslında uyuşmuş ve tuhaf bir biçimde kopuk hissediyordu, sanki bu acımasız sözleri karısına söyleyen kendisi değil de bir başkasıydı.

“Baba,” dedi Holly. “Hepsini yemişsin!”

Sam boşalmış patlamış mısır kovasına baktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Yediğinin farkında bile değildi.

“Bu hiç adil değil!” Holly’nin öfkeli yüzü perdeden gelen ışıkla aydınlanıyordu.

“Şşş,” dedi Sam çaresizce. Boğazı gıcıklanıyordu. Dişlerinin arasına küçük mısır parçaları sıkışmıştı.

“Ama ben neredeyse hiç yiyemedim ki!” Sesi kabul edilemeyecek bir seviyeye yükselmişti. Arka sıradan biri hoşnutsuzca homurdandı.

“Sessiz olmazsan gidiyoruz,” dedi Sam kısık ve titrek bir sesle.

“Açgözlü baba!” diye bağırdı Holly ve mısır kabını kapıldığı gibi yanındaki koridora fırlattı. Bu hesaplanmış, bilerek yapılmış bir yaramazlıktı. Görmezden gelinemezdi.

Lanet olsun. Sam ayaklarının dibindeki ıslak şemsiyeyi aldı, Ruby’yi omzuna attı, ayağa kalktı ve Holly’yi bileğinden yakaladı. Belinin alt kısmında acı verici bir şey zonkladı.

Holly, koltuğundan çekıştırılıp koridora sürüklendiği esnada avaz avaz bağırıyordu.

Bedeller. O ve Clementine bu tür ebeveynlik jargonlarıyla alay ederdi ancak Holly ve Ruby'nin, Sam'in yıllarını alan bir şeyi öğrenmeleri gerekiyordu: Hayatta her şeyin bir bedeli vardı.



YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver yağmurda koşmaya karar verdi.

Kaygan kaldırımlarda sakatlanmayı ve akut bronşitinin nüksetmesini riske atıyordu ama şu anda zihnini boşaltmaya gerçekten ihtiyacı vardı zira karısı adi bir hırsızdı ve bu yüzden asla baba olamayacaktı.

Hatalı bir nedensellik kuruyordu ama çok üzgündü. Öfkeliydi. Şok olmuştu.

Ayakkabı bağcıklarına çift düğüm attı, ayağa kalktı, birkaç esneme hareketi yaptı ve ön kapıyı açtı; yağmur o kadar şiddetliydi ki az kalsın açtığı gibi kapayacaktı ancak düşünceleri kapana kısılmış fareler misali zihninde dört dönerken evde dolaşmaya dayanamıyordu.

Koşmak kafasını netleştirmesini sağlayacaktı. Sinir sistemi beyninin karar vermeyle alakalı bölgelerini uyaran bir protein salgılayacaktı.

Derin bir nefes alıp yola koyuldu. Vid ve Tiffany'nin misafir ağırladığı belliydi. Garaj yollarında ve çıkmaz sokağın etrafında sıra sıra arabalar vardı. Bayağı sosyal insanlardı.

Oliver çıkmaz sokaktan koşarak çıkarken kendi sosyal çevresini düşündü; onunki çok daha dardı. Bunu biriyle konuşabilse belki faydası olurdu ama ortalıkta kimse yoktu.

Şöyle sakın bir bira içelim, diye arayabileceği bir arkadaşı yoktu. *Sakın bir bira* diyecek türden biri değildi. Zaten bira da içmezdi. Onun arkadaşları sabah otuz kilometre bisiklet sürdükten sonra yöresel sağlıklı yiyecekler kafesinde protein içeceği içen ve yaklaşan yarı maraton için antrenman programlarını tartışan türdendi. Arkadaşlarını seviyordu ama onların şahsi dertlerini dinlemeye pek hevesli olmadığından kendi sorunlarını da paylaşmıyordu. Protein içeceğinin üzerine eğilip, “Karım çocukluğundan beri en yakın arkadaşının eşyalarını çalıp hatıra topluyor. Ne dersiniz? Endişelenmeli miyim?” diyemezdi.

Zaten Erika’yı başka bir erkeğe anlatıp ona ihanet edemezdi.

Bir kadınla gizli gizli tartışmak daha iyi olabilirdi. Belki bir kız kardeşi ya da annesi olsaydı. Oliver’ın teknik olarak bir annesi vardı. Ama doğru bir anne değildi. Ruh hâli sarkacının o esnada nerede durduğuna bağlı olarak Erika’nın hırsızlığını ya çılgılık çılgılığa komik bulur ya da trajik bir üzüntüyle karşılardı.

Yanından geçen arabanın biri ya desteklercesine ya da alay edercesine kornaya bastı: hangisi olduğunu anlamak zordu.

Şayet Erika istifçiliğe başlamış olsaydı bununla baş edebilirdi. Oliver, Erika’nın nefes almadan takıntılı biçimde dağınıklık toplama huyuna rağmen bu uzak ihtimal için bile kendini zihinsel olarak hazırlamıştı. Depresyon (tüp bebek tedavisi sırasında yaygındır), meme kanseri, beyin tümörü, kaza sonucu ölüm ve hatta bir ofis ilişkisine bile (Erika’ya güveniyordu ama söylendiğine göre yönetici ortağı bir *kadın düşkünüydü*) kendini hazırlamıştı; ne var ki buna hazırlıklı değildi. Basit, küçük çaplı hırsızlığa asla. Onlar kuralına uygun yaşayan insanlardı. Mali işleri titizlikle düzenlenmişti. O da Erika da bir vergi incelemesini *memnuniyetle* karşılardı. “Buyurun gelin,” derlerdi vergi dairesine. “Buyurun *gelin*.”

Gözlüklerine silecek taktırmak lazımdı. Koşmayı durdurmadan gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün kenarıyla kurulamaya çalıştı. Nafile.

Erika Clementine'in eşyalarını Dickens hikâyelerindeki bir yankesici gibi yürütmüştü. Akıl alır gibi değildi. Buna bir son vereceğini ve geri verebileceği her şeyi zaman içinde iade edeceğini söylemişti ancak Oliver'ın dünyasında insanlar asla durmazdı. Ebeveynleri içkiyi bırakacaklarını söylemişti. Erika'nın annesi istiflemeyi bırakacağını söylemişti. O an buna gerçekten inanıyorlardı. Oliver bunu anlıyordu. Ama duramıyorlardı. Bu onlardan nefeslerini tutmalarını istemek gibi bir şeydi. Can havliyle nefes almak zorunda kalana dek ancak belli bir süre kendilerini tutabiliyorlardı.

Başka bir araba hızla yanından geçerken ergen bir çocuk, "Ezik!" diye bağırarak için vücudunun neredeyse yarısını pencereden dışarı sarkıttı.

Gerçekten tehlikeli bir hareket delikanlı. Başka bir araba sana yandan çarpabilirdi. Ayrıca terbiyesizce.

Livingston'dan köşeyi döndü. Sol dizinde yine aynı sızı vardı.

Tam şu sıralarda Erika, Clementinelerin evinde ona yumurta donörüne ihtiyaçları kalmadığını söylüyordu. Bunu müzakere etmiş ve yüz yüze söylemenin daha nazikçe olacağı konusunda hemfikir olmuşlardı. Clementine kan testleri yaptırmak ve evrak doldurmak için zaman ayırmıştı. Birinin vaktini boşa harcamaktan hoşlanmazlardı.

Oliver'ın kararıydı. Erika'nın kulak misafiri olduğu Clementine'in acımasız yorumları söz konusuydu. Bu fikirden *ığrenmişti*. Ayağı bir su birikintisine girip de etrafa su sıçratınca, *Sürtük*, diye düşündü. Clementine bir sürtük değildi. Clementine'i severdi ama söyledikleri çok kaba ve gereksizdi.

Erika'nın küçücük suratını (minicik, tatlı bir yüzü vardı) ve koridorda dikilmiş o korkunç sözlere kulak misafiri olurkenki ifadesini düşündü. Yumrukları sıkıldı. İçinde aniden Sam'e vurma isteği uyandı çünkü belli ki Clementine'e vuramazdı.

İlkel dürtülerin huyu olduğu gibi bu dürtü de bir anlığına gelip geçti. Hayatında kimseye vurmuş değildi.

Zaten Clementine bunları söylememiş olsaydı bile Erika'nın onunla ilişkisi belli ki bu işin yürümesi için fazla şeydi... tuhaf? Karmaşık? Sorunlu?

"Katiyen olmaz," demişti Erika'ya. "Bağışçımız olamaz. Bu iş olmayacak. Bitti. Konu kapandı."

Erika rahatlamış mıydı yoksa paramparça mı olmuştu, anlayamıyordu.

O an bu konuda inanılmaz katı olsa da şimdi koşarken, kıyafetleri giderek daha da ıslanıp ağırlaşırken (insan bir noktada tamamen doygunluğa ulaşp daha fazla ıslanamayacaklarını zannediyordu ama belli ki yanılıyordu) verdiği karardan pişman olmuştu. Belki de fazla fevri davranmıştı.

Bir başka kayıp daha gibi hissettirmişti. Her seferinde umutlanmaktan kaçınıyor, iyi idare ettiğini sanıyordu. Her defasında kendine *Hiçbir beklentim yok* diyordu ancak her yeni başarısızlıkta canı o kadar yanıyordu ki umudun aslında en başından beri orada olduğunu, bilinçaltının etrafında baştan çıkarıcı hamlelerle uçuşup durduğunu fark ediyordu. Üstelik hiçbir şey giderek kolaylaşmıyordu da. Daha da kötüleşiyordu. Birikimli bir etki. Kayıp üstüne kayıp. Tıpkı sol dizindeki bağ zedelenmesi gibi.

Peki ya şimdi ne olacak? Anonim donör? Bunu yapan insanlar vardı. Onlar da yapabilirdi. Oliver bunu yapabilirdi. Kendi biyolojik çocuğuna sahip olmak için ne gerekiyorsa yapabilirdi. Ama Erika'dan emin değildi. Şayet, "Bebek işini unutalım," derse Erika'nın yüzünde göreceği ilk ifadenin rahatlama olacağına dair korkunç bir şüphe duyuyordu.

Kalp atışları çok yükselmişti. Nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Normalde kendi soluklarını bu kadar duymazdı. Geçirdiği akut bronşit kondisyonunu etkilemişti. Adımlarının ritmiyle uyumlu nefes almaya odaklandı.

Sokağın karşı ucundan kendisine doğru gelen mavi bir araba gördü ve bunun Clementine'le görüştükten sonra evin yolunu tutan Erika olduğunu fark etti.

Durdu, ellerini kalçasına koydu ve nefesini toparlamaya çalışırken yaklaşmasını izledi. Henüz yüzünü göremiyordu ama arabayı tam olarak nasıl kullandığını biliyordu; ufak tefek yaşlı bir kadın misali direksiyonun üzerine eğilip kamburunu çıkar-mıştı, kaşlarının arasında da iki derin çizgi oluşmuştu, yağ-murda araba sürmeyi sevmezdi.

Birlikte çalıştıkları zaman onda ilk fark ettiği şey kaşlarını çatışı olmuştu; duvar tenisi turnuvası çekilişinden çok daha ön-ceydi. Bunu neden bu kadar çekici bulduğunu bilmiyordu; belki de tıpkı kendisi gibi hayatı ciddiye aldığıнын, önemsedığının ve odaklandığının, sadece yüzeyde süzülüp keyfine bakmadığının bir göstergesi olduğu içindi. Erika'ya bunu hiç söylememişti. Kadınlar çatık kaşları değil de gözleri fark edilsin isterdi.

Haberi verdikten sonra Clementine'in yanında fazla oya-lanmamış olmalıydı.

Araba yolun kenarında durdu. Erika camı indirdi ve yolcu koltuğunun üzerinden eğilip endişeyle Oliver'a baktı.

“Bu havada koşmamalısın!” diye bağırdı. “Kayıp düşebi-lirsin! Daha antibiyotiklerini bile bitirmedin.”

Oliver arabaya yöneldi, kapıyı açıp yanına oturdu. Araba-nın içi sıcacıktı. Erika radyatörü köklemişti.

Sular üzerinden süzülüyor, deri koltuğun her yerinde göl-cükler oluşturunuyordu. Şıpır şıpır damladıklarını hissedebiliyordu. Oliver Ruby'yi çeşmeden çıkardıkları geceyi hatırladı; birlikte nasıl hareket ettiklerini, konuşmalarına gerek bile kalmadan nasıl sadece eyleme geçtiklerini... İyi bir takımdılar.

Erika hâlâ direksiyonun başında kamburu çıkmış vaziyette oturuyor, sessizce onu inceliyor, şiddetle kaşlarını çatıyordu.

Oliver elini Erika'nın yanağına koydu.

“Affedersin,” dedi elini geri çekmeye yeltenerek. “Sucuk gibi ıslandım.”

Fakat Erika elini yakaladı ve sıcacık yüzünü onun soğuk avucuna yasladı.



YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Vid'in evi insanlarla, müzikle ve güzel yemek kokularıyla doluydu; sevdiği, bayıldığı şey tam olarak buydu. İçini insanlarla doldurmadıktan sonra böyle büyük bir evde oturmanın ne manası vardı ki?

Ortada kutlanacak özel bir durum falan yoktu. Zaten özel bir duruma ne gerek vardı? Yoktu! Her şey aniden gelişmişti. Birkaç telefon açmıştı ve şimdi evde adım atacak yer yoktu. Yağmur hâlâ dinmemişti elbette ama bu bütün eğlencenin durması gerektiği anlamına gelmiyordu; burada sıcak ve güven-deydiler, yağmur hayatlarını yaşamalarına mâni olamayacaktı! Bunu daha sık yapmalıydılar! Her hafta sonu yapmalıydılar!

Dört kızı da bu gece buradaydı ve şimdi her biri onunla konuşuyordu; nadir görülen ve harika bir olaydı bu. Elbette büyük kızlarının hepsi ondan bir şeyler istiyordu ama olsun. Ebeveynlik böyle bir şeydi.

Adrianna düğününde koreografili bir baba-kız dansı yapmayı kabul etmesini istiyordu. Dans kayda alınacak ve sonra Adrianna onu YouTube'a yükleyecekti. Hayali viral olmaktı. Vid her ne kadar bu fikirden nefret ediyormuş gibi ayak yapsa da tabii ki bunu kabul edecekti. (Aklında şimdiden birkaç dans figürü bile vardı.)

Vid'in tahminlerine göre Eva ve Elena para istiyordu ve elbette alacaklardı. Onlar gittikten sonra bu gece parayı hesaplarına aktaracaktı. Bütün mesele ne kadar olacağıydı. Pazarlık becerilerini ne kadar geliştirdiklerini görecekti. Eva saniyeler içinde kendini kaybedebilirdi. Vid, isterinin etkili bir pazarlık taktiği olmadığını ona iki yaşından beri anlatmaya çalışıyordu.

Bebegi Dakota'ysa hiçbir şey istemiyordu. Yeniden mutluydu, gerçi Vid zavallı küçük meleğin ne kadar üzölmüş olduğunu fark etmemişti. Her ne kadar kendilerine bir *içecek* bile ikram edilmemiş olsa da Tiffany'nin damdan düşer gibi çellistin evine gitme fikri mükemmeldi. O gecenin korkunçluğunun üstüne küçük Ruby'yi bu kadar mutlu ve sağlıklı görmek harikaydı. Omuzlarından devasa bir yük kalkmıştı. O daracık, sıkış tıkış evden kendini daha dik ve hafiflemiş (ayrıca susamış) hissederek çıkmıştı.

Clementine ve Sam sessiz ve tuhaf davranmışlardı ama Dakota'yı Holly'nin doğum günü partisine davet etmişlerdi! Misafirlerini doyurmayı akıl edeceklerini umdu Vid. Her ihtimale karşı yanında biraz yiyecek götürecekti. Hâlâ hep birlikte arkadaş kalabileceklerine dair umudu vardı. Tiffany onun kadar umutlu değildi. Doğum günü partisine kendilerinin değil, sadece Dakota'nın davet edildiğini söyledi. Bunun muhtemelen bir "bırak-çık partisi" olduğunu söyledi. Vid neden bahsettiğini anlamamıştı. Belki köfte götürürdü. Bir kasa da şampanya.

Misafirlere dağıtmak üzere daha fazla yemek tabağı alırken mutfakta karşılaştıklarında Tiffany, "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Hayır! Neden yapıyoruz bunu? Ben sadece evde sakin bir gece geçirmek istiyordum ama bak! Ev doyurulmayı bekleyen insanlarla dolu! Nasıl oldu bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Tam bir muamma." Tiffany kalçasıyla buzdolabının kapağını kapadı ve eli kolu tepsilerle dolu vaziyette başını kaldırıp ona gülümsedi. "Görünüşe göre yarın

güneş açacak. Herkese gece burada kalmayı teklif etmeli, yarın da öğle yemeğinde barbekü yapmalıyız. Bütün hafta sonu partiye devam ederiz!”

“Harika fikir,” dedi Vid. Şaka yaptığını biliyordu ama yine de bunun mümkün olup olmadığını merak etti.

Tiffany’yi öptü ve sırf, “*Vid!*” dedirtmek için dilini ağzına soktu ama Tiffany de aynı şekilde karşılık verdi. Onu şaşırtmayı severdi.

“Yüce İsa, kendinize bir oda bulun,” dedi Vid’in kuzeni ve mutfağa girmesiyle çıkması bir oldu.

Tiffany tek kaşını kaldırdı ve sadece Vid’e özel bir hareketle poposunu sallaya sallaya süzülerek uzaklaştı.

Vid’i mutlu eden başka bir şey daha vardı. Tiffany’yle ilgili bir şey. Neydi o? Zihni körelmeye mi başlamıştı? Hayır! Kafası zehir gibiydi. Tabii ya. Şu herif meselesi. Her şey kontrol altındaydı. Dün Dakota’nın yeni okulundan eve dönünce eski müşterilerinden birinin karısıyla karşılaştığını ve onların neticede Saint Anastasias’a gelmeyeceklerini söylemişti. Bu iyi haberdi çünkü o herifle yattığını biliyordu. Sol burun deliği sağ olsun.

Vid ayda bir kez bir grup arkadaşıyla poker oynardı. Arkadaşı Raymond yıllar önce poker oyuncularının birbirlerinin falsolarını yani blöflerini ele veren o minik ipuçlarını nasıl çözmeye çalıştıklarını anlatmıştı. “Senin, dostum, on küsur falson var,” demişti Raymond. “Gözünü kırptırıyorsun, kırptırıyorsun, seğiriyorsun, resmen nöbet geçiriyorsun; dünyadaki en berbat blöfçüsün.”

Yine de Vid pokerde fena sayılmazdı çünkü dünyanın en berbat blöfçüsü de olsa inanılmaz şanslıydı. Hep iyi eller gelirdi. Şansı her zaman yaver gitmişti. İş hayatında çok şanslıydı, bir sürü iyi arkadaşı vardı, iki muhteşem kadınla evlenmişti; her ne kadar ilki kafadan çatlak, kızlarını ona karşı doldurmaya çalışan sürtüğün teki çıkmış olsa da problem değildi çünkü

ikinci karısında daha şanslıydı. Yürüyen Viagra'ydı ve Vid onu deliler gibi seviyordu.

Tiffany harika bir poker oyuncusuydu. Vid kadar şanslı değildi ama muazzam bir "poker surati" yapabiliyordu. Bu taktik Vid'in üzerinde yıllarca işe yaramıştı, ta ki günün birinde onu çözene dek.

Tiffany'nin bir falsosu vardı. Sol burun deliği. Ne zaman yalan söylese ya da blöf yapsa sol burun deliği titrerdi. Sadece bir kez. Ufacık, minnacık bir hareket. Âdeta bir kelebek kanadı gibi.

Karısının gerçeği söylemediğinden kesinkes emin olduğu anlarda onu inceleyerek bunu doğrulamıştı. Örneğin, Dakota'nın Noel Baba'yla ilgili sorularını yanıtlarken ya da aslında birinci sınıf bilet ayırtmışken kız kardeşlerine ekonomide uçacağını söylediğinde. Kız kardeşlerinin birinci sınıf uçmakla ilgili garip bir takıntısı vardı, nedense günahmış gibi davranıyorlardı.

Sonuç kesindi. Burun deliği asla yalan söylemiyordu. Elbette bunu Tiffany'ye hiç söylememişti çünkü çok işine yarıyordu; karısının poker suratının ardında ne olduğunu görmesini sağlayan gizli süper gücüydü. (Ne yazık ki Noel için ona aldığı kırmızı iç çamaşırını hiç ama hiç beğenmemişti.)

Bu yüzden karısına, "Onunla yattın mı?" diye sorduğunda tek yapması gereken burun deliğini izlemektir ve cevap gözünün önündeydi.

Hayır, demişti ama cevap evetti. Evet, onunla yatmıştı.

Sorun yoktu! Hiç problem değildi!

Belki ufacık bir problem olabilirdi. Diyelim ki Vid bir okul konserindeyken bu herifin karısına saygısızca baktığını gördü, işte o zaman ona vurma isteğine yenik düşebilirdi. Saldırı ve yaralama suçuna girerdi bu.

Ya da diyelim ki bir partide sosis pişirirken yan yana düştüler (okul ücretlerine milyonlar ödeseniz bile o sosisli partiler illa yapılırdı) ve o herif Tiffany hakkında bir yorumda bulundu.

Belki *masumca bir yorumdu* bu ama diyelim ki Vid daha önce bildiklerinden dolayı bunu *yanlış anladı*, diyelim ki eve dönünce bu düşünce –bazen huyu olduğu üzere– kafasına takılıp kaldı ve diyelim ki bir delilik ânında arkadaşı Ivan’ı arayıp o herifin dizlerini kırdırmak için bazı ayarlamalar yaptı.

Ivan şayet Vid’in bir gün birinin dizlerini kırdırmaya ihtiyacı olursa bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyip dururdu. Tiffany Ivan’ın şaka yaptığını söylerdi. Ivan şaka yapmıyordu.

Ama! Her şey yolundaydı çünkü o herif dizleri tek parça hâlde güvenle Dubai’ye doğru yola koyulmuştu. Bu sayede Vid hapsi boylamayacaktı. Yasaları hiçbir zaman bilerek çiğnemişti ama *çiğneyebilirdi*. Potansiyeli vardı: Belki öldürmek için değil ama kesinlikle sakat bırakmak için ve hapse girmeyi hiç istemiyordu. Yemekler. *Kıyafetler*. Düşününce ürperdi.

Şimdilik Vid’in yasaları çiğnemesi gibi bir tehlike yoktu. Bu kadar şanslı olması büyük şanstı. İşte bu yüzden mutlu hissediyordu. Ayrıca Dakota’nın okuldaki itibarı da güvendedi. İsterse okul başkanı bile olabilirdi. O insanların Dubai’yi seveceğinden emindi. İlginç bir yer! Daha geçen gün Dubai Yemek Festivali hakkında bir makale okumuştı. “The Big Grill” adını verdikleri bir şeyleri vardı. Kulağa harika geliyordu.

“Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?” dedi Dakota. “Ve şapşal?”

Vid o sırada elindeki boş tepsiyi bırakmak için mutfağa giren kızını süzdü. Babasına gamzelerini çıkaran bir gülücük atmıştı ve o an inanılmaz güzel görünüyordu. Yüce Meryem, Tanrı aşkına, lütfen bu kızın annesi kadar seksi bir kadına dönüşmesine müsaade etme.

“Çünkü mutluyum, anlarsın ya,” dedi Vid. Dakota’yı kol-tuk altlarından kavrayıp havaya kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Büyük kızlarını artık böyle döndüremiyordu. (Eva hemen hemen küçük bir kamyonet ağırlığındaydı.) “Sen mutlu musun?”

“Gayet mutluyum.” Ağzını babasının kulağına yaklaştırdı.
“Odamda birazcık kitap okumaya gitmeme daha kaç dakika var?”

“Otuz.”

“On.”

“Yirmi,” dedi Vid. “Son teklif.”

“Anlaştık.” Dakota elini uzattı.

El sıkıştılar. Vid onu yere indirdi. Evin ön tarafından gelen müziğin sesi aniden gece kulübü seviyesine fırladı. Biri, ancak Tiffany’nin dans ettiği anlamına gelebilecek skandal bir ses tonuyla, “*Vayyy!*” diye bağırırken bir başkası, “Vid nerede?” diye seslendi.

“Geliyorum!” diye kükredi Vid.

Yan komşuları Harry’nin huzur içinde uyuyor olması ne büyük şanstı.



YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Clementine harikulade bir sessizliğe uyandı.

Duyabildiği tek şey sessizlikti, ardından da bir yalıçapkınının kahkahasındaki o tanıdık, fıkır fıkır melodiyi duydu. Bu ses, sanki uzun zamandır Avustralya'dan uzakmış da nihayet evine dönmüşçesine yüreğine işledi. Gözlerini açtı; ılık tertemiz; pırıl pırıl ve derin bir anlam taşıyor gibiydi.

“Dindi,” dedi Sam’e doğru yüksek sesle. “Nihayet dindi.” Hava durumu spikerinin pazar günü güneş açacağı vaadine inanmamıştı. Sam’in kolunu sarsarak onu uyandırmak istedi fakat sonra yatağın onun tarafının boş olduğunu görüp orada olmadığını hatırladı. Bu aralar alışıldığı üzere çalışma odasında uyuyordu ve Clementine yüksek sesle boşluğa konuştuğu için kendini küçük düşmüş hissetti. Sam’in bu umut dolu, mutlu sabahın bir parçası olmayışı, sanki yeni bir şeymiş gibi taze bir sızı hissettirdi.

İç çekerek yüzüstü döndü, perdenin köşesini kaldırıp taze beliren mavi gökyüzüne baktı.

Çocukları güneşe çıkarırlardı... ama bir dakika, hayır, çıkaramazlardı çünkü bugün için Sam’le birlikte yerel lisede düzenlenen bir ilk yardım kursuna yazılmışlardı. Kurs tarihini zaten birkaç kez değiştirmişlerdi ve Clementine bu işi bugün halletmeye kararlıydı. Henüz hiçbir kursun kapısından bile

içeri adım atmamışken Sidney’i bir uçtan bir uca arşınlayıp o konuşmaları yapmaya, sanki bütün dünyanın okul başkanıymış gibi insanlara ciddiyetle ilk yardım eğitiminin önemini anlatıp el ilanları dağıtmaya daha fazla devam edemezdi.

O gün kızlara Sam’in anne babası bakacaktı. Sam’in annesi umutla, “Birlikte yeni bir şey öğrenmek aslında epey eğlenceli ve canlandırıcı olabilir!” demişti. Joy’un ses tonunda Pam’in-
kini andıran şüpheli bir hava vardı. Annelerin göz hapsindeydiler. Clementine annesinin Sam’in annesiyle telefonlaştığından ve evliliklerinin durumu hakkında endişelendiklerinden şüpheleniyordu.

Sallantıda olduğu anlaşıldığı an evlilikler nasıl da hemen ortalık malı hâline geliveriyordu.

Saate baktı ve normalden geç uyandığını gördü. Altıyı geçmişti ama dert değildi. Kızların uyanma saatine kadar iki saatlik sağlam bir pratik yapabilirdi. Seçmelere artık yalnızca bir hafta kalmıştı. Son düzlükteydi. Bir atlet gibi zamanlamayı doğru ayarlamanız gerekiyordu ki seçmelerin olduğu gün performansınızın zirvesine çıkabilesiniz. Pijamasının üstüne eski püskü, biçimsiz mavi hırkasını geçirdi (nedense bu hırka onun çalışma hırkası olup çıkmıştı) ve sessizce alt kata indi. Yağmur sesinin eksikliği, sanki minnacık bir ısınma odasından çıkıp kocaman bir konser salonuna girmişçesine etrafında devasa bir alan hissi yarattı. Arka plan gürültüsünün ne kadar bunaltıcı olduğunu fark etmemişti.

Arşesine reçine sürerken toz zerreciklerinin uçuştığı sabah güneşi odanın dört bir yanında; sarkaçlı saatin camında, bir resim çerçevesinin üzerinde, bir vazoda mücevher kırıntıları misali minik ışık parıltıları yaratıyordu. Clementine katettiği mesafeye bakınca derin bir huzur hissetti. Aklında garip bir düşünce belirdi; geçmişte defalarca yaptığı gibi bu seçmelere *direnmiyordu*. Sistemin adaletsizliğinden –seçmelere katılan nitelikli müzisyen fazlalığından, seçmelere katılmanın kişinin

çalma yeteneğinden tamamen bağımsız bir beceri olduğu gerçeğinden— yakınlık kıymetli enerjisini heba etmiyordu. Ruby'nin geçirdiği kaza şimdi gözüne aksi bir gurur gibi görünen şeyleri, öfke kılığına girmiş korkuları nasıl olduysa üzerinden söküp atmıştı.

“Günaydın.” Sam kapı eşiğinde duruyordu.

“Günaydın.” Clementine arşesini aşağı indirdi. “Erkencisin.”

“Yağmur dindi,” dedi Sam asık bir suratla. Kocaman esnedi. Güneş ışığı altında oldukça solgun ve bitkin görünüyordu. Clementine ona sarılmak istedi ama bir yandan da tokat atması geliyordu. “Çalışacaksan kızları parka götürebilirim.”

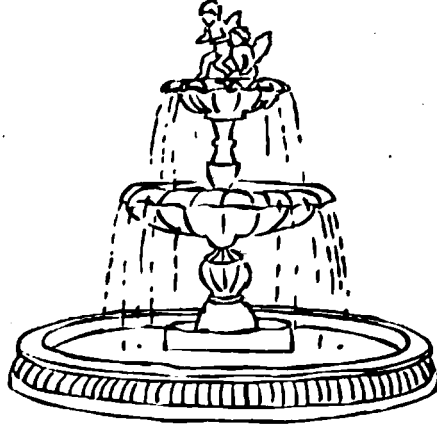
“Bugün şu ilk yardım kursumuz var,” dedi Clementine. “Unuttun mu?”

“Onu pas geçebilirim,” diye yanıtladı Sam. Her kelimesi bir iç çekiş gibiydi, sanki konuşmak bile çaba gerektiriyordu. “Kızlarla evde kalırım. Başka zaman hallederim. Kendimi pek... iyi hissetmiyorum.”

“Bir şeyin yok. Geliyorsun,” dedi Clementine, sanki çocuklardan biriyle konuşuyormuş gibi. “Kızlar günlerini seninkilerle geçirecekleri için çok heyecanlılar. Planları var.”

Sam bir ses çıkardı, bitkin bir soluk veriş sesi; çıkması gereken bir kat merdiven daha olduğunu gören yaşlı birinin çıkaracağı türden bir ses. “Peki. Öyle olsun.” Arkasını döndü ve hımbıl hımbıl uzaklaştı. Bir ergen gibi konuşan seksenlik bir ihtiyarla evli olmak gibi bir şeydi bu.

“Saat onda başlıyor,” diye seslendi Clementine arkasından canlı bir sesle. Bugün kendini çok canlı hissediyordu, âdeta canlılığın vücut bulmuş hâliydi ve şayet Sam yakında kendini toparlamazsa “ayrılmak” gibi dramatik ve incitici kelimeleri ağzına geldiği gibi sarf edebilen tek kişinin kendisi olmadığını ona aynı canlılıkla gösterecekti.



YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

“Çok güzel görünmüyor mu?” dedi Oliver.

“Ne?” dedi Erika. Annesinin iğrenç, vıcık vıcık ön bahçesinde dikiliyorlardı ve ortalıkta bakılacak güzel bir şey olması pek muhtemel değildi. Erika Oliver’ın bakışlarını annesinin sığla ağacına kadar takip etti; yaprakların üzerindeki minik yağmur damlaları güneş ışığını yansıtarak pırıl pırıl parlıyordu.

“Baksana, nasıl da parlıyorlar. Minik elmaslar gibiler!”

“Bugün şair modundasın,” dedi Erika. Bunun sebebi muhtemelen bir haftadır ilk kez dün gece sevişmiş olmalarıydı.

Gözleri yeniden annesinin *eşyalarına* kaydı. Güneşte her şey hava yağmurluyken buraya geldiği zamankinden bile daha moral bozucu görünüyordu. Üzerinde Amazon etiketi olan açılmamış, yumuşamış ve çökmüş bir karton kutuya tekme atınca kutunun üstünde biriken kirli su ayağına sıçradı. Bir yaprak ayakkabısına yapıştı ve tekmeler savurarak onu düşürmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun, tatlım? Çizgi dansı mı?”

Erika’nın annesi bahar temizliğine kalkışmış 1950’lerin ev hanımları misali başında kırmızı beyaz puantiyeli bir eşarp ve üzerinde mavi bir kot tulumla ön bahçede belirdi. Başparmaklarını (yepyeni görünen) tulumunun ceplerine soktu ve genizden gelen bir melodi mırıldanarak bir bacağına diğerinin arkasına, sonra da yana doğru savurmaya başladı.

“Bu işte epey iyisin, Sylvia,” dedi Oliver.

“Teşekkür ederim,” dedi Sylvia. “Bir yerlerde bir çizgi dansı DVD’si olacaktı, istersen ödünç verebilirim.”

“Elinle koymuş gibi bulacağından eminim,” dedi Erika.

Sylvia hafifçe omuz silkti. “Hiç sorun değil.” Ön bahçeye şöyle bir bakıp iç geçirdi. “Tanrım. Ne dağınıklık ama. Yağmur inanılmazdı, değil mi? Epey işimiz var.”

Sylvia’nın bugünkü sanrı tercihi ön bahçenin bu hâlinin sorumlusunun *yağmur* olduğuydu.

“Eh, bir tek biz değiliz,” dedi Sylvia çenesini mağrur bir edayla kaldırarak. “Bugün eyaletin dört yanındaki insanlar kolları sıvamış dışarıda temizlik yapıyor.”

“Anne,” dedi Erika. “O insanların evleri sular altında kaldı. Bunun sebebiyse yağmur şeli değil. Çöp seli.”

“Bu sabah televizyon izliyordum,” diye devam etti Sylvia umursamadan, “ve öyle ilham vericiydi ki! Komşular birbirine yardım ediyordu. Gözlerim doldu.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Erika.

Oliver elini Erika’nın omzuna koydu. “Değiştiremeyeceğimiz şeyler,” diye mırıldandı.

Huzur duasından alıntı yapıyordu. Oliver alkoliklerin aileleri için düzenlenen Adsız Alkolikler toplantılarına gidiyordu. Erika ise huzur bulmayı öğrenmek istemiyordu.

“N’oldu, Oliver?” dedi Sylvia. “Bu arada, o güzel ailen nasıllar? Yağmurdan etkilendiler mi?” Cin gibi bir kadındı doğrusu. “Onları epeydir görmedim. Hep beraber toplanıp birer kadeh bir şeyler içmeliyiz.”

“Anne,” dedi Erika.

“Muhakkak,” dedi Oliver. “Gerçi senin de gayet iyi bildiğin gibi benim ailem söz konusu olunca o bir kadeh muhtemelen on ya da yirmiye bulur.”

“Ah, çok eğlenceli insanlar,” dedi Sylvia içtenlikle.

“Aynen,” dedi Oliver. “Öyledirler. Aa bak, bizim çöp konteyneri geliyor.”

Kamyon garaj yoluna girip devasa konteyneri yavaşça indirirken, “Harika. Ben ne yapabilirim?” dedi Sylvia.

“Ayak altından çekil yeter,” diye yanıtladı Erika.

“Tabii ama yine de önemli bir şeyi yanlışlıkla çöpe atmadığınızdan emin olmak için bana ihtiyacınız olacak. Geçen gün eski kâğıtlarla dolu bir kutunun içinde ne buldum biliyor musun? Senin, benim ve Clementine’in olduğu çok komik küçücük bir fotoğraf!”

“Pek mümkün değil gibi,” dedi Erika.

“Ne demek pek mümkün değil? Hele bir gör! Kahkahalar atacağına *garanti veririm*. Düşünsene, ya o kıymetli hatırayı çöpe atmış olsaydık! Galiba sen ve Clementine on iki yaşında filansınız. Clementine orada çok genç ve güzel görünüyor. Açık konuşmak gerekirse geçen gece biraz çökmüş gibiydi, pek iyi yaş almıyor. Sen de bir bakmalısın, Oliver. Gelecekteki kızının neye benzeyebileceğini bir gör!”

Oliver’ın yüzü düştü. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Ne? Vaz mı geçti? Siz onun *çocuğunun hayatını kurtardık*tan sonra hem de?”

“Biz vazgeçtik,” dedi Erika. “O değil. Biz. Fikrimizi değiştirdik.”

“Ah,” dedi Sylvia. “Ama neden? Korkunç bir haber bu. Yıkıldım!” Erika annesinin perşembe gecesı söylediklerinin her bir kelimesini işine geldiği gibi unutup mağduru oynamasını hayretle izledi. “Umutlanmama izin verdiniz! Anneanne olacağımı sanıyordum. Pam’ın evindeki o dünya güzeli küçük kızlara bakıp kendi torunum olmasının ne kadar hoş olacağını düşünüyordum. Tıpkı anneannemin bana öğrettiği gibi ona dikiş dikmeyi öğretebileceğimi hayal ediyordum.”

“Ona dikiş dikmeyi öğretmek mi?!” dedi Erika tükürükler saçarak. “Sen bana dikiş dikmeyi hiç öğretmedin ki!”

“Muhtemelen istememişsindir.”

“Hayatım boyunca eline iğne iplik aldığını görmedim.”

“Ben gidip konteyner şoförüne parasını ödeyeyim bari,” dedi Oliver.

“Ben de içeri gidip şu komik küçük fotoğrafı bulabilecek miyim bir bakayım,” dedi Sylvia alelacele; olur ya, biri ondan bir şey ödemesini falan bekler.

Erika fırsattan istifade plastik eldivenlerini taktı, dizlerini kırıp eğildi ve içi türlü ıvır zıvırla dolu kırık bir çamaşır sepetini aldı: kafasız bir oyuncak bebek, sıırıslıklam bir plaj havlusu, bir pizza kutusu. Sepeti çöp konteynerine taşıdı ve el bombası fırlatmışçasına sertçe içine fırlattı. Sepet metal yüzeye çarparak gürültüyle düştü. Bir şeyleri çöpe atmak hep sanki savaş naraları atarak muharebeye koşuyormuş gibi vahşi ve ürkütücü bir his verirdi.

“Aman Tanrım, epey işiniz var,” dedi konteynerci adam, Oliver’ın uzattığı sarı formu katlayıp arka cebine tıktıtırırken. Kollarını fıçıya benzeyen göğsünün üzerinde kavuşturup ön bahçeyi katıksız bir tiksintiyle inceledi.

“El atmak ister misin?” dedi Oliver.

“Ha ha! Yok, kendi başınasın, dostum. Senin yerinde olmak istemezdim!” Sanki denetlemeye gelmiş gibi başını sallayarak dikilmeye devam etti.

“Ee, hadi o zaman bas git,” diye tersledi Erika ve eski Noel ağacını almak için arkasını dönünce Oliver’ın kahkahasını bastırmaya çalıştığını duydu. Bunca şeyin arasında bir de Noel ağacı. Büyürken evlerinde hiç Noel ağacı olduğunu hatırlamıyordu ama şimdi tam karşısında, üzerindeki boynu bükük tek bir altın rengi simli süsüyle kalakalmış eski püskü bir Noel ağacı duruyordu.

Şoför kamyonuna binip gürültüyle uzaklaştı. Erika Noel ağacını konteynere fırlatırken Oliver da bir eline kırık ayaklı bir vantilatör, diğer eline de bir çöp torbası aldı.

Annesi başparmağıyla işaret parmağı arasında küçücük bir fotoğraf tutarak muzaffer bir edayla ön kapıdan dışarı çıktı. Aradığını bulabilmiş olması tam bir mucizeydi.

“Şu fotoğrafa bak!” dedi Erika’ya. “Seni güldüreceğine garanti veririm.”

“Ben de güldürmeyeceğine,” dedi Erika yüzünü ekşiterek. Annesi öne eğilip Erika’nın gömleğinden küçük bir parça altın rengi sim temizledi. “Bal gibi de güleceksin. Bak.”

Erika fotoğrafı eline aldı. Bir anda kahkahalara boğuldu. Annesi sevinçle kendi kendine sarılarak etrafta dans etti. “Demiştim işte, demiştim!”

Onun, annesinin ve Clementine’in birlikte bir hız treninde otururken çekilmiş grenli, siyah beyaz fotoğrafıydı. Hız treninin en dehşet verici ânında yolcuların tepkilerini yakalamak üzere ayarlanmış şu otomatik kameralardan biriyle çekilmişti. Üçünün de ağzı oval çıkmıştı; tam çığlık atarken sonsuza dek öylece donup kalmışlardı. Erika öne doğru eğilmişti, başını geriye atmasına rağmen sanki tren daha hızlı gitsin diye iki eliyle itiyormuş gibi emniyet barını sıkı sıkı tutuyordu. Clementine gözlerini sımsıkı yummuş, atkuyruğu tıpkı Papa’nın külahı gibi dikey bir çizgi hâlinde başının üzerinde havada asılı duruyordu. Sylvia’nın gözleri fal taşı gibi açılmış, dans eden sarhoş bir kız gibi her iki kolunu da havaya savrulmuştu. Dehşet dolu, komik bir neşe. Fotoğrafta görünen şey buydu. Gerçeği yansıtıp yansıtmaması önemli değildi; gülmeden bakmak imkânsızdı. Erika ve Clementine okul üniformalarıyla dılar.

“Gördün mü bak! İyi ki saklamamış mıyım?” dedi Sylvia. “Clementine’e de göster. Bakalım o günü hatırlayacak mı? İtiraf etmeliyim ki ben de o günü *tam olarak* hatırlamıyorum ama baksana, ne kadar mutluyuz! Sakın bana berbat bir çocukluk geçirmişsin gibi davranma, harika bir çocukluğun vardı! Tüm o hız trenleri filan, hatırlıyor musun? Aman Tanrım, hız trenlerine bayılırdım. Sen de bayılırdın.”

Gözü bir şeye takıldı. “Oliver, elindeki de ne? Bir bakayım şuna!” Parçalanmak üzere olan bir karton kutuyu kucaklayan Oliver hızlı adımlarla konteynere yöneldi, Sylvia da peşinden koşarken seslendi: “Oliver! Ah *Oliver!*”

Sylvia’yla yaşamak böyleydi işte: absürt, grotesk, sinir bozucu ve bazen, kırk yılda bir de olsa harika. O gün okulda olmaları gerekiyordu. Kasımın sonlarıydı, havada yaz kokusu vardı. Erika’nın on ikinci yaş günüydü – hayır, on ikinci yaş gününden bir hafta *sonraydı*; annesi asıl doğum gününü unutmuştu, Sylvia’nın tarihlerle arası pek iyi değildi ama bu sefer ani, çılgınca bir jestle kendini affettirmeye karar vermişti. Okula damlamış ve her iki kızı da dersten alıp lunaparka götürmüştü; bu arada Clementine’in ailesinin *ne izni ne de haberi vardı*, bugün olsa böyle bir şey katiyen mümkün olmazdı, Erika şimdi okul adına dehşete düşüyordu. Hukuki sonuçları akılalmaz boyuttaydı.

Clementine’in hız trenine binmesine izin yoktu çünkü annesinin bunlara fobisi vardı. Clementine ve Erika doğmadan yıllar önce bir kasaba panayırında sekiz kişinin öldüğü o lunapark kazası hikâyesi onu derinden etkilemişti. “O makinelerin bakımını yapmıyorlar,” derdi Pam her seferinde. “Onlar birer *ölüm tuzağı*. Her an bir kaza olması işten bile değil.”

Ne var ki Erika ve Sylvia hız trenlerine bayılırdı, ne kadar korkunçsa o kadar iyiydi. Karar vermek yok, kontrol yok, tartışma yok: sadece ciğerlerinize hücum eden hava ve kendi çılgınlığınızın rüzgâr tarafından kapıp götürülmeden hemen önceki o delici sesi vardı. Aralarında ortak olan nadir, tuhaf ve rastgele şeylerden biriydi bu: korkutucu hız trenlerinden keyif almak. Gerçi öyle çok sık gittikleri de söylenemezdi. Erika’nın hatırladıkları bir elin parmaklarını geçmezdi ve bu da onlardan biriydi.

Erika Clementine’in de o güne bayıldığını biliyordu. O gün yerinde duramadığı mutlu ruh hâllerinden birindeydi. Erika’nın ne kendini ne de arkadaşlıklarını sorgulamadığı bir gündü.

Böyle günler de olmuştu; annesinin sadece annesi, arkadaşının ise sadece arkadaşı olduğu günler.

Fotoğrafı kot pantolonunun arka cebine sokarken Sylvia'nın bir şey kurtarmak için konteynere neredeyse içine düşecek kadar eğildiğini gördü. Annesi yeniden doğruldu, puantiyeli eşarbını düzeltti ve ellerini beline koyarak Oliver'ın karşısına dikildi.

"Oliver! O vantilatörün hiçbir şeyi yok! Onu benim için geri çıkar, lütfen!"

"Hayatta olmaz, Sylvia," dedi Oliver.

Erika gülümsemesini gizlemek için başını çevirdi. Güneş ışığında üzerindeki yağmur damlalarının parıldadığı ağacı inceledi. Gerçekten de güzel görünüyordu. Bir Noel ağacı gibi.

Başını geriye attı, yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı ve yolun karşısında oturan kadını gördü; hani şu İsa'yı çok seven ama Sylvia'dan kesinlikle hazzetmeyen kadını. Evinin üst kat penceresinde duruyordu, bir eli sanki siliyormuşçasına camın üzerindeydi. Kadın sanki doğrudan Erika'ya bakıyordu.

Ve işte öylece oluverdi: Erika her şeyi hatırladı.



YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Erika, Vid'in mutfakta ona verdiği mavi porselen tabakları sıkı sıkı tutarak arka bahçenin girişinde dikiliyordu. Karmaşık desenleri olan güzel ve ağır tabaklardı. *Söğüt deseni* diye düşündü. Anneannesinin bir zamanlar aynı bunlar gibi tabakları olduğunu hatırladı. Anneannesinin pek çok güzel eşyası vardı ama Erika'nın onların akıbeti hakkında en ufak bir fikri yoktu. Muhtemelen ya bir yerlerde kaybolmuşlar ya kırılmışlar ya da annesinin evindeki katman katman birikmiş pislik yığınının altında kalmışlardı.

İşin komik yanı da buydu ya: Annesi eşyaları o kadar çok seviyordu ki neticede elinde avucunda hiçbir şey kalmamıştı.

Erika içini kaplayan bir saklama arzusuyla tabakları daha sıkı kavradı. Onları göğsüne bastırıp yan eve koştuğunu ve kendi mutfak dolabına gizlediğini hayal etti. Böyle bir şey yapmayacaktı. Tabii ki yapmayacaktı. Bir an için bunu yapacağından korkup dehşete düştü.

Bir an olduğu yerde kımıldamadan durdu. Küçükken arka bahçeye çıkıp dünya dönene kadar kendi etrafında fırıl fırıl dönmeyi severdi. Şimdi de aynen böyle hissediyordu. Neden bile bile öyle yapmıştı ki? Hiç hoş bir his değildi. Sarhoş olmalıydı.

Oliver'ın anne babası neden bu hissi yaşamayı *tercih ediyordu*? Bunu planlamak? Özlemini çekmek? Berbat bir şeydi bu.

Dikkatini küçük kızlara verdi. Ruby bir elinde Çırpıcı, diğer elinde Holly'nin mavi payetli çantasını tutarak paytak adımlarla kameriyeden dışarı çıkıyordu. Holly bundan hiç hoşlanmayacaktı. Kimsenin onun taş koleksiyonuna dokunmasına izin yoktu. Sahi, Holly neredeydi?

Tahmin edildiği gibi Holly bir anda Ruby'nin arkasında belirdi; Vid'in ses sisteminden yükselen klasik müzik yüzünden Erika'nın duyamadığı bir şeyler bağıırıyordu. Ruby omzunun üzerinden arkasına bakıp adımlarını hızlandırdı. Çok sevimli bir sahneydi. Elindeki kaçak mallarla firar etmeye kararlı görünüyordu.

Dikkat, diye düşündü Erika. *Annenizle babanız sizi izliyor mu bari?*

Yetişkinlere doğru baktı. Oliver ortalıkta yoktu. Clementine Vid'le konuşuyordu. Tiffany de Sam'le. Dördü de tamamen birbirinden büyülenmiş gibiydi. O ve Oliver orada olmasalar da olurdu. Eğlencenin tadını kaçırıyorlardı. Şimdi ne Sam ne de Clementine kızlara bakıyordu. İhmalkârlıktı bu, düpedüz ihmalkârlıktı.

Vid'in eline bir bıçak alıp orkestra şefi gibi yaparak müziğe eşlik etmesini izledi. Clementine'in neşeyle güldüğünü gördü. Biraz önce üst katta tam olarak ne demişti? Kullandığı o kelime neydi? İğrenç. Yumurtalarını Erika'ya bağışlama fikri *iğrençti*. Oliver'la bunun üzerine konuşarak geçirdikleri onca zaman. Oliver'ın tüp bebek doktoruna, "Erika'nın en yakın arkadaşına soracağız. Kardeş gibiler," deyişini düşündü.

Kardeş gibi. Ne büyük şaka. Ne büyük yalan.

Vid Clementine'e kaşık dolusu bir şey uzatırken Clementine kaşığı almak için öne eğilmişti; bu esnada Clementine'in saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru atışını izledi. Clementine vaftiz töreninde peri annelerinden bir sürü hediye alan

o masal prenseslerine benziyordu. Seni taparcasına seven ebeveynlerin olacak! *Çın!* Müzik yeteneğin olacak! *Çın!* Temizlik ve rahatlık içinde yaşayacaksın! *Çın!* Canın ne zaman isterse doğal yollarla hamile kalacak ve iki güzel kız çocuğu dünyaya getireceksin! *Çın, çın!!*

Yaşlı bir peri davetli listesinin dışında bırakılmıştı. O istenmeyen kocakarı. Erika çocukken pek çok partiye davet edilmişti. Peki ya o istenmeyen peri ne yapmıştı? Bir çeşit lanet savurmuştu. Parmağına bir çıkırık iğnesi batacak ve öleceksin, bu yüzden iğnelere dikkat et. Ama sonra iyi bir peri devreye girmiş ve bu laneti değiştirmişti. Sadece yüz yıllık bir uykuya dalacaksın. O kadar da kötü değil. Bir dakika. *Uyuyan Güzel*'di bu. *Uyuyan Güzel* masalıydı.

Gerçekten çok ama çok sarhoştı. Kımıldaması gerekiyordu ama yapmadı.

Uyuyan Güzel. Clementine uyumayı gerçekten severdi. Lanet olası Uyuyan Güzel, aynen öyle. Şimdi de uyuyorsun. Çocuklarını izleme zahmetine bile girmiyorsun.

Bir ses duyuldu. Bir yerlerden. Vid'in ses sisteminden taşıp etrafa yayılan klasik müziğin arasına sızmaya çalışan bir ses.

Clementine mi çalıyordu? Tabii ki çalmıyor, Erika, komşunun arka bahçesinde, sarhoşsun, bu bildiğin sarhoşluk, beynin sulanmış, düşüncelerin sağa sola kayıp çalkalanıyor.

Sesi tekrar duydu.

Kapı vuruluyordu. İşte ses buydu. Hızlı bir tak, tak, tak. Gözünün önüne annesinin yüzü geldi. Parmağı dudaklarında. Kapıyı açma. Evet anne, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ses çıkarmıyoruz. Kapıyı asla ama asla açmıyoruz. İnsanların bizim o kirli sırrımızı görmesini istemiyoruz. Onları hiç ilgilendirmez. Davet edilmeden kapımızı çalmaya nasıl cüret ederler?! Ne terbiyesizlik. Bize böyle hissettirmeye hakları yok. Onlar gidene kadar çıt çıkarmadan duruyoruz. Bazıları sanki kandırıldıklarını biliyorlarmış da buna kızmışlar gibi öfkeyle

ve suçlarcasına güm güm kapıya vurur ama sonunda pes edip uzaklaşırdı.

Kapı vurma sesi giderek daha yüksek, daha öfkeli bir hâl aldı. Annesinin gözlerinden nefret dolu ateşler fışkırıyordu. Buna hakları yok. Hiç hakları yoktu.

Erika silkelenip kendine geldi. Kimsenin ön kapısını çaldığı filan yoktu. Bir barbeküdeydi. Küçük kızlar neredeydi? Bahçenin köşesinde mavi bir parıltı gördü. Holly çantasıyla birlikte çimlerin üzerine bağdaş kurmuş oturuyor, taşlarını dikkatle çıkarıp birer birer sıraya diziyordu. Koleksiyonunu belli aralıklarla sınıflandırmayı severdi.

Masadan bir kahkaha tufanı yükseldi.

Hâlâ o vurma sesi. Nereden geliyordu ki?

Erika o saçma çeşmeye baktı. Süs havuzunun içinde yüzen *çöpleri* görebiliyordu. Birinin eski bir paltosu yavaşça daire çiziyordu.

Annesinin yığın yığın paltosu vardı. Kocaman kışlık palto- lar. Sanki Sidney’de değil de Sibiry’a da yaşıyorlarmış gibi. Her neyse, o paltoyu süs havuzundan çıkarıp alacak değildi. Onun sorumluluğu değildi. Temizlik yapmaktan bıkmıştı.

Tak, tak, tak. Küstahça kapımızı çalmaya nasıl cüret eder- sin? Ses yukarılarda bir yerden geliyordu. Başını kaldırdı ve Harry’yi gördü; huysuz Harry sanki biri onu cama yapıştı- rmışçasına üst kat penceresinde duruyor, camı tıklatmıyor da sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi yumrukluyordu. Erika’nın baktığını gördü. İşaret etti. Parmağını şiddetle çeşmenin ol- duğu yöne doğru savurdu. Ağzı sessiz bir çığlıkla aralanmıştı. Hâline tavrına ve el kol hareketlerine bakılırsa kendisine kız- gın olduğunu anlayabiliyordu. Ona bir şeyler bağıriyordu. O çöpleri temizlemesini istiyordu. Komşular hep öfkeli olurdu. Hep onun çöpleri temizlemesini isterlerdi. Yapmayacaktı. Bu onun sorumluluğu değildi.

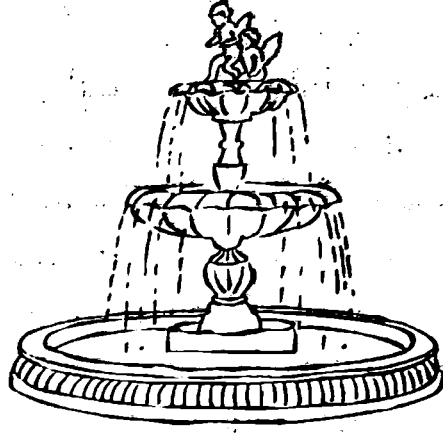
Erika çeşmeye, daireler çizerek yavaş yavaş dönen eski pembe paltoya bakakaldı.

Çeşmenin kenarında Çırpıcı'yı gördü.

Eski bir palto değildi o. Çöp de değildi.

Adrenalin âdeta kalbine isabet etmiş bir mermi gibiydi. Clementine'den çaldığı onca şey bir yana, niyeti asla böyle bir şeye sebep olmak değildi. Onun suçu, onun suçu, onun suçu.

Tabaklar elinden düştü. Clementine'in adını haykırdı.



YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

İlk yardım kursu muhtemelen bir gün kızlarının da gideceği yerel lisede yapılıyordu, gerçi kızların liseye gidecek kadar büyüdüklerini düşünmek kulağa bilim kurgu filmi gibi geliyordu ama neyse. Eğitimcileri Jan adında iri yarı, neşeli ve hafif tepeden bakan bir kadındı; Clementine'in her yıl müzik kampında karşılaştığı o çekilmez flütçüyü anımsatıyordu.

Jan güne sınıfı dolaşp herkesten adını ve orada bulunma nedenini söylemesini isteyerek başladı ve *buzları eritme egzersizi* olarak şu soruyu yanıtlamalarını istedi: "Bir sebze olsaydınız ne olurdunuz?"

Kaslı, genç bir kişisel antrenör olan Dale'le başladılar; kişisel antrenörlük lisansı için ilk yardım eğitimi alması gerektiğinden bu kursa katılmıştı ve seçme şansı olsa bebek boy kıvrıcık lahana olurdu çünkü bu sebze tam bir enerji deposuydu –bu noktada etkileyici pazularından birini sıktı– ve ayrıca bebeksi bir yüzü vardı. Jan bir anlığına Dale'in pazusunun etkisinden kurtulamamışçasına, "*Mükemmel* cevap!" deyince Clementine ona karşı sempati duydu.

Sırada çalıştığı ofiste ölümcül bir kaza yaşandığı için orada bulunan tıknaz, orta yaşlı bir kadın vardı. Ustanın biri elektrik akımına kapılmış ve kadın hayatında hiç bu kadar işe yaramaz ya da çaresiz hissetmemişti; bu eğitimin o zavallı adama

bir faydası olmayacağını bilse de bir daha asla öyle hissetmek istemiyordu. “Eğer bir sebze olsaydım patates olurdu,” dedi kadın, “görüldüğü üzere,” diyerek vücudunu işaret etti. Önce herkes yüksek sesle güldü ama sonra gülmemeleri gerekebileceğini düşünerek aniden sustular.

Sıra Sam’deydi; sandalyesine rahatça yaslanmış, bacaklarını ileriye doğru uzatmış hâlde kendinden emin ve net bir sesle konuştu. O ve karısının –Clementine’i işaret ederek– küçük çocukları olduğu için bu kursa katıldıklarını söyledi. Clementine ona baktı. Kendisi olsa gerçeği söylerdi. Kızlarının az daha boğulduğunu anlatırdı. Hikâyeyi paylaşmaya her zaman hazırdı ama Sam, Ruby’yle hastanede oldukları sırada bile sanki bu utanç verici bir sırmaşçasına neden orada olduklarını insanlara söylemekten kaçınmıştı. “Soğan olurdu,” dedi Sam. “Çünkü çok karmaşık biriyimdir. *Katmanlarım* var.” Bu da iyi kahkaha topladı ve Clementine Sam’in bunu sürekli yaptığını fark etti –eğitim seminerlerinde, takım kurma günlerinde– bu onun şakacı ve delikanlı kurumsal kişiliği idi. Muhtemelen her seferinde soğanı seçiyordu.

Clementine sıra ona geldiğinde Sam zaten açıkladığından neden orada olduğunu söyleme zahmetine girmede. Soğanla çok yakıştığı için domates olacağını söyledi. Sam gülümsedi ancak sanki yabancı biri ona asılmaya çalışıyormuş gibi temkinli bir gülümsemeydi bu; Clementine’e o sabah uyandığında Sam yanında yokken kendi kendine konuşmuş olmanın verdiği utanç duygusunu hatırlattı.

Herkes, “Ooo,” derken Clementine’in arkasından biri, “Domates meyvedir,” dedi.

Jan net bir tavırla, “Bugünlük sebze,” deyince Clementine kadının o flütçüyle uzaktan yakından alakası olmadığına karar verdi.

Sınıftaki tur tamamlanınca Jan eğer bir sebze olsaydı avokado olacağını çünkü yumuşamasının biraz zaman aldığını

söyledi (“Avokado bir *meyvedir*,” diye iç geçirdi Clementine’in arkasındaki meyve profesörü) ve orada olmasının nedenini “ilk yardımın onun tutkusu” olmasıyla açıkladı. Bu sözleri duyan Clementine’in gözleri doldu. Dünyada tıpkı Jan gibi yabancı-lara yardım etmeye “tutkuyla” bağlı insanların olması ne ka-dar harikaydı.

Ardından işe koyuldular. Hem Clementine hem de Sam özenle not alıyordu; Jan “temel yaşam desteği” prosedürünü kendi ilk yardım deneyimlerinden hikâyelerle harmanlayarak anlattı; örneğin bir keresinde kurs esnasında katılımcılardan biri sınıfta yere yığılınca kendini gerçek bir vakayla karşı karşıya bulmuştu. Biri, “Bu durumu bir uygulama örneği olarak mı kullandınız?” diye sorunca Jan, “Hayır, sınıfı boşaltmak zorunda kaldım. İnsanlar *sinek* gibi patır patır dökülmeye başladı. Domino taşı gibi birer birer devrildiler: bam, bam, bam.” Bunu genel nüfusun zayıflığını vurgulamak istercesine keyifle söylemişti. “İşte bu yüzden herkese görev vermelisiniz –ambulansı ara, buz getir– ya da onları uzaklaştırmalısınız çünkü aksi takdirde şoka girerler. Travmatik bir olay bu. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayabilirsiniz. Bu konuya daha sonra geleceğiz.”

Clementine kendi “travmatik olaylarını” hatırlayıp hatırlamadığını görmek için kocasına kaçamak bir bakış attı ama Sam’in suratı ifadesizdi. Not defterine bir şeyler yazıyordu.

Jan kaslı antrenör Dale’i yere yatırdı ve alımlı iki genç kız (havuç ve karnabahar) seçip Dale’i koma pozisyonuna getirmelerini istedi; kızlar söyleneni yaptı, üçü de dikkat çekici gençler olunca izlemesi oldukça keyifliydi. Kızlar Dale’i yuvarlayarak çevirince adamın şortunun altından yukarı çıkmış iç çamaşırını görmek mümkündü; “İyi ki bugün Calvin Klein giymişsin,” dedi Jan.

Her şey gayet keyifli gidiyordu. İlginç ve bilgilendiriciydi; Sam zekice sorular soruyor, arada bir de isabetli şakalar ya-

pıyordu. Olayın bu kadar beklenmedik olmasının sebebi de buydu zaten.

Jan bir kafa ve gövdeden oluşan parlak mavi plastikten manken üzerinde kalp masajını gösterirken Clementine derin derin nefes almak zorunda kaldı. Jan'ın sert ve hızlı hareketlerle bası uygularken öne arkaya sallanması her şeyi yeniden hatırlatmıştı ona: dizlerinin altındaki sert karoları, Ruby'nin beti benzi atmış yanaklarıyla morarmış dudaklarını, göz ucuyla gördüğü yanıp sönen peri ışıklarını. Ancak nefesine odaklanarak üstesinden gelebildi ve Sam'e baktı, iyi görünüyordu.

Ardından Jan herkesin ikili gruplar oluşturmasını istedi ve her çifte birer mavi mankenle iki tane tek kullanımlık suni teneffüs maskesi verdi. (Jan anahtarlığında her daim yedek bir tek kullanımlık maske taşırdı: yardım etmeye işte bu kadar hazırdı.) Mankeni boylu boyunca yere yatırabilecekleri boş bir alan bulmaları gerekiyordu.

Jan herkesin nasıl ilerlediğini kontrol ederek sınıfta geziyordu.

"İlk sen yapmak ister misin?" dedi Clementine Sam'e. İkisi de mankenin iki yanında diz çökmüştü.

"Elbette," dedi Sam ve Jan'ın az önce öğrettiği kısaltmaları sistematik bir şekilde uygularken gayet iyi görünüyordu: *DRS ABCD*: Tehlike, Müdahale, Yardım Çağırma, Hava Yolu, Solunum, Kalp Masajı ve Defibrilatör.

Hava yolunu temizledi, bak-dinle-hisset yöntemiyle nefes alıp almadığını kontrol etti, ardından ellerini kenetleyip mankenin göğsüne ritmik hareketlerle bası uygulayarak kalp masajına başladı; masaj esnasında göz göze geldiklerinde Clementine, Sam'in yüzünün kenarından aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü gördü.

"Sam? İyi misin?" diye sordu Clementine.

Sam başını hafifçe salladı ancak kalp masajı yapmayı sürdürdü. Yüzü kireç gibiydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

Clementine ne yapacağını bilmiyordu. “Göğsün... ağrıyor mu?” En azından doğru yerdeydiler. Jan en az bir doktor ya da paramedik kadar yetkin ve kesinlikle daha tutkulu görünüyordu.

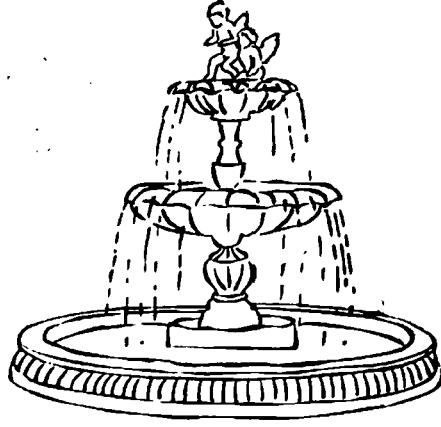
Sam tekrar başını salladı.

Başını eğdi, mankenin burun deliklerini sıktı ve iki nefes verdi. Mankenin göğsü, uygulamayı doğru yaptığını kanıtlarcasına yükseldi. Sam başını kaldırıp basılara devam etti; Clementine’se gördüğü şey karşısında karnına tekme yemişçesine şaşırdı: Sam’in gözyaşları yüzünden süzülüp mankenin üzerine damlıyordu. Daha önce kocasının şöyle hakkıyla ağladığını hiç görmemişti; ne düğün günlerinde ne çocuklar doğduğunda, ne Ruby’nin nefesi kesildiğinde ne de ertesi gün kendine geldiğinde. Ve bunu hiç sorgulamamıştı çünkü babasının ağladığını da görmemişti; abileri de ağlak değildi, daha ziyade asi gençlik yıllarında kapı çarpıp duvar yumruklayan tiplerdi. Annesinin zaman zaman gözlerinin dolduğu olurdu ama ailedeki tek hakiki sulu göz Clementine’di, her zaman salya sümük ağlayacak bir şey bulurdu. Belki de etrafındaki bütün bu sarsılmaz, metanetli adamlar yüzünden o kadim klişeyi içselleştirmişti: Erkekler ağlamaz. Sam’in böyle ağlayabilmesi, bedeninin buna muktedir olması, bu kadar çok gözyaşı üretebilmesi Clementine için mutlak bir şaşkınlık kaynağıydı. Gözyaşlarının damla damla mankenin üzerine düşüşünü seyrederken içinde bir şeylerin çatırdadığını hissetti, göğsünde büyük bir şefkat dalgası kabardı ve zihninde korkunç bir düşünce belirdi: belki de Sam ağladığı için farkında olmadan onun hiçbir şey hissetmediğine ya da daha az hissettiğine, en azından bu hislerin kendisinininkiler kadar derin ve yoğun olmadığına inanmıştı. Odak noktası hep Sam’in davranışlarının onun duygularını nasıl etkilediği olmuştu, sanki onun görevi *Clementine için veya Clementine’e* bir şeyler yapmakmış da önemli olan tek şey Clementine’in ona verdiği duygusal tepkilermiş gibi, sanki “erkekler” birer ürün ya da hizmetmiş de Clementine istediğini alabilmek için nihayet

doğru markayı seçmiş gibi. Onu hak ettiği şekilde görmemiş veya gerçekten sevmemiş olabilir miydi? Bir insan olarak? Sıradan, kusurları ve hisleri olan bir insan?

“Ah, *Sam*.”

Sam diz çöktüğü yerden o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse geriye doğru devrilecekti. Sanki böcek sokmuş gibi elinin ayasıyla yanağını sertçe ovuşturarak yüzünü çevirdi. Arkasını dönüp sınıftan çıktı.



SEKSENİNCİ BÖLÜM

“Affedersiniz,” dedi Clementine öğretmene. “Gidip kocama bir bakayım. Sanırım kendini pek iyi hissetmiyor.”

“Elbette,” dedi Jan ve umut dolu bir sesle ekledi: “Bana ihtiyacınız olursa haber verin.”

Clementine sınıftan çıkıp sola baktı. Sam çoktan koridorun en ucuna varmak üzereydi. “Sam!” diye seslendi kendini geliştirmeye çalışan yetişkinlerle dolu sınıfların önünden yarı koşar adımlarla geçerken. Sam adımlarını daha da hızlandırıyor gibiydi.

“Sam!” diye tekrar seslendi. “*Bekle!*”

İki binayı birbirine bağlayan cam tavanlı, sessiz ve ıssız bir geçide kadar onu takip etti. Duvarlar tıka basa gri dolaplarla doluydu. Sam aniden durdu. İki dolap bloğu arasında, kızların içgüdüsel olarak yöneleceği türden dar bir kuytu, bir saklama köşesi bulup sırtını duvara yaslayarak yere oturdu. Alnını dizlerine dayadı. Omuzları sessizce sarsılıyordu. Gömleğinde yuvarlak bir ter lekesi vardı. Clementine omzuna dokunmak için uzandı ama eli birkaç saniye kararsızca havada asılı kaldıktan sonra fikrini değiştirdi.

Bunun yerine geçidin diğer tarafında onun tam karşısına oturup sırtını dolaplardan birinin soğuk metaline yasladı. Koridor boyunca sıra sıra dizilmiş kare ışıklar, bir güneş ışığı tre-

nini andırıyordu. Liseye has o nostaljik kokuyu içine çekerek Sam'in ağlamasının geçmesini beklerken tuhaf bir huzur hissetti.

Sam nihayet başını kaldırdı, yüzü ıslak ve şiş şişti. "Affedersin," dedi. "Pek vakur bir duruş oldu doğrusu."

"İyi misin?"

"Basılar yüzünden," dedi Sam. Elinin tersiyle sildikten sonra burnunu çekti.

"Biliyorum."

"Sanki oradaymışım gibi hissettim." Avuç içlerini kullanarak elmacık kemiklerini dairesel hareketlerle ovaladı.

"Biliyorum," dedi tekrar Clementine.

Sam tavana baktı ve sanki dişlerinin arasına sıkışmış bir yemek artığını çıkarmaya çalışıyormuş gibi dilini hareket ettirdi. Güneş ışığı arkasındaki duvara vuruyor, yüzünü gölgede bırakıyor ve gözlerinin masmavi görünmesine neden oluyordu. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu; tüm geçmiş ve gelecek versiyonları yüzünde üst üste binmiş gibiydi.

"Kafamda hep kriz anlarında iyi olduğuma dair bir düşünce vardı," dedi Sam.

"Kriz anlarında iyisin zaten."

"Şayet bir gün sınanırsam, bir yangın çıkarsa ya da silahlı bir saldırgan olursa ya da zombi kıyameti koparsa ailemi koruyacağımı düşünürdüm. Ailenin erkeği olacaktım." Erkek kelimesini söylerken sesini kalınlaştırıp aşağılayıcı bir tonla konuştu.

"Sam—"

"Mesele sadece gözümü Ruby'den ayırmış olmam değil. El kadar kızım yanı başımda boğulurken her şey bir yana bir de gidip lanet olası *striptizcinin* birini etkileyeceğim diye kuruyemiş kavanozu açmaya çalışmam da değil." Derin, titrek bir nefes aldı. "Ama hareket edemedim. Başka bir adamın küçük kızını sürükleyerek o Tanrının belası havuzdan çekip çıkarmasını seyrettim ve far görmüş tavşan gibi orada öylece kalakaldım."

“Hareket ettin,” dedi Clementine. “Sadece onlar senden önce vardılar ve ne yaptıklarını biliyorlardı. Bir anlık bir şeydi. Sana daha uzunmuş gibi geliyor sadece. Sonra sen de *hareket ettin*, sana yemin ederim ki ettin.”

Sam omuzlarını kaldırdı. Yüz ifadesine bakılırsa kendinden tiksindiği ayan beyan ortadaydı. “Her neyse. Ne yaptığımı ya da yapmadığımı değiştiremem. Sadece düşünmeyi bırakmam gerekiyor. Aklımdan çıkarmam lazım. Zihnimde tekrar tekrar, defalarca oynatıp duruyorum. Aptalca, anlamsız. Çalışamıyorum, uyuyamıyorum ve hıncımı senden çıkarıyorum ve... sadece kendimi toparlamam gerek.”

“Belki,” dedi Clementine tereddüt ederek, “sen ya da biz biriyle konuşabiliriz. Yani profesyonel türden biriyle?”

“Kafa doktoru gibi,” dedi Sam zoraki bir gülümsemeyle. “Çünkü kafayı yiyorum.”

“Kafa doktoru gibi,” dedi Clementine. “Çünkü kafayı yiyormuşsun gibi geliyor. Birazcık yani. Az önce öğretmen travma sonrası stresten bahsettiğinde düşündüm ki—”

Sam dehşete düşmüş görünüyordu. “Travma sonrası stres,” dedi. “Savaş gazileri gibi. Yalnız ben insanların havaya uçtuğunu gördüğüm Irak’tan veya Afganistan’dan dönmüş değilim, hayır, ben sadece bir arka bahçe barbeküsünden döndüm.”

“Kızının az kalsın boğulduğunu gördüğün bir barbeküden,” dedi Clementine.

Sam gözlerini kapadı.

“Kızın az kalsın boğuluyordu,” dedi Clementine tekrar. “Ve sen kendini sorumlu hissediyorsun.”

Sam gözlerini kaldırıp tavana baktı ve nefesini bıraktı. “Bende travma sonrası stres bozukluğu falan yok, Clementine. Tanrım. Küçük düşürücü bir şey bu. Acınası bir şey.”

Clementine ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

“Sakın *Google’a bakma*,” dedi Sam yalvarırcasına. “Bana güven. Bana hep *Google’lamayı* bırakmamı söylüyorsun. Asla iyi bir şey söylemiyor.”

“*Tabii ki de Google’layacağım*,” dedi Clementine ve nefesinin hızlandığını hissetti çünkü barbeküden beri Sam’in tüm davranışlarını bir anda farklı bir açıdan, yeni bir mercekten görmeye başlamıştı ve babasının geçen gece, “Kafası pek yerinde değil,” deyişini, kendinin buna nasıl kulak asmadığını düşündü; gerçekten dinlememişti, biri kalkıp, *Kocan hasta*, dediğinde dinleyeceğin ciddiyetle dinlememişti.

“Travma sonrası stres sendromunun belirtileri,” diye yüksek sesle okudu Clementine. “Olayı tekrar tekrar zihinde canlandırmak. Az önce tam olarak bunu yaptığını söyledin!”

“Buna bu kadar sevindiğine memnun oldum,” dedi Sam silik bir gülümsemeyle.

“Sam, tam ders kitaplarına girecek vakasın! Uykusuzluk. *Evet*. Huysuzluk. *Evet*. Çözüm? Tedaviye başvurun.” Clementine şakacı, iğneleyici, hatta biraz da aptalca bir tavırla konuşuyordu; sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış, sanki eften püften meselelermiş, sanki midesi düğümlenmiyormuş, sanki bunun tek şansı olduğunu bilmiyormuş gibi zira son zamanlarda Sam’in ruh hâli bir anda değişebiliyordu ve bir saat sonra konuşmayı toptan reddedebilir, yeniden çekip gidebilirdi.

“Bak, benim *tedaviye başvurmaya* falan ihtiyacım yok,” diye söze başladı Sam.

“Evet, var,” dedi Clementine gözünü telefondan ayırmadan. “Uzun vadeli etkiler: Boşanma. Madde bağımlılığı. Madde kullanıyor musun?”

“Madde falan kullanmıyorum,” dedi Sam. “Şunları okumayı bırak artık. Kaldır şu telefonu. Hadi sınıfa dönelim.”

“Gerçekten biriyle, bir profesyonelle konuşman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Clementine. Annesine dönüşmüştü. Bir

sonraki adımda muhtemelen *çok hoş bir psikolog* önerecekti. “Lütfen biriyle konuşur musun?”

Sam başını arkaya yatırdı ve yeniden tavana baktı. En nihayetinde yeniden Clementine’e döndü.

“Belki konuşurum,” dedi.

“Güzel.”

Clementine başını dolaplara yaslayıp gözlerini kapadı.

Evliliği dev bir gemiymiş de artık rotasını değiştirmek için çok geç kalınmış gibi bir çaresizlik hissetti – ya buzdağına çarpacaktı ya da çarpmayacaktı ve şu anda söylediği veya yaptığı hiçbir şey sonucu değiştirmeyecekti. Şayet annesi aralarında geçen bu konuşmayı izleseydi Clementine’e yanıldığını, konuşmaya devam etmesi gerektiğini, aklından geçen her şeyi söylemesini, *iletişim kurmasını*, hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal bırakmamasını söylerdi.

Babası orada olsaydı da parmağını dudaklarına götürür ve Şış derdi.

Clementine tek kelimeyle yetindi.

“Üzgünüm.”

Asıl demek istediğiye şuydu: Yaşananlar için üzgünüm. Bunları yaşadığını göremediğim için üzgünüm. Belki de seni hak ettiğin gibi sevemediğim için üzgünüm. İlk krizimiz evliliğimizdeki doğruları değil de yanlışları gün yüzüne çıkardığı için üzgünüm. Birbirimize sığınmak yerine saldırdığımız için üzgünüm.”

“Evet,” dedi Sam. “Ben de üzgünüm.”



SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

“Yani aslında Ruby’nin hayatını Harry kurtardı,” dedi Oliver.

Erika ve Oliver, annesinin evinin yakınındaki blokun etrafında yürüyorlardı. Erika olan biteni hatırlar hatırlamaz Oliver’la paylaşmak istemişti ve kesinlikle Sylvia’nın duymasını istemiyordu, bu yüzden Oliver’a onunla yürüyüşe çıkmasını için ısrar etmişti.

“Evet,” dedi Erika. “Ve hiç kimse ona teşekkür etmedi. Sanırım penceresine bir daha dönüp bakmadım bile.” Bebek arabası süren genç bir karı kocanın yanından geçtiler ve Erika, havadan sudan konuşmaya ya da yağmurun nihayet durmasının ne kadar harika olduğu hakkında yorum yapmaya gerek olmadığını hissettirmek istercesine ilgisizce gülümsedi.

“Onu sudan çıkardığımızı görmüştür,” dedi Oliver.

“Umarım,” dedi Erika. “Ama kimse ona Ruby’nin iyi olduğunu söylemedi. Kimse gidip teşekkür etmedi. Bunun kabalık olduğunu düşünmüş olmalı. Hep herkesin çok terbiyesiz olduğunu düşünürdü, muhtemelen bu yaşananların kesin bir kanıt teşkil ettiğini düşünerek ölmüştür.”

“Gelip bize sorabilirdi bence,” dedi Oliver. “Eğer endişelendiyse yani.”

Kaldırımın çoğunu kaplayan ve ışığı yansıtan kahverengi bir su birikintisinin üzerinden atladılar.

“Onun Ruby olduğunu anlamam biraz zaman aldı,” dedi Erika. Bir anlığına nutku tutuldu. “Süs havuzunun içinde yüzen eski bir palto olduğunu zannettim ve öylece bakıyordum. Aklımda Harry’nin süs havuzunu temizlememi istediğine dair mantıksız, tuhaf bir düşünce vardı. Ben öyle gözlerimi dikmiş bakarken Ruby orada boğuluyordu.”

Oliver konuşmaya başlamadan önce bir an duraksadı. “Olay esnasında banyoya saklanmış öylece aynada kendimi izlediğim için hep kötü hissettim. Bence o öğleden sonraya dair kendini kötü hissetmek için hepimizin bir sebebi var.”

“Harry hariç,” dedi Erika.

“Harry hariç,” diyerek onayladı Oliver.

Üzerine pek de yakışmamış *spor kıyafetler* giyen orta yaşlı bir kadın zıplaya zıplaya yanlarından geçti. “Güneşi yeniden görmek ne kadar güzel, değil mi?” dedi coşkuyla ve sanki güneş üzerine biraz daha konuşmak istermişçesine yavaşladı.

Oliver, “Şahane,” diyerek kadını onayladı ve konuşmadan anlaşmışlar gibi Erika’yla birlikte adımlarını hızlandırdılar. “Size iyi günler!”

“Sence birine anlatmalı mıyım?” diye sordu Erika. “Hatırladığım şeyleri?” Artık gerçekler kafasında oturduğu için kayda alınanları düzeltmek, yetkililere düzeltilmiş bir ifade vermek adına dayanılmaz bir istek duyuyordu.

“Kime anlatırsın bilemiyorum,” dedi Oliver. “Ya da bunun neye faydası olur?”

“Clementine’e anlatabilirim,” dedi Erika, gerçi bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

“Hayır,” dedi Oliver. “Clementine’e anlatamazsın. Anlatamayacağını biliyorsun.” Artık bloku tamamlamışlardı ve annesinin evine yaklaşıyorlardı.

“Aman Tanrım, yok artık,” diye iç geçirdi Erika.

“N’oldu?” dedi Oliver.

“Şu an resmen o çöp konteynerinin *içinde*.”



SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur dinmişti. Sonunda! Nihayet! Dakota buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bütün hayatı ve dünyaya dair her şey bambaşka geliyordu.

“Bu çok eğlenceli olacak,” dedi Dakota’nın annesi ön kapıyı açıp verandaya adım atarlarken.

“Oraya neden arabayla gidemediğimizi anlamıyorum,” dedi Dakota’nın babası belki de milyonuncu kez. “Neden sokaklarda yürümek zorundayız ki? Evsizler gibi.”

“Çünkü kapımızın önünden on dakikadan kısa süren böyle güzel bir yürüyüş yolu olduğu için çok şanslıyız!” dedi annesi. Barney hayali bir sineği yakalamaya çalışarak havayı ısırıp zıplarken Dakota’nın annesi onun tasmağını tutuyordu.

Annesi son zamanlarda *şükran pratiği* yapıyordu. (Babası, *umarım yakında geçer*, diyordu.) “Mutluluk kavanozu” diye özel bir kavanozu vardı. Mutlu anılarını kâğıda yazıp o kavanoza atman gerekiyordu ve sonra yılbaşı gecesi kavanozu açıp sana bahşedilenlerin farkına varıyordun ya da öyle bir şey işte. Aylardan ekimdi, bu yüzden ellerini çabuk tutup bir sürü mutlu aile anısı biriktirmeleri gerekiyordu.

“Ama bir Lexus’umuz olduğu için de şanslıyız,” dedi babası. “Lexus’umuzun kıymetini bilmemezlik etmemeliyiz.”

Annesi ulusal bir parkın içinden geçen o güzel yürüyüş yolunun *tam da kendi mahallelerinde* olduğunu keşfetmişti. İki adım mesafedeydi! Nedense bu çok mühim bir olaydı. Uçakta koltuğunun cam kenarı olması gibi bir şeydi. Görünüşe göre yan komşuları Erika ve Oliver burada *sürekli* yürüyüş yapıyordu ve Dakota'nın annesinin böyle bir yerin varlığından bile haberi olmamasına çok şaşırmışlardı, annesi de bu yüzden utanmıştı ya da en azından öyle söylüyordu, gerçi muhtemelen utanmamıştı çünkü Erika'yla Oliver nazik ve biraz da inek tiplerdi, kimse nazik ve inek tiplerin yanında utanmazdı. Zaten onlarla vakit geçirmek bu yüzden rahatlatıcıydı.

"Belki sizinle orada buluşurum kızlar," dedi babası. "Sonrasında halletmem gereken bazı işler var. Önemli işler, anlarsınız ya."

"Katiyen olmaz," dedi annesi. "Hadi, hadi. Amma nazlandın."

Annesi babasını sıkı bir sağlıklı yaşam kampına sokmuştu. (Kocaman, yağlı, kıllı bir göbeği vardı ama isterse taş gibi sertleştirebiliyor, sonra da Dakota'yı kendisini yumruklamaya davet ediyordu. Manyak gibi kükreyerek, "Daha sert!" diyordu. "Görelim bakalım sende o yürek var mı?")

"Ne dersin, Dakota? Arabayla gitmeyi tercih etmez misin, ha? Çok daha iyi olmaz mı? Çok daha rahat?" dedi babası. "Hem sonrasında durup dondurma da yiyebiliriz?"

"Benim için fark etmez," dedi Dakota. "Saat üçe kadar dönmüş olalım yeter." Bu öğleden sonra bir *Açlık Oyunları* partisine gidecekti, yani bunların hiçbir önemi yoktu. Arkadaşı Ashling'in partisiydi ve annesi parti temalarını çok ciddiye alırdı. Muhtemelen kimse gerçekten *ölmezdi*, o kadar ileri gidecek değildi ama herhâlde havalı bir okçuluk etkinliği falan olurdu.

Garaj yolundan aşağı, sokağa doğru yürürlerken Harry'nin eski evinden birinin seslendiğini duydular. "Hey, baksanıza!"

“Barney!” dedi Dakota’nın annesi, köpek heyecanla zıplayıp havlayarak tasmaını çekiştirirken neredeyse kadının kolunu koparacaktı. Şayet Dakota köpek dilini tercüme edebilseydi muhtemelen şöyle diyeceğini tahmin ediyordu: “Bir insan daha! Ne harika bir şey!”

Babası olduğu yerde zınk diye durdu. “Merhaba!” diye bağırdı. Yani bayağı bayağı bağırdı. Sanki ön bahçeden değil de bir dağın öte yanından sesleniyordu. “Nasılsınız? Ne kıyak bir gün, değil mi?!” Başka bir insan gördüğü için babası da en az Barney kadar heyecanlanmıştı. Cidden.

Düğmeleri iliklenmiş soluk pembe renkli polo yaka tişört ve bembeyaz şort giymiş adamın biri kollarında bir şey taşıyarak onlara doğru yaklaştı. Bugün Harry’nin evinde büyük temizlik vardı. Dışarı çıkarılan mobilya parçalarını görmek tuhaftı: eski bir kanepa, ufacık bir televizyon, eski ve sararmış, lekeli bir yatak. Dakota bakışlarını başka yöne çevirdi. Harry’nin iç çamaşırlarını görmek gibi bir şeydi bu.

“Merhaba,” dedi adam, sanki koşarak gelmiş gibi nefes nefese. Konuşurken Dakota’nın annesine bakıyordu. “Geçen gün tanışmıştık. Steve, Steve Lunt.”

“Vid! Tanıştığımıza memnun oldum!” dedi babası. “Yürüyüşe çıkıyoruz, anlarsın ya. Öylece ön kapımızdan dışarı çıkıp yürüyoruz.” Eliyle bir karate vuruşu hareketi yaptı. “Bizim tarzımız bu. Açık havayı seven insanlarız.”

Dakota utançtan kıvranıyordu.

“Selam, Steve,” dedi annesi. “Temizlik nasıl gidiyor? Bu arada bu kızımız Dakota ve bu da çılgın köpeğimiz Barney.”

Dakota babasının abartılı ve gürültülü tavrını telafi etmek için elini mümkün olan en küçük hareketle havaya kaldırdı. Adam sohbet etmek ve onunla ilgileniyormuş gibi yapmak (Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?) zorunda hissetmesin diye göz teması kurmamaya çalıştı.

“Selam, Dakota,” dedi Steve. “Ben de seni görmek istiyordum. Bu eski yerküreyi ister misin acaba? Odanda hoş durabilir?”

Elinde ahşap bir kaidenin üzerinde duran, eski moda bir yerküre tutuyordu. Altın rengine çalan bisküvi tonlarındaydı ve üzerinde korsanların eski define haritalarını andıran süslü el yazıları vardı. Dakota bu küreyi aslında ne kadar çok istediğini fark edip şaşırdı. Şimdiden masasının üzerinde durduğunu ve gizemli, altın rengi parıltılar saçtığını hayal edebiliyordu.

“Bu gerçekten çok güzel,” dedi annesi. “Ama antika gibi duruyor. Kıymetli bir şey olabilir. Belki değer biçtiirmek isteyebilirsin.”

“Hayır, hayır. Sizin almanızı istiyorum. İyi bir yuvası olsun isterim,” dedi Steve. Güzel beyaz dişleriyle gülümseyerek Dakota’ya küreyi uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Dakota. Beklediğinden daha ağırdı.

“Yalnız coğrafya ödevini yaparken ona güvenme yeter,” dedi. Parmağının ucuyla dokunarak küreyi hafifçe döndürdü. “İran ve İstanbul yerine Persiya ve Konstantinopolis’i gösteriyor.”

“O zaman gerçekten çok eski,” dedi Vid. “Bunu Dakota’ya vermeniz çok ince bir davranış. Teşekkürler.”

Persiya. Konstantinopolis. Dakota yerküreyi göğsüne bastırdı.

“Galiba Harry’nin oğluna aitti,” dedi Steve. Dakota’nın duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı ve yüzünü hafifçe annesine çevirdi, gerçi bu Dakota’nın iyice kulak kesilmesine neden olmuştu. “Oğlunun yatak odası öldüğü günden beri hiç dokunulmamış gibiydi. Annem en az elli yıldır böyle olduğunu düşünüyor. Hayatımda yaşadığım en ürpertici şeydi. Zamanda geri gitmek gibiydi. Bir kitap vardı.” Duygulandığı için sesi titremeye başlamıştı. “*Biggles Uçmayı Öğreniyor*. Yatağın üzerinde yüzüstü duruyordu. Bütün kıyafetleri hâlâ gardıroptaydı.”

Dakota’nın annesi elini ağzına götürdü. “Ah Tanrım. Zavallı, talihsiz adam.”

Harika. Şimdi annesi o korkunç, tükürük saçan yaşlı Harry için kendini daha da suçlu hissedecekti.

“Fotoğraflarını çektik,” dedi Steve ciddiyetle.

Dakota bunun biraz uygunsuz olduğunu düşündü. Ölmüş bir çocuğun odasının fotoğraflarını şimdi Instagram’a mı koyacaktı yani?

Dakota’nın babası huzursuzlanmaya başlamıştı. Cebindeki ev anahtarlarını şingirdattı. “Başına bir şey gelmeden şu güzel küreyi içeri koyalım, ha, Dakota?”

“Teşekkür ederim,” dedi Dakota Steve’e tekrar. “Bunun için çok ama çok teşekkür ederim.”

“Çok ama çok rica ederim,” dedi Steve. “Harry bunu senin aldığını bilse eminim mutlu olurdu.”

“İhtiyar Harry Dakota’yı çok severdi,” dedi babası. Bu o kadar büyük, o kadar kuyruklu bir yalandı ki Dakota inanmakta güçlük çekti. “Sadece, belki de bunu her zaman belli etmiyordu, anlarsın ya.” Steve’e baktı. “Dostum, bir molaya ne dersin? İçeri gelip bir kahve içmek ister misin? Yiyecek bir şeyler? Şeyimiz var—”

“Yürüyüşe çıkıyoruz, Vid,” diyerek sözünü kesti annesi.

“Ah evet,” dedi babası kederle. “Bir an aklımdan çıkmış.”



SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BARBEKÜ GÜNÜ

Harry merdiveni sanki bir halata tırmanıyormuşçasına tırabzamlara asıla asıla çıktı. Bir adamın bacakları böylesine sızlamadan kendi evinin merdivenini bile çıkamaması kabul edilemezdi. Bir zamanlar âdeta bir boğa gibi güçlüydü ve sağlığına her zaman dikkat etmişti. Sağlık konularına ilgisi vardı. Gelişmeleri takip ederdi. Sağlık bakanı akciğer kanseri ve sigara arasındaki ilişkiye dair raporu yayımlar yayımlamaz sigarayı bırakmıştı. Aynı gün içinde.

Şu besin piramidi denen şeyi biliyordu. Elinden geldiğince ona uyuyordu. Düzenli egzersiz yapıyordu. Aile hekiminin tavsiye ettiği bir multivitamin alıyordu; doktor hâlâ lisede okuyormuş gibi görünüyordu ve belki de gerçekten öyleydi zira o multivitamin tam bir para tuzağıydı. Zerre kadar etkisi olmamıştı. Her gün kendini biraz daha kötü hissediyordu. O vitamini üretenler paraları cebe indirip keyif çatıyorlardı. Harry bir şikâyet mektubu yazmayı düşünüyordu. Haftada ortalama iki-üç şikâyet mektubu yazardı. Kurumsal Avusturalya'yı *hesap verebilir* durumda tutmak gerekiyordu. Kendisi kurumsal dünyadayken standartlar vardı. İnsanlar kaliteye önem verirdi. Bugünlerdeki baştan savmacılık tam bir utanç kaynağıydı.

Yolun yarısında dinlenmek için durdu.

Yaşlı bunakların evlerinden çıkıp o berbat huzurevlerine taşınmak zorunda kalmalarının sebebi buydu – çünkü o lanet merdiveni bile kendi başlarına çıkamıyorlardı. Ne saçmalık ama. Hiçbir yere taşınacak değildi. Onu bu evden ancak bir tabutun içinde çıkarabilirlerdi.

Yan evden gelen müziği hâlâ duyabiliyordu. Bencil mi bencil, terbiyesiz insanlar. Gerekirse polisi arayacaktı. Eskiden hep polisi arardı; ebeveynleri lanet olası Fransa'nın güneyinde lanet olası nehir turlarına çıkınca evin oğlanının partiler verdiği zamanlarda. Maymun gibi uzun, yağlı saçlı oğlan. İğrenç yaratık.

Ama o insanlar artık orada yoktu, değil mi? Bunu biliyordu. Elbette biliyordu. On yıl kadar önce taşınmışlardı. Bunu adı gibi biliyordu. Her gün bir Sudoku çözüyordu. Aklı yerindeydi. Sadece ara sıra zaman konusunda kafası biraz bulanıyordu.

Şu iri yarı Arap herifti ya da her ne millettense. Muhtemelen teröristti. Bugünlerde kimin ne olduğunu bilemiyordunuz. Harry'de cep telefonu numarası vardı. Günün birinde polise vermesi gerekirse diye tüm bilgilerini dikkatle kaydetmişti. Gözü onun üzerindeydi. Karısı müziği kısacaklarını söylemişti ama Harry ciddi ciddi sesini daha da açtıklarından şüpheleniyordu. Zaten koluna lanet olası bir *bileklik* takan bir adamdan ne beklenirdi ki? Karısı yüzüne bakılmayacak biri değildi ama zevksizdi. Bir fahişe gibi giyiniyordu. O kız zevk ve zarafet hakkında Harry'nin karısından bir iki şey öğrenebilirdi. Elizabeth onu yola getirirdi.

Çocukları Harry'ye Jamie'yi hatırlatıyordu. Kafasının şekliyle ilgiliydi. Bir şey daha vardı: kuş gözlemcisi gibi bir tür dinginlik. Kız sanki dünyayı inceliyor, dikkatle çözümlemeye çalışıyordu. Jamie bir şeylere kafa yoran bir çocuktü. O çocuğa bakmaksa Harry'yi çılgına çeviriyordu. Jamie'ye benzemeye nasıl cüret ederdi? O yokken buralarda olmaya nasıl cesaret ederdi? Bu durum Harry'yi çileden çıkarıyordu. Bazen o kıza

baktığında *resmen* gözünü kan bürüyor, etrafı kıpkırmızı görüyordu. Bir alev parıltısı gibi.

Merdiveni çıkmaya devam etti.

Tırabzana önce bir elini, sonra diğerini koya koya ilerledi. Eskiden koşardı. Koşmak moda olmadan çok önce de koşucuydu. *Vaktizamanında koşuyordu bu beden.* Artık o yaşlı, pörsümüş bacaklarını tanıyamıyordu, sanki başka birininmiş gibi görünüyordlardı. Neden kimse bunu durduracak bir ilaç icat etmemişti ki? O kadar zor olamazdı ya. Ne var ki araştırmacıların hepsi gençti ve önlerinde onları nelerin beklediğini bilmiyorlardı. Dünyadan haberleri yoktu! Vücutlarının sonsuza dek kendilerine ait olacağını zannediyorlardı ve gerçeği öğrendiklerinde artık iş işten geçmiş oluyordu; emekliliğe ayrılmış ve zihinleri bulanıklaşmış oluyordu, oysa Harry'nin zihni bulanık değildi, o Sudoku çözüyordu.

“Koşma, koşma!” diye bağıırdı Elizabeth, Jamie patika yollarda koşuşturduğunda. Ayağı kayacak diye ödü kopardı ama hiç kaymazdı. Çok çevikti. Yanlarına piknik sepetlerini alıp arka kapıdan çıkınca bir saat içinde şelaleye varmış olurlardı.

Şimdi Harry bu evde mahsur kalmıştı, tıpkı bu bedende mahsur kaldığı gibi. Bir zamanlar Jamie'nin koştuğu o yürüyüş yolunun hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyordu. Öğrenebilirdi ama şayet bir alışveriş merkezinin altında kalmışsa öfkelenirdi, hâlâ oradaysa ve başka çocuklar koşarken anneleri, “Koşma! Koşma!” diye bağıırıyorsa daha da öfkelenirdi.

En tepeye ulaşmıştı. Bir kat merdiven çıkmak ne büyük tantanaydı. Peki şimdi neden buradaydı? Ne lazımdı? Zihni çalışmıyordu. Bazen bir şey için doğru kelimeyi bulamıyordu ama Elizabeth'in de bazen bir kelimeyi bulamadığını hatırlıyordu. “Şu zımbırtı nerede?” derdi karısı, o zamanlar öyle gençti ki... Öyle güzel, öyle muazzam bir gençlikti ki bu ne kadar genç olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ve Harry'nin de üst kata neden çıktığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Yan evden gelen müziği *hâlâ* duyabiliyordu. Şimdi daha da yüksekti. Kendilerini ne sanıyorlardı bunlar? Sözde sanat sevdalısı tipler gibi davranıyorlardı. Elizabeth klasik müziği se-verdi. Okulda keman çalardı. Şu beş para etmez küçük fahişenin bütün vücudundaki asalet, Elizabeth'in tırnağının ucundaki kadar bile olamazdı. Elizabeth onu yola getirirdi. Bu kadar yüksek sesle müzik çalmaya nasıl cüret ederlerdi? Düşüncesizler.

Polisi arayıp komşularının o lanet olası Mozart'la kendi-sini sağır ettiklerini söylediğini hayal etti. Sağır olan Mozart'tı, değil mi? Bu kadar berbat parçalar yazmasına şaşmamalıydı. Elizabeth onun bu huysuzluğuna çok gülerdi. Elizabeth'in iyi bir mizah anlayışı vardı. Jamie'nin de öyle. İkisi de ona kah-kahalarla gülerlerdi. Onlar gittikten sonra bir daha hiç kimse ona gülmemişti. Bütün neşesi onlarla birlikte uçup gitmişti.

Buraya neden çıktığını hatırlayamaması komşuların su-cuydu. Dikkatini dağıtmışlardı. Sakinleşmek için Jamie'nin odasına girip ışığı yaktı.

Jamie'nin penceresinden dışarı baktı. Komşuların tüm dış aydınlatmaları açıktı. Aşağısı lanet olası bir Disneyland gibiydi.

İki kız çocuğu etrafta koşuşturuyordu. Birinin sırtında minik peri kanatları vardı. Diğeriyse eski moda görünümlü küçük pembe bir palto giyyordu. Elizabeth olsa o pembe pal-toyu beğenirdi.

Lanet olası köpeğin bir ileri bir geri koştuğunu görebiliyordu. Hav hav havlayıp duruyordu. Bugün büyük bir ke-yifle Harry'nin bahçesini kazmıştı. Harry de kışına bir tekme savurup ona gününü göstermişti. Sert bir tekme değildi ama Elizabeth'le Jamie'nin buna gülmeyecekleri de bir gerçektir. Muh-temelen onunla konuşmayı keserlerdi. Jamie'ye dokuzuncu yaş günü için bir köpek alacaklardı. Sekizinci yaş gününde almış olmalıydılar.

Pencereden dışarı baktı. Bütün o minicik ışıklar yüzünden elektrik faturası hayli kabarık olmalıydı.

İki kapı ötede oturanları görebiliyordu. Oliver. Süt çocuğu ismi gibi ama yeterince iyi bir adamdı. Onunla aklı başında bir sohbet edebilirdiniz. (Gerçi bisiklete biniyor ve şu dar, parlak siyah şortlardan giyyordu. O zaman lanet olası bir kerkeneye benziyordu.) Karısının adını hatırlayamıyordu. Şu evhamlı, sıska kadınlardan biriydi işte.

Çocukları yoktu. Belki istemiyorlardı. Belki de çocukları olmuyordu. Karısının basenleri çocuk doğurmaya uygun değildi, orası kesin. Gerçi artık tüplerin içinde karıştırarak bebek yapmak mümkündü.

Elizabeth Jamie'nin küçük bir kız kardeşi olmasını isterdi. Gözü hep küçük kız çocuklarındaydı. Elbiselerini severdi. "Şu küçük kızın elbisesinin güzelliğine bak," derdi Harry'ye, sanki Harry küçük bir kızın güzel elbisesini zerre kadar umursuyormuş gibi.

O gün de küçük bir kıza bakıyordu; elinde devasa boyutlardaki pembe renkli pofuduk pamuk şeker çubuğu tutan küçük bir kıza. "Şuna bak neredeyse boyu kadar," demişti Elizabeth ama Harry karşılık olarak sadece homurdanmakla yetinmişti çünkü keyfi yoktu; gitmek istiyordu, bir pazar günü öğleden sonrasındı ve önlerinde uzun bir dönüş yolculuğu vardı, kafası işinde ve önündeki haftadaydı. Sendika onlara zorluk çıkarıyordu. Harry pazar akşamlarının harala gürele geçmesinden hoşlanmazdı. Haftaya derli toplu başlamayı severdi.

Cehennemin dibindeki bu döküntü kasaba panayırına gelmek için o kadar saat direksiyon sallamak istememişti. Elizabeth'e "cehennemin dibi" dememeliydi çünkü bundan nefret ederdi, bu onu incitmişti, oysa Harry'nin aklı fikri sendika temsilcisindeydi, dişli bir herifti ve önlerindeki mücadele de dişli olacaktı. (Sendika temsilcisi cenazeye gelmişti. Harry'ye sarılmıştı, Harry ona sarılmak istemiyordu ama zaten karısının cenazesinde olmak da istemiyordu.)

O gün Elizabeth ve Jamie'ye karşı daha nazik davranmalıydı. Birlikte geçirecekleri son gün olduğunu bilseydi daha nazik olurdu. "Cehennemin dibi" demezdi. Jamie'ye bütün oyunların hileli olduğunu ve asla kazanamayacağını söylemezdi. Elizabeth pamuk şekerli küçük kızı gösterdiğinde homurdanmazdı.

Ama öte yandan keşke daha huysuz olsaydı. Daha sert durmalıydı. Üçüncü kez binmek istediklerinde hayır demeliydi.

Aslında hayır *demişti* ama Elizabeth hiç aldırış etmemişti. Jamie'nin elinden tutup, "Bir tur daha," demişti. Ve koşarak uzaklaşmışlardı.

Onları bir daha görebilseydi bağırırdı. "Hayır dedim! Bu evin erkeği benim!" diye bağırırdı. Sonra ikisini de kollarının arasına alır ve bir daha asla bırakmazdı.

Onları bir daha görebilseydi. Elizabeth öteki dünyaya inanırdı ve Harry onun haklı olmasını umuyordu. Çoğu konuda da haklıydı, o gün hariç.

Adı "Örümcek" ti. Sekiz uzun bacağı vardı ve her bacağın ucunda sekiz kişiye kadar alabilen bir kabin bulunuyordu. Bacakları bir yukarı bir aşağı hareket ediyor, sonra da bütün oyuncak çember çizerek kendi etrafında hızla dönüyordu.

Harry'nin yanından her geçişlerinde koltuğa yapışmış kafalarını ve gülen pembe suratlarını kısa bir anlığına görebiliyordu. Bu görüntü midesini bulandırmıştı.

Örümcek, Alman isimli Avustralyalı bir üretici tarafından on yıl önce inşa edilmişti: *Flugzeug Amusement Rides*. Flugzeug firması Örümcek için sadece en temel bakım ve denetim prosedürlerini sağlamıştı. Lunaparkı işleten şirketin adı Sullivan and Sons'tı. Sullivan and Sons şirketi mali açıdan gırtlığına kadar boka batmıştı. Personel kesintisine gitmişlerdi. Primo Paspaz adındaki işine bağlı bir bakım müdürü işten çıkarılmıştı. Primo tüm oyuncakların bakım programını kırmızı bir deftere kaydetmişti. İşini kaybedince o kırmızı defter de ortadan

kaybolmuştu. Primo mahkemede ifade verirken yumruğunu dizine vurmuştu. Gözleri yaşlarla doluydu.

Örümcek'in mekanik rulmanlarından biri arızalanmış ve kabinlerden biri kopup savrulmuştu. Kahkahalar ve çığlıklar atan sekiz yolcunun tamamı hayatını kaybetmişti. Beş yetişkin, üç çocuk.

Davalar sakız gibi yıllarca uzadıkça uzamıştı. Bu süreç Harry'yi yiyip bitirmişti. Dosyaları hâlâ duruyordu: ihmal, beceriksizlik ve aptallık hikâyeleriyle dolu koca koca klasörler. Kimse de çıkıp sorumluluğu üstlenmemişti. Bir tek Primo Paspaz Harry'ye gelip, "Üzgünüm," demişti. "Benim gözetimim altında olsaydı asla yaşanmazdı," demişti.

İnsanların sorumluluk alması gerekiyordu.

Harry başını pencereden çevirdi ve Jamie'nin küresini döndürdü, Jamie'nin hiç göremediği bütün o yerler parmağının altından hızla geçip gitti.

Yeniden pencereden dışarı komşulara baktı. Şayet Elizabeth yaşasaydı şimdi onun da barbeküde olacağını fark etti çünkü Elizabeth çok sosyal biriydi ve şu Arap, sanki gelmesini gerçekten istiyormuşçasına Harry'yi her seferinde oraya davet edip duruyordu. Bu tuhaftı. Bir anlığına her şey, bu gecenin aslında nasıl olması gerektiği apaçık gözünde canlandı: Elizabeth masada oturmuş müziğin tadını çıkarıyor, Harry ise huysuzlanıyormuş gibi yapıyor ve herkes kahkahalarla gülüyordu çünkü Elizabeth onun huysuzluğunu komik kılıyordu.

Harry iki küçük kızın bahçede koşuşturmasını izledi. Bir kovalamaca oyunu gibi görünüyordu. Küçük olan çeşmenin kenarına tırmandı. Elinde küçük, mavi bir el çantası taşıyordu. Süs havuzunun kenarında boydan boya koştu. Neredeyse bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi. "Dikkat et küçük kız," dedi Harry yüksek sesle ona. "İçine düşebilirsin." Biri onu izliyor muydu bari?

Gözleriyle arka bahçeyi taradı. Yetişkinlerin hepsi masanın etrafında toplanmıştı, çocuklara dönüp bakmıyorlardı bile. Kahkahalarla gülüyorlardı. Müziğin sesinden kahkahalarını duyamıyordu. Oliver'ı göremiyordu ama karısının, Erika'nın –işte ismi buydu– arka kapıdan çıkan patikada dikildiğini görebiliyordu. Küçük kızı görebilecek konumdaydı.

Tekrar çeşmeye baktı ve yüreği ağzına geldi.

Küçük kız ortalarda yoktu. Duvardan aşağıya mı inmişti? Derken o şeyi gördü. Pembe paltosu. Yüce Tanrım, yüzüstü duruyordu. Suyu düşmüştü. Sanki bunu önceden tahmin ettiği için kendisi sebep olmuş gibiydi.

Gözleriyle bir yetişkin aradı. Neredeydi o Erika? Bunu görmüş olmalıydı. Tam oradaydı, doğrudan görüş hattındaydı.

Ama orada öylece duruyordu. Ne yapıyordu bu aptal kadın?

“İçine düştü!” Elleriyle güm güm cama vurdu.

Oliver'ın karısı kılını kıpırdatmadı. Öylece duruyordu. Tıpkı bir heykel gibi.

Yüzünü başka yöne çevirmişti; sanki görmek istemiyormuş gibi, sanki bilerek başka tarafa bakıyormuş gibi. Tanrı aşkına, ne derdi vardı bu kadının? Bu aptallar sürüsünün ne derdi vardı? Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Harry'nin suratı öfkeden alev alev yanıyordu. Küçük kız o aptal, sorumsuz insanların gözünün önünde boğuluyordu. Hepsini kurşuna dizseler gene yetmezdi.

Bağırabilmek için pencereyi açmaya çalıştı ama sıkışmıştı, açılmıyordu. Yıllardır kapalı duruyordu. İki yumruğuyla cama o kadar sert vurdu ki canı acıdı. Yıllardır bağırmadığı kadar yüksek sesle bağırdı: “Boğuluyor!”

Sonunda kadın başını kaldırıp ona baktı. Oliver'ın karısı. Göz göze geldiler. Şükürler olsun, şükürler olsun. “Boğuluyor!” diye çığlık attı Harry. Parmağını sertçe çeşmeye doğru salladı. “Küçük kız boğuluyor!”

Kadının başını çeşmeye doğru çevirmesini izledi. Yavaş yavaş. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Ve hâlâ olduğu yerde duruyordu. Aptal, geri zekâlı kadın kılını bile kıpırdatmıyordu. Öylece durmuş çeşmeye bakıyordu. Harry hincından hıçkırarak ağladığını fark etti. Vakit daralıyordu.

Pencereye arkasını dönüp odadan dışarı fırladı. Tek yolu buydu. Hızlı olmak zorundaydı. Çevik olmak zorundaydı. Yandaki eve koşup küçük kızı bizzat kendi elleriyle çıkarmalıydı. Pembe paltolu küçük kız boğuluyordu. Elizabeth olsa o küçük kızı severdi. Elizabeth'in, "Koş Harry, koş!" diye haykırdığını duyabiliyordu.

Jamie'nin odasından çıkıp sahanlığa koştu. Sanki eski vücuduna geri kavuşmuş gibiydi. Hiç acı yoktu. Görevinin acılığı ona büyük bir heyecan ve güç vermişti. Kusursuz, esnek dizleri olan yirmi yaşında bir genç misali zarif hareketlerle su gibi akarak koşuyordu. Bunu yapabilirdi. Hızlıydı. Çevikti. Kızı kurtaracaktı.

Derken ikinci basamakta düştü. Kendini kurtarmak için tırabzana uzandı ama artık çok geçti, tıpkı karısı ve oğlu gibi uçuyordu.



SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir başka güzel günün sonunda akşamın erken saatleriydi ve Sam çivit mavisi gökyüzünün altında feribottan inmiş, eve doğru yürüyordu. Hava neredeyse bütün bir haftadır açıktı. Her yer kurumuş, sular çekilmiş, insanlar güneşi görmenin ne kadar güzel olduğunu konuşmayı bile bırakmıştı. Büyük Yağış hafif bir bahar esintisiyle birlikte herkesin aklından yavaş yavaş uçup gidiyordu.

Sam iş yerinde oldukça verimli bir günü daha geride bırakmıştı, bu da bir şeydi tabii. Artık iyice kalabalıklaşmış olan şekersiz, böğürtlen aromalı ve kafeinli enerji içeceği segmentindeki pazar payının daha fazla kaybedilmesini önlemek için geliştirdiği stratejik plan önerisini bugün başarıyla tamamlamış olmaktan aldığı o inekçe tatminin ne kadar büyük olduğunu fark etmek biraz utanç vericiydi. Dört başı mamur bir çalışma sayılmazdı ama şirkete para kazandıracak iyi düşünülmüş bir stratejiydi ve son birkaç haftadır masasında hiçbir şey yapmadan oturup maaş aldığı günleri telafi edecekti. Kafasını kullanmıştı. Bir işin yanına tik atmıştı. Ona iyi gelmişti bu.

Belki de hepsi ilk terapi seansının o muazzam, büyümlü etkisi sayesindeydi. Pazar günü ilk yardım kursunda yaşanan o utanç verici olaydan sonra Clementine pazartesi mesai bitimi için bir terapistten randevu ayarlamıştı. Sam nasıl bu kadar

hızlı randevu alabildiğini sormamıştı. Büyük ihtimalle annesini devreye sokmuştu. Pam tam bir psikolojik danışmanlık hayranıydı. Muhtemelen hızlı aramaya kayıtlı bir danışmanı bile vardı. Clementine ona Sam'in *göz yaşlarından* ve şu "travma sonrası stres" denen şeyden –Tanrı aşkına– bahsederken kayınvalidesinin yumuşak, sempatik yüz ifadesini hayal edip yerin dibine girdi.

Terapist neşeli, konuşkan, jokey misali ufak tefek bir adamdı ve Sam'i şaşırtan bir sürü fikri vardı. ("Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?" gibi gizemli şeyler söylemeleri gerekmiyor muydu?) Sam'in muhtemelen hafif bir TSSB yaşadığını söylemişti. Bunu sanki *Muhtemelen hafif bir sinüzitiniz var* dermişçesine gayet kayıtsız bir ses tonuyla dile getirmişti. Sam'in bu işin "hakkından gelmesi" için "taş çatlasın" üç ya da dört seansa ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Sam terapistin ofisinden neredeyse gülerek çıkmıştı, bu adam diplomasını internetten mi almıştı? Fakat lobiye dönmek üzere asansörde beklerken hafif bir rahatlama hissettiğini fark edip şaşırmıştı; tıpkı uzun bir uçuşun ardından bagaj alım alanında dikilirken aslında tıkalı olduklarını pek fark etmediğiniz kulaklarınızın aniden pıt diye açılması gibi bir histi bu. Harika hissediyor filan değildi. Sadece azıcık daha iyiydi. Belki placebo etkisiydi, belki zaten eninde sonunda olacağı vardı veya belki de o ufak tefek danışmanın birtakım özel güçleri vardı.

Şimdi bir yaya geçidinde durmuş, bebek arabasında bir bebeğiyle okul öncesi çağındaki bir çocuğu olan kadının birini izliyordu.

Bir yaşlarında erkek bir bebektir. Dik oturup tombul bacaklarını dümdüz önüne uzatmıştı ve tombalak eliyle büyük, yeşil bir yaprağı âdeta bir bayrak misali sıkı sıkıya tutuyordu.

O gün Ruby'nin dikkatini çeken şey suyun üzerinde yüzen bir yaprak mıydı? Bunu daha önce defalarca yaptığı ve belki de hayatının geri kalanında yapacağı gibi zihninde canlandırdı.

Onu gururla süs havuzunun kenarına tırmanırken, etrafında yürürken, hatta belki koşarken görebiliyordu. Ayağı mı kaymıştı? Yoksa istediği bir şey mi görmüştü? Yüzen bir yaprak ya da ilginç görünen bir çubuk. Parlayan bir şey. Küçük pembe paltosuyla süs havuzunun kenarında diz çökmüş hâlde elini ileriye uzattığını hayal etti; sonra aniden sessizce baş aşağı içine devrilişini, panikleyişini, çırpınışını, “Babacığım!” diye çığlık atmaya çalışırken ciğerlerinin suyla doluşunu, ağır paltonun onu dibe çekişini ve ardından gelen durgunluğu, saçlarının suyun üzerinde süzülüşünü.

Sam’in dünyası bir anlığına sarsıldı ve nefesi kesildi. *BEKLEYİN* yazan kırmızı ışığa odaklandı, *GEÇİNİZ*e dönmesini bekledi. Arabalar vızır vızır geçip gidiyordu. Yanında bekleyen anne cep telefonuyla konuşuyordu. “Ayakkabım çıkıyor,” diye sızlandı okul öncesi çağındaki çocuk.

“Hayır, çıkmıyor,” dedi anne telefonla konuşmaya devam ederken dalgın bir tavırla. “*Biliyorum*, mesele de bu zaten, yani en baştan dürüst olsaydı sorun olmazdı ama *Lachlan*, hayır! Ayakkabını burada çıkarma!”

O esnada küçük çocuk aniden kaldırıma çökmüş, ayakkabısını çıkarmaya koyulmuştu.

“Sokağın ortasında o lanet ayakkabısını çıkarıyor. Lachlan, kes şunu. *Yapma* dedim.” Kadın çocuğu tekrar ayağa kaldırmak için eğildi. Eli bebek arabasının tutma yerinden ayrıldı. Araba doğrudan sokağa inen bir eğimin üzerindeydi.

Yokuş aşağı kaymaya başladı.

“Hop.” Sam bir elini uzatıp tutma yerinden yakaladı.

Kadın başını kaldırıp baktı.

“Yüce *İsa*.” Kadın hızla ayağa kalkıp bebek arabasının tutma yerini kavrayınca –eli Sam’in elinin üzerine denk gelmişti– telefon başıyla omzunun arasından kayıp yere çakıldı.

Önce yanlarından gürültüyle akan trafiğe, sonra tekrar bebek arabasına baktı.

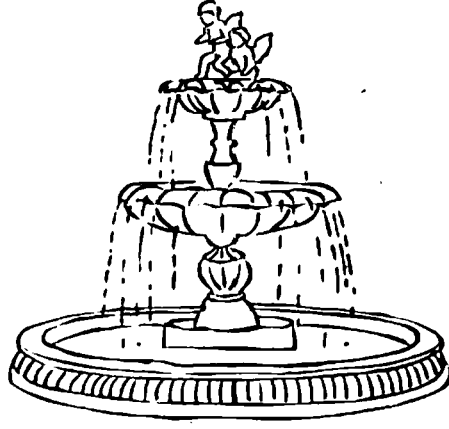
“Şey olabilirdi...” dedi, “ona bir şey...”

“Biliyorum,” dedi Sam. “Ama her şey yolunda. Olmadı.”
Elini kadının elinin altından çekti. Kadın şimdi tutma yerini
ölümüne kavramıştı.

“Anne, telefonun her yeri çatlamış!” Okul öncesi çağın-
daki çocuk yerden kurtardığı telefonu yüzünde saf bir dehşet
ifadesiyle havaya kaldırdı. Sam telefonda gelen metalik sesi
duyabiliyordu: “Alo? Alo?”

Işıklar *GEÇİNİZ*e döndü. Kadın kımıldamadı. Hâlâ olan-
ları sindirmeye, olabilecekleri idrak etmeye çalışıyordu.

“İyi geceler,” dedi Sam ve eve gitmek üzere karşıya geçti,
önünde uzanan kocaman, umut dolu bir gökyüzü vardı.



SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

“Apar topar ofise dönmek zorunda değilsin, değil mi?” dedi Oliver kulaklarını yüzme bonesinin içine sokup –şap, şap– gözlüğünü gözüne indirirken. Erika bu hâlini şapşal bir uzaylıya benzetiyordu.

Oliver’ın deyimiyle kısa “kış molası”nın ardından ilk kez yüzmek için öğle arasında her ikisinin de ofisine yürüme mesafesindeki *North Sydney* yüzme havuzunda buluşmuşlardı. Kış aylarında yüzme seanslarını spor salonundaki otuz dakikalık yüksek yoğunluklu bir kardiyo dersiyle değiştirmişlerdi.

“Saat bir buçuğa kadar dönmüş olsam yeter.” Erika gözlüğünü gözüne indirdi ve dünya bir anda turkuaz rengine büründü.

“Güzel,” dedi Oliver. Ciddi görünüyordu.

Erika ilk turu yüzerken onun aklından neler geçtiğini merak etti. Oliver onun “alışkanlığını” keşfettiğinden beri Erika, sanki pozisyonu evliliklerindeki alt kademe ortağa düşürülmüş gibi hissediyordu. Oliver, bu “kleptomani” meselesini psikologuyla konuşacağına dair ona söz verdirmişti.

“Bu kleptomani değil!” diye feryat etmişti Erika. “Sadece...”

“Arkadaşlarının eşyalarını çalmak!” diye tamamlamıştı Oliver net bir sesle.

Son zamanlarda Oliver’da farklı bir şey vardı: bir tür pervasızlık, gerçi tam olarak öyle değildi çünkü Oliver asla pervasız

olamazdı. Saldırganlığa varan bir şey? Ama tam da o değildi. Hırçınlık. Dürüst olmak gerekirse bu hâli hiç de itici sayılmazdı. Bolca öfkeli seks yapıyorlardı. Harikaydı.

Bu “kleptomani” meselesini henüz psikoloğuyla konuşmamıştı çünkü daha onunla görüşmemişti. *Pat Değil*, son zamanlardaki birkaç seansı son anda iptal etmişti. Muhtemelen kendi kişisel dertleriyle meşguldü. Erika içten içe uzun bir izne ayrılmak zorunda kalmasını umuyordu.

Her iki kulaçta bir nefes almak için başını yana çevirdiğinde Harbour Bridge’in parlak mavi gökyüzüne doğru yükselen gri kemerli ayaklarını görüyordu. Yüzmek için inanılmaz bir yerdi. Bir hayat için bu kadarı yetmez miydi? İyi bir iş, iyi bir egzersiz, iyi bir seks. Takla atarak döndü ve Oliver’a bakındı. Onun epey önüne geçmiş, suyu yarararak ilerliyordu. Şansına havuz kalabalık değildi çünkü Oliver hızlı kulvar için bile fazla hızlı yüzüyordu.

Konu bebek olacaktı. Oliver bu meseleyi konuşmak isteyecekti. Bebek onun projesiydi ve proje yönetimi becerileri mükemmeldi. Artık Clementine resmin bir parçası olmadığına göre Oliver, “diğer seçenekleri, diğer yolları keşfetmek” isteyecekti. Artıları ve eksileri enine boyuna tartışmak isteyecekti. Bu düşüncenin etkisiyle suyun içindeki bedeni yavaşladı. Bacakları, arkasından sürüklediği cansız ağırlıklar gibi geliyordu.

Erika’nın aklından şu düşünce geçti: *Bitti. Bebek projesiyle işim bitti*. Ne var ki Oliver bitirmeden onun bitirme ihtimali yoktu.

Bu sadece bir duvardı. Ne zaman maraton koşsanız bir duvara toslardınız. Duvar hem fiziksel hem de zihinsel bir engeldi ama aşılabilirdi (karbonhidrat yüklemesi, sıvı alımı, tekniğe odaklanma). Erika yüzmeye devam etti. Bunu aşabilecekmiş gibi *hissetmiyordu* ama duvarın tabiatı da zaten buydu.

Yüzdükten sonra doğrudan limana bakan bir kafenin dış bölümünde güneşe karşı oturup öğle yemeği olarak ton balıklı

ve kıvırcık lahanalı salatalarını yediler. Yeniden takım elbiselerini giymişlerdi. Güneş gözlükleri takılmıştı. Saçlarının uçları hafifçe nemliydi.

“Sana bir makale bağlantısı göndereceğim,” dedi Oliver. “Dün okudum ve üzerine düşünüyorum. Hem de bayağı düşünüyorum.”

“Tamam,” dedi Erika. Yeni bir üreme teknolojisi. Harika. *Bu sadece bir duvar*, dedi kendi kendine. *Nefes al.*

“Konusu koruyucu ailelik,” dedi Oliver. “Daha büyük çocuklara koruyucu aile olmak.”

“Koruyucu ailelik mi?” Erika’nın çatalı ağzına doğru giderken yarı yolda durdu.

“Ne kadar zor olduğuyla alakalı,” dedi Oliver. “İnsanların koruyucu ailelik hakkında nasıl romantik fikirlere kapıldığı ama işin aslının hiç de öyle olmadığıyla alakalı. Çoğu koruyucu ailenin nasıl bir işin içine girdiklerine dair zerre fikrinin olmamasıyla alakalı. Acımasızca dürüst bir makale.”

“Ah,” dedi Erika. Güneş gözlüğü yüzünden Oliver’ın gözlerini göremiyordu. İçindeki minicik bir umut kıvılcımının söndürüldüğünü hissediyordu.

“Yani bunu bana gönderme sebebin?..”

“Bence bunu yapmalıyız,” dedi Oliver.

“Sence bunu yapmalıyız,” diye tekrarladı Erika.

“Clementine ve Sam’i düşünüyordum. Ve Ruby’nin geçirdiği kazanın onları ne kadar kötü etkilediğini. Bu yaşananların o ikisi için neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu bilmek ister misin?” Yanıt almayı beklemeden devam etti. “Çünkü daha önce başlarına *hiç kötü bir şey* gelmedi!”

“Şey,” dedi Erika düşünerek. “Bunun tamamen doğru olduğundan emin...”

“Ama sen ve ben, biz en kötüsünü bekleriz! Beklentilerimiz düşüktür. Biz dayanıklıyız. Biz her şeyin üstesinden gelebiliriz!”

“Gelebilir miyiz?” diye sordu Erika. Acaba terapi gördüğünü ona hatırlatmalı mıydı, emin değildi.

“Herkes bebekleri tercih ediyor,” dedi Oliver onu duymazdan gelerek. “Şirin, küçük bebekleri. Ama asıl ihtiyaç daha büyük çocuklar için koruyucu aileler. Öfkeli için. Mahvolmuşlar için.” Durdu ve birdenbire özgüveni sarsılmış gibi göründü. Süper besinli *smoothies*ini eline aldı. “Sadece düşündüm ki... yani, belki bunu düşünebiliriz dedim çünkü belki o çocukların neler yaşadığına dair bir fikrimiz olur ya da en azından bir sezgimiz.” Pipetinden bir yudum çekti. Erika onun güneş gözlüğünde limanın yansımasını görebiliyordu.

Salatasını yerken Clementine’in anne babasını düşündü. Erika yine onlarda yatıya kalabilsin diye Pam’ın katlanır yatağı hazırlaması geldi gözünün önüne; bembeyaz, pırıl pırıl çarşaflar havada süzölsün diye bilekleriyle şöyle bir çırpıyordu: çamaşır suyunun o güzel, temiz kokusu hâlâ Erika’nın bu dünyadaki en sevdiği kokuydu. Clementine’in babasını gördü; Erika ilk kez şoför koltuğuna geçtiği zaman yanında, yolcu koltuğunda oturuyordu. Ellerini direksiyonun üzerinde nasıl “üçe çeyrek kala” pozisyonunda tutacağını göstermişti. “Herkes on ikiye on var der,” demişti. “Ama yanılıyorlar.” Erika hâlâ direksiyonu üçe çeyrek kala pozisyonunda tutarak araba sürüyordu.

İnsanların kullandığı şu ifade neydi? *İyiliği yay*.

“O zaman diyelim ki yaptık,” dedi. “Bu mahvolmuş çocuklardan birini yanımıza aldık.”

Oliver başını kaldırdı. “Diyelim ki yaptık.”

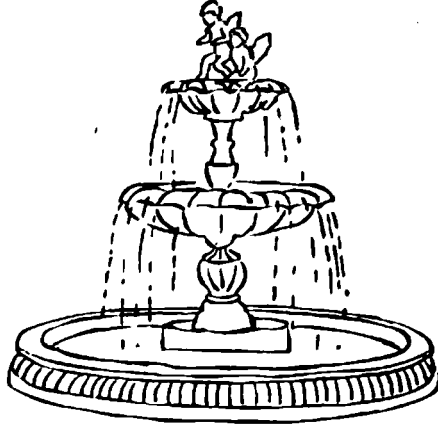
“Bu makaleye göre korkunç bir şey olacak.”

“Öyle yazıyor,” diye onayladı Oliver. “Travmatik. Stresli. Berbat. Eninde sonunda biyolojik ebeveynine dönecek çocuğun birine tutulabiliriz. Korkunç davranış problemleri olan bir çocuğumuz olabilir. İlişkimizin asla hayal edemeyeceğimiz şekillerde sınıandığını görebiliriz.”

Erika peçetesiyle ağzını sildi ve kollarını başının üstüne kaldırıp esnetti. Güneş başının tepesini ısıtıyor, sıcaklıktan eriyormuş gibi bir hisse kapılmasına neden oluyordu.

“Ya da harika olabilir,” dedi.

“Evet,” dedi Oliver. Gülümsedi. “Bence harika olabilir.”



SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

“Dikkatini dağıtacak bir sohbet mi istersin?” diye sordu Sam onu arabayla şehre götürürken. “Yoksa sakinleştirici sessizlik mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Clementine. “Karar veremiyorum.”

Cumartesi sabahı saat onu biraz geçiyordu. Seçmeler ikiye kadar başlamayacaktı. Onu on gece olarak belirlenen evden çıkma saati, ters gidebilecek her türlü ihtimal düşünülerek hesaplanmıştı.

“Arabayı kendim kullanabilirim,” demişti Clementine Sam’e dün gece.

“Neden bahsediyorsun sen?” demişti Sam. “Seni seçmelere hep ben götürürüm.”

Hafif bir şaşkınlıkla, *Demek hâlâ biziz, ha?* diye düşünmüştü Clementine. Belki de öyleydiler, gerçi hâlâ her gece ayrı odalarda uyumaya devam ediyorlardı.

İlk yardım kursundan bu yana son bir haftada bir şeyler değişmişti; dramatik bir değişiklik değildi bu, hatta tam tersiydi. Üzerlerine tam bir sıradanlık çökmüş gibiydi, sanki hem taze hem de tanıdık gelen yeni bir mevsimin başlangıcı gibi. Bütün o öfke ve karşılıklı suçlamalar yok olup gitmişti. Bu durum Clementine’e nekahet dönemini hatırlatıyordu; hani belirtiler geçmiştir ama hâlâ başınız döner ve bir garip hissedersiniz ya, tıpkı öyle.

Kızlar bugün Clementine'in ailesindeydi ve ikisinin de keyfi yerindeydi. Holly dün okuldan *Sınıf İçindeki Mükemmel Davranışları Takdir Belgesi* ile dönmüştü. Clementine bunun aslında *Sınıf İçinde Deli Gibi Davranmayı Bırakma Takdiri Belgesi* olduğundan şüpheleniyordu. Öğretmeni okul bahçesinde, "Eski Holly geri döndü," demişti Clementine'e ve "Oh be!" der gibi elinin tersiyle alnını silmişti, bu da Clementine'e Holly'nin okuldaki davranışlarının kendisinin veya Sam'in bildiğinden çok daha kötü olduğunu düşündürmüştü.

Ruby, Çırpıcı'nın bugün evde kalıp biraz dinlenebileceğini söylemişti. Çırpıcı'ya olan ilgisini kaybediyor gibiydi. Clementine zavallı Çırpıcı'nın tıpkı bazen arkadaşların da yaptığı gibi hayatlarından nasıl da sessiz sedasız kayıp gideceğini şimdiden görebiliyordu.

"Tamam, yani panik yapmaya gerek yok çünkü tam da bu ihtimali hesaba katarak yeterince vakit ayırdık," dedi Sam köprüdeki trafik durma noktasına gelip yanıp sönen neon bir tabelada aciliyet belirten kırmızı harflerle şunlar yazarken: TRAFİK KAZASI. GECİKME OLABİLİR.

Clementine burnundan derin bir nefes alıp ağzından verdi.

"İyiyim," dedi. "Pek *memnun olduğum* söylenemez ama iyiyim."

Sam meditasyon yapıyormuşçasına avuçlarını açtı. "Biz Zen ustalarıyız."

Clementine Opera Binası'nın yelkenlerinin mavi gökyüzüne doğru uzanan keskin beyaz kıvrımlarını inceledi. Neyse ki Opera Binası ona özel bir ısınma odasının verileceğini bildiği mekânlardan biriydi ve diğer çellistlerle aynı odayı paylaşmak ya da daha beteri, geveze olanlarla konuşmak zorunda kalmayacaktı. Bazıları liman manzaralı olmak üzere çok sayıda hazırlanma odası vardı. Rahat ve keyifli bir süreç olacaktı. Seçmeler konser salonunun o nadide atmosferinde gerçekleştirilecekti.

Clementine tekrar yola baktı. Trafik, kaputları ezilmiş iki arabanın yanından santim santim ilerliyordu. Polisler ve arka kapıları açık bir ambulans vardı; takım elbiseli adamın biri başını ellerinin arasına almış, kaldırımın kenarında oturuyordu.

“Erika’nın geçen gün söylediği bir şey nedense aklıma takıldı,” dedi Clementine. Bunu söylemeyi planlamıyordu ama sanki bilinçaltında buna hazırlanmışçasına kelimeler bir anda ağzından dökülüyordu.

“Neymiş o?” dedi Sam temkinli bir tavırla.

“*Evliliğimi seçiyorum* dedi.”

“Evliliğini seçiyormuş. Ne demek ki bu?” dedi Sam. “Hiç mantıklı gelmedi. Neye karşı evliliğini seçiyor?”

“Bence gayet mantıklı,” dedi Clementine. “Mesele evliliğini önceliğin hâline getirmeyi bilinçli olarak seçmek, hani, onu bir nevi sayfanın tepesine koymak, görev tanımın falanmış gibi.”

“Clementine Hart, sen az önce ciddi ciddi ruhsuz kurumsal jargon mu kullandın?” dedi Sam.

“Sus. Sadece fırsattan istifade şunu söylemek istiyorum...”

Sam burnundan güldü. “Şimdi de annenin şu meşhur nutuklarından birini atıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Fırsattan istifade şunu söylemek istiyorum: Ben de evliliğimi seçiyorum.”

“Şey... teşekkürler?”

Clementine hızlı hızlı konuşmayı sürdürdü. “Yani, eğer, örneğin, asıl gönlünde yatan üçüncü bir çocuk sahibi olmaksam o zaman bu en azından üzerine konuşmamız gereken bir mesele. Bunu öylece görmezden gelemem ya da senin unutmanı bekleyemem ki dürüst olmak gerekirse yaptığım tam da buydu. Biliyorum, birkaç hafta önce sana sorduğumda başka çocuk istemediğini söylemiştin ama bu, sen hâlâ... ya da ikimiz de hâlâ...”

“Delirmiş gibiydik,” diye tamamladı Sam onun yerine. “Sen bir çocuk daha istiyor musun?”

“Aslına bakarsan istemiyorum,” dedi Clementine. “Ama sen gerçekten istiyorsan o zaman bunu konuşmamız lazım.”

“Ne? Sonra da benim bebek istememin senin istememene ağır basıp basmadığını mı ölçeceğiz?” dedi Sam.

“Aynen öyle,” dedi Clementine. “Bence yapmamız gereken tam olarak bu.”

“Üçüncü bir çocuk *istiyordum*,” dedi Sam. “Ama şimdi, şey, şu anda düşünmüyorum.”

“Biliyorum,” dedi Clementine. “Biliyorum. Ama bir gün elbet unutamayız tabii ama affedebiliriz. Kendimizi affedebiliriz. Her neyse, bu konuyu neden bugün açtığımı bilmiyorum. Zaten artık pek de...”

Seks yapmıyoruz. Aynı yatakta uyumuyoruz. *Seni seviyorum* demiyoruz.

“Sanırım sadece bu konuyu masaya yatırmam gerektiğini düşündüm,” dedi.

“Masaya yatırılmış say,” dedi Sam.

“Harika.”

“Şu an asıl gönlümden geçen ne, biliyor musun?” dedi Sam.

“Ne?”

“Bu işi alman.”

“Tamam,” dedi Clementine.

“Sahneye bebek düşünerek çıkmanı istemiyorum. Düşünmen gereken her neyse onu düşün istiyorum; entonasyon, ses perdesi, *tempo*, o hanım evladı eski sevgililerinin sana düşünmeni söyleyeceği her ne varsa işte.”

“Pekâlâ, elimden geleni yapacağım,” dedi Clementine. Ve yumuşak bir sesle ekledi: “Sen iyi bir adamsın, Samuel.”

“Öyle olduğumu biliyorum. Muzunu ye,” dedi Sam.

“Hayır,” dedi Clementine.

“Aynı kızın gibi konuştun.”

“Hangisi?”

“Aslında ikisi de.”

Trafik artık rahatça akıyordu.

Bir süre sonra Sam boğazını temizledi ve “Fırsattan istifade ben de evliliğimi seçtiğimi söylemek istiyorum,” dedi.

“Öyle mi, peki bu ne anlama geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece durduğum yeri netleştirmek istedim.”

“Belki de artık çalışma odasında uyumak istemediğin anlamına geliyordur,” diye önerdi Clementine gözlerini yoldan ayırmadan.

“Belki de öyledir,” dedi Sam.

Clementine onun profilini inceledi. “Geri gelmek ister misin?”

“Geri gelmek isterim,” dedi Sam. Şerit değiştirmek için omzunun üzerinden geriye baktı. “Her ne cehennemdeysem oradan.”

“Pekâlâ,” dedi Clementine. “Bir başvuru formu sunarsan memnun oluruz.”

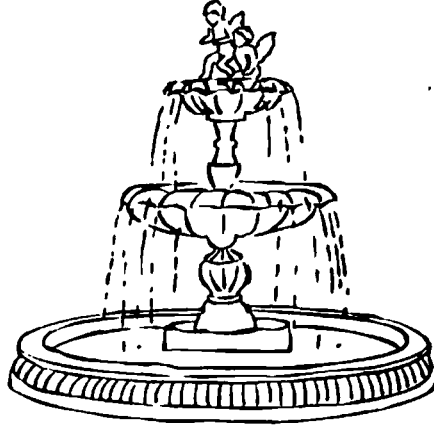
“Seçmelere katılabilirim. Bazı etkileyici hamlelerim vardır.” Duraksadı. “Gözlerin bağlı olabilir. Önyargı ihtimali kalmasın diye kör bir seçme yapabiliriz.”

Clementine içinde vahşi, su katılmamış bir mutluluğun kabadığını hissedebiliyordu. Bu sadece aptalca, banal ve flörtöz bir konuşmaydı ama *onların* aptalca, banal ve flörtöz konuşmasıydı. Bu gecenin nasıl geçeceğini daha şimdiden biliyordu: Az kalsın kaybettikleri şey yüzünden hem tatlı bir aşinalık hem de keskin, temiz hatlar. O buz dağına çarpmaya ne kadar yaklaştıklarına dair bir fikri yoktu –buzun soğuk gölgesini hissedecek kadar yakınlardı– ama çarpmaktan kurtulmuşlardı.

“Evet, evliliğimi seçiyorum.” Sam arabayı sağa kırdı. “Ayrıca geçici olarak şu yasak otobüs şeridini de seçiyorum çünkü sahiden çılgın herifin tekiyim.”

Clementine çantasına uzandı, muzunu çıkarıp soydu.

“Ceza yiyeceksin,” dedi bir ısırik alırken ve o doğal beta-blokerlerin etkisini göstermesini bekledi, belli ki muzun tam mevsimiydi zira hayatında yediğı en iyi muzdu.



SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Saat üç buçukta nihayet onu çağırdılar.

Çellosu ve arşesiyle birlikte tek başına duran sandalyeye doğru halı şeridi boyunca yürüdü. Parlak, sıcak, beyaz ışık altında gözlerini kırıştırdı. Siyah perdenin arkasında bir kadın öksürdü; sesi biraz Ainsley'ye benziyordu.

Clementine oturdu. Çellosunu yerleştirdi. Piyanistine başıyla selam verdi. Adam gülümsedi. Grant Morton, Down sendromlu yetişkin kıızıyla birlikte yaşayan dede minnoşluğunda bir adamdı. Karısı daha geçen yıl ellinci yaş gününden bir gün sonra ölmüştü ama adam hâlâ tanıdıkları arasındaki gülümsemesi en tatlı insandı ve Clementine onun müsait olmasına çok sevinmişti çünkü seçmelere o tatlı gülümsemeyle başlamak istiyordu.

Akort yaparken kalbinin küt küt attığının farkındaydı ama kontrolden çıkmış değildi. Nefes aldı ve elini gömleğinin yakasına yapıştırılmış minik metalik çıkartmalara götürdü.

Bugün evden çıkarlarken Holly, "Seçmelerinde şans getirsin diye," demiş ve annesinin gömleğine dikkatlice mor bir kelebek çıkartması yapıştırmış, ardından da büyük bir yetişkin edasıyla Clementine'i yanağından öpmüştü.

Ruby, sanki iyi şans Clementine'in dağıttığı bir ödölmüş-çesine, "Ben de şans istiyorum!" diye bağırması ve ablasının

yaptığı her şeyi bire bir taklit etmişti; tek fark onun çıkartmasının sarı bir gülen surat, öpücüğününse ııslak ve fıstık ezmesi kokulu olmasıydı. Clementine o yapış yapış öpücük izini hâlâ yanağında hissedebiliyordu.

Derin bir nefes alıp sehпасındaki müziğе baktı.

Hepsi Clementine'in içindeydi. Sabahın erken saatlerinde yaptığı saatler süren çalışmalar, kayıtları dinlemeler, üzerinde karar kıldığı onlarca küçük teknik ayrıntı.

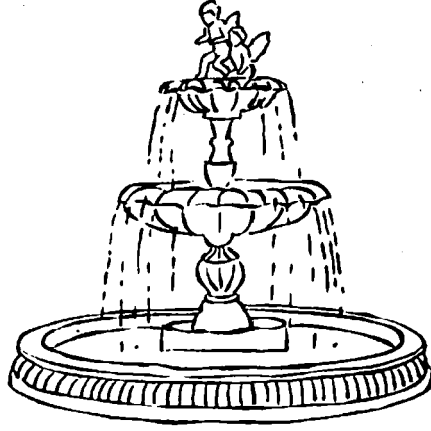
Küçük kızlarının peri ışıklarının altında koşturuşu, Vid'in başını geriye atıp gülüşü, sandalyenin yan yatmış hâli, Oliver'm Ruby'nin göğsünün üzerindeki kenetlenmiş elleri, helikopterin karanlık gölgesi, burnunun dibinde dikilen annesinin öfke dolu yüzü canlandı gözünde. On altı yaşındaki hâlinin ayağа kalkıp sahneden yürüyerek indiğini gördü. Üzerine oturmayan smokiniyle bir çocuğun Clementine'in çellosunu toplamasını izledikten sonra, "Bahse girerim flütü seçmiş olmayı diliyorsundur," dediğini gördü. Clementine okul bahçesinde ilk kez karşısına oturduğunda Erika'nın yüzündeki o inanamaz ifadeyi gördü.

Marianne'in, "Sadece çalma, onlara *göster*," dediğini hatırladı.

Hu'nun, "Dengeyi bulmalısın. Teknikle müzik arasındaki bir ip üzerinde yürümek gibi," dediğini hatırladı.

Ainsley'nin, "Evet ama bir noktada sadece kendini bırakman gerekiyor," dediğini hatırladı.

Arşesini kaldırdı. Kendini bıraktı.



SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARBEKÜ GECESİ

Pam ve Martin arabayı Erika ile Oliver'ın derli toplu görünen küçük bungalovunun önüne çektiler.

“Holly şimdiye kadar uyumuş olabilir,” dedi Pam kocasına. Saat neredeyse dokuzdu.

“Olabilir,” dedi Martin. “Olmayabilir de.”

“Şurada oldu herhâlde,” dedi Pam. Burun bükerek yandaki büyük evi işaret etti. Tüm o kulecikler, süslemeler ve sivri çıkıntılar. Her zaman buranın rüküş ve gösteriş meraklısı bir ev olduğunu düşünmüştü.

“Ne nerede oldu?” dedi Martin boş boş.

Bazen adamın erken evre demansı olduğuna yemin edebilirdi.

“Kaza,” dedi Pam. “Komşuların evindelermiş. Görünüşe göre onları pek iyi tanımıyorlarmış bile.”

“Ha,” dedi Martin. Gözlerini evden kaçırıp emniyet kemerini çözdü. “Doğru.”

Arabadan indiler ve kenar çimleri özenle budanmış parke taşlı yürüyüş yolundan yukarı çıktılar.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi Martin'e.

“Ne? Ben mi? İyiyim.”

“Sadece göğsünde ağrı falan olmadığından emin olmaya çalışıyorum çünkü bizim yaşımızdaki insanlar böyle zamanlarda beklenmedik bir biçimde küt diye gidiverirler.”

“*Bende* göğüs ağrısı yok,” dedi Martin. “*Sende* var mı? Sen de bizim yaşlardasın.”

“Ben haftada üç kez tenis oynuyorum,” dedi Pam resmî bir tavırla.

“Ben daha ziyade damadımızın kalp krizi geçirip küt diye gitmesinden endişeleniyorum,” dedi Martin ellerini ceplerine sokarak. “Berbat görünüyordu.”

Haklıydı, Sam hastanede kesinlikle berbat görünüyordu. Tek bir olayın bir insan üzerinde bu kadar derin bir fiziksel etki bırakması mümkün değil gibiydi. Sam’i daha dün görmüşlerdi, Martin’in eski çamaşır makinelerini dışarı çıkarmasına yardım etmek için uğramıştı ve keyfi yerindeydi; Clementine’in seçmelerinden ve onun heyecanını yenmesine yardım etmek için yaptığı bazı planlardan söz etmişti, yeni işi için heyecanlıydı ama bu gece sanki bir afetten kurtarılmış gibiydi, hani o haberlerde gördüğünüz, gümüş battaniyelere sarılmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü hayalet misali bembeyaz kesilmiş insanlar gibi. Elbette korkunç bir şok içindeydi.

Pam kapı ziline bastıktan sonra uzaktan gelen çınlamayı duyduklarında Martin yumuşak bir sesle, “Clementine’e karşı çok serttin,” dedi.

“Ruby’ye göz kulak olması gerekiyordu,” dedi Pam.

“İsa aşkına, herkesin başına gelebilirdi,” dedi Martin.

Benim değil, diye düşündü Pam.

“İkisinin de göz kulak olması gerekiyordu,” dedi Martin. “Bir hata yaptılar ve az kalsın bedelini çok ağır ödüyorlardı. İnsandır, hata yapar.”

“Biliyorum.” Ne var ki Pam’e göre bu Clementine’in hatasıydı. Bu yüzden de sevgili kızına karşı duyduğu annelere yakışmayan türden bu korkunç öfkeyle mücadele ediyordu. Bu

duygunun eninde sonunda geçeceğini biliyordu, en azından öyle olmasını umuyordu ve hastanede onunla konuşurkenki üslubu yüzünden muhtemelen kendini berbat hissedecekti fakat şimdilik hâlâ çok ama çok öfkeliydi. Çocuğunu kollamak *annenin* görevidi. Feminizmi geç. Her şeyi geç. Pam eşit işe eşit ücret için dünyayı ayağa kaldırabilirdi ama sosyal bir ortamda çocuklara göz kulak olması için erkeklere güvenilemeyeceğini her kadın bilirdi. Aynı anda iki işi birden yapamadıkları bilimsel olarak kanıtlanmıştı!

Clementine Sam'e bel bağlamaya hep fazla hazırdı ama bir müzisyen, yaratıcı bir insan, bir *sanatçı* olması, bir *anne* olarak sorumluluklarından el çekme hakkını vermezdi ona. Annelik görevi her şeyden önce gelirdi.

Bazen Clementine'in yüzüne, Pam bir şey anlatmaya çalışırken babasının yemek masasında takındığı ve Pam daha cümlesini bitiremeden adamın çoktan başka diyarlara dalıp gitmiş olduğu o dalgın, hayalci ifadenin aynısı yerleşirdi. İsterse lanet olası Ernest Hemingway olsun, Pam'in umurunda bile değildi. Hiç kimsenin katiyen okumayacağı o romanı yazmakla geçirdiği onca zaman boyunca çocuklarını görmezden gelmiş, hayatını yaşayabilecekken kendini çalışma odasına kapamıştı. "Bir başyapıt olabilirdi," derdi hep Clementine, sanki bu bir trajediymiş, sanki asıl mesele *buymuş* gibi, oysa değildi: Asıl mesele Pam'in babasının olmamasıydı ve Pam bir babası olmasını çok isterdi. Ara sıra da olsa.

Annesi dünyanın en iyi çellisti olsa bunun Ruby'ye ne faydası vardı ki? Clementine izliyor olmalıydı. Dinliyor olmalıydı. *Dikkatini çocuğuna vermiş* olmalıydı.

Elbette bugün olanlarla Clementine'in müziğinin zerre alakası yoktu. Bunun farkındaydı.

Şayet Ruby geceyi atlatamazsa ya da sağlığında kalıcı bir hasar oluşursa Pam bütün bu öfkeyle ne yapacağını bilmiyordu. Clementine'e destek olabilmek için bu öfkeyi bir kenara bıraka-

cak gücü kendinde bulması gerekecekti. Elini göğsüne koydu. *Ruby'nin durumu stabildi*, diye hatırlattı kendine. O pembe, tombul yanaklı ufacık yüz. O haylaz, çekik, kedi gibi gözler.

“Pam?” dedi Martin.

“Ne var?” diye tersledi Pam. Martin onu dikkatle inceliyordu.

“Kalp krizi geçiriyor gibi görünüyorsun.”

“Geçirmiyorum, çok teşekkür ederim, ben gayet—” Kapı aniden açıldı ve karşısında tişört ve eşofman altıyla Oliver belirdi.

“Merhaba, Oliver.” Pam onu daha önce hiç günlük kıyafetlerle görmemişti. Sair zamanda pantolonunun içine soktuğu hoş bir kareli gömlek giyerdi. Pam yıllar içinde onunla pek çok kez karşılaşmış olsa da onu hiçbir zaman gerçekten tanıyamamıştı. Pam’ın spesiyali olan havuçlu ve cevizli keke hep bolca iltifat ederdi. (Kekte şeker olmadığına kafayı takmış gibiydi, oysa şekersiz değildi ama Pam onu düzeltmeye tenezzül etmezdi, bir deri bir kemikti, biraz şekerden zarar gelmezdi.)

“Holly hemen şurada film izliyor,” dedi Oliver. “Tabii ki geceyi bizimle geçirmesinden büyük memnuniyet duyardık.” Bunu üzgün bir sesle söylemişti.

“Ah, o da buna bayılırdı, Oliver,” dedi Pam. “Ama anlarsın ya, hepimiz onu kapışmaya çalışıyoruz, Ruby için duyduğumuz endişeden biraz olsun bizi uzaklaştırıyor.”

“Duyduğuma göre günün kahramanı senmişsin,” dedi Martin ve elini Oliver’a uzattı.

Oliver Martin’in elini sıkmak üzere hamle yaptı. “Bundan emin değil—” Ancak kocası son anda el sıkışmaktan vazgeçince Pam şaşırdı, bunun yerine kollarını tuhaf bir biçimde Oliver’a dolayıp muhtemelen gereğinden fazla sertçe pat pat sırtına vurdu.

Pam Martin’in aşırıya kaçan vuruşlarını telafi etmek için Oliver’ın kolunu nazikçe okşadı. “Sén bir kahramansın,” dedi, sesi duygu yüklüydü. “Erika’yla sen birer kahramansınız. Ruby eve dönüp kendini daha iyi hissettiğinde sizi özel bir akşam

yemeğine davet edeceğim. Kahramanlara layık bir yemek! Sevdiğini bildiğim o havuçlu kekten yapacağım.”

“Ah, nefis, vay canına, çok nazıksınız,” dedi Oliver geri çekilip âdeta on dört yaşındaymış gibi başını öne eğerek.

“Erika nerede?” dedi Pam.

“Uyuyor aslında. Kendini pek... iyi hissetmiyordu.”

“Muhtemelen şoktandır,” dedi Pam. “Herkes kendini— aaa, bakın burada kim varmış! Merhaba tatlım. Şu peri kanatlarına bak!”

Holly doğruca ona yönelip yüzünü Pam’ın karnına gömdü.

“Merhaba, anneanne,” dedi. “Çok *bitkinim*.” Parmaklarını kaldırıp tırnak işareti yaptı. Onun o komik, küçük alışkanlığı.

“Pekâlâ,” dedi Oliver. “Taş koleksiyonunu getireyim, Holly.”

“Hayır. Onu istemiyorum,” dedi Holly, neredeyse kavgacı bir tavırla. “Sana istemediğimi *söylemiştim*. Sende kalsın.”

“Peki, senin için ona göz kulak olurum,” dedi Oliver. “Fikrini değiştirirsen geri alabilirsin.”

“Dedeye gel bakalım, Holly.” Martin kollarını Holly’ye uzattı, Holly de sıçrayarak ona sarıldı, bacaklarını beline doladı ve başını omzuna yasladı. Diz ameliyatından sonra onu kucağına almamasını söylemenin bir anlamı yoktu. Onu kucağına almaya ihtiyacı vardı.

Holly arabada uyuyakaldı ve ne Martin onu içeri taşıdığına ne de Pam evde bulundurduğu yedek pijamayı giydirdiğinde uyandı. Martin üzerini değiştirmeye gerek görmemişti ama Pam pijamayla daha rahat edildiğini biliyordu.

Fakat Pam iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğinde Holly’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ruby öldü mü?” diye sordu. Yüzüstü yatıyordu, başı yastığın üzerinde yana dönüktü ve birbirine dolanmış bir tutam saç yüzünü kapatıyordu.

“Hayır, tatlım,” dedi Pam. Holly’nin yüzündeki saçları alnından geriye doğru itti. “Hastanede. Doktorlar ona bakıyor. İyi olacak. Sen uykuna geri dön.”

Holly gözlerini kapadı ve Pam sırtını sıvazladı.

“Anneanne,” diye fısıldadı Holly.

“Efendim, tatlım?” Artık Pam de kendini yorgun hissediyordu.

Holly Pam’ın duyamadığı bir şey fısıldadı.

“Ne dedin?” Pam duymak için öne doğru eğildi.

“Annemle babam bana çok ama çok mu kızgınlar?” diye fısıldadı Holly.

“Tabii ki hayır!” dedi Pam. “Sana neden kızgın olsunlar ki?”

“Çünkü onu ben ittim.”

Pam kalakaldı.

“Ruby’yi ben ittim,” dedi Holly tekrar, bu kez daha yüksek sesle.

Pam’ın eli Holly’nin sırtında dümdüz ve hareketsiz duruyordu; bir anlığına elini tanıyamadı, kendisine ait olamayacak kadar yaşlı ve buruşuk görünüyordu.

“Taş çantamı aldı,” dedi Holly. “Çantamla birlikte süs havuzunun kenarında duruyordu ve bana vermiyordu ama o *benimdi*, ben de elinden almaya çalıştım, sonra da aldım ve onu ittim çünkü gerçekten çok ama çok öfkeliydim.”

“Ah, Holly.”

“Boğulmasını istememiştim. Beni kovalayacak sanmıştım. Cennete mi gidecek? Cennete gitmesini istemiyorum.”

“Bunu birine söyledin mi?” diye sordu Pam.

“Oliver’a,” diye mırıldandı Holly yastığa doğru, sanki bunun da bir kabahat olmasından endişe ediyormuş gibi. “Oliver’a söyledim.”

“Oliver ne dedi peki?”

“Ruby’yi hastanede gördüğümde kulağına eğilip çok sessizce *özür dilerim* diye fısıldamam ve onu bir daha asla ama asla itmemem gerektiğini söyledi.”

“Ah,” dedi Pam.

“Bunun bizim sırrımız olduğunu ve dünyadaki hiç kimseye asla söylemeyeceğini söyledi,” dedi Holly.

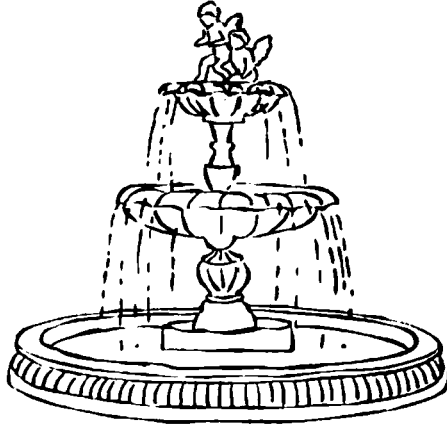
Oliver sevgi dolu bir adamdı. İyi bir adam. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Ama ya Holly Ruby’nin kulağına *özür dilerim* diye fısıldama şansını hiç bulamazsa? Ruby’nin durumu stabildi. Ruby gece ölmeyecekti. Ama ölürse de Pam Clementine’in dikkatsizliğinin bedelini güzel, masum torununun ödemesine razı gelmeyecekti.

“Biliyor musun, onu ittiğinde suya düştüğünü sanmıyorum,” dedi kararlı bir sesle. “Bu muhtemelen daha sonra oldu. Sen kaçıp gittikten sonra. Muhtemelen ayağı kaydı. Bence ayağı kaydı. Ayağının kaydığını biliyorum. Kendi düştü, tatlım. Onu sen itmedin. İtmediğini *biliyorum*. Çeşmenin yanında çanta yüzünden küçük bir tartışma yaşadınız ve zavallı Ruby kendi düştü. Sadece bir kazaydı. Hadi şimdi uyu artık.”

Holly’nin nefesi yavaşladı.

“Bunu hemen aklından çıkar,” dedi Pam. “Bu bir kazaydı. Korkunç bir kaza. Senin suçun değildi. Aslında kimsenin suçu değildi.”

Durgun suya atılan minicik bir çakıl taşının yarattığı sonsuz halkalar gibi gitgide büyüyen daireler çizerek Holly’nin sırtını okşamaya devam etti ve bu esnada konuştu, konuştu, konuştu; tıpkı o halkalar gibi hatıranın yok olup gitmesini sağladı ve işin tuhaf tarafı Clementine’e duyduğu öfkenin de sanki hiç var olmamış gibi yavaş yavaş dindiğini hissedebiliyordu.



SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

BARBEKÜDEN DÖRT AY SONRA

Clementine mektupları karıştırarak posta kutusundan eve doğru yürürken adına yazılmış sade, beyaz bir zarfa denk geldi. Erika'nın el yazısıydı.

Yürüyüş yolunun ortasında durdu ve o tanıdık, kargacık burgacık yazıyı inceledi. Erika sanki yerden tasarruf etmesi gerekiyormuş gibi yazdı. Acaba bunu dün havaalanına gitmek için yola çıkmadan hemen önce mi postaya vermişti?

Erika ile Oliver altı aylık bir seyahat için dün sabah uçağa binmişlerdi. İkisi de ücretsiz izne çıkmış ve dünya turu bileti satın almışlardı. Planları konusunda esnekteler ya da onlar için esnek sayılırdı çünkü *bazı geceler için henüz kalacak yer ayarlamamışlardı bile*. Çılgın çılgın işler.

Geri döndüklerinde uzun süreli koruyucu aile olmayı umuyorlardı. Onay sürecini çoktan başlatmışlardı ama sonra Erika birdenbire (telefonla değil, e-posta yoluyla) öncesinde seyahate çıkacaklarını duyurmuştu. Clementine'in annesine göre Sylvia hakkında özel bir ayarlama yapmamışlardı. Şayet evin durumu çok kötüleşir de komşular polisi ararsa varsın arasınlar demişti. "Bana aynen böyle söyledi," demişti Pam Clementine'e. "*Varsın arasınlar. Az kalsın sandalyeden düşüyordum.*"

Tabii ki Clementine'in anne babası Sylvia'ya göz kulak olacaktı.

"*Benden Sylvia'ya bakmamı isteyebilirdi,*" demişti Clementine, annesiye sanki kelimelerini tartıyormuş gibi duraksadıktan sonra, "Ne kadar meşgul olduğunu biliyor," demişti.

Erika ile olan arkadaşlığı bir şekilde dönüşüyor, kabuk değiştiriyordu. Hiç iletişim kurmadan haftalar geçebiliyor ve Clementine aradığında Erika'nın dönüş yapması alışlageldiği üzere birkaç günü buluyordu. Sanki araya mesafe koyuyordu; aslında bu inanması güç, ironik ve imkânsız görünse de Erika *Clementine'den nazikçe uzaklaşıyor* gibiydi. Kibar bir erkeğin bir kıza ondan sadece arkadaş olarak hoşlandığını ama daha fazlasının olmayacağını hissettirmeye çalışırken takındığı tavırla hareket ediyordu. Clementine arkadaşlık hiyerarşisinde daha alt basamaklara düşürülüyor ve bunu iç içe geçmiş hislerle kabulleniyordu: eğlenme, rahatlama, belki bir nebze aşağılanma ve kati bir melankoli hissi.

Clementine zarfı açtı. İçinde kısa bir not vardı:

Sevgili Clementine, annemin bulduğu bu eski fotoğrafın bir kopyasını yaptırdım senin için. Annem bunun bir "kanıt" olduğunu söylüyor. Sanırım kendi harikulade ebeveynliğini kastediyor. Belki seni güldürür diye düşündüm. Altı ay sonra görüşürüz! Sevgiler, Erika.

Ne fotoğrafı? Fotoğrafı içine koymayı unutmuştu. Derken zarfı sallayınca küçük bir fotoğraf karesi yere doğru süzüldü ve Clementine onu havada yakaladı.

Kendisinin, Erika'nın ve Sylvia'nın lunaparktaki bir hız treninde en yüksek noktadan aşağıya daldıkları an çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraftı. Clementine o gün Erika'nın annesi onları okuldan aldığı anda ne kadar şaşırdığını hatırladı. (Bunu nasıl yapmıştı? Uydurduğu bir hikâye sayesinde. Sylvia her şeyden

paçayı sıyrabilirdi.) Clementine mutluluktan sarhoş olmuştu. Akıllalmaz bir şeydi bu! İşte *yaşamak* buydu!

Erika'nın da en az kendisi kadar heyecanlı olduğunu, günün sonuna doğru ruh hâli açıklanamaz biçimde değişene kadar birlikte ne kadar çok eğlendiklerini hatırladı. Eve dönüş yolunda kayıp bir kütüphane kitabı yüzünden kendini yiyip bitirmişti. Sylvia, "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum," deyip dursa da Erika, "Bilmiyorsun, bilmiyorsun işte," diyordu. Clementine ise bütün saflığıyla bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu merak etmişti. Kütüphane kitabı elbet bir yerden çıkardı. Ne de olsa Sylvia hiçbir şeyi atmazdı. *Şu ânı bozmayı bırak artık, Erika,* diye düşünmüştü Clementine içerleyerek.

Kendi o günkü anarşik hâllerinin tadını çıkarabiliyordu çünkü eve yani düzene, temizliğe, spagetti boloneze ve bir gece önceden hazırlanmış okul çantalarına dönüyordu.

Fotoğrafa daha yakından bakarak Erika'nın yüzünü inceledi: başını geriye atmış, gözleri kapalı hâlde gülüp çılgık atarken sergilediği o saf, neredeyse şehvetli teslimiyet. Erika'nın gizli bir vahşiliği vardı. Çok nadiren ortaya çıkardı. Onu hep gizli tutardı. Belki Oliver bunu görebiliyordu. Tıpkı Erika'nın zaman zaman neredeyse yanlışlıkla ağzından kaçırdığı o ince, yıkıcı mizah anlayışı gibi. Clementine fotoğrafı inceleyerek eve yürürken Erika'ya sıradan bir evde büyüme ayrıcalığı tanınmış olsaydı nasıl bir insan olabileceğini, olacağını, olması gerektiğini merak etti. İnsan düşebileceği güvenli bir yeri olunca çok daha yükseğe zıplayabilirdi.

Clementine kapıdan içeri girerken Holly, "O ne? Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Clementine fotoğrafı onu kapmaya çalışan minik parmaklardan uzak tutmak için yukarı kaldırdı.

"Hiçbir şey," dedi.

Mektuba tekrar baktı ve Erika'nın alt köşeye bir şeyler karaladığını gördü: *Not: Haberi az önce duydum. Aferin sana, Dummkopf. Başaracağını biliyordum.*

“Kıymetli bir şey mi?” Holly vurgu yapmak için parmaklarını kullandı. *Kıymetli* kelimesi şu aralar favorisiydi.

“Evet,” dedi Clementine. Ardından tekrar küçük fotoğrafa baktı. Onu güvenli bir yere saklamak lazımdı. Kaybetmek işten bile değildi. “Kıymetli bir şey.”



TEŞEKKÜRLER

Pan Macmillan'daki herkese çok teşekkürler; her zamanki gibi muhteşem Cate Paterson'a, ayrıca Mathilda Imlah, Brianne Collins, Tracey Cheetham ve Lara Wallace'a özel teşekkürlerimle. ABD ve Birleşik Krallık'taki editörlerim Amy Einhorn ve Maxine Hitchcock'a da teşekkür ederim.

Yazar olduğumdan beri insanların uzmanlık bilgilerini kurgusal amaçlar için paylaşıırken ne kadar nazik olduğunu görmek beni hep çok şaşırtmıştır. Zamanını ve uzmanlığını bu denli inanılmaz bir cömertlikle paylaştığı için Fenella'ya teşekkür ederim. Bir çellist olarak yaşamıyla ilgili sorularımı sabırla yanıtladığı için Rowena Macneish'e ve dansçılık geçmişiyle ilgili sorularımı yanıtlayan Cat Seekins'e teşekkür ederim. Tıbbi sorularımı yanıtladığı için Chris Jones'a teşekkürler. (Bu komşular hakkında bir kitap olduğu için şunu da not düşmek isterim; beni Chris'le tanıştıranlar, sahip olabileceğiniz en dünya tatlısı komşular olan anne babası Sue ve Ken Jones'tu.) Müziğe dair cahilce sorularımı yanıtladığı için Liz Frizell'e teşekkür ederim. Ne yazık ki tüm hatalar sadece ve sadece bana aittir.

Bu roman süresince dostlukları ve destekleri için arkadaşlarım ve yazar dostlarım Ber Carroll ile Dianne Blacklock'a teşekkür ederim.

Sevgili yayıncı temsilcim Fiona Inglis'e, ayrıca ABD ve Birleşik Krallık'taki temsilcilerim Faye Bender ve Jonathon Lloyd'a teşekkür ederim. Hollywood'un o muhteşem dünyasına adım atmamı sağladığı için Jerry Kalajian'a teşekkür ederim.

Anneme, babama, Jaci, Kati, Fiona, Sean ve Nicola'ya çok teşekkürler; düzelti konusundaki yardımları için Kati ve Fiona'ya (kendisinden "çaldığım" o cümle için Fiona'ya özel teşekkürlerimi sunarım). Varlığınız için Adam, George ve Anna'ya teşekkür ederim. Üçünüze birden sahip olduğum için çok şanslıyım. Ailemiz adına yaptığın her şey için Anna Kuper'e teşekkürler.

Bu kitaptaki iki karakter isimlerini gerçek hayattaki insanlardan almıştır. Steven Lunt, *CLIC Sargent Cancer Support for the Young* tarafından düzenlenen "Get in Character" bağış müzayedesinde kazanan teklifin sahibiydi. Robyn Byrne ise *Sisters in Crime Australia Davitt Awards*'taki *Be Immortalised in Fiction* yarışmasının kazananıydı.

Bu kitabı kız kardeşim, muhteşem romancı Jaclyn Moriarty'ye ithaf ettim çünkü onun yardımı ve desteği olmadan bitiremezdim. Aslında biliyorum ki Jaci olmasaydı kitaplarımın hiçbirini bitiremezdim.

İstifçilik hakkındaki araştırmalarımnda şu kitaplar bana çok yardımcı oldu: Jessie Sholl, *Dirty Secret: A Daughter Comes Clean About Her Mother's Compulsive Hoarding* (2011) ve Kimberly Rae Miller, *Coming Clean: A Memoir* (2014). Ayrıca www.childrenofhoarders.com internet sitesi de harika bir kaynaktı.